

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

The book cover features a dark, textured background with a pattern of small, light-colored dots arranged in a grid-like fashion. The title 'KÖR' is prominently displayed in large, white, outlined letters. Below the title, the word 'ROMAN' is written in a smaller, white, sans-serif font.

Rachel DeWoskin

Emma Sasha Silver korkunç bir kazada görme yetisini kaybedince, yolda karşıdan karşıya geçmekten kız kardeşlerini tanımaya kadar renkleri gözünde canlandırarak her şeyi en başından öğrenmek zorunda kalır. Yedi kardeşten biri olan Emma, görünmez çocuk olmaya alışmışken herkesin bakışlarını üzerinde hissetmeye başlar. Liseye devam edip hem eski arkadaşlarıyla arasını düzeltmeye hem de önceki hayatına dönmeye çalışırken, intihar eden bir sınıf arkadaşının cesedi bulunur. On beş yaşında ve artık kör bir kız olan Emma, hayatın yaşamaya değip değmediğini anlamak için arkadaşının başına gelenleri çözmek zorundadır.

Kör, bir genç kızın dünyada kendine yer edinme çabasını anlatan güçlü ve dokunaklı bir roman.

"İnsanın içine işleyen bir roman."

Publishers Weekly

"İncelikle yazılmış, unutulmaz ve ufuk açıcı bir hikâye."

Booklist

www.pegasusyayinlari.com

ISBN: 978-605-299-141-1

"Kör, okurun kendini kahramanın yerine koyarak hem onun acılarını görmesini hem de başkalarının acısına daha az kör bakmasını sağlıyor...

DeWoskin, duygusal derinliği ve kendini başkasının yerine koymanın dayanılmaz ağırlığını anlattığı bu romanla rakipsiz bir yazar olduğunu ortaya koymuş."

SF Weekly

"Alaska'nın Peşinde romanının izinde...

Körlüğün ve arkadaşlığın kaygan zeminine içten ve duygusal bir yolculuk."

Kirkus Reviews

"Üzerinde çok çalışılmış, mutlaka okunması gereken bir hikâye. Emma gerçeklerden korkmadan ve incelikle engelinin üstesinden gelen bir kahraman."

School Library Journal

"Canlı anlatımı ve renk tasvirleriyle okurun, körlerin neyi nasıl gördüklerini anlamasını sağlıyor... DeWoskin hikâyesini umut, mizah ve gerçekten aldığı güçle dile getiriyor."

Library Media Connection

"Yürek burkan bir öykü."

TeenReads.com

"Kör, kimsenin dilinden düşüremediği bir roman olacak."

Bustle.com

© DREIBELBIS + FAIRWEATHER PHOTOGRAPHY

Rachel DeWoskin

Yirmili yaşlarını Çin'de geçiren yazar, YALSA'nın verdiği Alex Ödülü'nü kazanmıştır. Genç okurlarıyla yaptığı sohbetlerden ilham alarak *Kör'ü* yazmıştır. Oyun yazarı eşi Zayd Dohrn ve iki kızıyla birlikte zaman zaman Şikago'da, zaman zaman da Pekin'de yaşamaktadır.

RACHELDEWOSKIN.COM

Kapak Tasarımı: Danielle Calotta
Kapak Görseli: Shutterstock.com

KÖR

Rachel DeWoskin

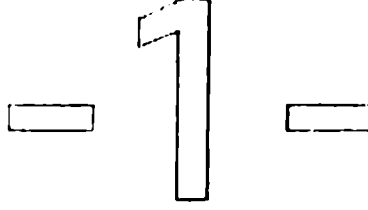
İngilizceden çeviren:
Gölce Arman Bayrakçı

PEGASUS YAYINLARI

Getir bana o bizi ileten bitkiyi
sarışın saydamlıklar yükselen yere,
yayıldığı yere yaşamın bir öz gibi;
çılğın ayçiçeğini getir bana ışığın.¹

Eugenio MONTALE, 1948

1 Seçme Şiirler, *Mürekkep Balığı Kemikleri*, Çev. Sait Maden, Cem Yayınları, 1975, (ed.n.)

Kör olmak biraz büyümeye benziyordu.

Bunun nedeni belki de büyüdükçe bazı şeylere gözünüzü kapamanız gerektiği idi. Henüz küçücük bir çocukken bile, *Öldüğümde sonsuza dek yok olacağım*, sözünü ne zaman düşünsem, *sonsuzluğun* ne demek olduğunu iliklerime kadar anlayabiliyordum. Soyut, sessiz, kokusuz ve tamamen boş bir şeyin içine durmaksızın düşmek gibiydi. Bu dehşeti erken tatmış ve yeni yeni unutmaya başlamıştım ki o kaza başıma geldi. Şimdi yeniden hatırlıyordum. Artık “görme yetim” olmayabilirdi fakat muhtemelen ben de herkes kadar kördüm, benimki yalnızca farklı bir körlüktü.

Benim yerimde olsaydınız, hepimizin büyük bir felaketten, hatadan ya da bizi sonsuza dek değiştirecek veya tamamen bitirecek bir seçimden yalnızca bir saniye uzakta olduğumuzu görebilirdiniz. Kız ve erkek kardeşlerim, annem ve babam gibi, benim yerimde değilseniz, belki de göremezdiniz. En azından aynı şekilde değil. Belki sonsuza dek karanlıkta kalacağınızı düşünmüyorsunuz. Ya da renkleri hissetmenin ne

demek olduğunu; Sarah, Leah, Naomi, Jenna, Benj ve Bebek Lily'yi seslerinden ve nefes alıp verişlerinden yeniden tanımanın anlamını bilmiyorsunuz. Kız kardeşlerimi ve erkek kardeşimi bebek pudrasından, mısır gevreği Cheerios'tan, küçüklere ait o mavi diş macunu hissinden; biraz daha büyük olan kız kardeşlerimi yaramazlıklarından, köpüklü banyolardan ve yataktan kalktıklarında dağılan saçlarından ve en büyük iki ablamı da limon ve meyankökü kokusundan tanıyordum. Belki de görmenin veya görmemenin ne anlama geldiğini düşünmüyor, bu düşünceleri zihninizin bir köşesine itiyorsunuz. Sonuçta olup bitenlere cesurca bakmaya kim dayanabilir ki? Hiç kimse. Annem ile babamın, yedi çocuğuna hâlâ söylemeye çalıştığı gibi, *iyi olacaksın, her şey düzelecek*, diyebilmek için bazı şeylere gözlerimizi kapamayı öğrenmeliyiz. Başka bir deyişle yalan söyleriz. Ben artık bunu yapmıyordum.

Fazla konuşmuyordum çünkü etrafımda olup bitenleri takip etmem gerekiyordu. Zaten görme yetimi kaybetmeden önce de sessiz biriydim. Bu ifadeyi doktorlarımdan öğrendim, kendimkini kaybedene kadar *görme yetisi* ifadesini hiç duymamıştım ve körlük bana bir parazit gibi yapışana kadar, bunun nasıl bir şey olduğuyla ilgili hiç düşünmemiştim. Bunun ne kadar garip ve renksiz bir sözcük olduğunu, yanına gelen sözcüklerin anlamını nasıl çekip aldığını fark etmemiştim: Kör kütük âşık olmak, körü körüne inanmak, kör öfke. Neden düşüncesizce yapılan hareketlerde hep bu sözcük kullanılıyordu? Ve bir köre kılavuzluk eden başka bir körden daha yitik ve çaresiz kim olabilirdi ki? Aşkların en güzeli ne zaman olurdu? Doğru ya, ilk görüşte. Gerçekten mi?

Bu temmuzda, kazamın üzerinden bir yıl geçmişti ve o anın hâlâ bu kadar canlı olduğunu fark ettiğimde çok şaşırmıştım. Zaman aynı hızla akıp gidiyordu fakat benim için dünya, günlerin karanlık geçtiği ve gecelerin zihnimi aydınlattığı dümdüz bir yörüngeye girmişti.

Ne canlı sözcüğü ne de bir yıl geçmiş olması bir anlam ifade ediyordu. Dokuzuncu sınıfın yarısını kaçırmıştım ve diğer yarısını da Briarly Körler Okulu diye bir yerde geçirmiştim. Kazaya kadar tüm hayatım boyunca gittiğim Lake Main okulunun otuz saniyesini bile kaçırmamıştım. Ve sonra birden o okulu bırakmış ve kendimi tarihi, Braille alfabesini, yemek pişirmeyi ve çamaşır yıkamayı öğrettikleri Briarly'de bulmuştum. Hayatım sanki başka birinin hayatını anlatan, seyredemediğim türden bir korku filmiydi. Briarly, körler içindi ve ben de kördüm. Gerçek şuydu ki, herkes bu gerçeği kabul etmiş olmasına rağmen ben ne zaman düşünsem şaşıırıyordum.

Bu yaz, en iyi arkadaşım Logan ve Lake Main'deki diğer tüm arkadaşlarımız gölde, güneşten gözlerini korurken, mavi sulara dalıp çıkarken ve âşık olurken ben Briarly'de yaz okuluna gitmiş, eski Perkins marka Braille daktilosunun altı uzun, düz tuşuna basarak dinlemiş, çalışmış, beyaz bastonumu yerlere sürmüş, vurmuş, çimlerin taşlara dönüştüğü sınırları, duvarların yerle birleştiği bölgeleri her basamağın nerede bitip nerede başladığını bulmakla uğraşmıştım. Toplu halde gaz verilen motor seslerini duyduğumda durmam gerektiğini düşünerek soldan ve sağdan akan trafiği dinliyordum. Fakat motor sesleri durduğunda, *Tamam Emma, tamam ben, tamam, ılık sana yanıyor, harekete geç, yürü, tamam, şimdi, yürü,* diye dü-

şünüyordum. Zihnimde bölük pörçük sözcükler, kulaklarımda ve beynimde milyonlarca ses beni bitkin düşürürken bastonumu ileri doğru uzatıyor ve dönen biri var mı, bir hata yaptım mı diye düşünerek bekliyordum. Kimse bastonuma çarpmazsa ilerlemeye başlıyor, düz yürümeye ve kendimi beyaz çizgilerin içinde tutmaya çalışıyordum. Solda kal, düz git. Çabalıyordum, odaklanıyordum, paniğe kapılmamaya çalışıyordum ve Briarly Körler Okulu'nun deyiimiyle “normal eğitime uygun” olabilmek, babamın deyiimiyle “eski düzene dönmek” ve Logan’la benim bildiğimiz haliyle eski okulum Lake Main’e ve gerçek hayatıma geri dönmek umuduyla çabalıyordum.

Ve sonra hayalimiz gerçek oldu; ağustosta “uzmanlar”dan “engelliler için verilen özel izin” konusunda evet cevabını aldık ve bu her ne kadar küçük düşürücü olsa ve ben hâlâ göremiyor olsam da Lake Main’e geri dönüyordum ve etrafımda bir gökkuşağının belirlediğini hissettim. Her zamanki gibi bizim evde olan Logan beni tutup dansa kaldırdı ve ben ablam Sarah’ya çarpana kadar dans ettik. Bana bağırdı ama bunu umursamadım. Evimde ve Briarly’de yürümeyi, okumayı ve hayatta kalmayı öğrenmişim ve bu nedenle herkes Lake Main’de onuncu sınıfın üstesinden geleceğimi düşünüyordu.

Ödevlerimi ya Braille alfabesi ya da ses kaydı şeklinde ve diğer öğrencilerden daha erken alacaktım ve bana yardımcı olması için görevlendirilmiş uzman, tahtada yazanları bana okuyacaktı. Yemekhanede Logan’la birlikte yemek yiyecek ve eski hayatıma yeniden kavuşacaktım. Ben de babam da gururdan havalara uçuyorduk. Annem çok korksa da belli etmemeye çalışıyordu. Sarah ise herkes “yeniden” bana ilgi

göstermeye başladığı için öfkeden deliriyordu çünkü ona göre kotamı kazadan sonra doldurmuştum. Çılgın ve harika biri olan en büyük ablam Leah ise her gün Lake Main ilkokuluna yürüyerek gidip çocukları alacağımızdan ve yine hep birlikte olmamızın ne kadar güzel olacağından söz ediyordu.

Ne kadar çılgınca görünse de ailem ve ben kısa fakat korkunç geçen bir yıldan sonra yine her şeyin güzel olabileceğini hissettiğimiz bir döneme giriyorduk. Bu hatayı yapmak bu kadar kolaydı. Bu her neyse, onun bize olmayacağını düşünmeye başlasam da kendimi saçma bir şekilde diğer insanlar gibi güvende hissetmeye başlamıştım fakat şimdiye kadar bunun zor olacağını anlamış olmamız gerekiyordu.

Çünkü yaz okulumun bitmesinin hemen ardından, biz Logan'la okulun ilk günü ne giyeceğimin planlarını yaparken Lake Main'de okuyan Claire Montgomery adında bir kız ortadan kayboldu. Başta fazla tutucu olan ailesinin abarttığını, daha önce de yaptığı gibi en iyi arkadaşı Blythe Keene'le birlikte şehre gitmiş ya da evden kaçmış olabileceğini düşünmüştük. Fakat günler geçtikçe bir şeylerin gerçekten kötü gittiği hissine kapıldık. Bu nedenle insanlar korkmaya ve her yerde onu aramaya başladılar. Haber ekipleri gelip akbabalar gibi etrafta dolanmaya başladılar. Sonra ağustosun son pazar gecesi, hava soğumaya ve etrafı sonbahar, okul ve düşen yaprakların kokusu sarmaya başladığında Sarah televizyonun karşısında bağırmaya başladı.

Hepimiz onun yanına koştuk. Köpeğim Köpük önümde havlarken, bastonumu koridorun duvarına sürerek salona en son gelen ben oldum. Köpük ve ben çığlık sesinden nefret ederdik. Herkes televizyonu izlerken ben de dinledim. Babam

bile evdeydi çünkü o gün pazardı ve ilk defa görev başında değildi. Hepimiz birbirimizin, büyük altın renkli koltuğun, kırmızı sandalyelerin ve ten rengi halının üzerine yayıldık. Ben de annemin ayaklarının dibindeki bir minderin üzerine oturdum ve bir elimle onun kotunun bilek kısmından tuttum. Paça kısmındaki boyanın kabartısını hissettiğimde boyanın rengini, annemin ne yaptığını ve ne zaman yaptığını merak ettim. Leah da yerde benim yanımda oturuyordu.

“Lake Brainch”i gösteriyorlar,” diye fısıldadı Leah. Kulağımdaki alçak ve kararlı sesi, televizyondaki korkunç haberi sunan kadının sesini tamamlıyordu. En kötü sözcükler diğerlerini adeta çiğneyerek kulaklarımda çınladı: *bedeni... kıyıya vurdu...boğuldu... bölgede oturan genç... bilinmiyor... cinayet... söylenmedi*. Burnuma limon kokusu geldi. Leah bana doğru yaklaşarak başım omuzuma koymuştu. “Emma’lık yapıyorum,” dedi. Gözlerini kapadığını anlamam ve yanaklarına dokunan kirpiklerini hissetmem için elimi tutup yüzüne götürdü. “Ben de senin gibi sadece dinliyorum.”

Artık sözcüklerin belirgin hatları ve renkleri vardı ve Leah’ı dinlemek benim için parlak sayfaları olan bir kitabın içinde olmak veya evimizin çatısından güneşi görmeye benziyordu. Ben biraz daha küçükken Leah bazı sabahlar, annemler veya kendisinden bir dakika küçük olan huysuz ve adi ikizi Sarah uyanmadan önce beni çatıya çıkarırdı. Leah güneşin doğuşunu seyretmeyi ve bana göstermeyi severdi. Şimdi, o konuşurken, çatıyı oluşturan her bir kiremitin kıvrımını ve bedenimin çatının şeklini alan eğik duruşunu hissedebiliyordum. Çoğunlukla güneşin nasıl görüldüğünü, çatıdan görebildiğimiz gölün ve

küçük bedenlerimizin üzerine tüm sıcaklığıyla düşüşünü hatırlıyordum. Leah'nın deyimiyle "bize ait altın renkli, ateşten bir balon" gibiydi. Çatıda yalnızca biz olduğumuz için, güneşin bir dakikalığına da olsa yalnızca bize ait olduğunu söylerdi. Ve bu doğrudu. Güneş, zihnimde hâlâ görebildiğim şeylerden biriydi. Güneş ve bir de annemin yüzü... Annemin nasıl görüldüğünü çok iyi hatırlıyordum. Bunun nedeni belki sesinin ve yüzünün evin her yerinde olması ya da hepimizi gevşek bir yörüngede etrafında tutmasıydı. Onu hâlâ herkesi gördüğümünden farklı bir şekilde görüyordum. Artık Leah ve ben çatımıza hiç çıkmıyorduk çünkü Leah on yedi yaşındaydı, son sınıfa gidiyordu ve üniversite başvuruları yapmakla meşguldü ve ben de... şey... zaten benim durumum ortadaydı.

Sarah, "Kızın cesedini bulmuşlar. Aman Tanrım. Bunu televizyonda nasıl gösteriyorlar?" dediğinde, televizyonun karşısında kendimi toparlayarak başımı eğdim ve hafifçe sallandım.

Düşüyormuşum gibi hissediyordum. Sarah biber gibi kokuyordu ve sözleri de akrobatların taktığı uzun ayaklar, toynaklar ya da topuk sesleri gibi geliyordu. Belki de çoğu ikiz gibi Sarah ve Leah da birbirinin tam zıttıydı. Sarah'nın saçları öylesine koyuydu ki gözlerinin saçlarından da koyu olduğuna inanmak zordu ama öylelerdi. Ruhsuz, siyah ve hafif parlaklardı. Leah'nın gözleri de neredeyse siyahtı fakat onlar huzur vermesi için ceplerinizde taşıdığınız türden taşlar gibi parlardı. Leah televizyonda olanları bana anlattığında bunu kendimi dışlanmış hissetmemem için yapardı. Sarah bunu yaptığında, benim de herkes kadar acı çekmem için yapardı.

Annem hemen kendini toparladı, derin bir nefes aldı ve ayağa kalktı.

“Benj, Jenna yatma vakti!” diye bağırdı, korkusunu saklamak için kullandığı kısık ama tekdüze ses tonuyla. Bebek Lily’yi babama vermek için benim üzerimden uzandı ve sonra küçükleri haberlerin neden olduğu tehlikeli alandan çıkardı. Babam da ayağa kalkarak, “Haydi, Benj,” dedi. “Lily’yi beşiğine götürelim.”

Fakat geç kalmışlardı çünkü korkunç kısım sona ermişti ve hepimiz de bunu duymuş ya da görmüştük. On yaşında olduğu için artık küçük bir çocuk olmayan fakat aynı zamanda büyük de olmayan Naomi, “Şey, ben de mi yatacağım?” diye sordu. Ona acıdım. Kimse ona cevap vermedi, belki de annemler onu duymadı. O nedenle ben, “Gel kucağıma otur,” dedim ve o da oturdu. Televizyonda sarf edilen acı sözlerin üzerine yanık şeker kokan sözler gelmeye başladı: *...ailesi ve arkadaşları tarafından çok sevilen Claire hayvanları ve spor yapmayı çok severdi. Lake Main Ortaokulu’nun Sweet Pea Senkronize Yüzme Takımı’nın yıldızıydı. Otoritelere göre, olay cinayet gibi görünmüyor. Bu olay, hemen yanı başlarında böylesine bir trajedi yaşayan Sauberg sakinleri için büyük bir şok yaratmış olmalı.*

İkinci bir sunucu lafa karıştığında yüzümü Naomi’nin saçlarına gömdüm. Yeni sunucunun sözleri önce ruhsuz ve sonra son nefesini vermekte olan birinin hırıltılı ve heyecan dolu sesi gibi çıktı. Genç birinin... Onun tanımadığı fakat bizim tanıdığımız birinin... En azından, aslında sefalet ve ölümden şarkı söylercesine bahseden fakat üzgün gibi görünmeye çalışan o sunucuların vitrin mankenlerini andıran yüzlerini

görmek zorunda kalmıyordum. Kazadan beri, hikâye ne kadar korkunç ve berbatsa sunucuların seslerinin o kadar alçaldığını fark etmiştim. Sözlerinin altında gizli bir davul sesi, bir aşk hikâyesine bağlanacak kadar duygu yüklü bir müzik vardı. Fakat ortada bir aşk hikâyesi yoktu. En azından, Claire'den önce en ses getiren hikâyenin, sunucuların ben hariç herkesin izlemesi için, gözlerimi kaybedişimi “korkunç bir trajedi” olarak adlandırdığı Sauberg'de durum böyle değildi.

Ve şimdi Sauberg yine haberlere konu oluyordu çünkü boyalı saçlı, alerjik, cüretkâr, atletik Claire ölmüştü. Dudaklarına parlaticı süren, ön dişleri hafif tırtıklı, cildi neredeyse arkasını görebileceğiniz kadar şeffaf olan, orantısız gülümsemesi ve inanılmaz güçlü bacakları olan Claire... Futbol oynayan, yüzen, sigara içen, partilere giden Claire... Sıradan zıtlıkların binle çarpılmış halini barındıran Claire... Başını hepimizden daha başarılı bir şekilde ölümcül belalara sokabilen kişi.

Çocuklar da dahil olmak üzere ben büyük ihtimalle onun cesedinin gölden çıkarıldığı görüntüleri görmeyen Sauberg'deki tek kişiydim. Öldüğüne inanamamamın nedeni de bu olabilirdi. Hâlâ kör olduğuma inanmadığım gibi. Eğer, “inanmıyorsan kendin bak” gibi saçma bir ifadenin gerçekliği varsa, ben neye inanabilirdim ki? Hâlâ sabahları uyandığımda şöyle düşünüyordum: *Tamam, Emma şimdi gözlerini aç ve... ve hiçbir şey olmuyordu.* Tıpkı Claire'in boğulduğu ve kıyıya vurduğu gerçeğini bildiğim gibi, kendi kazam hakkındaki gerçeklerle ilgili de alıştırma yapabilirdim. Fakat hiçbir durumda “gerçeklerin” bir yardımını dokunmuyordu çünkü belki de gerçekler aslında tam olarak gerçek değillerdi. Birileri olaylara isim veriyor, sonra

hepimiz bu isimleri ezbere konuşuyorduk. Claire'e gerçekte ne olmuştu? Ve daha da önemlisi *neden* olmuştu?

Belki de benim kazam ya da Claire'in olayı gibi şeylere bir anlam veremiyorduk çünkü bir anlamları yoktu. Belki de hepimiz duygusuzlaşmıştık çünkü gözlerime olanlar tüm kasaba için yeterince trajik bir olaydı. Bir daha bu kadar korkunç bir şeyin asla olmayacağına inanmıştık. Aynı yere iki kez yıldırım düşebilir miydi? Burada düşmezdi. Bize olmazdı.

Fakat aslında yıldırıma bir kez yakalanmış olmak, ikinci kez yakalanma olasılığını değiştirmezdi ve ben normal okulumdaki onuncu sınıfımın ilk gününü kendimi bir paratoner gibi hissederek geçiriyordum. Hayatım boyunca gitmeyi beklediğim Lake Main Lisesi binasında, bir zamanlar tanıdığım fakat şu an göremediğim ve anlayamadığım arkadaşlarımın oluşturduğu bir labirentin içinde kaybolmuş durumdaydım ve kendimi, bizi birazdan neyin çarpacağını görmek için beklerken buldum. Arkadaşlarımın birçoğu Claire'in ölümüyle o kadar sarsılmışlardı ki gözleri başka bir şey görmüyordu. Bazıları kazamdan bu yana geçen koca bir yıl boyunca onları aramadığım için öfkeliydi ve bazıları ise birine korkunç bir şey olduğunda insanların meraklandığı gibi merak içindelerdi. Bu kesinlikle Logan'la hayalini kurduğumuz hoş geldin ortamına benzemiyordu.

Logan yardımcı olmak için çok çabaladı. Beni anlamadığım dedikodularla kaynayan koridorlardan hızla geçirirken adeta canlı yayın yapıyordu. Çok fazla hareket ve ses vardı. Büyük bir selde dönerek yuvarlanan bir fiçinin içindeydim. Claire'le ve Briarly'de geçirdiğim bir seneye ilgili düşünceleri zihnimden

uzaklaştırarak Logan'ın sesine odaklanmaya çabaladım. "Üzerinde tek bir bakteri bile yok!" dedi Logan ve burnundan garip sesler çıkarıncaya kadar güldü. Yanımızdan Adrian Woyzniak geçmiş olmalıydı. İkinci sınıfta onunla yan yana otururduk ve bir gün bana, "Hey, Emma, şuna bak!" demişti. Baktığımdaysa pantolonunun fermuarını indirdiğini ve şeyinin oracıkta, fitilli kadifeden İspanyol paça pantolonunun dışında, sınıfa getirilmiş ve yalnız bırakılmış evcil bir hayvan gibi durduğunu görmüştüm. "Aman Tanrım, Adrian!" dediğimde bana, "Üzerinde tek bir bakteri bile yok," diye cevap vermişti. Bu Logan'ın şimdiye kadar söylenen şeylerin arasında en sevdiği cümle olmuştu. Bana ne zaman bir şey verse, ki bu genellikle yiyecek bir şey olurdu, "Üzerinde tek bir bakteri bile yok," derdi.

Şimdi kulağıma insanların isimlerini fısıldıyordu. Lo'nun hâlâ görebildiği herkesi hatırlıyordum ama sanki artık hiçbirimiz birbirimizi tanıımıyormuşuz gibiydi. En azından ben kendi açımdan öyle hissediyordum. Logan'ın anlamadığı şeyse, benim hiçbir zaman normale dönemeyecek veya iyileşemeyecek o gerçek ucubelerden biri olma ihtimalimdi. Kazadan önce, ikimiz de Logan'ın yardımıyla o sessiz kızlardan biri olmaktan kurtulabileceğimi düşünmüştük fakat artık böyle bir umut var mıydı? Eğer kendi gözüme eğlenceli olamayacak kadar çekingen görünüyorsam, şimdi gözlerim yokken Logan'a benzemeyi nasıl bekleyebilirdim ki?

"Aman Tanrım, Elizabeth bir yirmi kilo daha almış," dedi Logan ve sonra, "Blythe burnunu deldirmiş ve ayağında dört yüz dolarlık botlar var. Eminim bunları Claire M.'nin dolabından çalmıştır..." Burada duraksadı ve düşündüğünü

duyduğum iki yoldan kötü olanı seçmeye karar verdi: “Ya da üzerinden çalmıştır.”

“Tanrım, Logan,” dedim.

Üzerimde olanları hissetmek için elimi uzattım: Her zaman giydiğim çizgili, kapüşonlu eşofman üzeri, uzun kollu, V yakalı tişört ve kot eteğim vardı. Mavi Converse ayakkabılarımı, tenis çoraplarımı giymiştim ve gözümde de Logan’ın aldığı, kenarı taşlı, kedi şekilli pembe gözlüğüm vardı. Logan aksesuarları çok severdi ve bu da ikimizi de sürekli eşarplar, kolyeler ve parlak şeylerle süslemesine neden olurdu ve böylece ikimiz de rüzgâr çanları gibi olurduk. Bu huyuna bayılırdım. Neşeli biriydi ve ben dahil her şeyi süslemeye bayılırdı. Parası olmadığı halde kazadan beri, başımda durmasını sağlayan bantlarıyla şu anda taktığım spor gözlük de dahil olmak üzere bana tam on bir tane gözlük almıştı. Önceleri, hazır hissettiğimde gözlüğümü çıkarmam için beni cesaretlendirme konusunda çok hevesliydi fakat ben bunu istemiyordum ve hiçbir zaman da istemeyecektim ve bu konuyu konuşmaya bile dayanamıyordum. Nihayet o da anlamıştı. O yüzden bu konuyu aylardır açmıyorduk. Tıpkı sürücü eğitimi, ehliyet ve araba sözcüklerini söylemeyi bıraktığımız gibi.

Yürümeye devam ederken Köpük’e de yol göstermeye çalışıyordum. Lake Main onu getirmeme izin vermişti çünkü muhtemelen onun gerçekten bir rehber köpek olmadığını bilmiyorlardı ya da umursamıyorlardı ya da belki bunun için tartışmaya gerek duymuyorlardı çünkü ailem her konuda öylesine çok kavga ediyordu ki herkes sırf bitkin düşmemek için pes ediyordu. Lake Main bunu zaten biliyordu çünkü annem

ve babam din ve devlet işlerinin birbirinden ayrı tutulmasına bayılırdı ve Lake Main'e bütün yeni yıl süslerini indirtmiş ve "Away in Manger" adlı ilahiyi yeni yıl konser listesinden sildirmişti ve bu olayı herkes duymuştu.

Tüm gün boyunca, sırf göremediğimden, kaybolmadıklarından emin olmak için vücudumun çeşitli bölgelerini kontrol ettim. Parmaklarımı saydım, dizlerime, ayak bileklerime ve dirseklerime dokundum. İleri geri sallanmamak veya başımı önüme eğmemek için çalışmam gerekiyordu. Bunlar hastaneden ilk çıktığımda edindiğim yeni alışkanlıklardı. Geçen sene Briarly Körler Okulu'nda, dokuzuncu sınıftaki dünyamın kralı olan Sebastian adlı çocuk, ne zaman sallanmaya başlasam gelip omuzlarımdan tutardı. Elleri sert denebilecek kadar kararlıydı ve deri ceket ve mandalina kokardı.

"Benimle birlikteyken sallanabilirsin, Emma Sasha Silver," demişti Sebastian "fakat bunu gözleri gören insanların yanında yapamazsın yoksa senin deli olduğunu düşünürler."

"Lütfen bana Emma Sasha Silver deme," demiştim. "Yalnızca Emma de." Ve sallanmaya devam etmiştim. Fakat Lake Main'de ne zaman sallanmak istesem, Sebastian'ın bana canavar gibi görüneceğimi söylediğini hatırlayarak kendimi durdurdum. Çünkü Briarly'nin aksine, Lake Main beni görebilen insanlarla doluydu. Kendimi bildim bileli birlikte kreşe gittiğim, okul piyeslerinde oynadığım, kurabiye, jöle ve makarna yediğim insanlarla dolup taşıyordu. Deli olduğumu düşünmelerini istemiyordum. Ayrıca onları tanıyor olmam, düşündüğüm kadar rahatlatıcı değildi. Bunun nedeni yalnızca kör olmam değildi; onlar da değişmişlerdi.

Logan elimden tutup beni çekerken kulağıma sınıfların, yakın zamanda limon rengine dönmüş kütüphanenin (“Biri resmen duvarlara yeşil boya kusmuş; göremediğin için şanslısın.”), spor salonuna açılan elektronik kapıların yerlerini fısıldadı. “Şu sırt çantasına takılma, Em.” Müdür Cates’e “kendimizi göstermeye” gidiyorduk. Bu, Köpük ve benim okula ölmeden gelmeyi başardığımızı gösteriyor ve Logan’ın ezilmememiz, kaybolmamamız veya meraklı tiplere yem olmamamız için bizi dolabıma, edebiyat ve resim derslerine ve kafeteryaya götüreceği anlamına geliyordu. Günün sonunda Logan beni Leah’ya götürecekti ve onunla eve dönecektim. Leah. Leah benim eve olan yolculuğum, benim bitiş çizgimdi; Leah, hâlâ geçmek zorunda olduğum bir çölün sonundaki buzlu, limonlu içeceğimdi.

Leah’ya kavuşmama daha saatler vardı. Okulun kendine has kokusu ve koridordaki sandviç, fotokopiden çıkmış sıcak kâğıt, dezenfektan, yüzey temizleyici, spor ayakkabısı ve küflü kitap kokuları müdürün ofisinde daha yoğunlu. Çamaşır kokusu yoktu; mutfak da yoktu. Galiba Lake Main’deki çocuklar “hayat becerilerini” öğrenmek zorunda değillerdi ya da bunları evlerinde özel olarak öğreniyorlardı. Ne kadar inanılmaz olsa da ofis, koridordan daha gürültülüydü ve bu seslere bir anlam veremiyordum. Ta ki Müdür Cates’in sesi hem hopperlörden çınlamaya hem de yanında durduğumuz için doğrudan kulaklarım gelene kadar. Sözleri kafamda ikiye katlanarak çınladı.

“Lake Main ortaokuluna ortaokuluna ve lisesine lisesine hoş geldiniz hoş geldiniz.” Yalnızca hopperlörden gelen sesi duyarsam ve Müdür Cates’in sesini canlı olarak duymazsam

yankıdan kurtulabileceğimi düşünerek kapıdan uzaklaştım. Odaklan, Emma, odaklan, diye düşündüm. Logan arkamdan geldi. “Nereye gidiyorsun?”

Cevap vermedim, onun yerine tek tek sözcüklere odaklanmaya çalıştım: *Bu sene... sizi... burada... görmekten... dolayı... heyecanlıyız. Lütfen Bağlılık Yemini için ayağa kalkın.* Arkaya itilen sandalyelerin gürültüsünü, ayağa kalkan bedenleri, birleştirilen elleri ve başka başka konuşmaları ve koro halinde çıkan sesleri kemiklerimin içinde, tepemde hissettim. Tüm okul aynı anda özgürlük ve adalet adına sarsılmaya başladı. Sonunda, her zamanki gibi, *Tamam, şimdi gözlerimi açacağım,* diye düşündüm. Bunu hâlâ yaşadığımı kimseye söyleyemezdim çünkü şimdiye kadar kabullenmiş olmam gereken bir şeyden dolayı, bir yıldan fazla bir süre geçmiş olmasına rağmen sürekli yeniden şaşırıyor olmam çok aptalcaydı. Bunu terapistim Dr. Sassoman’a bile söylememiştim. Söylersem sadece kazanın üzerinden çok zaman geçmediği ve çok iyi bir ilerleme kaydettiğim konusunda saçmalayacaktı. Artık ona bir şey anlatmak zorunda değildim çünkü ne söyleyeceğini zaten biliyordum. O artık içimde yaşıyor gibiydi. Köpük’ü önümde, Logan’ı da solumda hissetmeye çalışarak yönümü kaybetmiş bir şekilde yeniden Müdür Cates’e yaklaştım.

“Emma Silver, seni gördüğüme sevindim,” dedi Müdür Cates yüksek sesle. Elimi öyle güçlü sıktı ki kolumun omzumdan kopacağını sandım. Müdür Cates rekabetten tuhaf bir şekilde hoşlanırdı. Gençken koşucuymuş, sonra koşu koçu olmuş ve şimdi de sloganlara bayılan bir müdür haline gelmişti. En sevdiği ise, “Şampiyonlar sabah doğar,” sloganıydı çünkü

şafak sökmeden okula gelir, tüm okulu dolaşır ve güneş doğmadan koşan birileri, yani başka bir deyişle şampiyonlar varsa hepsini tebrik ederdi. Ayrıca, “Şu anda en azla yetinmeyerek daha fazlasını yapma zamanıdır,” sözünü söylemeyi de severdi. Ben gözlerimi kaybedene kadar, kim olduğum hakkında hiçbir fikri yoktu. Aslında böyle olmasını da tercih ederdim. Aile içinde de görünmeden, gördüklerimi kaydetmeyi seven biriydim. Eskiden kimse bilmese de gizlice öğrendiğim sırları saklardım. Fakat kör olmak, görünmez olmanın tam tersiydi ve bu da hiç adil değildi.

“Logan, hepimiz sana güveniyoruz,” diyordu Müdür Cates. “Lütfen bir takım oyuncusu ol ve Emma’nın dolabına ve sınıflarına sağ salım gitmesini sağla.”

“Öyle yapacağım, Müdür Cates.”

“Hoşça kalın, genç bayanlar.” Ağzından her söz neşeli bir şekilde çıkıyordu.

Ve özgürdük. Logan programlanmış gibi, ofisten çıkar çıkmaz canlı yayına devam etti: “Ooooh. İşte Trey. Her zamankinden de muhteşem görünüyor. Emma, iyi bir takım oyuncusu ol ve ona pazartesi günkü iç çamaşırlarıma bir göz atmak isteyip istemediğini sor.” Yine burnundan o garip ses çıkana kadar güldü.

“Hâlâ her gün için özel iç çamaşırı mı giyiyorsun?” diye sordum. “Üçüncü sınıfta falan mısın yoksa?”

“Onlar tanga.”

Henüz ilk zil çalmamıştı bile ve aniden etrafımızı bir kalabalık sardı. Çoğu da Köpük’ü sevmek ve onunla oynamak istiyordu. Benim rehberim/korumam olma kâbusuna katlandığı

için Logan'dan özür diledim fakat o koluma vurarak, "Saçmalama. Sen ünlüsün. Ben senin için yaşıyorum," dedi.

Öyle berbat bir anlamda ünlüydüm ki okula geri dönmem herkesin Claire'in ölümünün yol açtığı yeni kâbustan çıkıp gözlerimle ilgili eski söylentilere geri dönmesine neden olmuştu. Fakat bu yalnızca bir dakika kadar sürdü. Claire'in "kazası" insanların dikkatini benimkinden çekmişti ve bu beni kötü biri yapsa da kasabadaki en şanssız kız mertebesinden garip bir şekilde inmiş olduğum için mutluydum. Claire'e olanlar, bana olanlardan o kadar kötüydü ki kör olmayı önemsiz ve baş edilebilir bir durum gibi gösteriyordu. Tabii şu da vardı ki Claire geri dönüp hikâyesi her neyse onunla ve birçok insanın birbiriyle konuşmalarıyla yüzleşmek zorunda değildi. Eğer bu, babamın deyimiyle "işlerin rayına oturmasıysa", rayın ne olabileceğini merak etmeden duramadım. Ayrıca rayına oturmak bir yana neden bir rayın üzerinde olma ihtiyacı içindeydik? Kör olmanın iyi bir yanı varsa, o da beni o rezil, pis raydan çıkarmış olmasıydı. En azından şimdilik.

Biri yanıma gelip, "Hey, Emma, geri döndüğünü görmek güzel," dedi ve bu kişinin Coltrane Winslow olduğunu fark ettiğimde sallanmamaya çalışarak araya tıpkı tepemden gelen ve "Affedersiniz!" diyen bir yetişkinin, muhtemelen bir öğretmenin sesi gibi cırtlak bir sesle ettiğim teşekkürü sıkıştırabildim.

Hâlâ sakın ve oldukça zeki bir genç olan Coltrane'e normal bir şey söylemeyi umuyordum. Hepimiz onun bir gün Anayasa Mahkemesi'nde olacağını düşünürdük çünkü annesi de babası da avukattı ve kendisi de çok hırslı, adil ve herkese iyi davranan biriydi. Fakat başım dönüyordu ve Coltrane'in hâlâ karşımda

olup olmadığından bile emin değildim. O sırada yüksek perdeden bir ses duydum. Ses her kime aitse önümdeki herkesin çekilmesine neden olmuştu çünkü tam karşımdan geliyordu. Ve yüksek ses tonundan anladığım kadarıyla bu kesinlikle Yeşil Dev'di.

“Sen Emma Sasha Silver olmalısın,” dedi, bağırarak. Sesi o kadar yüksekti ki sanki yüksek bir binanın tepesinde duruyor ve megafonla konuşuyordu. O zaman onun bana yardımcı olmak için gelen “uzman” Bayan Mabel olduğunu anladım, aksi takdirde koridorda üç ismimi de bilen başka kim olabilirdi ki? Ailem onunla yazın tanışmıştı fakat ben onunla tanışmaya yanaşmamıştım.

Logan fısıltıyla konuştu fakat tonu benim için yeterince alçak değildi. “Harika Kadın, Amazon Prensesi!” Ona sessizce vurmaya çalıştıysam da denk getiremediğim için elimi işe yaramaz bir kanat gibi savurduğumla kaldım. Köpük ise neden hareket ettiğimi ve bir yere gidip gitmediğimizi merak edercesine ayaklandı. Eğildim ve başını okşadım. Yeniden ayağa kalkmanın zor olduğunu kabul etmeliydim. Köpük’e dokunduğum anda onun yanına kıvrılıp yatmak istedim. Fakat bunu yapmadım. Yapabileceğimi göstermek istercesine yeniden dimdik ayağa kalktım.

“Siz Bayan Mabel misiniz?” diye sordum.

“Evet, canım. Ta kendisi. Seni edebiyat sınıfına götürüp yerleşmene yardım edebilir miyim, Emma Sasha? Bu kim?”

“Şey, arkadaşım, Logan.”

“Merhaba, Logan. Peki, köpeğinin ismi nedir?”

“Ha,” dedim. İlk sorusuyla da Köpük’ü kastettiğini, benimse Logan’ı tanıştırdığını fark ederek kızardım. “Bu Köpük.”

“Merhaba, Köpük,” dedi. “Gel, Emma Sasha, gidip Bayan Spencer’la tanışalım.”

Ona, Sasha’nın ikinci ismim olduğunu ve normal insanlar gibi Emma ismiyle çağrılmak istediğimi söylemek istedim fakat bunu kibarca yapmanın bir yolunu bulamadım. Bayan Mabel elimi tutar tutmaz Logan, “Dersten sonra görüşürüz, Emma Sasha! İyi günler, genç bayan! Takım oyuncusu ol!” dedi. Koridor boyunca gülerек ve burnundan garip sesler çıkararak uzaklaştı. Sabahtan beri ilk kez ondan ayrılıyordum ve tek başıma ilk adımlarımı atarken dizlerim titredi. Biri ya da herkes beni izliyor olabilir mi, diye düşündüm.

Logan, edebiyat dersi dışında yanımdan bir saniye olsun ayrılmayacağına dair anneme ve bana söz vermişti. Edebiyat dersinde ayrılmamızın sebebi ise benim hızlandırılmış derslere girmem, onunsa Lobotomedebiyat adını taktığı normal derslere girmesiydi. Logan okulu pek umursamıyordu ve geçen sene, dokuzuncu sınıfta hiçbir çaba göstermemişti çünkü babası Kaliforniya’ya taşınmıştı ve ben de kör olmuşum ve Logan bir sürü dersi kaçırdığı ve ödevlerini teslim etmediği için bir alt sınıfa geçirilmişti. Bunun nedeni yavaş öğrenmesi değildi. İlgi duyduğu konularda inanılmazdı. Fakat benim ailemde eğer bir edebiyat ödevini teslim etmezseniz, asılabilir veya daha da kötüsü Dr. Baba’yı hayal kırıklığına uğrattırınız. Bu nedenle bir ödevi teslim etmemek şöyle dursun, hiçbirimiz tek bir ders kaçırmaz veya bir ödevi otuz saniye bile geciktirmezdik. Şey, Sarah buna dahil değildi çünkü üniversite başvurularını zamanında yapma-

miş ve Leah'nın söylediğine göre ayak bileğine yılan dövmesi yaptırmıştı. Fakat annem ve babam ya yılan dövmesinin onun için yeterli bir ceza olduğunu düşünüyorlardı ya da Sarah'nın cildini bozmasını umursamıyormuş gibi davranıyorlardı çünkü Leah onların yalnızca omuz silktiğini ve Sarah'nın da son zamanlarda dizaltı çoraplar giydiğini söylemişti. Sarah bir gün bana yazın kör olmamın iyi olduğu yoksa Tanrı korusun okula devamsızlık yapmak zorunda kalacağım konusunda takılmıştı. Tabii bu, elimde olmadan dokuzuncu sınıfın yarısını kaçırmadan önceydi. Ayrıca bu sene nasıl olacağımı kim bilebilirdi? Şimdi kimdim ki?

Köpük'ün burnuyla bacağımı dürtmesi, yürümek için yeterli cesareti göstermeme neden oldu. Bayan Mabel de kocaman elini omzuma koyarak beni yönlendirdi ve bana kızlar tuvaletinin, öğretmenler odasının ve 214, 216, 218 numaralı sınıfların yerlerini gösterdi. Sonra, ne kadar daraldığımı fark etmiş olacak ki bir sohbete başlayarak bana ailesinin üç nesildir Sauberg'de yaşadığını, babasının kırk yıl boyunca polis şefliği yaptığını ve kendisinin de babası ölene kadar onunla yaşadığını ve daha başka saçma şeyler anlattı. Belki de benim gibi bir Helen Keller'ın Anne Sullivan²'i olmayı hayal ediyordu. Sonra benim ailemle ilgili sorular sordu. Ailede yedi çocuk olduğunu söylediğimde kısık sesle bir ıslık çaldı ve o annemle babamın seks hayatını düşünürken ben de onun annemle babamın seks hayatını düşündüğünü düşündüm. Ailemde yedi çocuk olduğunu duyan herkes, annemle babamı seks yaparken düşünüyordu.

2 Küçük yaşta göz iltihabı yüzünden gözlerini kaybeden Helen Keller'ın hayatı boyunca ona arkadaşlık ve öğretmenlik eden Amerikalı bir öğretmendir. (ç.n.)

Yani, dürüst olalım. “Yedi çocuk” ifadesini duyduğunuzda doğal olarak hemen, “Vay canına bu insanlar seks yapmaya bayılıyorlar. Tek yaptıkları bu. Sürekli olarak yapıyorlar,” diye düşünürdünüz.

Sonunda edebiyat sınıfına geldiğimizde yorgunluktan ölü-yordum ve eve gidip altın renkli koltuğumuzun minderlerinin altına saklanmaya hazırdım. Acele ve telaşlı kazıma sesleri ve tıkırtılar duydum ve öyle yoğun bir tebeşir tozu kokusu aldım ki koca bir seksek oyununu yutmuş gibiydim. Köpük hapşırdı.

Biz ön sıraya yerleşirken Bayan Spencer da ya Köpük ve benim geldiğimizi fark etmedi ya da bir şey söylememeyi tercih etti. Kimsenin benimle ilgilenmemiş olmasına memnundum. “İşi biter bitmez tahtaya yazdıklarını okuyacağım,” dedi Bayan Mabel.

Bayan Spencer tahtaya öyle hızlı ve vahşice yazıyordu ki acaba seneye Odyseia Destanı’yla mı başlıyoruz diye düşündüm. (Koltukta mahsur kalmış dokuzuncu sınıfı kaçıırken, eve döndüğüm için yapılan kutlamalar ve hediyeler ve diğer kargaşalar sırasında Leah bana Odyseia’yı okumuştı). Belki de Bayan Spencer tüm destanı tebeşirle tahtaya yazmaya karar vermişti. Bir tebeşir parçasının kırıldığını ve yere düştüğünü duydum.

İnsanlar kıpırdanmaya başladılar. Bazıları beni gördüklerine şaşırılmış gibi duraksıyor, diğerleri ise merhaba demek, Köpük’ü hırpalamak ya da Sarah’nın en az altı bin dolara mal olduğunu üzerine basarak belirttiği Braille daktilomu şaşkınlıkla izlemek için duruyorlardı. Bayan Mabel, tahtada yazanları yorgun düşmüş olan sağ kulağıma okudu: “Ödevler, okuma, yazma,

günlük, iki analitik makale. Kitaplar: *Güneşte Bir Leke, Macbeth, Bülbulü Öldürmek, Yabancı, Inferno, Antigone.*” Başlıkları Braille daktilomla not aldım ve Bayan Mabel dersin sonuna kadar kalarak Bayan Spencer tahtaya ne zaman bir şey yazsa bana söyledi ki bu da yaklaşık dakikada yedi yüz kez tekrarlandı. Öğretmenler tahtaya her zaman bu kadar çok yazı yazarlar mıydı? Bunu nasıl fark etmemiştim ve yardım almadan nasıl başarabilmiştim? Kazadan önce, sınıf içi sınavları tamamlamak ve ödevlerimi bitirmek için fazladan birkaç saat geçirmek hoşuma giderdi. Fakat şimdi daha fazla zamana ve birinin bana tahtayı okumasına ihtiyaç duyuyordum. Kendimi öfkeli ve gururlu hissediyordum ve her ne kadar buna ihtiyacım olduğu açıkça görülse de herkese “özel” bir şeye ihtiyacım olmadığını göstermek istiyordum. Özel sözcüğünden nefret ediyordum.

Tam bunları düşünürken birisi kontrol edilemez bir şekilde ağlamaya başladı. Kim olduğunu bilmiyordum ama neyse ki ben değildim. Kimse duruma şaşırmadı çünkü Sauberg’de, Claire’in olayından beri ağlamak, boğazını temizlemek kadar doğal bir olay haline gelmişti. İnsanlar sokaklarda ağlayarak yürüyorlardı. Bayan Spencer gıdaklar gibi bir ses çıkararak alt katta “duygularımızla baş edebilmeyi öğrenebilmemiz için” yas danışmanları olduğunu söyledi. Ders bittiğinde Bayan Mabel, ödevlerimi önceden alabilmem ve böylece ikimizin onları Braille daktilosunda yazabilmemiz konusunda Bayan Spencer’la konuşmak için bekledi ve ben de konuşmaları bitene kadar bekledim. Köpük ve ben de Logan’la buluşmak için kapının önüne çıktık fakat o henüz dönmemişti.

“Hey, Emma,” dedi biri. Blythe Keene’nin melodik sesini tanıdım.

Onun sinsi ve meraklı gözlerinin, gözlüğümü eritmeye ve kazanın verdiği hasarı görmeye çalışıyormuş gibi yüzüme açtığı deliği hissedebileceğimi düşündüm. Fakat o elini koluma koyarak, “Hoş geldin,” dedi.

“Teşekkürler,” diye karşılık verdim ve hâlâ orada olduğunu belirtmek istermiş gibi ya da beni bir yere götürecekmış gibi elini kolumdan çekmedi. Artık insanlar tuhaf bir şekilde bana dokunmayı adet edinmişlerdi. Sanki ben hissederek görebildiğim için onlar da beni hissetmeye hakları varmış gibi davranıyorlardı. Ya da sadece beni korkutmak istemiyorlardı; bu bir hayvanın diğer bir hayvanı yakınlarda olduğu ve üzerine atılmayacağı konusunda uyarması gibiydi. Blythe’in yanıma gelmiş olmasına şaşırdığım bir gerçektir. O masallardaki kızlar gibi güzel, komik ve sanırım kendisi gibi davranan biriydi. Herkes gibi çabalamıyordu ve bunu daha önce de hiç yapmamıştı. Nedenini bilmiyordum. Nasıl olduğumu sormadığına da sevindim.

Fakat ben söyleyecek bir şey bulamadığım için eli kolumda öylece kaldık. O yüzden ben ona nasıl olduğunu sordum.

“İyi olmaya çalışıyorum,” dedi ki bu tam Blythe’a göre dürüst bir cevaptı; çılgınca, aşırı duygusal ya da ona benzer bir cevap değildi, normal... ve doğru bir cevaptı. Çünkü Blythe ile Claire, Logan ve benim gibi birbirlerine çok yakınlardı. Hiç ayrılmazlardı. O yüzden Blythe’in hayatı her açıdan mükemmel olmasına rağmen aynı zamanda da mahvolmuştu. Sonra fazlasıyla sıradan bir tavırla beni resim dersine götürmeyi teklif etti. Bunu, “İşe yaramaz poponu resim dersine götürebilir miyim

çünkü sen hiçbir yere gidemeyen bir körsün,” gibi söylememişti; sanki eski arkadaşlarmışız gibi sadece, “Birlikte Fister’ın sınıfına doğru yürüyelim mi?” demişti. Aslında öyle de sayılırdık. Yani kendimi bildim bileli Blythe’ı tanıyordum ama daha önce bana hiç ilgi göstermemişti.

Ağlamadan ya da kendimi Blythe’in kollarına atmadan, “Tabii, teşekkürler,” demeye çalıştım. Logan’ı beklemedim ve acınacak durumda bir köpek yavrusu gibi öylece Blythe’ı takip ettim.

Blythe, “Selam, Zach,” dediğinde, kalbimin boğazımdan dışarı fırlayacağını sandım. Zach Haze. Hiçbir şey olmamış, bir buçuk yıl geçmemiş, gözlerimi kaybetmemiş ve dokuzuncu sınıfı kaçırdıktan sonra K9 köpeğimi Lake Main’e getirmemişim gibi Zach, “Selam Blythe. Selam Emma, tatlı köpek,” dediğinde, sallanmamaya ve başımı sesin geldiği yöne doğru fazla hızlı çevirmemeye çalıştım. Engelli değilmişim gibi... Ağzımı açarsam, içimi oracıkta boşaltacağımı bildiğim için her zamanki gibi sessiz kaldım. Zach Haze’le konuşmayı hiçbir zaman becerememiştim. Altıncı sınıftayken, Benj doğduktan hemen sonra, Zach öyle olmadığımızı büyük ihtimalle bilmesine rağmen bana ailemin Katolik olup olmadığını sormuştu. Çünkü ailem Sauberg’de yaşayan tek meşhur Yahudi aileydi. Zach’in bunu neden sorduğunu asla öğrenemeyecektim çünkü onu bana sonsuza dek bağlayacak büyüleyici bir cevap bulabilmek için tuzdan bir heykel gibi orada on dakika boyunca durmuştum. Sonra bende fazlasıyla yanlış bir şey olduğunu düşünerek bir daha benimle konuşmadı. Ama bu bir trajediydi çünkü onu delicesine seviyordum. Hep sevmiştim. Ayrıca Zach, dikkatle

dinleme konusundaki yeni yeteneğimden sonra daha iyiye dönüşen birkaç kişiden biriydi: Sesi muhteşemdi, boğuk, kadife gibi ve sabırlıydı. Bunun nedeni yavaş konuştuğu veya doğru sözcükleri aradığı için değil, seninle konuşmaya ayırabileceği uzun bir zamanı varmış ve söylediklerini içten söylediğinin anlaşılması için kelimeleri düzgün kullanmak istermiş gibi davranmasıydı. Sözleri kulağa her zaman tatlı bir müzik gibi gelirdi ve sesinin titreşiminin yerden yansıdığını hissettiğiniz için sizi hafifçe sarsar, kemiklerinizin titreşmesine neden olurdu.

Blythe'la birlikte atölyeye geldiğimizde, herkesin duruma göre Fister, Sphincter³ veya Spinster⁴ diye adlandırdığı Bayan Fincter, beni kenara çekerek, "Bu dersi alacağını duydum. Normal seyrinde ilerleyen bir resim dersini becerebileceğini düşünüyor musun?" diye sordu. Neye göre normal? Becerememek derken? Ölmüşüm anlamında mı soruyordu? Normal olmayan resim dersi nasıl oluyordu? Elimden geldiğince uzun bir süre bekledim. Bayan Fincter ailemi tanıyordu çünkü annem ressamdı ama öyle olmasaydı da, Old Mother Hubbard ninnisini öylesine güçlü ve içten söylediği için yine de tanınırdı. Fakat Bayan Fincter'ın annemi sevip sevmediğini ya da ailemiz hakkında ne düşündüğünü bilmiyordum.

"Şey, evet," dedim sonunda. "Umarım. Ben..."

Bayan Mabel'in bana yardım edebileceğini söyleyecektim ki sözümü kesti. "Sanırım senin için özel bir çalışma planı uygulamamız gerekecek."

3 (İng.) Büzücü kas. (ç.n.)

4 (İng.) Kız kurusu. (ç.n.)

Blythe büyük olasılıkla hâlâ yanımızda bir yerlerdeydi. Bayan Fincter'la olan konuşmamızı dinleyip dinlemediğini merak ettim. Dinlemediğini umuyordum.

“Tamam,” dedim konuşmanın bir an önce bitmesini umarak. Kendime ait çalışma planım, onun gibi bir sanatçı, öğretmen ve insan için yeterince iyi ve iddialı mı yoksa korkunç ve uygunsuz muydu bilemediğim için ona bundan söz edemedim. Fakat ilgilenmem gereken gerçek sorunlarım olduğu için, Bayan Fincter'ın benimle ilgili düşüncelerini ait oldukları yere, *kimin bunlarla ilgilenmeye vakti olabilir ki* adlı kategorinin altına koydum. İlk serbest çizim dersine isteksiz bir şekilde başlamadan önce Bayan Mabel'in malzemelerimi hazırlamama yardım etmesine izin verdim. Mumlu boyaların sayfanın üzerinde oluşturduğu kabartıları hissettim. Parmaklarımı sayfanın üzerinde gezdirdim ve Bayan Fincter sanatın bizi iyileştirdiği ve projelerimizi yaparken üzüntülerimizle baş edebileceğimiz gibi konularda saçmalarken, çizdiklerimin şekillendiğini hissettim. Arada bir birinin söylediği doğrularla iyileşebilmenin güzel olacağını düşünürken bir kız, “Bu senin köpeğin mi?” diye sorunca sıçradım.

Bunu kimin söylediğini, Köpük'ü mü yoksa resmimi mi kastettiğini bilmiyordum çünkü bir köpek resmi çiziyordum. Hatta benimle konuşup konuşmadığını da bilmiyordum fakat ses sağ kulağıma o kadar yakın bir yerden gelmişti ki benimle konuştuğunu tahmin ediyordum. Sessizce başımı salladım. *Sallanma.*

“Çok güzel,” dedi ses. Demek resmimi kastediyordu. “Bunu yapabiliyor olman inanılmaz bir şey.”

“Teşekkürler,” dedim fakat kiminle konuşmakta olduğumu sorma cesaretini gösteremedim. Bayan Mabel de bir şey söylemedi. Belki de kendi sosyal hayatıyla baş etmem gerektiğini düşünüyordu. Ya da ona yalnızca akademik sorunlarıma yardım etmesi için para veriyor da olabilirlerdi.

Geçen sene Briarly’de, Dee isminde kör bir kız bana, yanıma kimin geldiğini ya da benimle kimin konuştuğunu ya da kendi başıma çözemediğim her şeyi sormam gerektiğini söylemişti. Bunu kimsenin, hatta görebilen insanların bile sorun etmeyeceğini söylemişti. Bu mide bulandırıcı konuşmayı, Sebastian ve benimle paylaştığı lezzetli Kore poğaçalarını nereden bulduğunu sorduğum zaman yapmıştık. Bana, “Annem onları Kore’den getirdi,” diye cevap vermişti. Annesinin orada ne işi olduğunu sormuştum fakat aslında bunu pek de umursamamıştım. O da, “Büyükanne mi ziyarete gitmişti çünkü büyükanne Koreli ve orada yaşıyor,” diye karşılık vermişti.

Zihnim aynı anda hem geri hem de ileri gidiyordu.

“O zaman annen de Koreli, öyle mi?” diye sormuştum.

Dee kahkaha atmıştı. “Bu işler genellikle böyle yürür, Emma,” demişti.

“Sen de mi Korelisin?”

“Yarı yarıya,” demişti. “Babam siyahidir.”

“Vay canına. Sanırım seni daha önce hiç görmedim,” dediğimde bir kez daha kahkaha atmıştı. Sanki aramızda bir bağ oluşuyordu fakat boğazımın yanmaya başladığını hissetmişim çünkü bunu şaka olsun diye söylememiştim. Aslında bu durum, içimde bir isim vermenin zor olduğu yeni bir korkunun oluş-

masına neden olmuştu. Hiçbir şey bilmiyordum. Sorulmaması gereken soruları sormadan insanları nasıl tanıyacaktım?

Dee, Lake Main'de arkadaş olmayacağım türden bir kızdı ve bunun nedenini ya da ne anlamı olduğunu tam olarak açıklayamıyordum bile fakat geçirdiğim kazadan beri yaptığım şeyleri sürekli “kaza yüzünden yaptım” ve “kaza olmasaydı da yapardım” diye sınıflandırmadan edemiyordum. Sanki benim için yalnızca “diğer Emma'nın” yapacağı şeyleri yapmam konusunda etik bir sebep vardı. Fakat o zamandan beri yaptığım her şey, kör Emma'nın yapmak zorunda kaldığı şeylerdi. Dolayısıyla bu oyunu kazanamazdım.

İnsanlara kim olduklarını sormanın, daha önce olsa hiç yapmayacağım bir şey olduğu açıktı. Ve bunu yapmaya şimdi başlamak istemiyordum. Bu nedenle resim dersindeki gizemli kıza hiçbir şey söylemedim. Yalnızca çizdiğim hüzünlü köpek resminin ne renk olduğunu Bayan Mabel'e sormak istediğim halde soramayarak, sallanmak istediğim halde sallanamayarak ellerimi çizdiğim çizgilerin üzerinde gezdirip durdum. Belki de insanlar sürekli her şeyi bilmek konusuna gereğinden çok önem veriyorlardı. Belki de kimin benimle konuştuğunu ya da sınıfta ağladığını, kimin burada, kimin uzakta olduğunu bilmesem daha iyi olurdu.

Yalnızca kendimin burada olduğunu biliyordum ve belki de bu bildiğim tek şeydi. Claire gerçekten de sonsuz bir karanlığın içindeydi. Ki bu da benim içinde bulunduğum karanlıkla aynı şey değildi. Benim karanlığım karmaşık ve bazen de harikaydı. Bunu kendime hatırlatıp durmam gerekiyordu. Sevdığım insanların seslerini duyabiliyor, onların kokusunu alabiliyor ve

onları hissedebiliyordum ve bu da ebedi bir karanlığın tam tersiydi. Ben hâlâ hayattaydım. Ben hâlâ bendim, sadece başka bir bendim o kadar. Her şey yoluna girecekti. Öyle değil mi?

Sınıflarda, koridorlarda veya kendimi tehlike altında hissederek soğuk ve yapışkan sandviçimi yediğim kafeteryadaki kalabalığın içinde hiç konuşmuyordum. Logan sürekli olup bitenleri anlatıyordu. Hatta kimin ne yediğini bile anlatıyordu fakat sonunda onun sesini duymazdan gelmek zorunda kalmıştım. Tüm gün boyunca farklı zamanlarda kendimi korkmuş, bir köşeye sinmiş ve bazen ateşim çıkmış kadar sıcak ve bazen de hareket edemeyecek kadar üşümüş hissediyordum. Dinliyordum ve bazen dinlememeye çalışıyordum, bekliyordum ve beklememeye çalışıyordum. Neyi bekliyordum ki?

Öğleden sonranın en korkunç olayı ise zihin ve kan dondurucu zorunlu bir toplantıydı. Logan ile yan yana oturduk ve mucizevi bir tesadüfle Zach Haze de bizimle birlikte oturdu. Köpük'ü ve beyaz bastonumu ayaklarımın dibine yerleştirirken *keşke* diye düşünmeden edemedim. Keşke yeşil gözleriyle etrafa bakabilen eski Emma olsaydım ve Logan ve Zach'le birlikte oturuyor olsaydım, o zaman her şeye katlanabilirdim. Hatta hepimizin ne kadar şaşkın olduğuyla, bunun ne kadar büyük bir kayıp olduğuyla, burslu bir atlete yazık olduğuyla, toplum olarak nasıl iyileşebileceğimizle, yas danışmanlarının "bizim için nasıl hazır bekledikleriyle" ilgili bu gösteriye bile dayanabilirdim. Tüm bunlar ayrıca Müdür Cates'in sesinin eskiden arabayla yanından geçtiğim tarladaki sığırların böğürme seslerine benzemesine neden oluyordu. Bunların hiçbirisi de bize Claire'le ilgili gerçek bir şey, onun nasıl biri olduğunu ya da gerçekte neler

olduğunu anlatmıyordu. Ailelerimizin ve öğretmenlerimizin, Claire'in ölümünü bir kaza olarak adlandırdıklarını biliyorduk fakat Müdür Cates içinde gerçek bilgi bulunan hiçbir sözcüğün yanına yanaşmıyordu. Ne tür bir kazaydı? Tek başına göle mi girmişti? Claire kendisini mi öldürmüştü? Orada tek başına ne yapıyor olabilirdi?

Mümkün olduğunca sessizce oturarak odaklandım ve bilmediğim bir nedenle kırmızı renkli şeyleri düşünmeye başladım: Twizzlers⁵, rujlar, trafik ışıkları, kan. Logan bana kâğıdından çıkardığı, yapışkan bir Jolly Rancher⁶ vererek, "Üzerinde tek bir bakteri bile yok!" diye fısıldadı ve aynı anda hem şakanın hem de ağzıma dağılan karpuz aromasının tadını aldım. Logan ve Zach, bu saçma toplantıyla, okulla ve parçası oldukları o parlak dünyayla ilgili konularda fısıldaşarak dalga geçiyorlardı. Ben ise dinliyordum. Claire'in ve benim başıma gelen olayların (her ne kadar ilişkili olmasalar da ve onunki daha kötü olsa da) tek bir karanlığın içinde birleşmesinden korkuyordum.

Sonra saat üçü çeyrek geçti. Leah, dolabımın önünde beni Logan'dan teslim aldı ve kız kardeşlerimden oluşan kalabalıkla birlikte eve götürdü. Leah bana günümle ilgili milyonlarca soru sordu. Sesi hem şaşkınlık hem de neşe doluydu. Toplantı ve Bayan Fincter konusunda sızlandım. Leah bana öyle vahşice sarıldı ki Köpük'ün ona saldıracağını sandım. "Ama sonuçta ilk gününü atlattın! Bunu yapabileceğini biliyordum! İnsanlar ne söyledi? Gözlerini dikip baktılar mı? Logan nasıldı? Bayan

5 Kırmızı renkli bir tür şekerleme. (ç. n.)

6 Bir tür şekerleme. (ç. n.)

Mabel nasıldı? Peki, *onu* gördün mü?” Zach’in ismini yüksek sesle söylememiş olmasına rağmen yine de fısıldamıştı.

“Ben bir şey görmedim,” dediğimde ise karnını tutarak ve uluyarak güldü. Sonra neredeyse bunun komik olduğunu hissederek ben de gülmeye başladım fakat okuldayken hiçbir şey komik gelmemişti. Leah beni her zaman olduğumdan daha farklı yerlere koyardı. Hayatımın çatısına. Keşke ben de Naomi için aynı şeyi yapabilseydim fakat bunu nasıl yapacağımı bilmiyordum. Özellikle de şimdi.

Leah, Jenna’nın kreşteki sınıfına daldı ve sonra ikisi şarkı söyleyerek çıktılar. *Down by the Bay*, şarkısını söylüyorlardı ve Leah korkunç ve kulak tırmalayan bir şekilde detone oluyor, Jenna ise çocuklara özgü o inanılmaz duru sesiyle kendi kısımlarının tüm notalarını doğru bir şekilde söylüyordu: “Sen hiç bir balık kroketin ruj sürdüğünü gördün mü?” Onun ve benim müzik kulağımız vardı; harika bir ses perdesi olduğunu duyabiliyordum. Eskiden piyano çalmayı, şarkı söylemeyi her çeşit müziği gerçekten severdim. Şimdi de Jenna seviyordu.

Naomi elinde tüm gün boyunca uğraştığı bir resimle sınıfından çıktı. Okuldan çıkarken ve öndeki on bir basamağı inerken defterini açık tutarak boyamaya devam etti. Leah ona resmini tamamlamak için eve kadar beklemesi gerektiğini söyledi. Naomi ise, “Emma görmeden yürüyebiliyor. Ve ayrıca karikatür çiziyorum,” dedi.

“Benim hatam,” dedi Leah “fakat lütfen yürürken karikatürün üzerinde çalışmayı bırak.” Naomi’nin söz dinleyip dinlemediğini bilmiyordum. Otobüs durağına geldiğimizde Benji, kreş servisinden Süper Top gibi aşağıya atlayarak Köpük’ü

korkuttu. Beş yıldızlı bir geçit törenindeymişiz gibi büyük bir kuvvetle eve doğru ilerlediğimizi hissedebiliyordum. Yanımızda yalnızca Sarah ve Bebek Lily eksikti. Naomi, Benj ve Jenna'yı yerdeki tüm çatlaklara bastırmakla ve onlara eve kadar kaç adım kaldığını tahmin etme oyunu oynatmakla ve bir yandan da kimin daha yakın olduğunu saymakla meşguldü. Benim oyuna katılmama izin vermedi çünkü evimizdeki çoğu yerin arasında kaç adım olduğunu zaten biliyordum ve bu yüzden bu konuda "fazla iyiydim". Naomi her an bir elışı, kural ve oyun uydurabilirdi ve her zaman hareketliydi. Küçüklerin lideriydi fakat son zamanlarda büyüklerden biri olmayı tercih ediyordu. Bunu anlayabiliyordum çünkü yapamadığım o kadar çok şey vardı ki bazen artık kendimi gerçekten büyük olarak görme konusunda kararsız kalıyordum.

Eve yürüyüşlerimizle, ilk günün ağır geçen saatleri önce bir haftaya, sonra iki, üç haftaya ve ardından da bir aya dönüştü ve ilginçti fakat artık ben bile okulun o uyuşuk rutinine alışmıştım. Herkes bir şey istiyordu: İyi notlar almak, Lake Oyuncuları'nın sergileyeceği Zafer Mükâfatı oyununda rol almak, ilk futbol maçına gidecek birini bulmak, ikinci maça gitmek için birini bulmak, aileden, kiliseden, içimizi kemiren şeylerden kurtulmak, ehliyet almak, araba almak, bir erkek arkadaş, bir kız arkadaş ve dudaklarımızı ve bedenlerimizi başka birininkilerde hissetmek... Bu arada benim tek istediğim ise odadan odaya gidebilmek, bir arabanın altında kalmamak ve kendimden başka kimsenin bana acımamasıydı. Okulda başarılı olmak istiyordum ki bu eskiden benim için kolaydı fakat artık Bayan Mabel, Braille daktilom ve kulaklarım bunun için yeterli

olmayabilirdi. Sadece sonsuz karanlığımı, sonu görünmeyen ve bende klostrofobi etkisi yaratan geleceğimi düşünmeyi bırakmak istiyordum. Çünkü hiçbir zaman araba kullanamayacak veya bir iş bulamayacaktım ya da evlenemeyecek ve bekâretimi kaybedemeyecektim. Belki de bir daha hiç öpüşemeyecektim.

Zach Haze ya da herhangi biri artık bana nasıl âşık olabiliirdi ki? Artık kesinlikle görünmez değildim. Artık Logan'ın deyimiyle ünlü olduğum için herkes beni tanıyordu. Fakat herkesin sizin kim olduğunuzu bilmesi o kadar da muhteşem bir şey değildi, özellikle de bunun nedeni korkunç bir trajedinin yıldızı ya da engelli olmanız ise. İnsanların bana bakması ve hakkımda konuşması kendimi bir büyütecin altında nefessiz ve ter içinde kalmış ve tutuşmak üzereymişim gibi hissetmeme neden oluyordu. Bir kez daha...

-2-

Çünkü başıma gelen buydu. Lake Main’de dokuzuncu sınıfa başlamam gereken yaz, annem ve babam, kız kardeşlerim ve Benj ile birlikte Dört Temmuz partisine gitmiştim. Dışarıda hava tam olarak kararmamıştı ve hepimiz çimenli bir alanda, ellerimizde yıldızlı kâğıt tabaklarla duruyorduk. Annem yere bir battaniye sermişti fakat babam, Leah ve ben ayakta ilk havai fişeklerin atılmasını bekliyorduk. Hava barbekü, ıslak çim ve köpek kokuyor olmalıydı çünkü o zamanlar kokularla pek ilgilenmiyordum. Her yerde insanlar vardı. Komşularımız, arkadaşlarımız ellerinde bayraklar ve balonlarla gülüyor, sohbet ediyorlardı. Zihnimde o an, hayatımın ve kasabamızın “eski hali” olarak duruyordu. Ve sonra gökyüzü karardı ve gösteri başladı ve galiba Leah tabaklarımızı atmaya falan gitmişti ama babamla ben hâlâ oradaydık ve bir sınır olarak gerdikleri halata tutunmuş gösteriyi izliyorduk.

Devasa patlamaların pembe, kırmızı, sarı ve turuncu daireler halinde belirmesine bayılıyordum. Sersemlemiş bir şekilde orada durmaya, her yerin sıcak dumanlarla dolmasına,

gökyüzüne renklerin fırlayarak hemen kaybolmasına bayılıyordum. O günlerde bile, kısa süreli veya yalnızca bir kez görebildiğimiz ve her zaman elimizin altında tutamadığımız güzelliklerin heyecanını algılayabiliyordum. Belki de böyle düşünerek üzerime bir uğursuzluk çekmiştim. Çünkü ardı ardına gelen her bir renk patlamasını hevesle bekliyordum ve onların büyüsünü içmek istercesine başımı yukarı kaldırmıştım. Babamın elleri omuzlarımdaydı ve beni hafifçe kendisine doğru çekti. Bir adım geriledim ve bana, “Belki de...” dedi ve o anda yüzümde bir sıcaklık ve acı hissettim ve bu şey her neyse onu yakalamak, son vermek ve bu ani, fena halde sıcak, eritici ve yakıcı ateşten gözlerimi koruyabilmek için ellerimi kaldırdım fakat sonra her şey kayboldu.

Babam cümlesini hiç bitirememişti. Belki de... ne? Geri mi çekilelim? Eğilelim mi? Kendimizi mi koruyalım? Kaçalım mı? Belki de üç saniyelik o kısacık süre içinde kızımızın hayatını karartacak olan bu yere gelmemeliydik. Belki üçe kadar sayacak vakit olmamıştı çünkü olsaydı sonraki iki kelimeyi söyleyebilirdi. Yere mi yatalım? Geri mi çekilelim? Eğer bir fişek geriye doğru patlayıp kalabalığın içine dalmasaydı ve tam benim bulunduğum yere gelmeseydi kim bilir babam ne söyleyecekti. Çarptığı yerin neden tüm dünyada küçücük bir nokta olan gözlerime denk geldiği konusunu düşünmemeye çalışıyordum çünkü terapistim Dr. Sassoman böyle düşünmenin “bana bir şey kazandırmayacağını” söylemişti. Eskiden takıntılı bir şekilde sürekli bu olasılığın ne kadar olabileceğini sorup duruyordum. Fakat aslında olasılıklar gülünç şeylerdi çünkü artık gerçek olduğuna göre olasılık yüzde yüz demektir.

Bazen bu kaza tüm hayatımın başlangıcı gibi geliyordu çünkü eskiden kim olduğumu tam olarak hatırlayamıyordum. Halbuki eskiden görebildiğim şeyleri kaybetmemek için çok çabalıyordum ya da belki hatırlayamıyor olmamın nedeni de buydu, bilemiyordum. Renkleri, ışığı, şekilleri, annemin, Leah'nın, Benj'in yüzlerini ve hatta o havai fişeklerin nasıl göründüklerini...

Kendimi soğuk, karanlık ve metal kokan bir hastanede bulmuştum. Orada uyanmış ve annemin ağladığını, babamın ise o doktor edasıyla göz yuvalarından, izlerden, kaybetmekten ve geri kazanmaktan söz ettiğini ilk kez orada duymuştum. Kız kardeşlerim neredeydi? Benj neredeydi? Ben neredeydim? Uyanık mıydım?

Uyanıyor olamam çünkü uyanmakla gözlerimi açmak aynı şey ve ben gözlerimi açamıyorum, diye düşündüğümü hatırlıyordum. Fakat aniden uyanık olduğumu ve gözlerimin açılmadığını fark ettim. Gözkapaklarımın dikildiğini ya da onun gibi bir şey olduğunu, ortada bir terslik olduğunu anladım. Bunları fark ettikten sonra o korkunç ve inanılmaz acıyı hissettim. Bunu... daha önce nasıl hissetmemiştim ki? Hiçbir şey sırasıyla olmuyordu. Elimi yüzüme götürdüm fakat dokunabildiğim tek şey sadece pamuk, kumaş ve bandaj oldu. Göremiyordum. Düşünemiyordum. Eskiden görmekle düşünmenin aynı şey olduğunu sanırdım.

"Emma," dedi annem. "Uyanıksın." Bunu nasıl anladığını bilmiyordum. Soğuk eli alnımın yakınlarında bir yere dokundu. Bandajlı olmayan bir yere dokunmuş olmalıydı fakat tam olarak neresi olduğunu anlayamıyordum. Gözlerime yakın bir yere mi dokunuyordu? Gözlerim neredeydi?

“Neredeyim?” diye çığlık attım. “Bu da... Çıkarın şunları!” Bandajları çekiştirmeye, nerede olduğumu görebilmek için çıkarıp atmaya çalıştım fakat biri kollarımdan tuttu. Kim olduğunu bilmiyordum. Annem miydi yoksa babam mı? Hemşire miydi? Bunu hiçbir zaman bilemeyecektim çünkü o sırada kendimi kaybettim ve yine düşünüyör ve çığlıklar atıyordum.

“Işık gibi sönmek” ifadesini kim bulduysa korkunç şeyler biliyor olmalıydı. Çünkü ben yanarken bile sönmüş gibi hissediyordum. Kapanmış, gitmiş gibiydim. Sakinleşemiyor, çektiğim acıyla sürekli bağılıyor, gözlerimin yeri ve nerede olduğum konusuna cevap alamıyordum. Annem ve babam ise çaresiz bir döngünün içinde bana cevap vermeye çalışıyorlardı... yalnızca çalışıyorlardı: “Bir kaza geçirdin; hastanedesin; uyanıksın; iyisin, sen Emma’sın. Emma. Emma.”

Sonra her şey... sözcükler, telaş, hastanenin gürültüsü, göremediğim makinelerin robotsu sesi hatta hava bile... puslu ve yumuşak bir hisse dönüştü. Hava kararmadan hemen önce rüzgârla uçuşan perdeler gibiydi. Kollarımda iğneler vardı. Birileri düğmelere bastı. Bip sesleri duydum ve oda sanki bir suya gömüldü... ta ki ikinci kez çığlıklar içinde uyanana kadar. O hastanedeki metal karanlığın içinde mahsur kaldığımda böyleydım. Biri gelip de bandajı açtığında ve gözlerimdeki pamuğu ve kumaşı kaldırdığında on dakika mı yoksa on ay mı geçtiğini bilmiyordum. Gözlerimi açabilir miyim diye sordum fakat zaten açıklardı. Bunu biliyordum çünkü elimi kaldırıp sağ gözüme dokunmuştum. Açıktı. Ve hiçbir şey göremiyordum.

“Ne görüyorsun, Emma?” diye sordu biri.

“Kimsiniz?” diye sordum, bağırmamaya ve paniğe kapılmamaya çalışarak.

“Ben Dr. Walker,” dedi ve elini elimin üzerine koydu. Elini, soğuk elimin üzerinde sanki pişmiş, sıcak bir biftek gibi hissederek ürperdim.

“Bu Dr. Walker,” dedi babam. Sanki hepimiz birbirimizi tanıyormuşuz gibi ya da bu benim için bir şey ifade edecekmiş gibi.

“Neden göremiyorum?” diye bağırdım.

Birkaç gün boyunca sağ gözüm için umutlulardı fakat sonra Dr. Walker iki gözümün de “düzelmeyeceğini” açıklamakta gecikmedi. Böylece hastanedeki günlerimi gözlerim olmadan yaşamayı öğrenerek geçirdim. Dr. Sassoman da o sırada ortaya çıkmıştı. “Terapi” konusunda konuşuyor, vanilyalı krem kokuyor, ellerimi tutuyor, kulaklarıma bazı sorular fısıldıyordu. Sorduğu sorular oracıkta kalıyordu. “Nasıl hissediyorsun?” ya da “Ne hatırlıyorsun?” gibi soruları cevaplamıyordum. Annem ve babam uzak bir mesafede durmalarına rağmen başımda uğuldayan bir sesle onun “işinde çok iyi” olduğu konusunda konuşuyorlardı. Bize “bu olayı atlatma konusunda” yardımcı olacaktı ve bir tünel gördüm. Eğer o tünele girmeye çabalarsam, belki de görebilirim diye düşündüm. Tünelin sonundaki ışık... Hiçbir şey söylemedim. Ve Dr. Sassoman her ne kadar harika kokuyor olsa, fısıldasa ve pratik biri olsa da sonuçta sihirbaz değildi. Hâlâ da değildi. Yalnızca bana hastanenin içinde yol gösteriyor ve tıpkı ailem gibi “gözlerim olmadan” öleceğim konusunda söylediğim her şeye karşı çıkıyordu. Sanki ağzımdan çıkan lanet sözlerin bir önemi varmış gibi.

“Kesinlikle ölmeyeceksin ve ayrıca gözlerin de yerinde duruyor,” diyordu Dr. Sassoman her sabah, ben odanın içinde ağlayarak ve doğru düzgün hareket edemediğim için önüme gelen her şeye çarparak gezerken. Böyle bir şeyin olduğuna, hâlâ devam ettiğine ve edeceğine inanamıyordum. “Eskisi gibi işlevlerini görmeseler de yerlerinde duruyorlar.”

“Gözlerim mahvoldu!” dedim sanki bilmiyormuş gibi. Bu gelişmeyi bir an düşündü... her konuşmam bir “gelişmeydi”... ve birkaç hafta sonra odadan kaçmaya kalkışıp da kapıya çarp-
tığımıda... Bu da bir gelişmeydi. Bir keresinde ona işe yaramaz bir Braille küpü fırlatmıştım; babamın iyi niyetli arkadaşları benim için bazı “gereçler” göndermişlerdi fakat onu hiç fark etmemiştim. Dr. Sassoman ben kutuyu açarken neşeli ve cesaret verici bir şekilde yanımda durduğu için onu cezalandırmıştım. Göremesem ve henüz etrafımda olan şeylere dikkat edebilecek kadar sakinleşememiş olsam da tahminime göre küpten, eğilerek kurtulmuştu. Hiçbir zaman sabrından taviz vermemiş veya sesini yükseltmemişti. Ailem de o kadar sabırlı olmaya çalışmış fakat bunu yapamamıştı çünkü bu olay onları öylesine sarsmıştı ki annem geceleri onları duymadığımızı veya anlamayacağımızı düşünerek çılgınlıklar içinde etrafa bir şeyler savuruyordu. Fakat o zamanlar ne kadar büyük bir boşluğun ve karanlığın içinde olsam da bunu ben bile anlayabiliyordum. Resim stüdyosunu mahvetmiş, maket bıçağıyla kanvasları yırtmış, boyalarını dök-
müş ve en sevdiği ressam sehпасını parçalamıştı. O zamandan beri hiç resim yapmıyordu. Babam ise onun doktoru olmuştu ki eğer her şey bu kadar berbat bir durumda olmasaydı bu, işin en kötü kısmı olabilirdi.

Annem ile babam, babam henüz asistanken şehirde tanışmışlardı. Doğum katı için annemin birçok resmi satın alınmıştı ve babam büyük olasılıkla onu hastane girişinde kanvasları taşıırken görmüştü. Annem, babamın daha önce gördüğü herkesten farklı olmalıydı çünkü annemin uzun, kıvrırcık, kızıl saçları vardı ve benim yaşımdan beri aynı tarzda giyinirdi. Boyalı kot pantolonlar, kapüşonlu eşofman üstleri ve parlak Converse ayakkabılar... Ve oradaki herkesin ya hasta ya da o korkunç, bol, açık mavi pijamaları andıran üniformaların içinde uykusuzluktan gözleri şişmiş doktorlar olduğu düşünülüyordu, annemin hastaneyi bir alev topu gibi aydınlattığından emindim. Babam, onu gördüğü anda neler olacağını bildiğini söylerdi. Ve onu sosyal açıdan zayıf biri yapan tuhaflığına rağmen annemin yanına giderek eşyaları taşımasına yardım etmeyi teklif etmiş. Ve sonra –masallardaki gibi–taşıdığı şeylerin o muhteşem resimler olduğu ortaya çıkmıştı! Ve annemin resimleri gerçekten de güzeldi, tıpkı Leah'nın sözcükleri gibi suyun üzerine vuran ışık hissini verirlerdi.

Babamın, annemi ilk görüşünde aşktan baygın düşmesi şaşılacak bir şey değildi. Annemin babama neden âşık olduğu kısmı ise biraz daha belirsizdi, sanki babam doktor olduğu için annem de doğal olarak ondan hoşlanmıştı. Babam oldukça sert ve zor bir adamdı, annemse rahat ve geçinmesi kolay bir kadındı. Fakat insanlar doktorlara taparlardı çünkü onlar bizim hayatımızı kurtarırdı. Tabii ailede doktor olsa da her konuda bizi kurtaramadıkları ortaya çıkmıştı. Belki de annem sadece onu yakışıklı, güçlü, köşeli bir çenesi, tertemiz tıraşlı yüzü ve düzgün taranmış saçları olması nedeniyle beğenmişti. Çünkü

babamın bu özellikleri, anneme güzelliğini veren özelliklerin tam tersiydi. Annem dağınık saçlı ve kurallardan nefret eden bir güzeldi. Annem makarna ve lavanta gibi kokardı ve sesi ise trafiği, müziği ve sahili andırırdı. Babam ise nane ve dezenfektan kokardı; o sorunsuzca işleyen bir motor, dişliler, tıkırdayan anahtarlar ve çalışan bir makineydi. Aslında annem ve babam birbirlerinden o kadar farklılardı ki bazen sanki ikisi bir araya gelerek bir bütün oluşturuyorlar gibi gelirdi. Fakat geçirdiğim kazadan sonra o parçaları uyumlu bir şekilde tutamadılar. Dünya artık daha hızlı ve gevşek bir eksende dönüyordu ve birden her şey kararmış, zorlaşmış ve kontrolden çıkmıştı. Ve çoğu çocuk gibi ben de her şeyi biliyordum ve aileler ya bunu fark etmiyorlardı ya da bu gerçeğe yüzleşemiyorlardı. Benim ailemde, küçüklerin anlamadığı her şeyi büyükler açıklardı. Mesela eğer bir yetişkinseniz ve başucunuzdaki çekmecede pembe, titreşen bir oyuncak saklıyorsanız, bunun onu şöminenin üzerinde tutmakla hiçbir farkı yoktu çünkü on bir yaşındaki kızınız ki bu ben oluyordum, fener ararken onu bulacak ve bebeği için mükemmel bir roket olacağını düşünecektir. Ta ki her şeyi hunharca bilen Sarah onun gerçek işlevini anlatıncaya kadar...

Görünüşe bakılırsa, anne ve babamızın gündüzler için takındığı sahte iyimserlik hiçbirimizi, en azından beni kandıramıyordu. Hayatımın mahvolduğunu biliyordum ve bu konuyu her düşündüğümde ellerim ve yüzüm uyuşuyordu ve sonra bayılıyor ve ardından ailemin ve Dr. Sassoman'ın tepemden gelen sesleriyle uyanıyordum.

“Sakinleşebilirsin,” diyordu Dr. Sassoman sonunda. “Kendi kendine sakinleşmeni söyleyebilirsin.”

Ve ben de ona, “Sen de kendi kendine defolup gitmeni söyleyebilirsin,” demiştim. Utancım ve çaresizliğim geri dönüp beni boğmadan önce bir anlık bir güç hissetmişim. Daha önce hiç kimseye, Sarah’ya bile böyle bir şey söylememiştim. Kim olduğum hakkında hiçbir fikrim yoktu ve özür dilemenin bir yolunu bulamamıştım.

Fakat Dr. Sassoman hiçbir şey söylememiş ve işleri akışına bırakmıştı. Amacını açık seçik bir şekilde ortaya koyana kadar benim haftalar boyunca, sesim kısılana dek bağırmama izin vermişti. Hâlâ oradaydı ve beni bekliyordu. Tıpkı annem, babam, kız kardeşlerim ve erkek kardeşim gibi. Ve Logan gibi. Ve artık göremediğim fakat hissedebildiğim bedenim gibi. Kollarım yerindeydi. On parmağım da yerindeydi. Boynum, boğazım, yanaklarım, köprücük kemiğim ve bir sene önce büyümeye başladıklarından beri Logan’la aramızda şakalaştığımız küçük göğüslerim de yerindeydi. Kimin göğüslerinin daha büyük olacağı konusunda rekabet ediyorduk fakat onun kazanacağı belliydi çünkü Logan göğüsleri çıkmış, yuvarlak hatlı ve kıvrımlı biriydi ve benimse annem ve babam, kız kardeşlerim ve henüz küçük bir çocuk olmasının verdiği tombulluğu üzerinden atamamış olduğu için kestirmek zor olsa da büyük olasılıkla Benj gibi sopayı andıran bir yapım vardı. Ki o zamanlar daha da kemikliydim ve göğüslerimin biraz bile çıkması bir mucize gibiydi ama çıkmışlardı ve hâlâ yerlerindeydiler. Her şey yerli yerindeydi; yalnızca göremiyordum o kadar. Her şeyin sonsuza kadar değiştiği konusunda kopardığım yaygarayla ya da benim göremediğim gerçeğiyle değişen bir şey olmamıştı. Eğer ormanda kesilen bir ağaç olursa ve ben onu göremiyorsam bu onun

kesildiği gerçeğini değiştirmezdi. Dünyanın bana cehenneme gitmemi söylemesi böyle bir histi.

Logan haftada altı kere hastaneye gelirdi. Anne ve babası boşanma aşamасыındalardı; birbirlerine ve birbirleri hakkında Logan'a inanılmayacak kadar korkunç şeyler söylüyorlardı ve annesi babasına dava açıyordu ve babası da evden taşınıyordu. Cumartesi sabahları Lo'nun annesi odama gelirdi. Parfüm numuneleri, sopa şekerler, çıkartmalar ve çikolatalar getirirdi. Çıkartmaların yüzeyleri her zaman farklı şekillerde olurdu. Parmaklarımı kalp, yıldız ve plastik kabarcıklar içinde gözleri oynayan kabarık hayvan şekilleri üzerinde gezdirirdim. Bazen parmaklarımı o şanslı tavşan ve ördeklerin gözlerinden çekemezdim. Logan her cumartesi sabahtan akşama kadar yanımda kalır, bana yüksek sesle bir şeyler okur, şarkılar çalardı. Yatağıma girer, ailesini anlatır, onlar için ve benim için ağlar, burnundan garip sesler çıkarana kadar güler, uzun tırnaklarıyla sırtıma erkek isimleri yazar ve bozuk paralar, zımpara kâğıdı, sahilden toplanan camlar ve kuş tüyleri gibi, dokunarak hissedebileceğim şeyler getirirdi.

Bir keresinde Sauberg'in acınası "çarşısının" bulunduğu Lake Sokağı'ndaki bir hediyelik eşya dükkânından aldığı çok belli olan devasa bir deniz kabuğu getirmişti. Lake Sokağı'nda mağazalar olmasının bir sebebi sürekli bir şeylere ihtiyaç duyuyor olmamız ve bir sebebi de yüzmeye, tekne gezintisi ve su kayağı yapmaya gelen ve hediyelik eşya satın alan turistlerin "Branch" olarak adlandırdığı büyük bir tatlı su gölü olan Brainch Gölü'ydü. Bu turistler yüzünden Lake Sokağı'ndaki tüm dükkânlar tatil rengiydi: Soluk sarılar, gökyüzü mavileri...

Şekerlemeler, geçici dövmeler, hasır şapkalar, deniz kabukları ve buralara hiçbir flamingo o pembe ayaklarını basmamış olsa da flamingolu rüzgâr çanlarını satarlardı. Fakat Logan'ın getirdiği deniz kabuğuna bayılıyordum ve içinde okyanusun saklı olduğuna inanıyordum. İçinde suyun sesini duyabiliyor ve tuzun kokusunu alabiliyordum.

Logan elime tutuşturduğu her şey için, “Bu sana nasıl görünüyor, Em?” diye soruyor ve ben de dünyayı tarif ederken nasıl sözcükler kullanacağım konusunda çabalıyordum. Belki de bunu hayatımın sonuna kadar yapmak zorunda kalacaktım ve o da dinleyecekti. Ağustosun son günlerine doğru çığlık atmayı bıraktım. Logan dokuzuncu sınıfa başlamadan hemen önce hastaneden çıktım. Hemşireler bana sarıldılar, kartlar verdiler ve beni öptüler; Dr. Sassoman ise ne zaman ne yapacağıma ve nasıl yapacağıma dair bir tablo hazırladı. Görünüşe göre sonsuza kadar her hafta onun ofisine gidecektim; ayrıca o ve diğer insanlar da bize gelerek bana bir şeyler öğreteceklerdi. Onu dinliyormuş gibi yaptıktan sonra annem ve babamla eve gittim. Ve duygularım alınmış gibi, altın renkli koltuğumuza oturup kaldım. Gözlerimi açmaya, sallanmaya, kol, bacak ve parmaklarımı saymaya çalıştım. Ağlamadım. Ve konuşmadım.

Sonra dünya o insafsız haliyle hiçbir şey olmamış gibi dönmeye devam etti. Ve düzinelerce anne, pişirdikleri ve dondurdıkları makarnalar, ekmekler, pastalar ve başka bir dünyadan tanıdığım kızlarıyla evimize geldiler. Aç değildim. Kimseyi görmek istemediğim için saklandım ve Naomi'yle ikimizin kullandığı misafir odasındaki yatağın tepesine yeşil perdeyi astım. Annem, Sarah'nın deyimiyle “ilacın etkisindeki” sesiyle

herkese teşekkür etti. Sarah aynı zamanda daha sonra annemin en küçük kardeşimiz olan Bebek Lily'ye hamile olduğunu söyledi ama bunu da umursamadım. Olan olmuştu. Peki, ama nasıl ilaç alabiliyordu? Annem Benj'e hamileyken soda bile içmemiş, organik olmayan ve gözlerinin önünde yetişmemiş hiçbir meyveye dokunmamıştı fakat şimdi mutsuzluğu ve suçluluk duygusu öylesine ağır basıyordu ki üzüntüden ölmek veya kendisini öldürmemek için yeni bebeğimizi zehirliyordu. Benim yüzümden. Onun korkusunun derinliğini bilmek benimkini ikiye katlıyordu.

İki haftada bir Dr. Sassoman'ın vanilya çekirdeği ve bej rengi kokan ofisine gidiyordum. İçerisi o kadar sessiz oluyordu ki zihnimdeki düşünceler yerlerinde duramıyor ve kafamda yankılanıyorlardı: "Sonbahar geldi, sonbahar, dünya bensiz dönüyor. Bensiz. Neredeyim? Neredeyim? Aç gözlerini, Emma, aç gözlerini." Aralardaki haftalarda Dr. Sassoman bize geliyor ve annemlerle de konuşuyordu. Eylül geldiğinde yine altın renkli koltuğumuzun üzerindeydim, Dr. Sassoman'ın ofisinde yine bir koltuğun üzerindeydim. Herkes okula başlamış, ben ise karanlık, üzeri çizik dolu koltuk kumaşının bir parçası olmuşum. Kullanmayı hiç öğrenemediğim Braille küpünü elimde sımsıkı tutuyor, hiç hareket etmiyor ve soğuk terler döküyordum. Logan, babasının Kaliforniya'ya taşınacağını söylediğinde, sözcükler sanki uzaydan geliyormuş gibi havada asılı kalmışlardı. Onları yeterince iyi kavrayamadığım için cevap verememiştim. Ben, Logan veya bir başkasına yardım edecek durumda değildim. Sanki gerçekten orada değildim. Şimdi herkes bir zamanlar benim de olduğum dünyada, hâlâ insan olarak yaşıyordu. Lake

Main'de dokuzuncu sınıfa başlamak gibi, insanlara özgü şeyler yapıyorlardı fakat ben dünyada yaşamayı bırakmıştım. Ben bu tuhaf, karanlık, dönen boşluğun içinde yaşıyordum. Koltuğa uzandım. *Aç gözlerini, Emma.* O zamanlar kendimi “ben” değil de “Emma” ya da “sen” veya “o” olarak görüyordum.

Logan, her gün okuldan sonra bize uğruyor ve sürekli diğer arkadaşlarımızın ne zaman beni görmeye gelebileceklerini soruyordu. Cevap verebildiğim bir gün ona, “Hiçbir zaman,” diyebilmişim.

“Fakat bu seni neşelendirebilir, Em,” demişti. “Herkes seni özlüyor.”

Hiçbir şey söylememiştim. Bana kreşten beri tanıdığım kızlardan notlar getirip okuyordu. Deirdre Sharp, Claire Montgomery, Monica Dancat, Elizabeth Tallentine. Bu isimler bana sanki eskiden bildiğim fakat şimdi unuttuğum bir dil gibi sadece biraz tanıdık geliyordu. Logan'ın söylediğine göre Lake Main bensiz bir cehennemi andırıyordu ve geri dönmezsem ölecekti. Fakat artık hiçbir zaman geri dönemezdim. Ben bir daha kimseyi göremeyeceksem, onlar neden beni göreceklerdi ki?

Annem çimleri, güneşi, temiz havayı ve dünyayı hissedebilmem için beni arada sırada dışarı çıkarıyordu. Duş almam için bana yalvarsa da suyun yüzüme dokunmasından nefret ediyordum. Benden yapmamı istediği her şeye hayır diyor ve biraz daha içime kapanıyordum. Sonra, milyonlarca hayırdan sonra ekim ayı geldi. Ve her ne kadar temmuz, ağustos ve eylül, hayatımın en uzun ve en berbat ayları olsa da ekim çabuk gelmiş gibiydi. Çok öfkeliydim. Nasıl ekime girebilirdik ki? Koltukta güneş gözlüğümle yatıyor, Braille alfabesi sayfasına

parmaklarımla dokunuyor ve noktalardan bir anlam çıkarmaya çalışıyor fakat beceremiyordum: A: 1; B: 1 ve 2; C: 1 ve 4; D: 1, 4 ve 5; E: 1 ve 5...; ve öyle gidiyordu. Artık göremediğim tuhaf babam odaya girdiğinde, harfleri sayılara dönüştürmek için sadece 3, 4, 5, 6'yı ön tarafa almam gerektiğini ve böylece A'nın 1, B'nin 2, C'nin 3, D'nin 4, E'nin 5 ve F'nin 6'ya dönüştüğünü fark etmiştim.

“Merhaba, Emma,” demişti. Bana mı bakıyordu? Koltuğun uç kısmında ağırlığını hissetmiştim ve burnuma komik ve canlı bir koku gelmişti. Bir kaşınma sesi duymuştum. Boğazımdan yukarıya, kontrol edemediğim öfkemden ayırt edilemeyen bir korkunun yükseldiğini hissetmiştim. “Ne yapıyorsun?” diye sormuştu babam. Sonra boğazına bir şey takılmış gibi bir saniye kadar duraksamış ve annemin lafını eklemişti: “Tatlım.”

“Lanet olası alfabemi öğreniyorum. *Sen* ne yapıyorsun?” diye karşılık vermiştim. Boğazındaki hüznü yuttuğunu duymuştum. Tüm hayatım boyunca öyle sessiz biri olmuşum ki annem ve babam şu an söylediğim kötü şeyleri duyduklarında belki de baştan beri böyle bir insan olduğumu düşünüyorlardı. Onlara kötü davranmaktan kendimi alıkoyamasam bile böyle düşünmemelerini umuyordum. Keşke hayatımın kolay olduğu zamanlarda o kadar sessiz biri olmasaydım. Hâlâ tam bir insanken ve mutluyken neden neşeli ve mutlu sözler söylememiştim ki? Artık böyle bir seçeneğim kalmamıştı. Babam da ben de söyleyecek bir şey bulmaya çalışmıştık. Hangimizin daha bitkin ve berbat hissettiğini bilmek zordu. Babam da benim gibi konuşmaktan pek hoşlanmazdı. Fakat kaşınma sesi ikimizi de kurtarmıştı ve ardından gelen havlama sesi ise

bir ipe bağılıymışım da ip aniden gerilmiş gibi birden ayağa kalkmama neden olmuştu. Küpümü düşürmüş ve el yordamıyla aramaya başlamıştım.

“Sana bir şey getirdik, tatlım,” demişti annem. Demek annem de odaya gelmişti. Babam Köpük’ü bana vermişti. Yüzümü Köpük’ünkine yaslamış ve yanağımda onun sıcak, tüylü yüzünü, burnumda ıslak burnunu, ellerimde ise tüylü kulaklarını hissetmiştim. Yüzümü ve hatta gözlüğümü deli gibi yalamıştı. Bu ilk görüşte olmasa da onun gibi bir aşktı.

Babam konuşmaya başlamıştı: “K9 rehber köpeği, Emma, falan filan, bu nedenle restoranlara girmesi yasak ya da falan filan, gerçek bir rehber köpek falan filan.” Sonradan, babamın söylediklerinin, “rehber köpekler” ve “evcil hayvanlar” arasındaki ayrım konusunda titiz davranan Briarly Körler Okulu dışında hiçbir yerde geçerli olmadığı ortaya çıktı. Briarly dışında, evcil hayvan olsun olmasın kör çocukların köpeklerini kapının önüne koyan dükkân sahipleri olduğunu da öğrenecektim. Fakat babam kurallardan hoşlanırdı. “On altı yaşına basar basmaz bir eğitim merkezine gidip gerçek bir rehber köpeği alabilirsin.”

Babam konuşmasına “O,” diye cümleye başladığı yerde onu dinlemeyi bırakmıştım çünkü yüzümü Köpük’ün tüylerine gömmüş ağlıyordum. Annem de ben de ağlıyorduk fakat babam ağlamıyordu. Anneme ağladığı için, babama da ağlamadığı için çok öfkeliydim. Ve onlardan ve kendimden ne kadar nefret edersem, Köpük’ü de o kadar seviyordum. Bunun bir anlam ifade edip etmediğini bilmiyordum fakat onu her şeyiyle sevmiştim. Sanki başka kimseyi veya hiçbir şeyi ondan daha fazla sevemezdim. Her şey mahvolmuştu ama o harika bir şeydi.

“Köpük sana ayakta olduğunda ve başka zamanlarda arkadaşlık edebilir,” diye devam etmişti babam.

Ağlamamı durduramıyordum. Fakat Köpük’ü öpmeyi bırakarak, “Ben bir yere gitmiyorum,” demiştim.

“Evet, gidiyorsun,” demişti babam fakat arkadan gelen duraksama sırasında annem ya ona bir bakış atmış ya da sessizce dürtmüş olacak ki babam, “Hazır olduğunda,” diye eklemişti.

Sonra annem gelip bana sarılmış fakat ben, yüzümü çılgınlar gibi yalamaya devam eden Köpük’ü bırakmamıştım. Köpük! O, beni hiç çaba sarf etmeme gerek kalmadan anlayan, nasıl görüldüğümü umursamayan, sevgiden ve yürüyüşe çıkmaktan başka bir şey istemeyen ve bana gerçek anlamda her zaman yardımcı olan tek varlıktı. Kör olmayı benim için bir kez bile daha kötü bir hale getirmemişti. Günün geri kalanını koltuktan uzakta, Köpük’le evin içinde gezerek geçirmiştım. O her şeyi koklamaya çabalarken ve beni yalarken kahkahalarla gülmüş-tüm. Kazadan bu yana ilk kez kendi kahkahamı duyuyordum. Temmuz, ağustos, eylül ve ekim, gülmeden geçirdiğim uzun bir zaman anlamına geliyordu.

Babam tüm hayatını, ameliyattan kısa süre sonra ayağa kalkan hastaların iyileştikleri ve “bunalıma girenlerin” ise yataklarından çıkamayarak sonsuza dek anne ve babalarına hayal kırıklıkları yaşattıklarıyla ilgili çalışmaları okuyarak geçirmiştir. Bu nedenle de beni hareket eden ve yaşayan insanların arasına karıştırmak için elinden geleni yapıyordu. Bana Köpük’ü ve beyaz bastonumu almış ve her ne kadar sinirlensem ve utansam da bir yardımcı rehber olan Bay Otis’i tutmuştu. Bay Otis, yürümeyi öğrenebilmem, kendi odamı bulabilmem,

etrafa dökmeden kendime su doldurabilmem ve takılıp düşerek omurgamı incitmeden banyoya girip çıkmayı öğrenebilmem için beni koltuktaki yerimden zorla kaldırmıştı.

Bay Otis'in gelmeye başladığı ilk günlerde güçlükle nefes alabiliyordum. Ellerimin ve yüzümün uyuşmasını engelleyebildiğim zamanlarda, anneme ve bana çekmeceleri düzenlemeyi, Braille alfabesiyle etiket yapmayı ve kendi kıyafetlerimi seçebilmem için onları gömlek, etek ve pantolonlarıma dikmeyi gösteriyordu. Eşyaları önce Bay Otis'in önerdiği gibi hazır alüminyum etiketlerle etiketledik. Sonra ise annemin kullandıktan sonra bir heykeltıraş edasıyla kestiği karton süt kutularının parçalarıyla etiketledik. Fakat genellikle, gözümde parlak kırmızı bir ışık olarak canlanan sesini duymazdan gelerek kıyafetlerimi dizi-yordum. Sürekli olarak sadece kot, V-yaka üst (sıcakken tişört, ara mevsimlerde uzun kollu tişört ve hava soğuk olduğunda ise kapüşonlu eşofman üzeri) ve mavi Converse ayakkabılarımı giyiyordum. Aynı ayakkabıdan üç çift vardı. Dört tane de kırmızı geceliğim vardı. Hâlâ öyle (ve sadece öyle) giyiniyordum çünkü giyim tarzımı değiştirmem için bir sebep yoktu. Tüm sutyenlerim ten rengi olduğundan, ne tür bir üst seçsem de kıyafetlerimin altından görünmüyorlardı.

Bay Otis adım atarken ve geri geri giderken beyaz bastonumu önümde nasıl yere süreceğimi ve vuracağımı öğretmek için saatlerini harcamıştı. Bu bana Logan'la birlikte on bir yaşındayken hafta sonları gittiğimiz salon dansları kursunu hatırlatmıştı. O zaman ikimiz sırayla erkek olurduk ve adımları ona göre ayarlardık; üç adım, dur, üç adım, dur. İleri adım, geri adım, yan adım, ileri adım. Logan o derslerde çok yüksek

sesle konuşur ve sosyalleşirdi; ben ise çok sessizdim. Logan'ı seviyordum. Onun esprilerini dinlemeyi, kendine güvenini, kahkahalarını ve salon boyunca dans ederek dolanmasını seviyordum. O zamanlarda da o kadar utangaç olduğumu görmek üzücüydü. Artık beyaz bastonum ve Köpük dışında kiminle dans edebilecektim ki? Bay Otis bana bir keresinde, "Bastonun işaretparmağının uzantısıdır, Emma. Sen yolunu hissederek buluyorsun. Dokun, dokun, bir sınıra geliyorsun, orada yönünü tayin edebileceğin bir işaret buluyorsun. İçeri giriyorsun, dışarı çıkıyorsun, sınırın nerede?" demişti.

Bay Otis'in sesi müziğim; kaldırımlara sürdüğüm uzun, ince sopayla "yolumu hissetmem" ise hüznümlü dansım olmuştu. İnce uzun parmağımla yere vuruyor, sınır arıyordum. Bay Otis'in bana kaç kez yeni bir sınır gösterdiğini ya da bir işaret bulmamı istediğini hatırlayamıyordum: *Burada çimenler kaldırım taşına, kaldırım taşı caddeye, halı da duvara dönüşüyor. Bunlar verandanın tahtaları, aşağıya doğru bir basamak, iki basamak, üç basamak ve çimler.* Onun sesini, o haftaları, ayları ya da her ne kadar vakit geçtiyse o günleri düşündüğümde zihnimin bulandığını hissediyordum. *Sol tarafında durduğunu, sağ tarafında hareket ettiğini duyacaksın. Her ihtimale karşı bastonunu öne doğru uzatıp bekle.* Bay Otis'leyken her şey "her ihtimale karşı" yapılıyordu: *Birinin dönüyor olma ihtimaline karşı, hata yapmış olabileceğin ve aslında sana yeşil yanmıyor olabileceği ihtimaline karşı. Dinle. İşaret güllerin kokusu, Oak Caddesi'nin sonundaki araba sesleri, dörtyol ağzında motorların duruşu ve yeniden çalışması olabilir. Bastonunu uzattığında hiçbir araba çarpmıyorsa, o zaman tamam, yola çık ve düz yürümeye çalış. Eğer arabaların motorları yeni durduysa,*

o zaman ılık henüz yanmış demektir, Emma. Beyaz çizgilerin içindeki yürüme alanının kaldırımıyla yaklaşık aynı genişlikte olduğunu unutma. Bunu bana söyleyen ilk kişi Bay Otis olmuştu ve bunu ne zaman hatırlasam onun kırmızı ışığı andıran sesiyle hatırlıyordum. Hareket eden araçlardan uzak olan tarafta dur ve her ihtimale karşı düz yürümeye çalış.

Her ihtimale karşı. Her ihtimale karşı. Her ihtimale karşı. Fakat aslında çok geç kalmıştık çünkü tüm hayatım boyunca karşılaşp uyguladığım tüm “her ihtimale karşı” durumlarına rağmen olabilecek en kötü şey olmuştu. Bay Otis ile zihinlerimizde yankılanan aptal bir “her ihtimale karşı” melodisiyle verandanın beş basamağını inmiştik. Bastonumu yere sürerek ve vurarak yürümüş ve onlarca kez kaldırım taşlarına takılmıştık. Ve Bay Otis olmadığında, annem beni evden çıkarmak ve pratik yapmamı sağlamak için Köpük’ü bahane ediyordu. Psikotik bir robot gibi her şeyi olmadan hemen önce söylüyordu: “Şimdi kahve öğütme makinesini açacağım.” *Vrrrrr, grrrrrr.* “Şimdi arabayı çalıştıracacağım.” *Drrruun.* “Şimdi ocağı yakacağım.” *Fffff.* *Şimdi suyu açıyorum, kapıyı kapıyorum, şimdi arkanda yürüyorum, şimdi çekmeceyi açıyorum, şimdi falan filan, şimdi, şimdi, şimdi, şimdi, Emma, Emma, Emma?* Onun sesinden çok sıkılmıştım fakat artık ani seslerden çok korkuyordum ve bu korku da beni sinirlendiriyordu.

Bay Otis benimle konuşabilmek için telefonumu ayarlamıştı fakat parolamı girmek için doğru tuşları bulamamış ve sürekli “Dört basamaklı şifrenizi giriniz, bir a, b, c; iki d, e, f” diye bağırarak mekanik sese dayanamamıştım. Bay Otis’in sesi tam tersiydi; sabırlı bir insan sesiydi: “Sayıya iki kez bas,” dedi,

“sonra ekranda herhangi bir yere iki kez bas.” *Herhangi bir yer* ifadesinden nefret ediyordum. Ben de bir zamanlar oradaydım ve görebildiğim her şey hâlâ oradaydı. Bir, tık, tık, iki, tık, tık, üç, tık, tık: Leah'nın geçen seneki yaşı, ardından Naomi ve Benj'in yaşları... Her sene tüm cihazlarımın parolalarını değiştirirdim bu yüzden her defasında yeni bir parmak dansı öğrenmem gerekiyordu.

Benim hayatım ve Bay Otis'le olan hayat farklıydı. Onunla yaşadığım, çocukluğumdan beri bildiğim her şeyi yeniden öğrendiğim gerçeküstü bir ders gibiydi. Pratik yapmanın beni daha mutlu edeceğini ve kendime güvenimi artıracaklarını düşünen babam, gelişim raporları istemişti. Her sabah beş ile yirmi kez arası pratik yapmamı hatırlatır, yemek masasına zorla oturtulduğum ve acınacak bir şekilde sallandığım nadir akşamlarda ise ne gibi gelişmeler kaydettiğimi sorardı. Fakat benim için pratik ve gelişme adeta birbirine zıt şeylerdi. Pratik yapmak, sürekli olarak ve beni boğarcasına bir bebeğin hangi ablanın hangisi olduğunu tahmin etmeyi öğrendiği başlangıç seviyesinde olduğumu hatırlatıyordu. Çatal bıçak kullanmak, ezilebileceğim bir yerde durup durmadığımı bilmek, ne yiyor olabileceğimi tahmin etmek, hayata tutunmak... Hepsi de hayatta kalabilme meselesiydi ama aslında bunlar gerçekten de kaldırımda yürümeyi ve karşıdan karşıya geçmeyi öğrenmekten ibaretti.

Annem bana küçük üçgenler halinde kestiği ızgara peynirli sandviç, bebek havuç, pizza ve yalancı tavuklu tofu nugget veriyordu ve hepsini de elle yiyebiliyordum. Yemeğimi ezmek ve üzümlerimi ikiye kesmek konusunda son anda kendine engel

olmuştu. Bunun tek nedeni de pazar günleri bana ellerimi kullanmamam için domates çorbası içiren babamın “bağımsızlığımı kazanmazsam” hiçbir zaman iyileşemeyeceğimi söylemesiydi. Gece olduğunda ve bağırarak kavga etmeye başladıklarında, annem olasılık ve tehlikelerin neler olduğu konusunda bağıırıyor, babam da benim Braille öğrenmem, kendi başıma yürüyebilmem ve sonunda “otobüse binmem” gerektiğini söylüyordu. Babamın benim için kafasındaki en büyük hedefi otobüse binmemdi ama kazadan önce de hiçbir zaman otobüse binmezdim, o yüzden de bunun neden bu kadar büyük bir olay olduğunu anlayamıyordum. Annem kendime uygun bir hızda ilerlemem, eğer istiyorsam dünyayı kendi başıma keşfetmem, hazır olduğumda insanlarla görüşmem ve okul hakkında canım ne zaman isterse o zaman konuşmam gerektiğini söylüyordu. Babam ise karşı çıkıyordu: Bana yardım etmek, beni zorlamak zorunda olduklarını yoksa bana bir şey olabileceğini söylüyordu. Depresyona mı girecektim? Ölecek miydim? Hatırlamıyordum çünkü çok korkunç bir şeydi ve o gece ilk kez babamın ağladığını duydum ve o kadar üzüldüm ve zihnimi öyle bir kapattım ki şimdi istesem de o anı hatırlamıyordum.

Ölmek istemediğimden emindim fakat çok öfkeli olduğum için bunu annemlere söylemek istemiyordum. Gelişme göstermeye, daha iyi olmaya gayret etmiştim. Hatta babam mutlu olsun diye Bay Otis’e son gününde teşekkür etmeye bile çalıştım. “Şey, pekâlâ, her şey için teşekkürler,” demiştim fakat, öyle alçak sesle söylemiştim ki Bay Otis’in beni duyduğundan emin değildim. Cevap vermeyince, bu kadar çok şeyi nereden bildiğini, onun da kör olup olmadığını soracak sözcükleri ancak

bir araya getirebilmişim. Bunu iyi niyetle sormuştum fakat o acı dolu bir sesle özür diler gibi, “Hayır, kör değilim. Ama... şey, rica ederim, Emma,” demişti.

Sonra da gitmişti. Bir daha benimle ve karanlığımınla uğraşmak zorunda kalmayacağı için hissettiği rahatlıkla ve gören gözleriyle aydınlık dünyasına koşar adım gittiğini hayal etmişim.

Okul günlerinde öğleden sonraları Leah, Naomi, Jenna ve hatta bazen Sarah okuldan döndüklerinde benimle otururlardı. Paltolarından dünyanın, dışarıdaki şehrin, çaldıkları ve dinledikleri müziğin, gördükleri, sarıldıkları, dedikodu yaptıkları arkadaşlarının ve ben onları görmek istemediğim için artık yemek veya oynamak için bize gelemeyen çocukların kokularını alırdım. Ailem bu isteğime bu sonbahara kadar, yani yaklaşık olarak bir yıl boyunca saygı göstermişti. Naomi kilden şekiller yaparak onları sessizce elime tutuştururdu. Bir gün Leah’ya Bay Otis’i özlediğimi söylediğimde, Sarah, “Evet, seksi adamdı,” demişti. Ama ben Sarah’nın odada olduğunu fark etmemiştim çünkü normalde bunu onun yanında söylemezdim ve sonra hepimiz bir şey söyleyemeden öylece kalakalmıştık. Kucağımda, annelerin büyük bir heyecanla aldığı yeni Braille’ım duruyordu ve kenarındaki açıklıklarda parmaklarımı gezdiriyordum. Burası, üzerinde henüz okuyamadığım noktaların olduğu uzun, ince Braille noktalarının bulunduğu yerd. Fakat Sarah konuştuğunda elimi güneş gözlüğüme götürüp düşünmüştüm, *Seksi mi? Bay Otis mi?* Bunun anlamı neydi? Bundan sonra birini seksi bulabilecek miydim? Gözlüğüm yerinde duruyordu. Köpük’e uzanmışım. Bunu hep yapıyordum.

“O Şeye bir dakika bakabilir miyim?” diye sormuştu Sarah. Belki de Bay Otis hakkında yaptığı o aptalca ve korkunç yorumu duymazdan geldiğime sinirlenmişti. Ne hakla onu seksi bulabilirdi ki? Sarah’dan nefret ediyordum fakat nedenini bilmiyordum.

“Buna mı?” Braille daktilosunu ona uzattığımda, cık cıklayarak, “Bunun altı bilgisayar değerinde olduğuna inanmak çok zor,” demişti.

“Haydi ama Sarah, onu rahat bırak,” demiŐti Leah. *Altı bilgisayar mı*, diye dűŐünműŐtűm. Bu da ne demek oluyordu? Braille cihazı kaŐa mal olmuŐtu? Ve neden o kadar pahalıydı? Benim doktor ziyaretlerim ve makinelerim yüzűnden parasız mı kalacaktık? Kűpűk’e de mi para űdemiŐlerdi? Daha űnce hiŐ yapmadıĐım bir Őey yaparak para konusunu dűŐűndűm. Ailemin yeterince parası vardı; zengin deĐildik fakat yiyecek almak ve bir sűrű  ocuk yetiŐtirmek konusunda Őik yet etmiyorlardı. Oysa Őimdi tűm varlıklarına mal olacak ve bir daha borcumu űdeyemeyecek miydim? HiŐbir zaman bir iŐe giremeyecek, kendime yetecek kadar para kazanamayacak ve iyi bir durumda olamayacaktım. Annem ve babam űlene ve artık bana pahalı Braille daktiloları ve domates  orbası alacak kimse kalmayınca kadar burada bir koltuĐun űzerinde oturacaktım. BaŐka ne yapabilirdim ki? Okulu bitirmek tıpkı yűrűmek ve koŐmak ya da bisiklete binmek ya da kaŐık kullanmayı gerektiren karmaŐık yemekleri yemek ya da bir daha gerçek anlamda okuyabilmek veya otobűse binmek gibi Őeyler benim için tamamen imkân-sızdı. Bana kim  Őık olurdu ki? Ben artık sevimemeyecek biri miydim? Sonsuza dek sevimemeyecek biri olarak mı kalacaktım?

“Anne!” diye bağırdı Sarah. “Chris’le buluşmak için arabayı alabilir miyim?”

Annemin birini bir saate bir iş için bir yere götüreceğini söylediğini ve sonra Sarah’nın ön kapıyı çarparak dışarı çıktığını, mükemmel hayatının parlak ışıklarına doğru ilerlediğini duydum. Jenna şarkı söylüyordu ve Naomi de çekiçle bir şey çakıyordu. Sonradan, Jenna’nın bebeklerine ranza yaptığı ortaya çıktı. Benj de benimle birlikte koltuğa oturmuş, kulağa elastik veya kauçuk gibi gelen bir çizgi film izliyordu. Leah’nın sesini duyamıyordum.

Annemler neden bu kadar pahalı bir Braille cihazı almışlardı? On sekiz hücreli bir Braille tableti alamazlar mıydı? Ya da eski bir model alamazlar mıydı? Gerçekten de bilgisayar ayarında bir şeye mi ihtiyacım vardı yoksa bu da bir suçluluk duygusu göstergesi miydi? Düzeltilemeyecek bir şeyi düzeltmeye mi çalışıyorlardı? Ve eğer öyleyse bunun bedeli ne olacaktı?

Geceleri yatağıma yattığımda hiçbir ses duymamaya, düşünmemeye ve kaybolmaya çalışıyordum. Bazen Naomi ranzanın tepesinden aşağıya fısıldardı. “Emma, uyuyor musun?” Hep uyumuyor olurdum ve “Hayır,” derdim. O zamanda, “İyi misin?” diye sorardı. Böyle zamanlarda üzüldüğümü ve midemin bulandığını hissederdim çünkü onun benim için endişelendiğini bilirdim. Aslında küçük olan oydu ve benim ona iyi olup olmadığını sormam gerekirdi oysa ben artık hiçbir zaman onun için bir Leah olamayacaktım. Fakat kimseye bakabilecek durumda olmadığım için, “Evet, iyiyim. İyi geceler, Nomi,” diye cevap verirdim. Benj onun ismini söyleyemediği için bu onun takma ismi olmuştu.

O zamanlara ait anılarım bir fotoğraf albümünün tam tersi gibiydi. Kardeşlerimin şeker toplamaya mı yoksa Cadılar Bayramı partilerine mi gittiğini, Şükran günlerinde hindi mi yediklerini yoksa Hanuka⁷’da mum mu yaktıklarını göremiyordum. Onun yerine günlük hayattaki ufak ve önemsiz şeyleri hatırlıyordum ve bunun nedeni onları hatırlamanın çok daha zor olmasıydı. Ya da belki günleri bir arada tutan şeyleri hatırlamak, birkaç büyük günü hatırlamaktan daha gerçekçiydi. Belki de bunun nedeni yalnızca göremiyor olmamdı.

Başıma gelen trajediden etkilenmeyen Benj her an her yerdeydi. Günlerini tropik bir fırtına gibi evi darmadağın ederek, arada sırada benimle birlikte koltuğa serilerek geçiriyordu. Kasım geldiğinde, hamileliğinin ilk üç ayı geçmiş olmasına rağmen, travma geçiren annemiz her yirmi beş saniyede bir kusmaya başlamıştı. Bazen benimle ya da Benj’le ilgilenirken, bize peynirli sandviç yaparken veya birimizle konuşurken, “Affedersin,” diyerek banyoya gidiyor ve kusuyor, sonra geri geliyor ve kaldığı yerden konuşmaya devam ediyordu. Kusmadığı zamanlarda, ben Köpük’e sokulup karanlığımı dinlerken o ve Benj yumurta kartonunu kesiyor, çoraptan kukla dikeyor veya çamaşır asıyorlardı.

Aralık geldiğinde annem düş almakla ilgili savaşı kaybetti ve beni su dökerek yıkamaya başladı. Bu da bebekliğime döndüğümü gösteren sayısız şeyden biriydi. Köpük’ü banyoya götürüyordum ve ben küvete girerken o da küvetin yanında oturuyordu. Bazen küvete eğilip su içiyor veya annemin suya

7 Musevilerin dini bayramı. (ç.n.)

kattığı köpükleri yalayıp yutuyordu. Sabun bana köpüklü geliyor ve günün saatine ve benim ruh halime göre farklı renklerdeymiş gibi kokuyordu. Aralık ortasında buz gibi bir gecede, henüz beş yaşma yeni basmış olan Jenna benimle birlikte banyoya girdi. Yumuşak, gürültülü, su fışkırtan oyuncaklarını plastik kovada bırakarak benim için banyoda sessizce oturması onun için büyük bir başarıydı. Parmaklarımı suyun yüzeyinde gezdiriyor, Köpük'ün nefes alıp verişini dinliyor ve düşünüyordum: *Haydi, Emma. Karanlık güvenlidir, karanlık sudur, su güvenlidir.* Bunları neredeyse inanana kadar düşündüm.

Sonra Jenna o küçücük sesiyle sordu: “Emma? Bu kadar sessizce ne düşünüyorsun?”

Ona dürüstçe cevap vermemin sebebi belki de Naomi konusunda başarısız olmam ya da eskiden beri nereye kadar doğru söyleyeceğimi kestiremiyor olmamdı.

“Karanlığı düşünüyorum, J,” dedim. Ona kötü davranmak istediğimi sanmıyordum.

Fakat o nefes almayı bıraktı. Biraz bekledikten sonra, “Gerçekten de korkutucu mu, Emma?” diye sordu ve bunu sorarken sesinde öyle büyük bir korku vardı ki sözleri bana adeta maviyle mor arası bir iç organı anımsattı. Geri adım atarak her zaman yaptığım gibi yarı gerçek bir cevap uydurdum. Belki de hâlâ kendimi kandırmak istediğim içindi.

“Kör olmakta bir sorun yok. Şey, karanlığın korkutucu olmaktan çıkmasını sağlıyor, J. Alıştım. Bir su gibi sakin.”

“Ya! Köpüklü bir banyo gibi yani,” dedi Jenna. Ve sonra neşelenerek o çocuksu, heyecanlı soluk alıp verişlerine yeniden başladı. Onun kendini daha iyi hissettiğini bilmek, sanki söy-

lediklerim doğruymuş gibi benim de kendimi iyi hissetmeme neden olmuştu. Bazen sözcükler doğru olmasa bile bir önem taşıyorlardı. Fakat başka zamanlarda yalanları tekrar edip durmak insanın tutunmayı seçtiği en kötü dal olabiliyordu. Bu konuyu tamamen çözemiyordum. O gece banyoda, Jenna'nın ıslak yüzünü öptüm. Beş yaşındaki küçük kız kardeşim, sabunlu bir foku andırıyordu ve o an tek bildiğim, benim için artık daha az korkmasına memnun olduğumdu. Ya da benden daha az korkmasına da denebilir çünkü arada bir fark olduğunu sanmıyordum.

Sonra Jenna, "Şey, Emma? Nomi'ye kör olmanın kötü bir şey olmadığını ve banyo yapmak gibi olduğunu söyleyebilir miyim? Çünkü galiba o da kör olmanın korkutucu olduğunu düşünüyor," dedi.

Ağlamamaya çalıştım.

Geçen kış anladım ki elli yıl boyunca kıpırdamadan altın renkli koltuğumuzun üzerinde otursam bile yine de hepimiz yaşlanacak ve ölecektik. Bunu anlamamı sağlayan şey tamamen körlük olmasa da, kendimi biraz toparladıktan sonra, benim küçük hayatımın dünyanın genelini pek ilgilendirmediğini öğrenmemi sağladı ve galiba bu da ancak yaşlanınca farkına varılabilecek şeylerden biriydi. Fakat ben nedense bunu daha erken bir yaşta öğrenmek zorunda kalıyordum. Annem olsaydı bunun zeki olduğumu gösterdiğini söylerdi fakat aslında bu sadece çaresizliğimin bir kanıtıydı. Aralıkta kar yağdığında, garip bir şekilde ve aniden kıştan sonra ilkbaharın geleceğini ve sonunda yine yaz olacağını fark ettim. Koca bir yılı kör olarak

geçirmiş olacaktım; tamamen kaybedilmiş bir yıl olacaktı. Dr. Sassoman'a, küçük kardeşlerimi ve kendimi kötü etkilediğimi ve aklımı kaybettiğimi söyledim. Şimdi onun ofisindeydik ve dışarıda kar yağıyordu ve karın soğuk sesini hissetmeye çalışıyordum.

"Hızlı düşünmekten kendimi alamıyorum ve hızlı korkutucu bir kavram. Ve uyuyamıyorum. Ve ayrıca, 'karanlık güzeldir, ışık sıcaktır,' gibi şeyler uydurarak kendi kendime sürekli tekrar etmeden duramıyorum," diye kabullendim, hem korku hem de utanç içinde. Fakat o beni şaşırtan bir hareketle el çırttı. Ellerinden çıkan sesi duyunca sıçradım, o da soğuk, kâğıt gibi incecik parmaklarıyla bileğime dokundu. Kahve makinesinin filtre kâğıtlarından kesilmiş kar tanelerini düşünerek yeniden makas kullanmak istedim.

"Bunları duyduğuma sevindim, Emma," dedi, bileğimi hafifçe sıkarak. "Bunlar, senin kendin için yarattığın baş etme yöntemleridir."

Bekledi. Dr. Sassoman, garip duraksamalardan hoşlanırdı.

"Hayır!" dedim. Sesim, yumuşak, beyaz oda, kar ve içinde bulunduğumuz an için fazla yüksek ve sert çıktı. "Ben baş etmiyorum! Ben deliyim. Tam tamına bir okul sömestrini kaçırdım ve hiçbir zaman kaçırdıklarımı telafi edemeyeceğim ve hayatımın geri kalanı boyunca Logan'dan ve diğer arkadaşlarımdan farklı bir sınıfta olmak zorunda kalmaya dayanamam. Ve bir daha geri dönemem. Bu haldeyken nasıl geri dönebilirim ki?"

"Sen ölmeyeceksin," dedi, her zamanki gibi. "Ve baş edebiliyorsun. O zihninde tekrarladığın 'sözler' senin baş etmeye

başladığını gösteriyor. Biz insanlar, yeterince cesur olursak kendi acılarımızı sağaltma yetisine sahip canlılarızdır,” dedi.

“Ben değilim,” dedim. “Ben yeterince cesur değilim.”

“Bence öylesin,” dedi ve sonra aynı zamanda kulaklarım da duymuyormuş gibi tekrarladı. “Fakat daha iyi uyuman için bir şeyler yapmalıyız.”

O gece, yatmadan hemen önce, anneme Braille cihazımın altı bin dolara mal olup olmadığını sordum.

“Tam olarak fiyatını hatırlamıyorum, tatlım,” dedi “fakat iyi bir şey aldık. Bu yüzden uzun süre idare edebileceksin ve o hem bilgisayar hem de Braille daktilosu görevi görecek. Ve ayrıca düşündük ki...”

“Ne düşündünüz?” diye sordum.

“Bilmiyorum, Braille ile öğrenmeni daha eğlenceli bir hale getirebilir diye düşündük.”

İkimiz de durup bekledik. Ben bekledim çünkü bana rüşvet verdiği, beni rahatlatmaya çalıştığı ve bu konuda herhangi bir eğlence unsuru varmış gibi davranabildiği için onu cezalandırmak istiyordum. O da bekledi çünkü durumu düzgün bir dille açıklamak istiyordu fakat yapamadı. Sonunda yalnızca, “Lütfen bu konuda endişelenme, Emma, tamam mı?” dedi.

Sarah’yı ele vermek, bu aptal aletin ne kadar tuttuğunu bilmem için oldukça çabaladığını söylemek istedim. Fakat bunu yapmadım ama bunun nedeni iyi biri olmam ya da doğru söylemektense nazik davranmak istemem değildi; nedeni annemin bunu zaten bildiğinden haberimin olmasıydı. Eğilip beni öptü ve sonraki sayısız gece yapacağı gibi yanımdan ayrıldı. Köpük’e sarılarak öylece yatarken zihnim gösterdiğim çabayla patlayacak

gibi olana kadar, *Pekâlâ, karanlık güvenli, karanlık su, aydınlık korkunç, aydınlık ateş*, diye düşündüm. Sonra *Karanlık serindir, aydınlık sıcak*, sonra *Rahatla, gözlerini kapa, gözlerini kapa, rahatla*, diye düşündüm. Ve, *Hisset, Emma, hisset, Emma, hissetmek için düşün, düşünmek için hisset*. Sonunda uykuya daldım.

Dr. Sassoman bir sonraki ev ziyaretlerinden birinde ailemle bir süre konuştuktan sonra bana gizlice, “öfkemi nerede sakladığımı” sordu. Cevap vermedim.

“Midende mi?” dedi. “Yoksa kalbinde mi?”

Omuz silktim. Bana, ne olduğunu ancak bir süre sonra anlayabildiğim bir şey verdi. Yumurta. Bir kutu yumurta.

“Bu nedir?” diye sordum.

“Bir düzine yumurta,” dedi. “Onları fırlatmak ister misin?” Bu öneri bana mantıklı geldiği için başımı salladım. “Nereye? İçerideki duvarlara mı yoksa dışarıdakilere mi? Nereye istersen atabilirsin.”

Hava fena halde soğuk olmasına rağmen önce dışarı çıktık: Birinci basamak, ikinci basamak, üçüncü basamak, dört, beş, verandanın bittiği yer, işte çimler, yol, kaldırım, akçaağaç, yaya geçidi, trafik, meşe ağacı... Arabaların motorlarını dikkatli bir şekilde dinledim ve sonra bastonumu yola uzatmak yerine, kaldırıma, göremediğim ağaçlara, nefret ettiğimi daha önce fark etmediğim yaya geçidine sert bir şekilde birkaç yumurta attım. İşte burası yumurta kabuğunun kaldırımla buluştuğu ve kırılarak sarısının, beyazının ve kanın aktığı yerd. Senin ışığın, benim ışığım, kırmızı ışık, yumurta ışığı... Arabaların hareket edip yumurta kalıntılarını yok edişlerini dinledim.

Sonra el yordamıyla kartonu kontrol ettim. Hâlâ dört tane yumurtam vardı.

“Bunları içerde atmak istiyorum,” dedim Dr. Sassoman’a, kabul etti. Sonradan yumurta artıklarını temizleyeceğini ve bu nedenle sebep olacağımız pislik konusunda endişelenmemem gerektiğini söyledi.

Yumurtaların salonun, Naomi ve benim odamızın, mutfağın ve yukarıdaki banyonun duvarlarına çarpıp kırıldığını duyduğumda, *Bu, duyacağımı hiç düşünmediğim bir ses, kazam olmasaydı hiç yaşamamış olacağım bir tecrübe*, diye düşündüm. Fakat bu doğrudu. Bu konuda iyi ya da kötü hiçbir şey hissetmedim ve Dr. Sassoman ya da annem ya da her kim temizlediyse, yumurtaların büfelerin cam kapaklarından, banyonun aynasından ya da çalışma masamın olduğu duvardan temizlenmesini duymak için bekledim.

Dr. Sassoman daha sonra bunun işe yarayıp yaramadığını, biraz daha iyi hissedip hissetmediğimi sorduğunda cevap vermedim. Çünkü hiçbir fikrim yoktu. Hâlâ içinde bulunduğunuz herhangi bir durum hakkındaki gerçekleri nasıl bilebilirdiniz ki?

3

Sürpriz... yine ekimin ortasındaydık. Hepimiz, hatta ben bile, eylül ve ekimin ilk iki haftasını atlatmayı başarmıştık. Aşağılık gazeteciler yeni bir ölüm vakasının peşine düşmeden önce Claire'in kanında ve midesinde bulunan ilaçların bir listesini yayınlamışlardı: Oxycodone, Percocet, Vicodin. Bu ilaç isimlerini gözlerimi kaybettikten sonra öğrenmiştim; hatırlamak bile yeniden yanmış gibi hissetmeme neden olmuştı. Artık hepimiz, yüksek sesle söylemesek de Claire'in ölümünü trajik bir kaza olarak adlandırmak konusunda aynı fikirdeydik. İnsanların daha önce *ne kadar* ile başlayan ifadeleri tekrar tekrar sıralayarak konuşur gibi göründükleri okul da dahil olmak üzere kimse bu konudan söz etmek istemiyordu. Ne kadar trajik, ne kadar ani, ne kadar, ne kadar... Fakat benim öğrenmek istediğim, Claire'in o kadar çok ilacı alıp nasıl "kazayla" nehre düştüğüydü. Nasıl oluyordu da Claire nehirde tek başına ağır kesicilerle piknik yapıyordu? Bilerek mi kendini suya atmıştı? Ve öyleyse, "kaza" sözcüğü ne anlama geliyordu?

Görünüşe göre ilaçları, eğer kazayla ölmeseydi özgeçmişine yazabileceği bir spor dalı gibi “eğlence” için alıyordu. İlaç kullanımının tehlikeleri ve “gençlerin intihar etmelerini engellemek” gibi konular Lake Main’i kasıp kavuruyordu. Tabii ki ben de herkes gibi yüksek sesle soru sormaktan kaçındığım için bu konuda başkalarını eleştiremezdim. Fakat şunu düşünmeden edemiyordum: Güzel, yetenekli Claire M. hayatta kalmaya katlanamadıysa, ben bu halimle nasıl katlanabilirdim ki?

Okul yönetimi, onuncu sınıfların koridor duvarına, “Claire’in anısına” bir vitrin yaptırdı. Bayan Mabel vitrindeki ödül ve fotoğrafları bana tek tek açıkladı: Altı yaşındaki Claire üzerinde bir tütü ve ayaklarında bale pabuçlarıyla; Claire futbol topuna vururken; Claire mayolu ve bir takım arkadaşına sarılmış; Claire röfleli saçlarını dağıtmış güneşleniyor. Bayan Mabel konuşurken, Claire’in uzun, açık renk boynunu ve küçük yaştan beri boynundan çıkarmadığı kolyesini hatırladım. Kolyesinin ucunda bisiklete binerken düşüp kırdığı dişinin parçaları vardı. O parçaları bir gün bana göstermiş ve ben de ona, “İğrenç,” diye cevap vermiştim. Yalnızca omuz silkmiş ve diğer insanların boyunlarında köpekbalığı dişi taşıdıklarını ve kendi dişini boynuna takmasında bir sorun olmadığını söylemişti. O zamanlar bunun mantıklı bir sebep olduğunu düşündüğümü hatırlıyordum. Ve o zaman o küçük diş parçalarına dokunmamış, yalnızca bakmakla yetinmiş olsam da şimdi onların nasıl bir his verebileceklerini anlıyordum.

Bayan Mabel bana yerde neler olduğunu anlatmaya başlamıştı ki onu susturdum. Yerdeki mide bulandırıcı zambakların kokusunu alabiliyordum ve eğilip ellerimi uzattığımda şeker ve

çiçek buketlerinin üzerindeki parlak, hışırtılı kâğıtları, donuk bakışlı oyuncak ayıcıkları ve yüzücü gözlüklerini hissettim. Bunlar muhtemelen cennete giden Claire için bırakılmıştı ama ailem böyle şeylere inanmıyordu. Acaba Claire'in ailesi bunlara hâlâ inanıyor muydu? Bu dünyada boğulmuş olsa da diğer dünyada yüzüyor olabileceğine inanıyorlar mıydı? Onun ailesi de Blythe'in veya Deirdre'nin ailesi gibi, kasabadaki dindar ailelerden değildi fakat kızlarının "daha iyi bir yere" gittiğini düşünüyor olabiliyorlardı.

Cennet olsun, olmasın, bir yerlerde Sauberg'den daha iyi bir yer olduğu kesindi. Fakat bunun Claire'in başına gelen olayı nasıl hafifletebileceğini bilmiyordum. Hiçbir şey bunu sağlayamazdı. Artık sözcükler kulağa boş geliyor, insanların ağızlarından boş tohum keseleri gibi yerlere dökülüyordu: *Çok şaşırdık! Hem de bu kasabada böyle bir şey olması inanılmaz! Böylesine güzel bir toplulukta, güvenli bir kasabada. Hâlâ olayın burada olduğuna inanamıyoruz.* Sauberg'de böyle şeylerin olmayacağını söyleyip duruyorlardı fakat ben şimdiye kadar kıyıya vuran bir kız olduğunda, "Evet, bizim kasaba böyle olaylara bayılır," diyen birini hiç duymamıştım. İnsanlar genellikle anlamsız ve korkutucu ölümler karşısında şaşırdı, o yüzden muhtemelen hiçbir kasaba öyle bir kasaba değildi. Ya da bütün kasabalar öyleydi.

Sarah, Sauberg için, "on dokuzuncu yüzyıldan kalma, tutucu ve küçük bir tımarhane" diyordu. Burada yaşadığımız için öfkeliydi. Sarah, Leah ve ben şehirde doğmuştuk ve annemlerin buraya taşınmaları gerektiğini düşünmelerinin nedeni ben olmalıydım ve tabii ki Sarah bunu bana karşı kullanıyordu. Sanki

doğmak ve doğmamak veya ne zaman doğacağım konusunda bir seçim hakkım varmış gibi. Ya da üçüncü çocuk olduğum için artık karşıdan karşıya geçerlerken hepimizin elini tutamayacak olmaları gibi. Tabii üzerine dört çocuk daha yapacak olmaları da cabası. Sauberg, babamın çalıştığı hastaneye bir saatten az bir sürede gidebileceği kadar yakın fakat dolu dolu bir çocukluk geçirebileceğimiz ve dört yatak odalı bir evde yaşayabileceğimiz kadar uzaktı. Her odada iki çocuk kalıyorduk ve Bebek Lily de annemlerin yanında yatıyordu ki yedi çocuklu bir aile için bu oldukça medeni sayılırdı. Eğer şehirde olsaydık hepimiz üst üste uyuyor olacaktık. Bebek Lily kendi odasında yatmaya başladığında Leah ve eğer bir başvuru bile yapmayı becerir ve bir yere girebilirse Sarah da üniversite için evden ayrılmış olacaktı. Bu “rezil çöplükten” kurtulmak için can atmasına ve başvurular aralıkta sona eriyor olmasına rağmen hâlâ hiç başvuru yapmaya başlamaması ironikti.

Neredeyse yine senenin en büyük gör ve görün bayramı olan Cadılar Bayramı gelmişti. Tatil boyunca okumayı veya uyumayı planlıyordum. Gerçek şuydu ki neredeyse sekiz haftadır normal bir okula gidiyordum ve evden yalnızca okula ve doktor randevularına gitmek için çıkıyordum. Lo ile dışarı çıkmak için yalnızca iki kez izin istemiştım ve annem evde kalmamızı tercih ettiğini söylemişti. Evde güvenli bir şekilde oturmamı istemesinin sebebi ben miydim yoksa Claire miydi bilmiyordum. Hepimizin aileleri her zamankinden daha katı ve sinir bozucuydu. Fakat bu durum benim için geçen yıldan beri geçerliydi ve son zamanlarda bir önceki yılın bu sene de alttan alta beni tehlikeli ve sinsı bir şekilde zamanın gerisine

çekmeye çalıştığını hissediyordum. Geçen seneyi, altın renkli koltuğu, Bay Otis'i, Braille derslerini, Briarly'yi, deri ceket ve mandalina kokan Seb'i unutmaya çalışıyordum. Bunda en çok Benj'in yardımı oluyordu. Bunun nedeni galiba onun sürekli şimdiki zamanda yaşaması ve o etraftayken benim de anı yaşamak zorunda kalmamdı. Ya da Köpük'ü saymazsak, başıma gelen kazadan en az korkan kişi o olduğu içindi. Küçük çocuklar, "gözlerim yerine ellerim, kulaklarım ve zihnimle gördüğüm" gerçeğine bizden daha kolay alışabiliyorlardı. Bir gün Benj'e onun nasıl görüldüğünü hatırladığımı söylemiştim ve ondan sonra kazamla ilgili diğer ayrıntılar onun için hiç sorun olmadı.

Tüm hafta boyunca yalnızca düşünmek bile istemediğim Cadılar Bayramı'ndan söz ettik ve perşembe akşamı, "Ben kazanmıştım! Ben kazanmıştım! Tavşan gelecek!" diye bağıra bağıra kreş servisinin merdiveninden yuvarlanırcasına indi. "*Kazanmıştım değil, kazandım,*" dedi Naomi. Keman kılıfını bacağına sallayıp duruyordu.

"Ne tavşanı?" diye sordum.

"Büyümen," dedi Benj, Leah ile Naomi'nin ellerinden tutup aralarında sallanıp sıçrarken. Bacaklarını yere vurduğunu hem duyabiliyor hem de hissedebiliyordum. Yağmur çizimleri kaldırıma vuruyordu. Sonra Naomi takıldı ve keman kutusunun elinden uçtuğunu duydum.

"Hey!" diye bağırdı Leah. "İyi misin?" Yaralanmış olan fakat ağlamayan Naomi'yi kaldırdı ve çorabını yırtacak kadar kötü sıyırdığı açıkça belli olan dizine biraz su döktü.

Jenna, Naomi'nin kemanını kurtardı ve birbirimizin üzerine düşerken bir kargaşa oldu. Kaldırımda bizi görebilen başka

birileri olup olmadığını merak ettim. Bizi görebilecek birileri olduğunda, ailem hakkında ne düşüneceğimi bilmiyordum; temiz miydik kirlili mi, akıllı mıydık delili mi, uslu muyduk yoksa yaramaz mı bilmiyordum. Görebildiğim zamanlarda bile, kendi ailemin dışarıdan nasıl görüldüğünü hayal etmek zor gelirdi çünkü galiba içinde olduğunuz bir şeyi değerlendirmek zordu. Yeniden hep birlikte yürümeye başladığımızda, hiç yardımcı olamadığımı düşünüyordum. Eğer gözlerim böyle olmasaydı, Benj büyük olasılıkla Leah ve Naomi yerine Leah ve benim aramızda yürüyor olacaktı. Naomi düşmeyecekti. Hatta Leah her gün hepimizi eve götürmek zorunda kalmayacaktı. O da tıpkı, annem bazı şeyleri alıp bırakma işleri için yardım istediğinde, “Hayır, teşekkürler,” diye karşılık veren Sarah gibi arkadaşlarıyla takılıyor olacaktı. Belki çocuklardan ben sorumlu olacaktım. Öyle olsa mutlu olur muydum merak ediyordum. Büyük olasılıkla bu kadar çok yardım etmem gerektiği için bıkkın olurdum ve şikâyet edecek ne kadar az şeyim olduğunun farkında bile olmazdım. Gözlerim gördüğü zamanlarda sürekli, “Ne kadar güzel; görebiliyorum,” havasında olduğum söylenemezdi.

Ya öyle olsaydı veya keşke böyle olsaydı gibi ifadelerden ne zaman kurtulacağımı merak ediyordum. Bundan nefret etsem de bu ifadeler parolayı yeterince hızlı yazamadığım için telefonda bağırarak kadının sesi gibi zihnimde dolaşıp duruyorlardı. Bu sorular hiç son bulacak mıydı?

Beyaz bastonumu sağ elime, Köpük’ün tasmağını ise sol elime alarak Köpük’ü sakinleştirmeye çalıştım. Naomi tuhaf ve sarsak bir şekilde yürüyordu. Ya yerdeki çatlaklara basma-

maya ya da hepsine basmaya çalışıyordu. Benj ise, “Bazen o, yani tavşan Büyümen, sıra bende olduğunda, tatil günlerinde evime gelecek!” diye bağıırıyordu.

“Ay,” dedi Naomi. “Kolumu böyle çekiştirmeyi bırak.”

“Orası benim de evim, Benj,” dedi Jenna. Sürtünme ve bir tıkırtı duydum ve önümde sopaya benzer bir şey olduğunu hissettim.

Fark ettiğimi gören Leah, “Dikkat et,” dedi. “Orada bir ağaç dalı var.”

Ertesi gün, yani cuma günü gerçek tavşan geldiğinde, Jenna da en az Benj kadar mutlu oldu çünkü kreşteki keler ölmüş ve henüz yerine yenisi alınmamıştı. Naomi altı saniye kadar çok heyecanlanmış gibi göründü fakat Büyümen gelir gelmez onun için gizemli bir şekilde, “Kıyıdaki Ormanda bir Dağ Tavşanı” adını verdiği bir oyun yazdı.

Ben de salonda Logan’ı bekliyor, dolap kapaklarının açıldığını, çekmecelerin metal raylarının üzerinde kaydıklarını, Jenna ve Naomi’nin etrafta gezindiğini ve çekmecelerin hızla kapandığını duyuyordum. Sonra ani ve sert bir kesme sesi duydum. Delgeç sesi geldi ve sonra Jenna’nın ipliğimizin kalmadığını ve onun yerine tel veya kurdele kullanmaları gerektiğini anlayınca, “Anne? İplik nerede? Nomi ve ben iplik bulamıyoruz,” dediğini duydum. Benj ile Jenna’yı tavşan yapacaklardı ve kâğıttan kestikleri kulakları bağlamak için ip arıyorlardı. Kapı çaldı ve duvarın kenarından girişteki masaya kadar yürüdüm ve kapıyı açtım. “Merhaba, Lo,” dedim, o içeri girerken. Her zamanki gibi hafif kimyevi ve şekerli bir parfüm kokuyordu. Hızlıca

etrafı kolaçan etti. “Silver sirkine eklenen başka hayvanlar mı var?” Kahkaha attı. “Haydi, senin odana gidelim.”

Fakat henüz yatağıma bile oturmamıştık ki Jenna’nın çığlığını duyduk ve bu kargaşaya bir anlam veremeyen Köpük’le birlikte salona koştuk. “Büyümen bir çiş kazası yaptı,” dedi Jenna, öğretmen edasıyla. Bu ses tonunu, öğretmenine benzemeye çalışan Naomi gibi konuşmak istediği zaman kullanırdı. Şimdi Jenna sakinleşmişti fakat Benj ağlıyordu.

“İğrenç,” dedi Logan.

“Ağlama,” dedim Benj’e. “Sen gidip, Büyümen’i getir; Logan ve ben de çışı temizleyelim. Nerede? Halıya mı yoksa parkeye mi yaptı?”

“Parkeye yaptı. Şu tarafta,” dedi Jenna. Eğilerek tetikte bekleyen Köpük’ü okşadım.

“O sadece bir tavşan,” dedim. “Endişelenme.”

Benj burnunu çekerken, “Eğer çişiniz gelirse, hemen lazımlığa gitmeniz gerek,” dedi bana ve Logan’a. “Sakın oyalanmayın!”

“Haklısın,” dedi Logan. “Sanırım Büyümen bu kuralı atlamış.”

Logan, tavşanı çoktan kaldırmıştı ve bana verdiğiinde Büyümen’in tüylerinin hiç pofuduk olmadığını hissederek şaşırdım. Belki de o çirkin, kısa ve diken tüylü bir cinsti. Logan yüzümü görünce burnundan o garip sesi çıkarıncaya kadar güldü.

“İğrenç, değil mi?” dedi. “Ayrıca o tüyler ürpertici boktan kırmızı gözlerini de görmem lazım. Kimsenin düzeltmediği bir fotoğrafı andırıyor.”

“Bok güzel bir kelime değildir, Logan,” dedi Jenna. K harfini öyle çok bastırmıştı ki sözcüğü söylemesi tam on saniye sürdü. “Okuldayken bok diyemezsin. Sadece evdeyken diyebilirsin.”

“Bana yardım et, Jenna,” dedim. Kafesin kenarlarını hissettim ve tavşanı yavaşça içine bıraktıktan sonra Köpük’le birlikte kâğıt havlu almak için mutfığa gittim. Annem artık aradığım şeyleri bulabilmem için her şeyi yerli yerinde tutuyordu. En düzenli olduğumuz konu buydu. Oyuncakları yerde tutmamaya çalışsa da bu çok zor oluyordu. O yüzden dikkatli davranıyordum. Naomi ayağında topuklu ayakkabılar ve kucağında bir kutu legoyla yine ortaya çıktı fakat legoları hemen düşürdü. Bunu yanlışlıkla yapıp yapmadığını bilmiyordum fakat çıkan ses inanılmazdı.

Jenna ile Naomi legoları toplarken Logan da yerdeki çiş paspaslamama yardım etti. Logan, Köpük dışındaki bütün hayvanlardan nefret ederdi. Köpük’ü sevmesinin nedeniyse onun artık benim bir parçam olmasıydı. Zihninden alaycı düşünceler geçtiğini hissedebiliyordum. Logan ile birbirimizi çok iyi tanıdığımız için bazı konularda konuşmamıza hiç gerek yoktu. Bu konuların içinde aileler ve benimkinin onunkinden daha iyi olduğu gerçeği ve o sürekli bizim evde olduğu için çocukların kalabalığından, sürekli bir kriz yaşanmasından, sürekli korkunç bir şey temizliyor veya kayıp bir oyuncak arıyor veya ağlama krizindeki birini teselli ediyor veya bir sirki andırarak kadar kargaşalı, gürültülü ve çılgın bir ortamda yemek yemeye çalışıyor olmamızdan şikâyet etme hakkının olması da vardı. Ailemi sirke benzetmek Logan’ın en sevdiği ikinci şeydi. Ve tesadüfen bir tavşanın arkasından temizlik yapıyor olduğumuz

için Logan, Silver eviyle ilgili en sevdiği şeyi söyleme fırsatını buldu: “Tüm bunlar annenle babanın tavşanlara benzemesi yüzünden oluyor.”

Cumartesi sabahı Büyümen kafesinde değildi ve kimse onun nereye gittiğini bilmiyordu. Annemin çıplak ayakla merdivenlerden indiğini duydum ve yere koyduğunda çıkan sestten anladığım kadarıyla elinde plastik bir kutu vardı. Kutuyu yere bıraktıktan sonra hemen tavşanı aramaya başladı. Bunun anlamı bu olayı gerçek bir acil durum olarak görüyor olmasıydı. Genellikle babamla ikisinin deyimleriyle, “yapılması gerekenleri öncelik sırasına” koyardı ki bu da önce çamaşırı makineye atmak ve Batman pijamaları yıkanırken ortada ne tür bir kriz varsa onunla ilgilenmek şeklinde gelişirdi. Fakat o koltuğa gidip üzerindeki sekiz cırt cırtlı minderi kaldırdı. Tavşan orada değildi. Koltuğu gıcırdatarak itti, arkasına ve altına baktı. İçini çekti. Koltuğun yanından ayrılıp demir ve cam dolapların kapaklarını açtı. Fakat bu durumda herkesin aklına gelebilecek ilk soru bir tavşanın oraya nasıl girebileceği veya dolap kapaklarını nasıl açmış olabileceğiydi. Annem yakın zamanda ailemizin heykeli olduğunu söylediği, pişmiş, boyanmış, ne olduğu tam olarak anlaşılamayan ve nedense dokunmaya dayanamadığım bir kil öbeği yapmış ve bunu büfelerden birinin içine koymuştu. Muhtemelen Naomi veya Jenna’nın Büyümen’i o dolaplardan birinin içine koyduğunu düşünüyordu. Kazadan sonra (Bebek Lily’yi saymazsak) annemin yaptığı ilk şey bu heykeldi ve onunla çok gurur duyuyordu. Bazen kucağında Bebek Lily ile etrafta dolaşmadığı ve küçük aile krallığımızı

yönetmediği zamanlarda, arka bahçemizde bulunan ve eskiden resimlerini yaptığı eski ahır evine giderdi.

Annem salondan çıktı ve bodrum katın kapısının açıldığını ve aynı anda Benj'in ağlayarak ve (Batman pijamaları ve peleriniyle) üzerinden çıkarmadığı yağmur botlarını yere vurarak gürültülü bir şekilde içeri geldiğini duydum. O kadar çok gürültü yapıyordu ki Bebek Lily de ağlamaya başladı. Ağlamak bizim evde bulaşıcı bir eylemdi. Mutfığa gittim ve eğilip fırın ile buzdolabının arasındaki boşluğa gelene kadar ellerimi yerde gezdirdim. Bunu nasıl açıklayacağımı bilmiyordum fakat ellerimle onun orada olduğunu hissettim ve o küçük boşluğa uzandığımda tavşanın tüyelerine dokundum. Büyümen'i alırmaz bir terslik olduğunu anladım. Fazla yumuşak, hareketsiz, fazla... bilmiyorum işte, oyuncak gibiydi.

Annem merdivenleri çıkmış, yukarı gelmişti ve beni izliyor olacaktı ki, "Leah, Lily'yi al," dedi ve hızla yanıma gelip tavşanı elimden aldı. Bir iki saniyeliğine üzerime doğru eğilmiş vaziyette beklediğinde uzun, kıvrıkcık kızıl saçlarının aşağıya doğru sarktığını hissettim. Sonra beni başımdan öptü. Benj yağmur botlarını gıcırdatarak mutfığa geldi.

"Naomi ve Jenna benimle gelin! Büyümen'i doktora götürüyoruz, Benj. Hemen döneriz."

Sonra annemle Naomi dışarı fırladılar ve Jenna da kapıyı açık bırakarak ve duyabildiğim kadarıyla yalnızca çoraplarıyla onların peşine takıldı. Kapının kapanma sesini duymayınca, o tarafa doğru gidip kapıyı kapadım.

"Büyümen, lanet olası doktorda iğne mi olacak?" diye sordu Benj.

“Bilmiyorum,” dedim. Ona doğru yürüdüm, çömeldim, uzandım ve yüzüne, o küçük, soğuk burnuna ve çattığı kaşlarına, yanaklarındaki ıslaklığa dokundum. Onu kendime çektiğimde tereyağlı kızarmış ekmek, sakızlı diş macunu ve gözyaşlarını hissettim. Bebek Lily de hâlâ ağlıyordu ve şimdi Logan’ın kucağındaydı. Logan’ın yere vuran topuklarının sesini duydum. Hafifçe sallanıyordu ve elleriyle Bebek Lily’nin küçük, sıcak sırtına pat pat pat diye vuruyordu. Demek Leah, Bebek Lily’yi Logan’a vermiş ve bir yere gitmişti. Gittiğini duymamıştım fakat odasında değildi. Bazen bir dakika önce olanları tahmin edemeden o anda olanları tahmin etmem gerekiyordu.

Ben ayağa kalkınca Logan, Bebek Lily’yi kucağıma verdi ve Benj bacağıma sarılmış dururken ben de Lily’yi sallamaya başladım. O sırada başkasının kucağındaysa, Lily bana tombul yanaklar, kısa kollar ve bir orada bir burada elime gelen bir bacak ve bir ses (kaynar suya düşmüş gibi ağlıyordu) gibi küçük parçalardan oluşan bir kukla gibi geliyordu. Fakat kucağımdaysa, onun tam bir insan olduğunu ve ağırlığını hissedebiliyordum. O boğum boğum boynundan öptüm.

Leah yeni yıkanmış çamaşır buharıyla birlikte bodrum kattan çıkageldi. “Bebeğim, haydi Leah’ya gel,” dedi Lily’yi alıp yukarı çıkarken, kendi üzerine tutturmuş olduğunu tahmin ettiğim ana kucağına sardı. Lily ana kucağına sarılır sarılmaz horlamaya başladı. Bebekler, bir saniyeden az bir sürede sıfır kilometreden yüz kilometreye çıkabilen arabaları andırıyorlardı. Çığlık çığlığa bağırırken aniden uyuyabilmeleri hem gerçeküstü hem de kolay görünüyordu. Sonra yeniden Benj’in elini tuttum fakat bir şey söylemedim çünkü küçük çocuklara yalan söylen-

mesi gerektiğine inanmıyordum fakat aynı zamanda, “Neler olacağı konusunda hiçbir fikrim yok” veya “Bence annemler döndüğünde tavşan ölmüş olacak,” gibi cevapların da rahatlatıcı olacağını düşünmüyordum.

Bir dakika sonra ateşin kokusunu aldım, tereyağının cızır-tısını duydum ve kendime nefes almam gerektiğini hatırlattım. Leah, sıkışıp duran ve açıldığında takılan üçüncü çekmecede bir şeyler aradı ve sonra bıçağını plastik kesme tahtasının üzerindeki yumuşak bir şeye daldırdığını duydum. Peynir. Izgara peynirli sandviç yapıyordu. Eriyen tereyağını üzerine sürdüğü ekmeğin kokusunu aldım. Dolap açıldı ve Leah bir teneke kutu çıkardı; teneke kutu açacağını kapağa geçirerek yavaşça çevirdi ve kutunun tırtıklı kapağı açılınca açacak durdu. En sevdiğim o kırmızı kokuyu aldım; domates çorbası. Leah kapağı kaldırdı ve çorbayı, sesinden anlaşıldığı kadarıyla tereyağı kadar sıcak olan bir tencereye boşalttı. Ben orada durmuş dinleyerek yaptıklarını takip ederken Logan da Leah’ya yardım ediyordu ve yemek hazır olduğunda, ikimizinkini bir tepsiye koyarak odama götürdü, sonra yatağımın üzerine oturduk, yeşil, saydam perdeyi çektik ve çadırımızda çorbalarımızı içtik. Ben çorbamın yarısını Köpük’e bıraktım, tabağı yatağın yanına, onun durduğu yere koydum ve çorbayı içerken mutlu mutlu şapırdatışını dinledim. Onu o kadar seviyordum ki yemek yiyişini duyduğumda kendimi doymuş gibi hissediyordum. Logan ve ben konuşmadan uzun bir süre oturduk. Sırtüstü yatmıştı ve çoraplı ayaklarıyla Naomi’nin ranzasının üst katındaki yatağının altına vuruyordu. Metal yaylar, gıcirtı, patırtı, gıcirtı, patırtı...

“İyi misin?” diye sordu sonunda.

“Pek değil,” dedim.

“Tavşan yüzünden mi?”

“Bilmem. O da var, sanırım.”

“Evet.” Bir dakika kadar düşündü. “Zor bir yıl oldu.”

“Geçen yılın aksine, değil mi?” dedim, kahkaha attı. Geçen sene ikimiz de neredeyse üzüntüden ölüyorduk. Fakat Claire gerçekten de ölmüştü oysa işte biz buradaydık ve yaşıyorduk. Logan’ın kahkahası mutluluktan değildi, gerçekten güldüğü zamanlarda kahkahasının sonunda hep burnundan o sesi çıkarırdı ve gerçek anlamda gülmediğinde ise hep iç çekerdi.

İç çekti. “Evet, geçen sene de çılgın bir seneydi. Belki de sırada şanslı günler vardır.”

“Ben şans istemiyorum,” dedim. “Ben sadece sürekli olarak şaşırmak yerine bir süre boyunca neler olacağını bilmek istiyorum.”

“Bir kristal küre almalıyız,” dedi Logan. “Ya da belki sihirli tavşan bulma güçlerimizi gelecek üzerinde denemeliyiz. Perdeyi yeniden açtı ve yataktan kalkıp müziği açmaya gitti. “*Sweetness* dinleyelim mi?” diye sordu.

“Nasıl istersen,” dedim. Logan bana sürekli yeni parçalar çalardı fakat ben annemle babamın çaldıkları, Simon&Garfunkel ve Tom Petty gibi korkunç müzikleri tercih ediyordum. Belki de yaşlı insanlar tarafından çalman utanç verici müzikler bana bebek olduğumu hatırlatıyor ve kendimi güvende hissetmemi falan sağlıyordu. Logan dışında kimse benim korkunç müzik zevkimi bilmiyordu. Ve diğer insanların önünde havalı görünmeye çalıştığımda beni hiçbir zaman ele vermiyordu. Son zamanlarda o kadar çok şey dinliyordum ki hiç müzik

çalmamasını tercih ederdim fakat Logan ile birlikte olsam bile bu kadar sıkıcı bir insan olmak zorunda mıydım?

Arkaya doğru uzandım ve ayaklarımı Naomi'nin yatağının alt kısmına kaldırarak bacaklarımı esnettim. "Söz sahibi olmanın nasıl bir şey olacağını merak ediyorum."

Logan yatağa yeniden atlayınca bacaklarım kıvrıldı. "Ne konuda?" Sesi şaşırmış gibi geliyordu.

"Bilmem," dedim. "Herhangi bir şey. Yaşamımızla, bazı şeyleri yapma tarzımızla, herhangi bir şeylerle ilgili konularda."

"Bence bu önemli sorunlar doğurabilirdi," dedi Logan. "Mesela o zaman okula kim gidecekti?"

"Ben," dedim. "Ve sen de. Büyük ihtimalle zaten günlük hayatta yaptığımız şeyleri yapacaktık ama bu konuda kendimizi mahkûm gibi hissetmeyecektik." Elimini aşağıya indirip Köpük'ün başına dokundum, elimi o tatlı kafatasının üzerine koydum ve kulaklarının arkasını kaşıdım.

"Bu imkânsız olurdu," dedi Logan. "Kimse mecbur kalmadığı sürece kurallara uymaz. O zaman herkes sokaklarda seks yapar ve günde üç öğün Twizzlers yerdi. Buna ben de dahilim."

Logan kırmızı şekerlemelere bayılırdı ve ben de bunu çok garip ve iğrenç bulurdum. Vişne de dahil tüm meyvelerden nefret etmesine rağmen yapay vişne aromasına zaafı vardı.

"Bu doğru değil. Bunu zaten annen ortalarda yokken de yapabilirsin ama yapmıyorsun."

"Fakat herkes için kuralları ben koyacak olsaydım, hepimiz sürekli şeker yiyen sürtükler olurduk. Hatta belki de böyle olma kuralı getirebilirdim."

Logan on üç yaşımdan beri seks konusuna takıntılıydı. Ya da nasıl bakıldığına bağlı olarak bekâret konusu da denebilirdi çünkü henüz ikimiz de seks yapmamıştık. Annem ve babamın tavşanlara benzemesi ve ailemin Silver Sirki olmasının dışında en sevdiği üçüncü şey ise yedinci sınıftayken bekâretimiz için uydurduğu sözlerdi. Sosyal bilimler dersinde kader ve hür irade hakkında konuşuyorduk ve Logan bekâretimizi kime vereceğimizin önceden belli olduğuna karar vermişti. Yani kâinat bunu zaten biliyordu fakat biz henüz bilmiyorduk. Yaptığımız şeylerin sonucu değiştirip değiştirmeyeceğine karar veremiyordu. Bekâretimizi kimlere vereceğimiz konusunun, Bayan Paton'ın hür irade konusuyla ilgili olup olmadığından şüpheliydim fakat akademik bir konuyu seksle ilgili bir konuya çevirmek tam Logan'a göre bir işti. Tabii ki kaderin benim için planladığı şeyler pek iyi değildi, o nedenle benim Logan'dan daha az inançlı olduğum söylenebilirdi. Kader de dahil, birine veya bir şeye güvenmektense kendi planlarımı yapmayı tercih ederdim.

“Unut gitsin,” dedim. “Haydi, Köpük'ü yürüyüşe çıkaralım.” Köpük ayağa dikilerek havladı.

Fakat Logan pencerenin yanına gidip camı açtı ve soğuk yağmur, rüzgârla içeri doldu. Daha doğrusu yağmurun pencereye ve dışarıdaki dallara vuran sesini duydum.

“Beni ıslatmana gerek yok. Dışarıda yağmur yağdığını söylemen yeterli.”

“Belki de bir hikâye yazmalıyız,” dedi Logan.

“Hiç havamda değilim.”

Logan ve ben bazen hikâye yazardık. Önce ben birkaç satır yazardım ve sonra o birkaç satırla devam ettirirdi. Fakat onun

yazdıkları, hikâyelerin her zaman tuhaf ve bilimkurgu tarzına dönmesine neden olurdu. Kız olmanın büyük imkânsızlıklarıyla savaşıyor müthiş bir karakterimiz olurdu ya da belki bir savaşçı falan... Ve sıra Logan'a geldiğinde kızıdan boynuzlar veya kanatlar çıkar veya tepeden bir uzaylı inerek onunla uzayda seks yapmak isterdi ve hikâyeye tümüyle mahvolmadan ben pes etmek zorunda kalırdım. Bu nedenle de hiçbir hikâyeyi bitiremezdik.

Kendimi çok huzursuz hissediyordum. "Keşke herkes sürekli saçmalamasa," dedim. "Sence Claire bile bile mi kendini öldürdü? Sence neler olduğunu ve neden olduğunu biliyor fakat bize söylemiyor olabilirler mi?"

"Biliyor musun, hiçbir fikrim yok. Bu konuyu aşmıştık. Ayrıca *onlar* diye bahsettiklerin kim?"

"Bilmiyorum," dedim. "Ailesi, polisler... Neden okuldaki o saçma toplantıları yapmak zorunda kalıyoruz? Neden doğruları konuşacağımız kendi toplantılarımızı yapamıyoruz?"

"Bir yas toplantısı daha mı yapmak istiyorsun?"

"Hayır, yas toplantısı değil. Hepimizin o toplantılarda dönüştüğü gibi korkunç bir sahtelikle yapacağımız bir toplantıdan söz etmiyorum. O konuşmalardan nefret ediyorum."

"Evet, biliyorum."

Kendimi tutamadım. "Hepimizi robot yerine koymaları beni çılgına çeviriyor. Ya da berbat bir piyesteymişiz gibi rol yaptırımları..."

"Biliyorum."

"Sanırım ben herkesin fena halde acınacak durumda olduğunu düşünüyorum. Claire tek başına, hiçbir sebep yokken, *eğlence* olsun diye mi ilaç içiyordu yani? Ve sebepsiz yere mi

öldü? Ve şimdi ailelerimiz ve okul yönetimi her zamankinden fazla üzerimize düşerken öylece yaşamaya devam edecek ve olanları unutacak mıyız? Bu gerçekten...”

“Haksızlık,” dedi Lo.

“Evet, haksızlık. Evet, ama bunda şaşılacak ne var ki?” Benj’in yeniden ağlamaya başladığını ve arkasından da bir şeylere vurulduğunu duyduk.

Leah onun Büyümen’i düşünmemesi için tencere tava orkestrası kurmuş olmalıydı.

“Dünya çok aptal bir yer,” dedim Logan’a, aceleyle. İçeriden gelen istikrarsız ve kuvvetli gürültü yüzünden heyecanlanmıştım.

“Öyle mi? Peki, dünyayı aptal bir yer olmaktan nasıl kurtarabileceğimizi düşünüyorsun?” diye sordu Logan.

“Bilmiyorum. Neden buna Claire hakkında *gerçek* bir konuşma yaparak başlamıyoruz? Yaptığı şey hakkında ve düşündüğüm şeyi yaptıysa bunun nedeni hakkında konuşabiliriz. Yani, o nasıl... olanlar üzerinde hiçbir kontrolümüz yok. Ya biz...”

“Ama bizim var,” dedi Logan. “Kontrolümüz yani. Eğer kendini öldürdüyse, bu her şeyin kontrolünün onun elinde olduğunu göstermez mi? Ya da sarhoş olup veya ilaç alıp veya hut her neyse kendinden geçmiş bir halde nehre düştüyse bile onu o noktaya getiren seçimleri kendisi yapmış demektir. Bazı insanlar çok çılgın oluyorlar. Belki de Claire sandığımızdan çok daha çılgındı.”

Bunun benim ve kendi gizli deliliğim olarak algıladığım kaza açısından ne anlama gelebileceği konusunda endişeleniyordum. O sırada Lo’nun saçlarını çığnerken çıkardığı o hafif çıtırtıyı duydum.

“Neden gerginsin?”

“Değilim.”

“Saçlarını çiğnemeyi bırak.”

“Yapamam. Kırık uçları koparıyorum.”

“Neden gidip saçlarını kestirmiyorsun?”

“Sen kestirirsen ben de kestiririm.”

Buna cevap vermedim. Annem eve geldiğinde hepimizi salonda topladı ve Büyümen’in, “diğer şeylerin çıkıp yetişmesi için toprağın altına geri döneceğini” söyledi. Jenna ağlıyordu çünkü ya bu işkence verici açıklamayı anlayacak kadar büyüktü ya da veteriner daha açık konuşmuştu.

Fakat Benj doğrudan, “Büyümen öldü mü?” diye sordu ve annem de evet diye cevap vermeye mecbur kaldı. Benj ağlamadan yutkundu ve nefesini tutup öylece kaldı. Üzüntüden titrediğini hissedebiliyordum. Görünüşe bakılırsa Büyümen onu zehirleyecek bir şey yemişti. Naomi hayvanın ne yediğini sorduğunda annem bir an duraksadıktan sonra, “Salondaki zambaktan biraz yemiş olabilir,” dedi.

Annemin sesinin rengi şeker pambesiydi ve tonu ise biraz cırtlaktı çünkü belki de Büyümen’i öldüren her kimin oyuncacı ise bunu söylemek istemediği için yalan söylüyordu. Gözlerimin önünde içinde bir araba, lego, Polly Pocket bebeğinin kafası veya köpükten bir parça olan tavşan röntgeni canlandırabiliyordum. Annemin neden zambağı seçtiğini hemen anlamıştım çünkü çiçek annemle babamındı ve yerde duruyordu, böylece bu konuda suçlanacak tek kişi çiçeği kemiren tavşanın kendisi oluyordu. Annem iyi kalpli ve nazik bir yalancıydı. Benj’e doğru olduğunu umduğum şeyi, yani bir gün tavşanı unuta-

cağını söyledim. Naomi de Jenna'yı teselli ediyordu. Anneme Logan ile yürüyüşe gidebilir miyiz diye sorduğumda, bizim için sorun olmayacaksa evde kalmamızı tercih edeceğini söyledi. Benim için sorun değildi ve bu nedenle de üstelemedim. Logan'la birlikte Leah ve Sarah'nın odasına gittik çünkü onlar dışarı çıkmışlardı ve tavşanın ne yemiş olabileceğini, kimin suçlu olduğunu ve annemin neden yalan söylemiş olabileceğini konuştuk. Logan birilerini suçlamak konusunda benden daha hevesliydi; annesini terk ettiği için babasını suçluyordu ve ne zaman babasından söz etse o limoni ses tonunu takınıyor ve onu yerden yere vuruyordu. Logan tek çocuktuk ve babası Kaliforniya'ya taşındığından beri onu yalnızca okulun tatil olduğu dönemlerde uzun süreli hafta veya aylar şeklinde görüyordu. Bu da gerçekten garipti çünkü mesela geçen sene onu ziyarete gittiğinde ilk kez adet görmüştü. O sene adet gören son kişi olmuştu ve kesinlikle çok heyecanlanmış olmalıydı fakat bunu babasına söylemek istemediğinden eczaneye gitmek için bir yalan uydurmuştu. Eve dönüp de annesine söylediğinde ise annesi yanında olamadığı için ağlamıştı ve sonuç olarak tam tersi olacağına, Logan annesini teselli etmişti. Logan'ın annesi sürekli çalışıyordu çünkü paraya ihtiyaçları vardı ve babasının da fazla parası yoktu. Ayrıca çek göndermek de dahil, hiçbir şeyi zamanında yapmazdı. Annesi çalışmadığı zamanlarda ise yalnızlıktan ölmek için dışarıda "arkadaş ediniyor" olurdu ve bence bu çok bencilceydi çünkü onun arkadaşı olup olmaması kimin umurundaydı ki?

İnsanın çocukları olduğunda, onlara yalnız kalabilecek kadar büyümüş sayılacakları zamana kadar bakmak büyüklerin sorumluluğuydu.

Görünüşe göre ailem, özellikle de annem, bana olanlardan dolayı kendilerini suçlamaktan vazgeçemiyorlardı. Ve eminim Claire M.'nin ailesi de öyle hissediyordu. O kadar katı insanlardı ki belki de Claire'in nehir kenarında o kadar ilaç içmesinin sebebi onları cezalandırmak veya onlardan kaçmaktı. Ya da belki onlar, hayatta kalmak için herkesin yapmak zorunda olduğu gibi ellerinden gelebilecek bir şey olmadığına inanan tiplerdendi. Benim ailemin de gözlerim konusunda yapabileceği hiçbir şey yoktu fakat hâlâ bu konuda sonsuza kadar berbat hissedeceklermiş gibi kendilerini suçluyorlardı. Keşke bunu yapmaktan vazgeçselerdi fakat o zaman büyük olasılıkla çok öfkelenirdim.

Pazar sabahı Naomi, Sarah ve Leah'nın odasının kapısını tıklatarak Logan'la ikimizi uyandırdı. Kapıyı açtığımda, "Sizi uyandırmak için sabahtan beri bekliyorum, çocuklar," dedi fakat saat daha yedi buçuktu.

"Ne oldu, Nomi?" diye sordum.

"Dün gece neden benden kaçmak istediniz?"

"Ne?"

"Neden Logan buradayken hiç bizim odamızda uyumuyorsunuz? Sizinle oynayabilir miyim?"

İçimi çektim. "Seni uykusuz bırakmak istemedik, tamam mı? Ve evet bizimle oynayabilirsin. Haydi, gidip kahvaltı edelim."

Mutfağa gittiğimizde Bebek Lily anlamsız sesler çıkarıyor, bağılıyor ve ağlıyordu. Görünüşe göre Büyümen'in ölümünü

atlatmış olan Benj ise ismini Şampiyon koymak istediği fakat beceremediği kirli, bez kaplumbağa Şampon'un sürdüğü plastik çöp kutusu kamyonuyla yarış yapıyordu. Jenna ise "Bella Bella Dancerella" adındaki bir prenses videosuyla çok da başarılı bir şekilde dans ediyor ve şarkı söylüyordu.

Naomi aceleyle buzdolabına ve oradan da mikserin yanına gitti. Görünüşe bakılırsa Logan ve benimle oynama hevesinden vazgeçmişti. Mikserle ne yaptığını anlayamadım ama ya genellikle gıda boyası ve mısır unu içeren "bilim projelerinden" birini yapıyordu ya da pankek hazırlıyordu. Eskiden tüm deneylerine yardım etmemi isterdi ve her ne kadar bunu sinir bozucu bulsam da artık benden yardım istemediği için kendimi kötü hissediyordum.

Telefon çalmaya başladığında gece yatısından erken döndüğü belli olan Leah arka kapıdan içeri girdi. Annemi öptü ve bana selam verirken annem de telefona koştı. Mutfak enerji dolu ve sıcaktı ve bu hoşuma gidiyordu. Çünkü buna alışkındım, çünkü eğleneliydi ve pişmiş şeker tadı veriyordu ve çünkü hâlâ değişmemişti. İnsanın altı kardeşinin olmasının tabii ki kötü yanları vardı fakat aynı zamanda iyi yönleri de vardı; mesela en azından bazılarımızın birbirini sevmesi yüksek bir olasılıktı. **Eğer** altı çocukla aynı odadaysanız, biriyle arkadaş olabiliydiniz **fakat** **eğer** odada yalnızca siz ve bir çocuk daha varsa, o çocuğun **tam** bir pislik olması ve ondan nefret etme olasılığınız yüzde elliydi ve o kişi sizin tek kardeşiniz olabilirdi.

Annemin Büyümen için cenaze töreni düzenlediği telefon konuşmasını dikkatle dinledim. Burnunu çekiyordu. Kaplum-

bağa sürücülü çöp kutusu kamyonu Indie 500 durmuştu ve bu, Benj'in de annemi dinlediği anlamına geliyordu.

“Evet,” dedi annem. “Arka bahçede.” Duraksadı. “Ben getirebilirim.”

Benj'in ayakkabılarından çıkan ses, bulunduğum yere yaklaştı. “Emma? Tavşan günülecek,” dedi. Uzandı ve yapış yapış olan sol eliyle elimi tuttu. Köpük havlayınca, Logan onu susturdu. Benj'in sağ elini kaldırdığını, elinde tuttuğu bir şeyle, büyük olasılıkla Şampon'la, burnunu sildiğini hissedebiliyordum.

“Gömülecek,” dedi Naomi, tezgâhın oradan seslenerek. Karıştırıcıyı kapamıştı. “Günülmeyecek, Benj. Gömülecek.”

“Önemli değil,” dedim. “Ne demek istediğini biliyorum.” Minik elini sıktım ve Benj'in tarafında olmamın Naomi'yi üzüp üzmediğini merak ettim. O yalnızca kelime dağarcığıyla gösteriş yapan büyük çocuğu oynamaya çalışıyordu. Naomi'nin yanına yaklaştığımda tereyağı kokusunu aldım.

“Pankek mi yapıyorsun, Nomi?” diye sordum.

“Evet, ister misin?” diye sordu, umutlu bir sesle.

“Çok isterim, teşekkürler.”

“Gömülecek,” dedi Benj, alışmak için kendi kendine sözcüğü tekrarlayarak. “Büyümen'in gömülmesi gerekecek.” Sözcüğü doğru söylemeye ve yeniden ağlamamaya çalıştığı için bedeninin gerildiğini hissettim. Prenses müziği durdu ve Jenna mutfağa geldi. Ayaklarını sürüyordu... bale pabuçlarını giymiş olmalıydı.

“Yardım edebilir miyim?” diye sordu Naomi'ye fısıldayarak. Annem ağladığı için üzülmüştü.

“İşin bu kısmı bitti,” dedi Naomi, Jenna’ya. Sonra taburenin gıcırtısından, büyük olasılıkla elinde bir kap dolusu pankek bulamacıyla dikkatli bir şekilde tabureden indiğini ve ocağa doğru gittiğini tahmin ettim. “İşin bir sonraki kısmında yardım edebilir miyim?” diye sordu Jenna.

Naomi sabırsız bir şekilde iç çekti.

“Nazik ol, Nomi,” dedim. “Ayrıca ocağı açmak için annemin telefonunun bitmesini bekle.”

“Ben açarım,” dedi Leah ve onların yanına yürürken bana dokundu. Gazın açılma ve ocağın yanma sesini ve çıkacak kokuyu beklerken gerildim. Logan tabak sesleri çıkarmaya başladı çünkü masayı kuruyordu ve sonra gazın açıldığını ve alevlerin renk değiştirmişini ve yağın tavada cızırdadığını duydum. Nefes aldım, verdim, oturdum. Köpük ayaklarımın dibindeydi ve Benj de sandalyesini sağ tarafıma doğru gittikçe yaklaştırarak en sonunda üzerime kadar çıktı. Sonra yine elimi tuttu ve annemin telefonu kapamasını, sakinleşmesini ve sonra yanımıza geri dönmesini bekledik. Kreplerin altında yanan ateşi hissedebiliyordum ve annemin yalnızca benim duyabildiğimden emin olduğum şekilde sesini alçaltarak, “Şey, evet, buzlukta,” dediğini duydum. *Odaklan*, dedim kendi kendime. *Odaklan. Nefes al.* Başımı eğdim ve masanın başında hafifçe sallandım. Ölü tavşan buzlukta mıydı? Claire de bir morgda donmuş olarak mı beklemişti? Ailesi onu teşhis etmeye gitmiş miydi? Körler sevdikleri kişileri nasıl teşhis edebiliyorlardı? Cesedin yüzüne dokunarak mı hissetmek zorunda kalıyorlardı?

Garip bir şekilde içimde rengârenk bir umut hissettim. Belki de Lo ve ben artık büyümeden ve başka insanlar onları

koruyacağımız konusunda bize güvenmeye başlamadan önce Claire'in ne yaptığı ve neden yaptığı, kendimizi veya birbirimizi korumamızın bir yolu olup olmadığı, belki kendi hayatlarımız ve hikâyelerimizin kontrolünü elimize almak gibi en azından mantıklı bir konu konuşabilirdik.

Kazadan önce çok fazla şey bildiğimi sanırdım. Kalem ve silgi tutacak yeri olan ve içine bir sürü kâğıt yapıştırarak yaptığım küçük deftere hiç durmadan notlar alırdım. Ailemi ve annemleri gizlice gözetlerdim ve Leah ile Sarah, Mata Hari⁸'den esinlenerek bana Mata Sasha Silver adını takmışlardı. Herkes yemek yerken ve hiç durmadan konuşurken ben de uyduruk defterimle yemek masasının altına saklanırdım. Tabii bunu yemeğimi bitirdikten ve sessizce, "Kalkabilirim değil mi?" diye izin istedikten sonra yapardım. Annem, "Tabii kalk, Emma, tatlım," derdi ve babam da, "Kalkabilir miyim? Kalkabilir miyim, diyeceksin," diye düzeltirdi. Ben de başımı sallayarak tatlı, uysal bir papağan gibi onun sözlerini tekrarlardım. Sonra sandalyemden kalkar ve ortadan kaybolurdum. Güvenli bir şekilde gözden kaybolabilmenin verdiği hisse bayılırdım. Çok kalabalıktık ve her zaman evin içinde bir kargaşa olurdu. Ailemin sıkıcı tasvirlerini yaparak bile olsa, biraz düzene ihtiyacım vardı. Sanırım o zamanlarda bile anlamaya çalıştığım bir şey vardı. Belki de daha fazlasını. Belki de ileride ihtiyacım olacağını bilmeden bilgi topluyordum. Çünkü şimdi ihtiyacım vardı. Casusluk yapmak bana dikkat etmeyi öğretmişti ve hâlâ gözleri

8 I. Dünya Savaşı yıllarında, dansçı kimliği altında Almanya hesabına çalışan casus. (ç.n.)

gören eski Emma iken öğrendiklerimin çoğunu hatırlıyordum. Hâlâ ablalarımın yemek masasından hızla kalkıp bulaşıklara giriştiklerini, banyo zamanlarını, pijamaları, gece atıştırmalarını, şarkıları, bağırışmaları, diş macunlarını ve hikâyeleri çok net olmasa da hatırlıyordum. Yukarıdaki küvete benzeyen kavisli ve yüksek ayaklı yemek masasının altına saklanamamam da hâlâ dinliyordum. Küvetin o soğuk ayaklarını iyi biliyordum ve şimdi beyaz rengi onlar sayesinde hatırlıyordum. Ahşap, yuvarlak masamız bana kahverengiyi, koltuğun pürüzlü yüzeyi ise altın rengini hatırlatıyordu. Hem casusken hem de şimdi körken, evimizde dokunmadığım hiçbir şey kalmamıştı; tüm yüzeylere, koltuktaki minderlere, tüm duvarlara ve pencere pervazlarına dokunmuştum. Artık sürekli odaklanmam gerekiyordu. Böylece gözlerim olmadan zinde ve canlı olabilirdim. Başka seçeneğim yoktu.

Altına girip dışarıyı gözetlediğim masa örtüsünün üzerinde, zihnimde mürekkebe bulanmış bir kart gibi koyu mavi olarak gördüğüm çiçekler vardı. Koyu mavi, suyun fazla derinleştiği yerler kadar korkutucu olabiliyordu fakat bazen aynı mavi pişebiliyor ve çok lezzetli olabiliyordu. Bazen annemin Naomi'nin kreplerine döktüğü sıcak yabanmersini reçeli olabiliyor, o zamanlar odanın kokusu laciverte dönüyordu.

Bazı mavilerin buz küpünü andıran kenarları olurdu ve gri ise duman kokardı. Artık eskiden güneşli ve farklı tonlarda olan nehir bile gri ve tehlikeliydi. Ve şimdi, Claire'den önce yeni kesilmiş yeşil çimleri andıran kasabamızın dışında bir çatlak vardı ve merkezi ise benim korkum gibi patlamaya hazır kırmızı bir volkandı.

Logan, Zach Haze'i Bridge Café'de kahve içmeye çağırmayı teklif etti. Birkaç kişiyi toplayıp onlarla konuşmayı planlıyorduk ve Zack'in bu konuda ne düşündüğünü merak ediyorduk. Tabii ki hemen kabul ettim çünkü o benim müstakbel hayatımın aşkıydı ve ayrıca mantıklı ve zeki biriydi. Logan, Lake Main'de öğle yemeğinden sonra onu bir kenara çekti ve birkaç dakika boyunca kafeteryanın dışında durduk. Sırtımı duvara vermiştim çünkü bu kendimi daha sağlamla aldığımı, daha güvende ve biraz olsun daha az gergin hissetmemi sağlıyordu. Zach sabah girmiş olabileceği havuz ya da içinde taşıdığı gökyüzü ya da rengi ağartılmış bir tişörtten gelen klor gibi açık mavi kokuyordu. Ayrıca naneli sakız ve Logan'ın saçlarının her zamanki kimyasalla karışık meyve kokuları da vardı. İnsanlar telaşla koridorda yürüyorlardı ve küçük bir sessizlik yakaladığım anda konuşmaya başladım: "Şey, Zach, bizimle kahve içerken, aklımıza gelen bir fikir konusunda konuşmak isteyebileceğini düşündük. Hep birlikte konuşmak için insanları bir araya getirmekle ilgili... şey hakkında konuşmak..." Bu,

evde çalıştığım, hatta kaydederek iki kere dinlediğim konuşmanın hüzünlü bir taklidiydi. Konuşmaktan nefret ediyordum. Gözlerimi açmak ve neler olduğuna bakmak istiyordum. Sağ avcumu duvara bastırdım.

Uzun bir sessizlik olunca kendi çalıştır düğmeme basarak saçmalamaya başladım. “Çok önemli bir konu değil, yani, sadece Logan’la birlikte Sauberg’de neler olduğunu anlamaya çalışıyoruz ve şunu merak ediyorduk...”

“Hey, adamım!” diye bağırdı Zach çünkü yanından biri geçmiş ve ensesine vurmuştu. Sonradan bağırıp güldüğünü duyunca bunun Carl Muscan olduğunu anladım. Duraksadım ve erkeklerin her zamanki tuhaf yöntemleriyle işlerini halletmelerini bekledim. Fakat Zach onu koridorda kovalamaya, onunla kavga etmeye veya güreşmeye kalkmadı çünkü o öyle biri değildi. Doğru tahmin ettiğim garipliğin benimle bir ilgisi olmadığına memnun oldum. Bu genellikle doğrudu galiba; herkes kendi sorunlarını düşünüyordu, kimse seninkileri düşünmüyordu. Tabii Claire’in yerinde değilseniz ve kendinizi Brainch Nehri’nde boğmamışsanız, çünkü o zaman sizin bu trajik olayınız tüm kasabayı etkiliyor ve herkes sürekli bunu düşünmek durumunda kalıyordu.

“Tamam, güzel,” dedi Zach. “O zaman benimle Bridge’de buluşmak istiyorsunuz, öyle mi?”

“Evet,” dedi Logan. “O zaman belki konuşabiliriz. İnsanları bir araya toplamak ya da onlara önderlik etmek gibi konularda bize yardımcı olabileceğini düşündük.” Logan arkasını dönüp yürümeye başladı çünkü büyük olasılıkla seçtiği sözcüklerden utanmıştı; tahmin etmem gerekirse özellikle sonradan dü-

şündüğümüzde kulağa güzel gelen fakat o anda fazla iddialı olan “önderlik etmek” ile ilgili kısımdan utanmıştı. Logan’ın genellikle konuşmanın tam ortasında yürüyüp gitmek gibi bir eğilimi vardı; bu abartılı bir davranış şekliydi ve ondan daha fazlasını istediğiniz hissine kapılmanıza neden olduğu için işe yarıyordu. Her seferinde lafınız bitmeden harekete geçerdi çünkü tuhaf duraksamalardan nefret ederdi ve orada fazla kalırsa insanların onun acınası biri olduğunu düşünmelerinden korkardı.

Zach arkasından seslendi: “Çarşambaya ne dersin, Logan? Bridge için?”

Logan’ın birkaç adım öteden seslendiğini duydum. “Harika.”

Logan geri dönmedi ve Zach ile beni, “Şey, tamam... o zaman çarşamba görüşürüz,” gibi bir konuşmaya mecbur bıraktı ki bu pek de hoş bir davranış değildi, özellikle de bizi onu yakalamak için Köpük’le birlikte arkasından koşmak zorunda bıraktığı için.

“İyiymi, değil mi?” dedim.

“Ne?”

“Az önce Zach’le geçen konuşma.”

“Evet, tabii,” dedi. “Tipik Zach gibi davrandı.” Benimle tuvalete gelmesini ve piyano öğretmenim Bay Bender’ı annem gibi arayarak hasta olduğumu ve ders yapamayacağımı söylemesi için Leah’ya gizlice mesaj göndermeme yardım etmesini istedim. Piyano derslerine giremiyordum çünkü piyanonun sesi nedense aniden nefes almama engel olmaya, sanki bir şey notaları boğazıma bastırıyor gibi hissettirmeye başlamıştı. Eskiden piyanoya bayılırdım ve o konuda çok da iyiydim. Ayrıca notaları kolayca okuyabiliyor ve yeni şarkıları çok çaba

sarf etmeden öğrenebiliyordum. Gözlerimi kaybettiğimde ilk zamanlarda bile piyano sorun yaratmıyordu; kazadan sonra bana anlamlı gelen ilk şey olduğunu söyleyebilirdim. Notaları, düz, siyah kenarlarıyla, aralarındaki küçük boşluklarıyla ve krem rengi yüzeyleriyle hâlâ zihnimde görebiliyordum. Kabartıları olmayan, endişelenmemi gerektirmeyen, anlam vermem için parmaklarıma ihtiyaç duyan ve dokunduğumda huzur veren tuşlarıyla, ilk başladığımda Braille'den çok farklı gelmişti. Fakat artık piyano çalarken kendimi aptal gibi hissediyordum ve notaları göremediğim için yeni şeyler öğrenemiyordum. Hareket ettiğimde ise tamamen kendim gibi davranmama rağmen Stevie Wonder'ı taklit ediyormuşum gibi görünüyordum. Parmaklarımı nereye koyacağımı düşünmek ya da kendi notalarımı dinlemek istemiyordum. Kulaklarım yorgundu.

Bu nedenle piyanoyu da yapamadığım şeylerin gittikçe uzayan listesine ekliyordum: Görmek, uyumak, herhangi bir suyun veya ateşin yanına yaklaşmak, gözlerimi birilerine göstermek, önemli şeylerle ilgili gerçekleri anlamak, müzik dinlemek veya çalmak. Annem bunu öğrendiğinde çok üzülecekti. Belki de okulda gerçek dersleri de asarak kendi rekorumu kırmaya başlıyordum. Briarly'deyken hiçbir dersi kaçırmamıştım; zira orada derse girmek veya Sebastian'ın beni etrafta gezdirmesine izin vermek ve her zamankinden daha iyi bir insan olmaya çalışmaktan başka ne gibi bir seçeneğim vardı ki?

Sebastian'ın ismi piyanodan çıkan müziği andırıyordu. Onun ismi beni, midemi bulandıracak kadar hızlı bir şekilde geçen

bahara ve Briarly'nin yeni biçilmiş çim ve çamaşır kokularına götürüyordu. Her zaman kulaklarımda olan sesini anımsatıyordu. *Kral Lear* hakkında bir ödev yapması gerektiğinde, tüm oyunu bana yüksek sesle okumak konusunda ısrar etmişti. Ailemde bir sürü çocuk olduğu için bir noktada annemlerin krallığında rekabet ortamına girmem gerekeceğini ve beşli ölçüyü ezberden okumasını dinlememin bana bir avantaj sağlayacağını düşünmüş olabilirdi. Edebiyat öğretmenlerinin sınıfta *Kral Lear*'dan çıkacak en büyük dersin, "hiçbir şeyden hiçbir fayda gelmez" olduğunu anlattığını söylemişti. Bir şey söylememiştim ve Seb bir gün bunun ne kadar bilgece bir açıklama olduğunu göreceğimi söylemişti fakat bunu hâlâ görememişim.

Ona, "Hiçbir şey göremiyorum," demiştim.

Ve o da, "Ben de onu söylüyorum, Emma. Bir şey ancak başka bir şeyden çıkar," demişti.

Kendime acıamamla ilgili bir şeyi kastettiğini bildiğim ve ne olduğunu umursamayacak kadar sinirlendiğim için yürüyüp gitmişim. Seb benim olumsuz tutumumu onaylamıyordu çünkü o, mutluluğu bir tür din gibi benimsemişti ve kendini ona ait görüyordu. Benden bir yaş büyüktü ve şimdi on birinci sınıfa gidiyordu. Hayatının nasıl gittiğini merak ettim. Bana geçen yaz, ailesi ne derse desin yine de ehliyet sınavına gireceğini söylemişti. Ondan sonra da zaten bir daha görüşmemiştik. Acaba sınava girmiş miydi? Şimdi ne yapıyordu? Büyük olaslıkla cıklayarak araba sürüyor ve dur işaretlerinden yankılanan sesleri dinliyordu. Büyük olasılıkla Harvard'a bir yıl erken girebilmek, kendi şirketini kurmak ve kansere çare bulmak için deli gibi çalışıyordu. Acaba benden sonra ilgilenebileceği işe yaramaz

birini bulmuş muydu? Beni özlüyor muydu? Ben onu özlüyor muydum? Bunu düşünemezdim. Seb'i ve geçen sene olanları düşünmekten daha önemli sorunlarım vardı.

Kazadan önce başkalarının önünde hiç ağlamamıştım ve sonrasında ise insanların gözlerinde perişan biri olmak istememişim fakat Briarly'de bir gün, sadece bir kez ağlamıştım. Braille daktilomu ve telefonumu bulamıyordum ve delirmiş gibi bize verilen gözü arıyordum (kör olduğumuz için bize güya ayrıcalık yaparak kilitli dolaplar yerine gözler vermişlerdi) ve ağlamaya başlamıştım. Ve Seb'in ellerini anında omuzlarımda hissetmişim; beni orada olduğunu fark etmediğim bir sandalyeye oturtmuş ve daktilomla telefonumu bulmuştu. İkisi de yeni sayılabilecek sırt çantamın içindeydi ve çantamı yanlış göze asmış olmama rağmen Seb bir şekilde onu da bulmuştu.

Tek söylediği, "Bir saniye otur, Emma," olmuş ve sonra her şeyi halletmişti. Onları bulur bulmaz bana vermiş ve sonra hiçbir şey olmamış gibi beni sandalyede bırakarak sakince uzaklaşmıştı. Aynı gün beni, "Harika arkadaşım, Em," olarak birkaç kişiyle tanıştırmıştı. Ben ise isimlerini öğrenmeye çalışmak bir yana, kimseyle konuşmadan ya da kimseyi dinlemeden deli gibi sallanmıştım. Hepsi de o hafta sonu Briarly'den bir öğretmenle birlikte okul gezisiyle kayak yapmaya gideceklerdi ve Seb onlarla gitmem için yalvarmıştı.

"Delirdin mi sen?" diye sormuştum. "Seni bilmem ama ben önüme çıkan ağaçlar ve insanlar da dahil, hiçbir şey göremiyorum. Karlı bir tepeden aşağıya nasıl kaymamı bekliyorsun?"

“Biliyorum,” demişti o boğuk kahkahasıyla. “O konuya aşinayım. Fakat bizim gibi kör çocuklar için de kayak programları var.”

Cümlesinin “bizim gibi” kısmını aldım ve daha sonra kafama takmak ve inkâr etmek için zihnimin bir köşesine koydum.

“Gerçekten mi? Boynunu kırmaktan nasıl korunuyorsun? Çünkü bir sakatlığım daha olsun istemiyorum.”

“Yanında bir rehber oluyor,” demişti Sebastian. “Annem anneni arasın, konuşsunlar ve sonra gelmek isteyip istemediğine karar ver, ne dersin? Ben ve Dee her sene gideriz, tüm bahar çalışıyorlar. Bizimle birlikte bir sürü öğretmen geliyor ve yeni başlayanlar için eğitmenler var.”

“Gerçekten oldukça moral verici bir şey,” demişti Dee.

Moral verici sözcüğünü ve Dee’yi sevmiyordum. İçimde, benim gitmemi istemiyormuş gibi bir his vardı fakat nedenini bilmiyordum ve umursamıyordum. Belki de Sebastian’a âşıktı ve onu paylaşmak istemiyordu. Ya da belki beni dayanılmaz buluyordu. İkisi de doğruydı. Son zamanlarda Seb’i düşünmeden edemiyordum. Fakat onunla ya da Dee’yle yüzleşemezdim. Beni hem geçen hafta hem de bu hafta aramıştı ve iki araması da onunla konuşmak bir yana, piyano dersine bile gitmediğim, kendimi tüm gün berbat ve korkmuş hissettiğim ve hiçbir şey yapmadığım günlere rastlamıştı. Telefonumun onun ismini söylediğini duyduğumda kalbim öyle hızlı atmaya başlamıştı ki sanki onu en son gördüğümünden beri geçen her saniye koşuyormuşum gibi hissetmiştim. Belki de telefonu açmak ve onun sesini duymak, koştuğum yarışa ara vermemi ve soluklanmamı sağlayacaktı. Ellerinin verdiği hissi ve sesini hatırladım. Fakat

onunla konuşabilecek cesaretim yoktu; kendimi bunu yapmaya ikna edemedim çünkü belki de bunu hak etmiyordum. Belki de çok utanıyordum. Hem onun tanıdığı kırılgan Seb-Emma hem de şimdi olmaya çalıştığım güçlü kız olamazdım. O nedenle gerçekten de o güçlü kıza dönüşüp ona acınası olmayan bir şeyler söyleyebilecek biri olana kadar onunla konuşamazdım.

Çünkü Seb bana, şimdi düşünemeyeceğim, henüz hakkındaki gerçekleri bilmediğim ya da anlamadığım veya yüzleşemeyeceğim, yani ne olduğunu tam olarak bilmediğim ve unutmak için ta derinlere kadar ittiğim bir şeyi hatırlatıyordu. Kendimle ilgili bir şeyi, bir çeşit gerçeği... Seb mesaj bırakmamıştı.

Dün okulda kendimi denemeye karar vermiştim. Belki de bu kadar aciz biri olmaktan sıkılmışım. Belki de Zach Haze'le kahve içmek için kararlaştırdığımız buluşmadan önce cesaret gerektiren herhangi bir şey yaparsam, buluştuğumuzda müthiş biri olabilme fırsatımın artacağını düşünmüştüm. Logan olmadan yemekhaneye gitmek gibi bir şeydi...

Bazen böyle şeyler oluyordu; aklıma bir fikir veya zor bir şey geliyor ve sonra kendimi onu yapmak zorunda hissediyordum. Bir gün, ben on yaşındayken, arka bahçemizdeki ağaç evi yapmaya yeni başlamıştık fakat henüz duvarları yapmamıştık ve ben ağacın üzerindeki platforma tırmanmış ve ayaklarımı aşağıya sarkıtıp orada oturmuştum. Eğilip aşağıya baktığımda yerden yalnızca bir iki metre yüksekte olduğumu görmüştüm fakat içimde aşağı atlamak zorunda olduğuma dair korkunç bir his belirmişti çünkü orada otururken aklıma atlama fikri gelmişti. Kendime, yukarı tırmanırken kullandığım halat merdiveni kullanma iznim olmadığını ve aşağı inebilmemin tek

yolunun atlamak olduğunu söylemiştim. Böylece orada yaklaşık bir saat oturarak cesaretimi toplamaya çalışmışım. Sonunda Sarah dışarı çıkıp bana bağırmıştı. “Yukarıda ne yapıyorsun, Emma? Annem içeri girmeni istiyor.” Ve ben gözlerimi sımsıkı kapamış, kendime dizlerimi bükmem gerektiğini hatırlatmış ve atlamışım. Yaptıktan sonra o kadar da kötü bir şey gibi gelmemişti. Ayaklarım ve dizlerim biraz acımıştı fakat iyiydim. “Delirdin mi sen?” diye bağırmıştı Sarah. “Neden merdivenden inmedin? Anında içeri girmek için kendini öldürmek zorunda değilsin, otuz saniye geciksen de sorun olmazdı!”

Sarah’nın yanına gitmiştim. “Acele etmek için yapmadım. Sadece yapabilecek miyim diye merak ettiğim için atladım.” Aptalmışım gibi içini çekmişti fakat sonradan Leah’ya söylediğimde bana şöyle demişti: “Bunu ben de ara sıra yapıyorum. Fakat yapacağın şey gerçekten korkunç ve tehlikeliyse bazen vazgeçmen gerekir. Bundan sonra aklına bir şey gelirse ve onu yapmak zorunda olduğun konusunda kendini ikna etmeye başlamadan önce gel bana söyle. İyi bir fikirse yapmana yardım ederim ama değilse seni vazgeçirmeye çalışırım.”

Fakat Leah sınıfta bir yerlerdeydi ve benim tek yapmam gereken birinci kata tek başıma inmekti. Bu Leah’yı aramamı veya kendimi vazgeçirmemi gerektirecek kadar kötü bir fikir gibi gelmiyordu. Böylece, Bayan Mabel çıkar çıkmaz her zaman olduğu gibi Logan’ı bekleyecekmiş gibi yaptım fakat sonra Köpük’ü ve beyaz bastonumu hızlıca kapıya doğru yönlendirdim ve birinci kata giden koridora çıktım ve koridor beni normalde kullanmadığım bir grup merdivene getirdi. O kadar kalabalıktı ki dikkatimi ve yönümü kaybettim. Kalbim çok hızlı ve

göğsümden çıkacakmış gibi atıyordu, neredeyse ağlayacaktım. Kimseye nerede olduğumu sormak istemediğim için sesleri dinledim ve tırabzanlara tutunarak ilk sahanlığa geldim ve ikinci katın kapıları olduğunu tahmin ettiğim kapıları iterek açtım. Duvara tutunarak biraz yürüdükten sonra sifon sesi duydum ve gelen gürültülerden kızlara ait olduğunu tahmin ettiğim tuvalete doğru yürüdüm. İçeri girdim, kendimi ve Köpük'ü geniş engelli tuvaletine kilitledim, telefonumu çıkardım ve Logan'ı aradım. Telefon çalarken Logan'ın açması için dua ederek bekledim ve bir yandan da sağır edici oda kokusunun, ucuz parfümün, kaçak sigaraların ve Lysol temizlik malzemesinin kokularını almamaya ve içeri girip çıkan insanların gürültülerini duymamaya çalışıyordum. Lo açtı.

“Em! Kafeteryadayım. Telefonla konuşamam. Neredeydin? Bayan Spencer'in yanına gittim fakat Amanda senin çoktan...”

“Tuvaletteyim,” dedim.

“Hangi tuvalette?”

“Bilmiyorum. İkinci katta olabilir.”

Üç dakika sonra yanıma geldi. Muhtemelen koşmuştu. Belki de sesimden üzgün ya da korkmuş olduğumu anlamıştı. Nedenini bilmiyordum çünkü ikimiz de bir şey söylemedik. Sadece tuvaletin kapısını tıklattı ve ben de açtım, sonra elimi tutup beni sessizce kafeteryaya indirdi. O beklerken ben de soğuk yiyeceklerin satıldığı sıraya girip sandviç aldım. Sonra bir masaya oturduk ve ben yakınlarda ya da yanımızda kim olduğunu ya da etrafta tanıdık biri olup olmadığını veya neler olduğunu sormadım. Logan genellikle bana kimin ne söylediğini, ne yaptığını veya ne giydiğini anlatırdı fakat o da

sessizdi. Öğle tatili kulaklarıma o kadar gürültülü geliyordu ki sanki içerisi rastgele çığlık atan insanlarla doluydu. Otomatik hareketlerle sandviçimi açtım, birkaç kuru lokma ısırdım, el yordamıyla küçük hardal paketini bulup açtım ve avcuma yatay olarak yerleştirdiğim bir ekmek parçasına sıktım. Sonra sandviçimden bir ısırık aldım fakat üzeri mayonez doluydu. Mayonezden nefret ederdim ama neyse ki Köpük çok severdi. Sonra koridorda yürürken Logan elimi tuttu. Bana kendimi iyi hissettirmeye çalıştığını biliyordum çünkü uzun uzun kimin ne giydiğini anlattı ve ben yarı kopuk bir şekilde anlattıklarının yarısını dinledim.

Kazadan önce kimin ne giydiğiyle neredeyse hiç ilgilenmezdim, şimdi de umursamıyordum. Logan da umursamadığını iddia ediyordu ama ya bu konuyla ilgilenmenin eğlenceli olduğunu düşünmesi ya da benim kendimi dışlanmış hissetmemem için uğraşıyordu. Fakat Amanda Boughman'ın babasının evi terk etmiş ve annesinin de parasız kalmış olmasına rağmen hâlâ müthiş görüldüğünü söylemeden duramamıştı. Peki, tüm bu kıyafetleri nereden buluyordu? Ve Logan, Monica Dancat'ın tüm kıyafetlerini asker eşyaları satan bir dükkândan aldığını düşünüyordu çünkü onun "lezbiyen kostümüyle savaşa gidiyor-muş" gibi görüldüğünü söylüyordu. "Lezbiyen kostümü"nin ne demek olduğunu bilmiyordum; Monica'nın kamuflaj kıyafeti giydiğini mi söylemeye çalışıyordu? Hiçbir zaman konuyu uzatacak sorular sormuyordum. Çünkü o tür konuşmalardan nefret ederdim. Ne zaman Lake Main'de birinin tatlı veya şirin olduğunu söylesem, şirin demekle ne kastettiğimi anlamamış

gibi, Logan da dahil olmak üzere herkes gülerdi. Fakat Logan'ın aradığı özellikleri barındırmadan da şirin olabilmek mümkündü.

Blythe Keene'in deri ceketini tam on dakika boyunca anlattı. Belki de o da herkes gibi Blythe'i takıntı haline getirmişti. Blythe, Sauberg'e hepimizden yıllar sonra, altıncı sınıfta taşınmıştı ve bu nedenle de buraya geldiğinden ve Claire'in ailesinin kendi yaptığı ve diğer aileleri kızdırdığı ve dev bir kaleyi andıran evinin yan komşusu olduğundan beri Lake Main'deki dedikoduların merkezinde olmuştu. Ortaokuldayken herkes Blythe ve Claire'in bir iddia sonucunda okulun çatısında çıplak dans ettiklerini biliyordu. Çatı eğimli ve tehlikeliydi ama oraya gizlice çıkmışlar ve ben ya da tanıdığım hiç kimse görmemiş olsa da orada fotoğraf çekmişlerdi. Ayrıca yaz mevsimi olmadığı halde geceleri başkalarının havuzunda ve Brainch Gölü'nde yüzerlerdi ve içki içmeye ilk onlar başlamıştı. Blythe bir keresinde iç çamaşırını gösterecek kadar kısa bir etek giydiği için okuldan eve gönderilmişti. O her zaman diğer herkesten daha büyük ve daha asiydi ve herkesin arasında ona en çok benzeme şansı olan kişi Claire'di. Bunun nedeni muhtemelen ailesinin farklı olmasıydı; yüzeysel, parlak ve gösterişli insanlardı. Claire'in saçları doğada olmayan bir sürü renkten oluşuyordu. Saçları öyle farklı renklerle gölgelenmişti ki başına ve omuzlarına boya dökmüş iddialı bir tanrıyı andırıyordu. Blythe'in saçları, Claire ölene kadar dümdüz ve beyaza çalan bir sarıydı fakat sonra Logan'ın söylediğine göre saçlarını korkunç, parlak bir siyaha boyamıştı. Fakat kokusu bana hâlâ berrak bir şekerleme kadar sarı geliyordu.

Logan, Blythe'in başının her zaman belada olmasının ve Claire'in ölümünün ailelerinin suçu olduğunu söylüyordu. Çünkü çok katı tiplerdi ve görünüşe bakılırsa birbirlerinden nefret ediyorlardı. Bunun doğru olduğundan emin olmasam da ne demek istediğini anlıyordum: Çocuklarına yaşamayı yasaklarsa, o çocuklar yine de yaşayacaklar ve hatta normalde yapacaklarından daha çılgınca yaşayacaklardı. Ve ailelerine yalan söyleyeceklerdi. Blythe'in evinde, "aman Tanrım" anlamında kullanmak için bile "Tanrım" diyecek olsanız, annesi sizi Tanrı'nın ismini boş yere kullandığınız için eve yollardı. Onların hiçbir şey söylemelerine veya yapmalarına izin vermezlerdi, işte büyük olasılıkla çocuklarının bu kadar çok şey yapmalarının sebebi de yasaklardı. Claire, Blythe gibi, erkeklerle kafayı bozmamış olsa da hepimiz Blythe'in bir sürü erkekle birlikte olduğunu, üstelik çıkan dedikoduları ve birlikte olduğu erkekleri umursamadığını da biliyorduk.

Ablalarım bile Blythe'in son sınıftaki erkeklerle yattığını ve sonra arayıp aramamalarını umursamadığım biliyordu. Aradıklarında da telefonu açmaz ya da kendisi onları aramazdı. Bir kere Sarah'nın Blythe için "erkeklik yapıyor" dediğini duymuştum ve sanırım bunun anlamı kimin kendisinden hoşlandığından çok kendisinin kimden hoşlandığına önem vermesiydi. Bu da onu biraz kafamdaki film yıldızına benzetiyordu. Olanlar yüzünden, Blythe gibi olmaya çalışamamıştım bile. Fakat öyle bir fırsatım olsaydı belki de ona benzemeye çalışırdım. Yani vahşi ve gururlu olmaya çalışırdım. Keşke vahşi ve gururlu olabilseydim.

Logan'ın Lake Main modasını anlatan monoloğunu keserek akşam yemeğine gelmek isteyip istemediğini sordum fakat o, "Gelemem," dedi ve ardından sessizleşti. Bunu daha önce hiç yapmazdı ama son zamanlarda çokça böyle davranmaya başlamıştı. Tıpkı gittiği Cadılar Bayramı partisini bana anlatmak istememesi gibi. Bu benim suçumdu çünkü ben gitmek istememiştim fakat sonradan bana anlatabileceğini düşünmüştüm.

Sonra onun ehliyet eğitimi olduğunu hatırladım. Herkesin önümüzdeki birkaç ay içinde ehliyetlerini alacak olması, konuşmak istediğim bir konu değildi. Düzenli olarak gittiğim psikiyatr randevularım cuma öğleden sonraları oluyordu ve aralara da izlerime bakan Dr Walker'ın randevuları giriyordu. Yani ben bir masada, sıcak ışıkların altında yatarken ve boş yüzümde sayısız el dolaşırken ya da Dr. Sassoman'ın koltuğunda oturmuş sonsuz karanlığım ile ilgili konuşurken, Logan bir arabanın direksiyonunda olacak, yolcu koltuğunda da bir eğitmen ve arka koltukta sıralarının gelmesini beklerken açık pencerelerden hâlâ görebildikleri şeylere (ev, ev, ağaç, ağaç, çocuk parkı, parkur, gün ışığı, çiçekler, üç boyutlu yaşam, hareket) bakan canlı, neşeli arkadaşları olacaktı. Cuma günleri kıpırdamadan oturur ve kendime nefes almayı hatırlatırdım.

Belki de Seb haklıydı; benim yaptığım şey kendime acı-maktı ve bu da bana hiçbir fayda sağlamayacaktı. Fakat kendi başıma hiçbir yere gidememek veya Logan ve diğer herkesle aynı özgürlüğe sahip olamamak, sonsuza kadar ölü kalacağımı düşünmeme neden olan ve beni aşağıya çeken bir düşünceydi. Bu, araba kullanamadan geçecek çok uzun bir süreydi. Yani, gerçek anlamda büyüyemeyecektim. Bunu da hiç kimseye

söyleyemiyordum. Seb hâlâ kayak yapabiliyor, futbol ve oyuncuların gözlerinin bağlandığı ve bip sesi çıkaran bir topla oynadıkları beyzbol benzeri “bipbol” oynayabiliyordu. Beni kayağa götürme konusunda pes ettikten sonra bile en azından gidip bipbol oyunlarından birini “izlemeye” davet etmişti. Fakat ben hiç gitmedim. Çünkü göremediğim bir şeyi izlemek istemiyordum. Onun aksine ben hiçbir zaman ehliyet sınavına da giremeyecektim. Fakat Logan girecekti. Naomi, Jenna, Benj ve hatta Bebeklerin Bebeği Lily bile girecekti.

Kazadan sonra yalnızca Logan bana gerçeği söylemişti. Ailem, Logan’dan ve kardeşlerimden bana benim durumumla ilgili haberleri okumamalarını söylemişti fakat Logan bunu yine de yapmıştı. Ben başına “korkunç bir olay” gelmiş “kasabalı” bir kızdım. Ben Eyüp ve Oedipus’tum. Trajik hikâyem “İncil’e ait”, kazam “acayip” ve kaybım ise “kör ediciydi.” Şanssızdım ve hüznüydüm; her makale benden “engelli” diye söz ediyordu.

Logan bunları bana söylemek zorundaydı. Adını L&E koyduğumuz bir kurallar kitabımız vardı. Bu kitabı küçükken yapmıştık ve hâlâ ona uygun yaşamaya çalışıyorduk. Leah bana her zaman en önemli şeyin diğer kızlara iyi davranmak olduğunu söylerdi çünkü insanlar, kızların sürekli kavga eden ve birbirleriyle yarışan rekabetçi, kıskanç sürtükler olduğu hakkında yalan söylemeye bayılırlardı. “Ve ne uğruna?” diye sorardı Leah bana her zaman. “Erkekler uğruna mı? Dünyadaki geçici zaferler uğruna mı?” Leah’ya göre dünyada birçok erkek, kız, iş, ödül ya da her ne istiyorsak vardı ve bunları paylaşmalıydık. Bu kadar çok kızın olduğu bir ailede yaşadığımız için

kızlar hakkındaki saçma sapan inanışları değiştirmenin bizim görevimiz olduğunu söylerdi. Leah'nın bunu nasıl fark ettiğini ya da Sarah'nın nasıl hiç fark etmediğini bilmiyordum fakat Logan ve ben bunları kızlara ait bir kutsal kitap gibi yazmıştık. Birbirinden ayrılmaz umutları ve mutlulukları olan tek bir kişi olacağımıza yemin etmiştik: Birimiz başarılı olursa, ikimiz de sevinirdik. İkimizden birinin kalbi kırılırsa, ikimiz de üzülürdük. Ve Logan anlaşmanın kendisine düşen kısmını yerine getirmişti; başıma gelen kazadan sonra neredeyse ölüyordu. Hatta bazen kendi gözlerini oymadığına şaşırıyordum.

Kitaba, birbirimize her zaman doğruları söyleyeceğimizi yazmıştık. Fakat L&E kitabı bazen beyaz bir yalan söylemenin ya da bazı ayrıntıları kendime saklamanın çok kötü bir şey olmadığını anlamama yardımcı olmuştu. Mesela yedinci sınıftayken Blythe Keene ve Amanda Boughman'ın Logan'ın yürürken kalçasını çok fazla salladığını ve "epileptik bir ata" benzediğini söylediklerini duymuş ve bunu tabii ki hemen Lo'ya söylemiştim çünkü bu sadık kalmaya çalıştığımız L&E kitabındaki kurallardan biriydi ve zaten benim hakkımda böyle bir şey söylenmiş olsa bunu bilmek isteyeceğimi düşünüyordum. Fakat at kısmını hiç karıştırmadan söylediğim için işler gayet güzel gitmiş ve kimsenin arkadaşlığı bir yıl gibi uzun bir süre boyunca bozulmamıştı.

Logan da hakkımdaki söylentilerin en kötü kısımlarını bana anlatmamış olabilirdi. Ya da anlatmamıştı. Belki de zannettiğimden çok daha korkunçlardı. Herkes gibi beni yönetmeye kalkmadığı ve yalan söylemediği için ona teşekkür ettim. Herkesin söylediği şeyleri bilmememin daha

kötü olacağını söyledim. İnsanların istedikleri her şeyi yazabileceklerini fakat bir daha kimsenin şekilsiz gözlerimi görmeyeceğini söyledim.

“Fakat bir gün evden çıkman ve yeniden insanları görmene gerekecek,” dedi Lo, alçak sesle.

“Ben göremiyorum,” dedim.

Bir daha o hatayı asla yapmadı; *bakmak, görmek ve yanmak* gibi sözcükleri kullanmayı bıraktı ve bana “Emma Silver Yıldız Gözlükleri” almaya başladı. İlk gözlüğümü taktıktan sonra bir daha odamdan gözlüksüz çıkmadım.

Çünkü sol gözüm kapalıydı ve göz kapağımda gözümün altına kadar uzanan verev bir iz vardı. Bunu yalnızca bir kez doğrudan sormuştum ve o da birinin bana izim hakkında söylediği son şey olmuştu. Bir daha kimse bundan bahsedememişti. Çünkü tam bir yıl önce, sonbaharda tuhaf ve korkunç bir gecede güçlükle kalkarak su almak için mutfığa gitmiştim. Annem başucuma su şişesini bırakmayı unutmuştu çünkü o zamanlar henüz bir sistem oturtamamıştık. Gözlüğümü takmadan, yanıma Köpük’ü veya bastonumu almadan yalnızca duvarlara tutunarak ve ağlamamaya çalışarak mutfığa gitmiştim. Gece yarısı olduğunu sanıyordum çünkü zaman ve yer kavramları benim için karışmıştı. O kadar susamış ve korkmuştum ki korku ve susuzluk birbirine karışmış ve adeta tek bir his olmuştu.

Sonra bir nefes sesi ve ardından annemin sesini duymuştum. “Merhaba, tatlım.” Hemen ellerimle gözlerimi kapamıştım. Ağır, yoğun ve kimyevi bir koku almıştım.

“Ne yapıyorsun?” diye sormuştum, gergin bir şekilde. Ellerim hâlâ gözlerimdeydi, kendimi annemden bile saklıyordum.

“Bir kadeh şarap içiyorum,” demişti. “Neden kalktın, Em?”

Demek kokunun kaynağı buydu. Annem neden gecenin bir yarısı şarap içiyordu? “Uyuyamadım,” demiştim. Bana şaraptan söz etmesine sevinmişim çünkü sırf göremediğim için benden bir şeyler saklaması hoşuma gitmezdi.

“Bir yudum ister misin?” diye sormuştu.

“Şarap mı?”

“Evet, şarap. Al.” Ayağa kalkmıştı, bir kadeh çıkardığını duymuştum. Sonra şarabı kadehe dökerken çıkan o yoğun, mor sesi duymuştum ve koku burnuma biraz daha yakından gelmeye başlamıştı. Ellerini omuzuma koymuş, bir sandalye çekmiş ve beni sandalyeye yaklaştırmıştı.

“Biraz dene,” demişti. “Hamursuz Bayramı’nda içilen o berbat Manischewitz şarabından iyi olduğu kesin.” Öyle boğuk, hüznü ve içten bir kahkaha atmıştı ki fena halde korkmuştum.

“Sarhoş musun?” diye sormuştum.

Bir kez daha kahkaha atmıştı fakat bu seferki onun her zamanki kahkahasıydı. “Hayır!” demişti. “Kesinlikle değilim. En fazla dört yudum içtim. Herhalde benim sarhoş olmam için bile bundan daha fazlası gerekiyor.”

“Yahudilerin içmediğini söylediğini sanıyordum; kendi kendini tedavi etmenin WASP’lar¹⁰ için olduğunu söylemiştin.”

“Bunu duydun mu?”

“Evet.”

İçini çekmişti.

10 White Anglo-Saxon Protestant. ABD’de yaşayan, beyaz ırktan Anglosaksonların Hristiyanlık’ın Protestan mezhebine mensup olanlarına verilen ve kimi zaman aşağılamak için kullanılan isim. (ç.n.)

“Neden içiyorsun?”

“Kırk yılın başı bir kadeh şarap içmek, içmek sayılmaz,” demişti.

“Ama gece yarısı,” demiştim. “Ve sen yalnızsın.”

“Saat on, tatlım. Babanın hastaneden dönüp bana eşlik etmesini bekliyorum. Üstelik yalnız da değilim. Yanımda sen varsın ve bunun için mutluyum.”

Söylediklerini şöyle bir düşünmüştüm. Ailemin gece geç bir saatte bir masanın başında tek başına ya da birlikte şarap içebilecekleri hiç aklıma gelmezdi. Elimde olmadan dışlandığımı hissetmişim. Böyle hissettiğim için de kendimi aptal gibi hissetmişim. O geçen seneydi. Artık bebek değildim. Şarabımdan büyük bir yudum almıştım ve tadı ekşi olduğu için dilim kamaşmıştı.

“Iyy,” demiştim. “Ben Manischewitz’i daha çok seviyorum. Bunun tadı bozuk paraya benziyor. Ya da,” dudaklarımı birbirine bastırmıştım, “yara bandına.”

Sonra annem yine her zamanki kahkahasını atınca üzüntümün ve korkumun azaldığını hissetmişim.

Sonra masada onun hemen yanına oturmuş ve “Nasıl görünüyor?” diye sormuştum.

O da bana ne diye sormamıştı çünkü sol gözümde bahsettiğimi biliyordu.

Yalnızca çabucak, “Çok daha iyi, Emma, tatlım. Eskisi gibi mosmor değil,” demişti.

Yüzümdeki bir şey için kullanılan *mosmor* sözcüğü boğazımın korkuyla kapanmasına neden olmuştu. Aslında annem yara izinin eskisi kadar mor olmadığından söz ediyordu. Ağzımda,

şarabın boğucu tadını hissetmiştim ama *mosmor* sözcüğünü sessizce, dilimi dişlerimin arkasına bastırarak tekrar tekrar gözümde canlandırmıştım. Bir sözcük tekrarlandığında nasıl anlamı kayboluyorsa, ben de *mosmor* sözcüğünün anlamını yitirmesi için çabalıyordum. Onun kullandığı aptal sıfatla isim bittiğinde annem hâlâ konuşuyordu. Yara izinin artık “eskisi kadar fark edilmediğini” ve “bebekken olduğu gibi tek gözüm kapalı tek gözüm açık bir şekilde uyanmaya çalışıyormuşum” gibi göründüğümü söylüyordu.

“Bebekken her zaman şüpheli bir görüntün vardı ve şimdi de öyle görünüyorsun. Güzel, kırılgan, güçlü,” demişti. “Tam kendin gibi görünüyorsun.”

Bu konuya girmeyecektim. “Bu yara izi iğrenç,” demiştim sandalyemi arkaya itip kalkarken. “Yalan söylüyorsun. Kalın bir ip gibi ve kırmızı ve mor ve korkunç görünüyor.” Çünkü elimi götürdüğümde parmaklarımın bana verdiği his böyleydi. Yüzümün ortasından geçen çılgın, engebeli ve belki de birkaç renkli, sarp bir dağ sırası gibiydi. “Ben mide bulandırıcı, *mosmor* bir canavarım. Neden bana hiçbir konuda doğruyu söyleyemiyorsun?”

Sonra uzanmış ve ağlıyor mu diye bakmak için ellerimi annemin yüzüne koymuştum. Evet, ıslaktı. Gözyaşları. Onu ağlatmak için kötü konuşmak zorunda kalmıştım, işe yaramıştı ve şimdi o kötülüğün içimde köpürdüğünü, fokurdadığını hissediyordum. Fakat durumu düzeltmek için bir şey söylememiştim, yapamamıştım. Orada öylece durmuştum. Annemin teni ellerime ince ve hassas, gözyaşları ise yüzünü eritecek kadar zehirli gelmişti. Çaresiz bir şekilde ellerimi indirmiş ve tuzu

düşünmüştüm. Gözyaşlarında tuz olmasının ve gözlerimizin hiç hoşlanmadıkları bir maddeyi üretmesinin ne kadar tuhaf olduğunu düşünmüştüm.

“Seninle ilgili hiçbir şey iğrenç olamaz,” demişti annem. Fakat yanıldığını biliyordum; benim içim de dışım da mahvolmuştu.

Su almayı unutarak yatağıma geri dönmüş ve susuzluktan öleceğimi hissederek öylece yatmıştım.

Zach’le Bridge’deki randevumuz kasımın ikisindeydi. Hava öylesine yağmurlu ve rüzgârlıydı ki yapraklar çizgi filmlerdeki hortumlar gibi dönüyor, göl ise hepimizi yutmak istercesine çağlıyordu. Bir daha asla suya yaklaşmamam gerektiğini biliyordum. Sanki yazı Sauberg’de geçirmemiş gibiydik; hiçbirimiz Brainch Gölü’nde yüzmemiş, gün ışığını ve gökyüzünde keten helvası gibi hareket eden gerçek bulutları görmemiş gibiydik. Yazın güzel olması gerekiyordu. Claire’in hâlâ hayatta olması gerekiyordu. Yaprakları görebiliyor olmam gerekiyordu. Yaprakların kırmızı, altın ve sarı renklerde olması gerekiyordu fakat şimdi sadece kirli ve çürümeye yüz tutmuş ıslak bir kokudan ibaretlerdi. Ayaklarımın altında, yere yapışan yapraklar bana yanlı, çok korkunç şeyleri hatırlatıyordu. Kırmızıyı ve altın rengini hissedebilme umuduyla elime aldığım bir avuç yaprak parmaklarımın arasında parçalandı. Tirmiklarla bir köşeye yığılan kuru yapraklara ne demeliydi? Neden bu kadar ıslaklardı ve yalnızca güçlü bir rüzgârla havalanabilecekken üzerimize yapışıyorlardı? Bridge’e giderken, Logan’ın yüzüne çamurlu bir yaprak yapışınca çığlık attı. Sanki dünyanın sonu gelmiş gibiydi. Ve dünyanın nasıl düzeltileceği konusunda herhangi

bir kontrolümüzün olmaması insanların tipik sorunuydu fakat bu konu bana fena halde acil görünüyordu.

Zach ile ben sıcak elma suyu aldık, Logan ise kahve aldı. Kafenin arka tarafında, köşedeki bir masaya oturduk. Köpük titriyordu. Paltomu çıkardım ve ayaklarımın dibinde yatan Köpük'ün üzerine koydum. Patilerini yine komik bir şekilde dans eder ya da yerinde koşar gibi yere vurdu. Bu onu ısıtmışa benziyordu. Belki Zach de üşüyordu çünkü montunu çıkarmamıştı ve fazla hareket etmeden sessizce oturuyordu. Ancak yemeğe başladıktan sonra montunun fermuarını açıp çıkardığını duydum. Bu biraz daha oturacağı anlamına geldiği için rahatladım.

Sonunda, "Pekâlâ, konuşmak mı istiyordunuz? Sorun nedir?" diye sordu.

Bacaklarımı, ayaklarımın yanında yatan Köpük'ün bedenine yasladım. Logan da okulda ve Sauberg'de olanlar, mesela Claire'in olayı ve ailelerimizin delirmesi ve gittikçe katı kurallar koymaları ve okulun bu konuda konuştuğumuzu düşünmesi fakat aslında gerçek anlamda konuşamıyor olmamız ve bunun gibi şeyler hakkında konuşmak istediğimizi söyledi. Uzun bir süre konuştu ve onun gergin olduğunu biliyordum. Anlatma işini üzerimden aldığı için minnettardım fakat aynı zamanda dışlandığımı da hissediyordum. Keşke birkaç dakikalığına Logan olabilseydim, diye düşündüm ve buna benzer dileklerim günden güne artıyordu. Fakat onun benim yerime geçmesini istediğimden değildi tabii, neden onun için böyle bir şey isteyeyim ki? Zach her zamanki gibi uzun bir süre sessiz kaldı ve sadece düşüncelerini toparladığını biliyor olsam da

sessizliğı beni geriyordu. İnsanları dinlemekten başka seçeneğim olmadığı için bir şey fark etmiştim. Konuşmadan önce düşünen insanlar, ağızlarını açarak hangi sözcüğün önemli hangisinin boş olduğunu düşünmeden öylece dökülmelerine izin verenlerden daha iyi şeyler söylüyorlardı. Bu zaten apaçık ortadaydı. Öyle görünüyordu fakat kaç kişinin bunu hâlâ fark etmemiş olduğunu veya herkesi aptallık selinde boğulmaktan kurtarmak için ağızlarını zamanında kapamayı beceremediklerini bilseydiniz şaşardınız.

“Bana uyar,” dedi sonunda; ben ise bir soba gibi ısındığımı hissettim. “Sadece okuldan insanları mı kastediyorsunuz?” diye sordu Zach yavaşça, altın renkli sesiyle. “Ve bunu nerede yapacağız? Mesela burada falan mı?” diye sordu.

“Ben biraz daha sessiz sakın bir yer düşünüyordum,” dedi Logan. “Böylece insanlar istedikleri her şeyi söyleyebilirler. Mayburg’e ne dersiniz?”

“Harika bir fikir,” dedi Zach, her zamankinden daha hızlı bir şekilde. Logan’ın bu korkunç fikrini daha önce benimle paylaşmamasına çok şaşırmıştım. Mayburg, I-92’nin ağzında Lake Sokağı ile alışveriş merkezinin arasında, terk edilmiş bir evdi. Yol üzerinde değildi, daha çok Point Park Sahili’ne yakındı ve Leah’nın söylediğine göre o sahili güvenlik kordonuyla çevrelemişlerdi. Mayburg’e giden yolda öylesine uzun ve sık bitkiler vardı ki insanın yürüyebilmek için önündeki bitkileri sökmesi gerekiyordu. Oraya yalnızca iki sene önce bir kez, öğleden sonra yapılan bir okul pikniğinden sonra birkaç kızla birlikte gitmiştim. Ben, Logan, Amanda, Blythe, Claire ve kazamın olduğu yaz taşınan şu kız, Melanie Glass vardı.

İddiaya girdiğimiz için gitmiştik ve içerisi eski, paramparça şeylerle doluydu. Hatta duvarda paslı bir çiviye asılı, yirmi yıl öncesine ait bir takvim bile vardı. Etrafımıza bir kez bakmış, içeri girdiğimizden emin olmak için yere dokunmuş ve çığlık atarak kaçmıştık. Claire dışında hepimiz... O içeri girmiş ve korkutucu bir hatıra olarak eski bir kâse almıştı. Claire ve Blythe'in onu erkeklere göstererek onları nasıl etkilediklerini hatırlıyordum.

"Mayburg mü? İnsanlar oraya gelmekten korkmazlar mı?" diye sordum. Ve o anda tüm uzuvlarımdaki kan yüzüme hücum etti. Rezil bir tebeşiri andırıyordum. Ve Logan da, "Senin içeri girmene yardım ederiz tabii, Em," diyerek işleri olabilecek en kötü seviyeye kadar getirdi.

L&E'nin en önemli kurallarından biri de Logan'la başkalarının önünde asla kavga etmememizi gerektiriyordu ve ben zaten asla başkalarının önünde kavga etmezdim. O nedenle öfkemi gizlemeye çalışarak öyle sahte bir ses tonuyla konuştum ki sesim doktor babamın sesinden bile daha ciddi çıktı. "Kendimi değil, diğerlerini kastettim. Bilirsiniz işte daha küçük çocukları falan." Bana ihanet ettiği ve Zach'in benim özürlü ve umutsuz bir vaka olduğumu düşünmesine neden olduğu için Logan'a sonra bağırmayı planlıyordum.

"Tabii," dedi Logan, hatasını anlayarak. "İyi bir noktaya değindin. Belki de Ulu Zeker'de¹¹ buluşup grup halinde oraya gidebiliriz. Eğer korkan olursa onlara hep birlikte olduğumuz ve birbirimizi kolladığımız sürece tamamen güvende olduklarını hatırlatabiliriz. Ve yanımızda yetişkinler olmadığı sürece..."

11 (Ar.) Erkişl, erkeklik organı. (ed.n.)

Bu sizin evde konuştuğumuz gibi birbirimizin yanında olmak, kendimizi konrumak ve buna benzer diğer hedeflerimizi gerçekleştirmek için bir fırsat olabilir, Em.” Güzel, Logan en azından kendini de rezil ediyordu.

Ulu Zeker, Lake Sokağı’nda bir heykeldi; Thomas Johnson adındaki bir adam görünüşe göre bu tutucu ve minicik kasabayı kurmuş, sonra da sonsuza kadar herkesin bakması (ve dokunması) için kendi heykelini yaptırmıştı. Heykelin üzerinde dar bir avcı pantolonu vardı ve omzunda da bir tüfek asılıydı. Fakat aleti heykelin boyutuyla orantısızdı ve herkes sürekli oraya dokunduğu için diğer kısımlardan daha parlak görünüyordu. Üstüne üstlük, insanların hiçbir zaman seks hakkında konuşmadıkları, okulda seks eğitiminin verilmediği ve kimsenin kısa etekle gezmesine izin verilmeyen kasabamızda böyle bir heykel vardı. Belki de herkesin Thomas Johnson’ı okşamak istemesinin sebebi buydu. Ve görünüşe göre *John Thomas* da o anlama gelen bir isimdi çünkü bazı isimlerin kendi anlamları dışında genellikle müstehcen bir anlamı daha olurdu ve pisliğin teki size gelip de, “Aaaaaaah! Peter¹² dedin, ha-ha!” diyene ve siz de, “Ama senin ismin Peter,” diye karşılık verene kadar o sözcüğün ikinci bir anlamı olduğunu fark etmezsiniz.

“Pekâlâ, hepimiz davet etmek için beşer kişi falan seçsek, listeler yapsak....” diyordu Zach. Sonra yeniden bekledi ve Logan’ın sessiz kalmaya çalıştığını ve sessizliği doldurma isteğine karşı koymak için büyük çaba sarf ettiğini hissedebiliyordum. “Beş kişi desek, bizimle birlikte on sekiz kişi eder. Ve fazla

12 Aynı zamanda “çük” anlamına gelen sözcüktür. (ed.n)

bir açıklama yapmayız, sadece cumartesi akşamı Mayburg'de buluşacağımızı söyleriz. Saat on iyi mi?"

On. Sırf ölen arkadaşımızla ilgili konuşmak için on beş kişiden o karanlıkta o bitkilerin arasından geçmelerini mi isteyecektik? Kulağa oldukça kaçık bir fikir gibi geliyordu. Logan cevap vermeden önce kollarımı göğsümde birleştirip konuşmaya başladım. "Saat on çok iyi. Bu da kimlerin gerçekten gelmek istediğini görmemizi sağlayacaktır." Köpük sanki ikimizi de aldattığımı anlamış ve başımızı belaya sokmak üzere olduğumu biliyormuş gibi bir an ayaklarımın dibinde uludu. Bunun ne kadar büyük bir bela olduğunu merak ederken kekimin kalanını ona verdim.

Listelerimizi kimlerin bu fikirden hoşlanacağını ve kimlerin boşboğazlık etmeyeceğini veya paniğe kapılmayacağını hesaba katarak yaptık. Zach'in, geleceğin Anayasa Mahkemesi yargıcı Coltrane Winslow'a teklif etmesi konusunda hepimiz hemfikiridik çünkü o bu iş için, artık nasıl bir işse, biçilmiş kaftandı. Ben de matematik ve fen zekâsı müthiş olan Deirdre Sharp'a soracaktım. Amanda Boughman da daha fazla insan toplamamıza yardımcı olabilirdi çünkü fazlasıyla sosyal biriydi. Elizabeth Tallentine utangaç ve tuhaf bir tipti fakat onu, üçüncü sınıfta yaptığımız ve nakit para için ailelerimize ekmek ve su sattığımız "restoran" sayesinde kazandığımız paranın nerede kullanılması gerektiği konusundaki seçenekleri oyladığımız dersten beri seviyordum. Herkes, "Hayvan alalım," demişti çünkü onlar şirin ve tüylü olurdu ve hepimiz onları severdik fakat Elizabeth buna karşı çıkarak hepimizi şaşırtmıştı. Bu nedenle katı ve kötü kalpli öğretmenimiz Bayan Jackson, Elizabeth'i ayağa kaldırmış ve

ona neden parayı hayvan almak için kullanmamamız gerektiği konusunda bir konuşma yaptırmıştı. Elizabeth'in yüzü parlak bir balon gibiydi. "Ben de hayvanları çok severim. Fakat bazı insanlar kansere yakalanıyor. Mesela kuzenim Max gibi çocuklar. Max daha dört yaşında. Doktorların onu kurtarmak için araştırma yapmaları gerekiyor ve bunun için de paraya ihtiyaçları var." Yutkunmuştu. "O yüzden, şey, belki Max gibi çocukları kurtarabilirsek, o zaman daha çok hayvanı da kurtarmış oluruz çünkü çocuklar hayvanları çok sever." Bayan Jackson'a baktığımda gözleri parlıyordu ve yanaklarında yaşlar vardı ve hepimiz büyük bir şok içinde onun da bir insan olduğunu ve öğretmenlerin de ağlayabileceğini fark etmiştik. Galiba o anı sonsuza dek hatırlayacaktım ve görebildiğim için mutluydum. Hepimiz restorandan kazandığımız parayı kanser araştırmaları için bağışlamaya karar vermiştik. Beşinci sınıftayken Elizabeth üç hafta boyunca okula gelmeyince hepimiz ona, kuzeni öldüğü için ne kadar üzgün olduğumuzu anlatan kartlar yapmıştık. Görünüşe bakılırsa, "restoran" sayesinde topladığımız elli dört dolarımız bir fark yaratmaya yetmemişti. Elizabeth'i uzaktan tanıyor, Max'i ise hiç tanımıyor olsam da o öldüğünde ben de ağlamıştım. O zaman şu anda olduğu gibi tek bir şey biliyordum ve o da yaptığımız şeyin yeterli olmadığıydı.

Sırt çantama uzandım ve içinden Sebastian'ın geçen sene bana verdiği yazı tabletini ve iğne uçlu kalemi çıkardım. Bunun gösteriş amaçlı bir hareket olduğunu kabul etmeliydim. Zach'in bunu havalı bulmasını ve benimle ilgili bir şeyi fark etmesini istemiştim. Listeyi lüks, elektronik Braille cihazımla da yazabilirdim fakat artık ondan herkes sıkılmıştı. Ayrıca tabletin güzel olduğunu düşünüyordum; metaldi ve kâğıdın üzerine

düzgünce oturuyordu, arkası yuvarlak ve küçük hücrelerin içine sokmak ve yazmak için ucu sivri olan minik bir kalem kullanıyordum. İsimleri çabucak yazdım: 1. Deirdre Sharp, 2. Joshua Winterberg, 3. Elizabeth Tallentine, 4. Amanda Boughman ve 5. Blythe Keene.

Sonra sayfayı çevirerek bir hata yapıp yapmadığımı görmek için işaretparmaklarımı kâğıdın üzerinde gezdirdim. Sessizliğe bakılırsa Zach beni izliyordu. Ve haklı çıktım çünkü bana, “Önce tersten mi yazıyorsun?” diye sordu.

Önce heyecanlandığımı sonra her zamanki gibi utandığımı hissettim ve bu duyguları unutabilmek için eğilip Köpük’ü okşadım. “Evet,” dedim, kızararak. “Yazdıklarım arkaya geçiyor.”

“Bu harika,” dedi. Uzun bir sessizlik oldu. “Bakabilir miyim?”

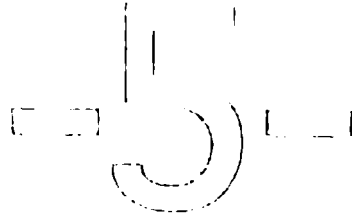
Tableti masanın üzerinden ona uzattım ve Zach’in incelemek için tableti açtığını duydum. “Bunu yapmayı geçen sene diğer okulunda mı öğrendin?” diye sordu ve sonra, “Aa, oradan davet etmek istediğin biri var mı?” dedi.

“Şey, sanmıyorum,” dedim. “Yani henüz değil. Bilirsin işte onlar için çıkıp gelmek zor olabilir...” Sustum. Diğer kör çocuklardan söz ederek işin içine beni de karıştırabilecek bir şey söylemek istemiyordum. “Fakat, şey, düşündüğün için teşekkürler.”

“Rica ederim,” dedi. “Al.” Tableti bana geri verdi. “Bu şey çok havalı.”

Sözcükleri çok zor olsa da ağızımdan çıkarabildim ve sesim, kışın çatımızdan kopardığımız o güzel buz sarkıtları gibi güçlü ve berrak çıkmıştı ve onları söylemek için harcadığım çabanın yankılarından eser yoktu: “Teşekkürler, Zach.”

Kendimi cesur hissettim.

Geçen ocakta, yani on ay önce, annemler beni işçi kampına sürülen bir mahkûm gibi Briarly'ye göndermişlerdi. Benim ne istediğimi sormamışlardı bile ve ben altın renkli koltuğun üzerinde fosilleşene kadar oturmak istiyordum. Dr. Sassoman onlara beni körler okuluna göndermeleri gerektiğini aksi takdirde öleceğimi söylemiş olabilirdi. Ya da belki annemin sabrı tamamen tükenmiş ve beni boğazlamak üzere olduğunu hissetmişti çünkü aralığın sonunda, Hanuka'dan hemen sonra bana, "Sana Bay Otis'in yardımcı olduğu konularda kendini geliştirmen için bir okul bulduk. Ayrıca orada biraz güven kazanabilir ve..." Burada duraksamıştı çünkü sesindeki umut öyle derindi ki ikimizi de utandırmıştı. "Arkadaş edinebilirsin. Ocakta başlayacaksın."

O zaman, kazamın üzerinden altı ay geçmişti. Ve ben yalnızca Köpük'ü gezdirmek, Dr Sassoman'la oturmak, ağaçlara yumurta atmak ve babamın seçtiği ve hepsi de "işinde en iyi" olan doktorlar tarafından mıncıklanmak için evden çıkıyor-

dum. Peki, hangi işte iyilerdi? Hiçbiri de gözlerimi ya da akıl sağlığımı kurtaramamıştı.

Sonra Briarly Körler Okulu'nu bulmuşlardı ve bir sonraki hafta başlayacaktım. Dokuzuncu sınıfın yarısı geçmişti ve kördüm, işte her şey bu kadar basitti. Artık babam bana “tatlım,” diyor, hamile olan annem ise babam gibi bana emirler yağıdırıyordu. Briarly konusunda tartışmamıştım bile; buna enerjim yoktu, hem ne fark ederdi ki? Gerçek bir okula gidemeyeceğim açıktı. Herkesin benim gibi olduğu bir yerde her şeye yeniden başlamak daha iyi olacaktı. *Herkesin benim gibi kör olduğu bir yerde*, diye düşünmüş ve yastıkların üzerine uzanarak Köpük'ü da bir battaniye gibi üzerime çekmiştim.

Briarly, evimizden bir saat kadar uzakta, Silverton adlı bir kasabadaydı ve annem okulun ilk günü beni götürene kadar orayı hiç duymamıştım. Annem saat beş buçukta kalkmış, kahvaltı hazırlamış, Leah, Sarah ve Naomi'yi Lake Main'e ve Jenna'yı da kreşe gönderdikten sonra çok güzel olduğunu söylediği yeni kıyafetlerimi giymem için bana yardım etmeye gelmişti. Siyah, kısa kadife etek, külotlu çorap, gümüş renkli, V yakalı ve uzun kollu bir bluz ve çizgili, kapüşonlu eşofman üstü... Her bir parçanın her bir ayrıntısını soruyordum ve bir yandan da parmaklarımın algıladığı gerçekliğin annemin anlattıklarıyla uyuşup uyuşmadığını anlamak için her birine dokunuyordum. Logan'ın bana verdiği kırmızı güneş gözlüğünü taktığımda, onu yüzümde sert ve soğuk hissetmiştim.

Annem Ben'je bezini takmış, tulumunu giydirmiş ve onun milyonlarca eşyasını toplamıştı: Balık kraker, dil peyniri, salyayla marine edilmiş *Çoraplı Tilki* kitabı, plastik kamyon,

eldivenler ve onları montuna tutturmak için klipsler ve kirli kaplumbağa Şampon. Şampon'un kokusunu alabiliyordum: Küf, Elmer tutkalı, belki kâğıt hamuru gibi macunumsu, ıslak un, erimiş boya kalemleri ve çocuk boyası kokuyordu. Benj yine de geceleri parmağını emerek uyurken Şampon'un başını kendi yanağına yaslamaya bayılıyordu. Kaplumbağanın başı tam beş kez kopup dikilmişti fakat o kaybolacak veya yıkanacak olsa Benj üzüntüsünden ölebilirdi. Ve dürüst olmam gerekirse, onu yıkayacak biri olsaydı, büyük olasılıkla bir daha onu hiç "göremezdim."

Aynı zamanda aniden annemde yorgunluk dumanları tütmeğe başladığını hissetmiştim... yoksa duydum mu demeliydim ya da gördüm mü? Bilemiyordum. Ve bir an neler olduğunu anlayabildiğim için mutlu olduğumu hissetsem de sonradan annemin bir sinir patlaması yaşayarak bizi bırakıp gitmesinden korkmuştum. O zamanlar tüm kötü senaryolar olası görünüyordu.

Ön koltukta terliyordum. Altı çocuğu vardı ve biri artık kördü. Ve şimdi yeniden hamile kalmıştı. Tüm bunlara nasıl katlanıyordu? Belki de düşündüklerimi duyabiliyordu çünkü birden elini uzatarak yanağıma dokunmuştu. Eli kahve ve beyaz sabun kokuyordu. Köpük arka koldukta, Benj'in yanma hapsolduğu yerden havlamıştı.

"Ona gösteriyordum," demişti Benj ve ben ne gösterdiğini **bile sormamıştım**. Ön koltukta oturuyordum çünkü annemin **beni arkaya**, Benj'in yanma oturtması, aile içindeki konumumu **tamamen** ve resmi bir şekilde kaybettiğim anlamına gelecekti **ve annem** bunu istemiyordu. Geçen mayısta, Bebek Lily doğdu-

ğunda, Benj artık evin en küçüğü olmayacağı için çok sevinmişti ve herkese Lily'nin "bebeklerin bebeği" olduğunu ve kendisinin de "erkeklerin en büyüğü olduğunu" söylemişti. Böylece artık hepimiz Lily'ye "Bebeklerin Bebeği Lily" diyorduk. Ben de hâlâ kendimi En Bebek Ergen Emma gibi hissediyordum.

Köpük havlamaya devam ediyordu çünkü ya Benj onu rahatsız ediyordu ya da benimle okula gelemeyeceğini anlamıştı. Bu konuda Briarly ile defalarca konuşmuştuk ve Köpük tescilli bir rehber köpeği olmadığı için okul yönetimi taviz vermiyordu. Onlardan nefret ediyordum, geri dönüp eve gitmek, gözlerimi açmak istiyordum. Okula vardığımızda, koltuğuma lehimlenmiş gibiydim. Kıpırdayamıyordum çünkü bir şey göremiyordum, bugünün nasıl geçeceğini hayal edemiyordum, bunun benim hayatım olduğuna ve Briarly'nin de benim okulum olduğuna inanamıyordum.

Şimdi Briarly'deki ilk günümle, Lake Main'e geri döndükten sonraki ilk günümü düşündüğümde, işlerin iyiye gittiğini söyleyebilirdim. Beynimin gelecekle ilgili kısmını kapayabilir ve şimdiye odaklanabilirsem, bazı şeylerle daha iyi baş edebilirdim. Fakat belki de şimdi beynimin bazı taraflarını kapayarak korkunun beni eritmesine izin vermiyor olmamın nedeni Briarly'de geçirmeye zorlandığım o günlerdi.

Annem arabadan inmeme yardım etmişti ve birlikte taşlı yoldan merdivenlere doğru yürümüştük. Basamakların yerini anlamak için ayaklarımı öne doğru uzatırken bir yandan da derinliklerini anlayabilmek için beyaz bastonumla her bir basamağın kenarını hissediyordum. Annem tüm gördüklerini bana anlatıyordu: "Bina tuğladan yapılmış. Çimler yeşil. Bir

beyzbol sahası, meşe ve akçaağaçlar var. Vay canına. Kasımpatı. Kasımpatının zamanı geçti. Mor, Emma, mor renkli kasımpatılar var. Burası güzel bir yer, Em,” demişti annem ve sonra kendi çılgın monoloğunu keserek, “Benj, basamaklarda öyle şeyler yapma, düşersin!” diye bağırıyordu.

“Körler için neden güzel bir okul yapsınlar ki? Zaten kimse görmeyecek,” demiştim. Annem elimi tutmaya devam ediyordu.

“Dur, tatlım,” demiş ve göremediğim güzel okul konusundaki olumsuz düşüncelerim yüzünden bana mı yoksa her ne yapıyorsa Benj’e mi durmasını söylediğini anlayamamıştım. Benj büyük olasılıkla beton basamaklarda kafasının üzerinde duruyordu. Fakat sonra annem beni tutarak, “Dur bir saniye,” dediğinde, o zaman yürümeyi bırakmamı söylediğini fark etmiştim. Aniden durmuştum fakat çok geç kalmış ve bir şeylere çarpmak üzere olabileceğim ihtimaline karşı ellerimi öne doğru uzatmıştım. Birden basamaklardan düşebileceğimi hissetmiştim, sanki evde yaptığım tüm yürüme, duyma, koklama ve bulma alıştırmaları bu yeni yer tarafından benden söküp alınıyor gibiydi. Nefesimi tutup dinlemiş ve kocaman, metal bir kapının açıldığını duymuştum. Hapishane kapıları gibi ağır bir sesi vardı. Körler için yapılmış bir okulda otomatik kapı olmaması ya da merdiven olması çok tuhaftı fakat Briarly’nin amacı kör çocuklar için ayrı bir dünya yaratmak değil, bizim gibilere normal dünyada kör olarak yaşamayı öğretmektir. Sonunda kapıları açmak ve merdivenlerden çıkmak zorunda kalacaktık ve bunları yapmaya neden şimdi başlamıyorduk?

İçeri girdiğimizde her yerin farklı bir karanlık olduğunu hissetmiştim, okulun kokusunda bir şey vardı... Lake Main

gibi değildi. Farklı bir dezenfektan, köfte, yabancı çocuklar ve... çamaşır kurutma makinesi kâğıtları mı? Burası neden yeni yıkanmış çamaşır gibi kokuyordu? Her yer gözleri görmeyen çocuklarla doluydu ve ben kendi kendime sürekli *onlardan biri olduğumu* düşünüyordum. *Onlardan biri miydim?* Sizi siz yapan şeylerin ve insanların arasında olmadığınızda kendinizi tanımanız imkânsızlaşıyordu. Logan'lar ve Zach Haze'ler... Kafam karışmıştı, her şey tersine dönmüş gibiydi ve başımın döndüğünü hissediyordum. Diğer çocukların vücut ısılarını hissedebiliyordum, heyecanlı konuşmalarından parçalar duyabiliyordum: Noel'de yaptıklarından, o partiden, şu filmde, ödevlerden, X Öğretmenden, Y Öğretmen'den konuşuyorlardı fakat isimlerin hiçbirisi benim için bir şey ifade etmiyordu. Yeni çocuk bendim. Yeni çocuk, yeni çocuk, yeni kör çocuk. Yabancılığım ve yeniliğim dalgalar halinde her yanıma sarıyor ve beni altına almaya çalışıyordu. Ben ise tanıdık sulara doğru yüzmeye, boğulmamaya çabalıyordum. Birden Lake Main bana kıyı gibi görünmeye başlamıştı.

Annem, müdire Bayan Antoine'ın ofisine giderken koridorda elimi tutmuştu. Müdire beni karşılayarak kazamı duydukları için çok üzöldüklerini fakat okullarına geldiğim için çok mutlu olduklarını ve senenin ortasında, ocakta okula başlamamın benim için zor olmayacağını umduğunu söylemişti. *Zor* sözcüğü zihnimde morun tonlarına bürünmüş ve ileri geri sallanmışım. Annem elini omuzuma koymuş, bense onun elini itmişim.

"Briarly Okulu'nda gelişebilmen ve öğrenebilmen için her şeyi yapacağız, Emma," demişti Bayan Antoine. Sesi altonun kaliteli ve rahatlatıcı bir tonuydu. Birden Briarly'nin özel bir

okul olduğunu fark etmiştim. Ailem bu konuda benimle konuşmadığı gibi benim yanımda hiç konuşmamıştı. Fakat beni buraya göndermek hem pahalı hem de ıstıraplı olmalıydı çünkü annem genellikle devlet okullarını çok tutardı. Annem “kendileri gibi ailelerin”, çocuklarını devlet okuluna göndermeleri gerektiğini çünkü bunun o okulların iyiye gitmesini sağladığını söylerdi. Tabii ailemin Lake Main’in daha iyi bir okul olarak görünmesini nasıl sağladığı da merak konusuydu.

“Buradaki derslerin tüm okullardaki derslerin aynıları olacak,” diyordu Bayan Antoine. Arabada kalan Köpük’ü ve onu yanımda getiremiyor olmamın ne kadar büyük bir haksızlık olduğunu düşünüyordum. “...körler için düzenlenmiş şekilde olacak. Böylece sonradan normal okula devam etmek istersen, bir kaybın olmayacak.”

Hemen dönmüş, “Normal okula dönmek mi?” diye sormuştum anneme.

“Bir gün Lake Main’e geri dönmekten söz ediyor,” demişti annem. Sesinde kömür karası bir renk vardı.

Fakat kalbime küçücük de olsa bir umut yerleşmişti. “Öğleden sonraları Bayan Leonard’ın vereceği yeni başlayanlar için Braille dersini aldığına sevindim. Bu seçiminden dolayı seni kutluyorum. Briarly’de biz tam bir okuryazarlık ve özgürlük için Braille’in gerekli olduğunu düşünürüz ve Bayan Leonard’ın dersi, Bayan Crane’in teknoloji dersiyle birbirini mükemmel şekilde tamamlayacak.”

Bu konuşmasıyla Lake Main’e geri döneceğimi düşünmediğini fark etmiştim çünkü döneceksem Braille öğrenmemin ne anlamı olacaktı ki? Ayrıca beni bu derse yazdırmaya kim

karar vermişti? Annem mi? Babam mı? İki birden mi? Bana hiç sormamışlardı.

Bu konuya girmek istemediğim için anneme dönerek, “Köpük arabada donup ölecek,” demiştim. Fakat annem hareket edemiyormuş gibi olduğu yerde tam bir dakika boyunca beklemişti. “Anne? Burada mı kalacaksın?” diye sormuştum ve Bayan Antoine öyle yumuşak bir sesle konuşmuştu ki annemle değil de benimle konuşuyor olsaydı ona fena halde öfkelenirdim. “Emma’yı sınıfına ben götürürüm, Bayan Silver. Onu merak etmeyin. Neden saat üçe çeyrek kala gelip beni görmüyorsunuz? Gidip, Emma’yı sınıfından birlikte alırız.”

Almak mı? Ama işe yaramıştı. Annem kendini ve Benji güçlükle de olsa hareket ettirerek kapıya doğru ilerlerken bana seslenmişti. “Başaracaksın, Emma, tatlım. Saat üçte görüşürüz.”

Ve Bayan Antoine beni, önümüzdeki altı ay boyunca ilk dersim olacak Amerikan Tarihi sınıfına götürmüştü. Bunun dokuzuncu, onuncu ve on birinci sınıflardan oluşan homojen bir sınıf olduğunu söylemişti. Kan kulaklarıma hücum ettiği için onu güçlükle duyabiliyordum ve ayrıca bir taraftan da bastonumu yerle duvarın birleştiği çizgide tutarak düz yürümeye çalışıyordum. Birkaç kez elimle duvara dokunmuştum; sıvası pürüzlüydü. Dolaplarımızın nerede olduğunu merak etmiştim. Bayan Antoine yanından geçtiğimiz yerleri anlatıyordu. Spor salonu, kütüphane. “Burası ise öğrencilerin yemek yapmaktan çamaşır yıkamaya ve yazı yazmaya kadar tüm becerilerini geliştirebilecekleri yaşam becerileri merkezidir,” demişti. Deterjan kokusu bana, hâlâ Lake Main’de, on birinci sınıfta olan ve benim bıraktığım hayatı yaşamaya devam eden Leah’yı hatırl-

latmıştı. Acaba Logan şu an neredeydi? Hepimizin hâlâ aynı dünyada yaşıyor olması, onların şu anda hayatta olmaları ve benden çok uzakta, Lake Main'de olmaları fikri bana imkânsız gelmişti. Odaklanamıyordum. Ya da neye odaklanacağıma karar veremiyordum.

Tarih dersinin verildiği sınıfın kapısına geldiğimizde konuşmaların, sandalyelerin, kitapların, açılan çantaların fermuarlarının ve hareket eden bedenlerin bir sıcak dalgası halinde üzerime üzerime geldiğini duymuş ve hissetmiştim. Bayan Antoine elini koluma koyarak beni sırama götürmüştü. Neredeyse aynı anda bir erkek sesi, "Selam, hoş geldin," demişti. İrkilmiştim çünkü bu çocuk her kimse benimle mi konuştuğunu anlayamamıştım. Burada olduğumu nereden anlamıştı ki? Üstelik beni kastetmiş olsa bile ona nasıl cevap verecektim? Briarly'de olmak istemiştim, kimsenin benimle tanışmasını, benim hakkımda bir şeyler öğrenmesini ve beni karşılamasını istemiyordum.

Fakat çocuk daha yüksek sesle aynı şeyi tekrarlamıştı. Bedenimi sesin geldiği yöne çevirmem gerekiyor muydu? O da kör müydü? *Tabii ki kör*, diye düşünmüştüm. Herkes kör. Fakat bazıları diğerlerinden daha kördü ve Briarly'de ne kadar görebildiğine önem veriliyordu. Bazı insanlar hâlâ biraz da olsa görebiliyorlardı ve görebilmek oldukça değerliydi. Normal dünyada, çok hafif bir görme kaybın bile olsa, herkes seni tamamen körmüşsün gibi değerlendirirdi, o nedenle gözlerini tamamen kaybetmiş olmanın bir farkı yoktu. Fakat Briarly'deki çocuklar tam olarak ne kadar görebildiğini bilmek istiyorlardı. Tabii görebiliyorsan. Ben tamamen kördüm, yani hiçbir şey göremiyordum ve bu da bana, o sabah bana selam veren ço-

cuk, Sebastian gibi insanlar arasında biraz itibar sağlıyordu. Küçük bir çocukken sağ gözünde küçücük bir kayıp olmuştu ve sağ tarafında kocaman bir büyüteç olan bir gözlük takmaya başlamıştı. Sayfaları sağ gözüne yaklaştırarak ve bir sayfaya yaklaşık yarım saat ayırarak bu büyüteçle okumayı öğrenmişti. Fakat o zamandan beri görme yetisini kaybetmeye devam etmiş ve ailesi sonunda onun kör olduğunu kabul ederek Briarly'ye gitmesi konusunda ısrar etmişti. Benim aksime, o bu geçişi daha kolay atlatmıştı. Bir keresinde bana gözleri görüyormuş gibi görüldüğünü söylemişti. Okulda veya bildiği hiçbir yerde bastonunu kullanmazdı.

İlk gün tarih dersinde ona cevap vermeyince, elini koluma koyarak beni şaşırtmıştı. "Selam," demişti üçüncü kez. "İsmin ne?"

Bir an rahatladığımı hissetmiştim. İşte kesinlikle bana yönlendirilmiş ve cevap verebileceğim bir soru gelmişti.

"Emma," demiştim fakat sözcük ağzımdan çıkar çıkmaz içimdeki rahatlık duygusu yine paniğe dönüşmüştü. Onun ismini sormamıştım. Gerginliğim beni bitkin düşürmüştü ve sanki kemiklerim artık beni taşıyamıyordu. İlk dört saati atlatmak için tüm cesaretimi ve enerjimi kullanmam gerekiyordu ve bu nedenle nefesimi sohbet etmek için harcayamazdım.

Oysa ismimi sorduktan sonra, "Seninki ne?" diyemeyecek kadar kaba olduğumu düşündüğü halde yılmamıştı. Belki de hatketmedikleri halde insanların iyi olduklarına inanan biriydi.

Bir an bekledikten sonra, "Merhaba, Emma, Ben Sebastian. Onuncu sınıftayım," demişti. Gözlüğümün burnumdan aşağıya tehlike arz edecek bir şekilde kaydığını hissetmiştim

ve öğretmenimiz Bayan Raymond ayaklarını vurarak yanımıza gelirken elimi kaldırıp gözlüğümü yukarı itmiştim. Ayaklarına cambaz ayaklığı takılmış gibiydi ve bu da bana ablam Sarah'yı hatırlatmıştı. Kapı kapanmış, Bayan Raymond boğazını temizlemiş ve sınıftaki ses kesilmişti. Sebastian'dan biraz uzaklaşmış, sınıfın ilerisine doğru bakmaya, kibar olmaya ve dikkat çekmemeye çalışmıştım.

“İyi günler, gençler,” demişti Bayan Raymond. Sesi sıcak bir bakır rengiydi. *İyi günler* ifadesinin resmiliğiyle *gençler* sözcüğünün samimi havasını karşılaştırmıştım ve bu üç sözcük zihnimde ilk kez üç boyutlu bir şekle dönüşmüştü. *İyi günler*, metalik mürekkeple yazılan, şıkır şıkır ve gösterişli bir ifadeydi ve *gençler* ise ondan yansıyan hafif ışıktı.

“Bugün aramıza yeni bir öğrenci katıldı,” diye devam etmişti Bayan Raymond. “Çocuklar, Emma Silver’la tanışın. Lütfen kendini rahat hissetmesini sağlayın.”

İsmimi duyduğumda tüm renkler kaybolmuş ve sonrasında söyledikleri o kadar cılızlaşmıştı ki anlayamamıştım bile. Bedenimden, yeni gelen kör kız Emma'nın ne kadar şanssız olduğunu düşünebilecek ve hatta onun kim olduğunu merak edebilecek kadar uzaklaşmıştım. Bu kızın benimle hiçbir ilgisinin olmadığına emindim. Fakat Sebastian'ın eli yeniden koluma ve sonra elime dokunmuştu. Eli sıcaktı ve o anda ne kadar üşüdüğümü hissetmiştim. Bana yaklaşıp fısıldamıştı: “Her şey zamanla daha iyi olacak.”

Utanmıştım ve başımız belaya girecek diye konuşmaya korkuyordum fakat yutkunmuş ve fısıldayarak cevap vermiştim: “Nereden biliyorsun?”

Elini çekmediği için heyecanlanmıştım. “Çünkü,” demişti sanki beni uzun zamandır tanıyormuş gibi, “üzüntünü bir radar gibi ses dalgalarıyla etrafına yayıyorsun. Oysa herkesin bir hikâyesi vardır. Kaba davranmak istemem ama hepimizin başına bazı şeyler geldi, biliyorsun, değil mi? Briarly, senin içindeki ZKÇ zırvalığını söküp atacak.”

“ZKÇ nedir?”

“Zavallı kör çocuk.”

Sonra elini çekmişti, Bayan Raymond ise sanki umurumuzdaymış gibi 1960’lardan söz etmeye başlamıştı. Ben nasıl iş bulacaktım? Ya da yeniden bu dünyada nasıl yaşayacaktım? Ayrıca Sebastian’ın bana dokunduğu yeri neden eli hâlâ oradaymış gibi hissedebiliyordum?

İlk haftalarda, Braille derslerinde artık Briarly’de bol bol vaktim olduğunu anlamıştım: Sanki defalarca ölmüş ve kaydını tutmak için tekrar tekrar geri dönmüştüm. Ben başka bir bendim, sonra bir başka ben daha ve derken daha önce hiç bilmediğim bir sürü ben oluyordum. Geçen yıl Briarly’de zihnimde adeta bir düğmeye basılmıştı ve zihnim ile parmaklarım birlikte çalışıyor, şekiller, dokular ve gölgeler oluşturuyorlardı. İşte o sıralarda A kırmızıya, B maviye, C turuncuya, D kahverengiye dönüşmüştü. Pazartesi beyaz, salı mavi, çarşamba sarı, perşembe kahverengi ve cuma da kırmızı olmuştu. Haftasonları ise kör olduğumdan beri ilk kez görebildiğim ormana dönüşmüştü: Cumartesi yeşil, pazar ise havanın tamamen kararmasından hemen önce gökyüzünün aldığı kurşuni renkti. Braille başlarda boğucu ve karmaşıktı, hücreler birbirlerine çok yakındı ve onları anlamaya çalışmak beni yoruyordu. 2, 4, 5 noktaları

ve yükseltilmiş 6 noktası R miydi yoksa 1, 2, 3 ve 5 olan W muydu? Neden alfabe tabletimde W yanlış yerde duruyordu? Çünkü Louis Braille, Fransızdı ve büyük olasılıkla orijinalinde W yoktu. R ve W birbirlerinin aynası gibiydi ki bu da aynaları bir daha asla göremeyeceğimi düşünmemi neden olmuştı.

Briarly'den eve döndüğüm bir akşam altın rengi koltukta Naomi ile uzanmış *Alice Harikalar Diyarında*'yı dinliyorduk ve ilk kez o sırada Braille alfabesini ezberlediğimi fark etmiştim. Geçen sene Alice'i çok sevmeye başlamıştım çünkü o da karanlık bir delikten aşağı düşüp kayboluyordu. Bana, dünya ne kadar garip bir yere dönüşse de ya da ben ne kadar değişsem de hâlâ kendim olarak kalabileceğim hissini vermişti. Naomi'yi de seviyordum çünkü ben defalarca aynı hikâyeyi dinlediğim halde o hiç sıkılmadan ve kendi isteğiyle hep yanımda oluyordu. O gece, parmaklarımla Braille cihazında tuşlara basıyormuş gibi yaparak hikâyeyi takip ettiğimi fark etmiştim. Nokta 6 (büyük harf) ve 2, 3, 4, 5: T; 1: A; 1, 2, 3, 6: V; 1, 4, 6: Ş; 1: A; 1, 3, 4, 5: N. Zihnimde noktaları, hücreleri, tavşanın V'si için basılacak o güzel 1, 2, 3 ve 6'yı görüyordum. Braille'de V'nin ters yansıması olan P ise 1, 2, 3 ve 4'tü. Braille dersindeyken V ve P'yi sürekli karıştırıyordum fakat hikâyeyi dinlerken ve Beyaz Tavşan'ı düşünürken, harfleri normal harfler olarak değil Braille noktaları olarak görüyordum. Hem heyecanlanmış hem de üzül müştüm. Gerçekten de Braille'i öğrenmiş miydim? Ve bu, gerçek harflerin nasıl göründüklerini unutacağım anlamına mı geliyordu?

Onun gibi güzel günlerde, bu şekilde yaşayabileceğimi düşünürdüm. Rengârenk zihnimde yaşayabilir ve tıpkı şimdi

olduğu gibi her şeyin yavaş yavaş bir araya geleceğini, tıpkı başka çarem olmadığı için öğrendiğim Braille'de olduğu gibi A'ları, 1'leri, B'leri, 2'leri, C'leri, 3'leri oluşturan noktalar gibi bir gün her şeyin bir anlam kazanacağını umuyordum.

Sonra ikinci seviye Braille dersini almaya başladım ve birinci seviyede öğrendiğim hiçbir şeyin pek de önemi olmadığını fark ettim çünkü sözcükleri harf harf yazmak saçmaydı ve hâlâ öğrenmem gereken bir dolu sembol vardı: *İle* için bir sembol, *için* için başka bir sembol ve *çünkü*, *arkasında*, *altında*, *arasında*, *ilerisinde* için başka semboller vardı. Sadece Braille sözcüğü bile yalnızca b (nokta 1 ve 2), r (nokta 1, 2, 3 ve 5) ve l (nokta 1, 2 ve 3)'den oluşuyordu. İşte bu yüzden ağlamıştım.

Ve aylar boyunca dört yaşında bir çocuk gibi, sözcükleri son hecelerine veya harflerine gelene kadar çıkaramadım. Dört yaşındaki Jenna bile okumayı benden daha hızlı ve doğru bir şekilde öğreniyordu. Sadece Benj ile Bebek Lily benden gerideydi. Ve bunun gibi kötü günlerde, ki bu çok sık oluyordu, hiçbir şey bir anlam ifade etmiyordu. Braille imkânsızlaşıyor, dünya gürültülü, karanlık, kesinlikle ulaşılmaz, zalim bir yere dönüşüyor ve parmaklarımın ile kulaklarımın dünyayı umursamamaktan başka çaresi kalmıyordu. Biraz dinlenmeye ihtiyacımız oluyordu.

Seb ile dört aydır konuşmasam da elini hâlâ hissedebiliyordum. Yüzünü de hissedebiliyordum. Çünkü Briarly'de acımasızca tekrar eden o ilk günlerin karmaşıklığı sırasında, Braille'i kafamda bir şekle oturtmaya ve nasıl hayatta kalacağımı bulmaya çalıştığım bir gün Seb, öğle arasında dışarı çıkmayı teklif etmiş ve ben de fazla önemsemeyerek teklifini kabul etmiştim. Geçen

sene, kaybedecek bir şeyim olmadığını düşündüğüm zamanlar çoktu. Tabii bu yanlıştı ama ben farkında değildim. Belki bunun nedeni Clarie'in henüz ölmemiş olmasıydı.

Yol boyunca beyaz bastonumu yere vurarak ve bu yaptığımdan hiç hoşlanmayarak Seb'le dışarı çıkmıştım. Garip bir şekilde sıcak bir gündü ve çok sevdiğim piyano ile o sırada hiç sevmediğim Braille arasındaki farkı düşünüyordum. Tabii ki şimdi olsa Braille'i piyanoya tercih ederdim. Belki bir gün ikisine birden katlanabilirdim. Ya da hiçbirine katlanamazdım.

Bayan Leonard'la yaptığımız ikinci seviye Braille derslerinde sürekli hile yapabilmeyi ne kadar istediğimi düşünüyordum. Hücrelerin yerlerine sadece bir veya iki kez bakabilseydim ve yerlerini ezberleyebilseydim, parmaklarımla takip etmem kolaylaşırdı. Fakat ben onları hatırlayamıyor ve göremiyordum. Neden Braille'i gözlerimi kaybetmeden önce öğrenmemiştim ki? Ha, neden acaba? D'ler ve H'ler zihnimde ve parmaklarımın altında karışıyordu ve Briarly'de geçirdiğim uzun günlerden sonra parmaklarım ağrımaya başlamıştı. İşaretparmaklarımın boğumları dokunmaktan, hareket etmekten, bakmaktan ve okumaya çalışmaktan yorulmuşlardı. Seb sürekli Braille'e ihtiyacım olduğunu çünkü normal okula gitsem bile bir şekilde okumak durumunda kalmadan tüm ders ve ödevlerin üstesinden gelemeyeceğimi söylüyordu. Dinlemenin okumakla aynı şey olmadığını ve Braille öğrenmenin buna değeceğini söylüyordu. Ona hiçbir zaman ne kadar zor olduğunu söylememiştim ama o bana, her zaman bu kadar zor olmayacağını söylemişti. O bana yardım etmeye çalıştıkça ben direnmiştim. Beni bir yerlere davet etmeye çalışmıştı fakat ben hiçbir yere gidemeyeceğimi ve bir şey yapamayacağımı söyleyerek teklifini kabul etmemiş-

tim. Annem her zaman beni Sauberg'e götürmek için kapıda beklerdi ve ben gençlikle yanımda olan Seb'i veya Dee'yi oraya hiç davet etmezdim.

Koridorlarda bana ödevlerini okuyan, sandviçlerimi açan, kaybettiğim şeyleri bulan ve beni bir yerden bir yere götüren Seb'in benim kahramanım olmayı istediğini düşünürdüm. Belki de sadece arkadaşım olmak istiyordu. Bilemiyordum. Buna ne anlam vereceğimi bilmiyordum. Sürekli hayır demekten fena halde yorulduğum ve işleri akışına bırakmanın daha kolay olacağını hissettiğim sıcak bir gündü. Seb'in beni en sevdiği bulut oyununu oynamak için dışarı çıkarmasına izin vermiştim.

Yolun kenarındaki soğuk, sert çimlere uzanmıştık ve Seb konuşurken gökyüzüne bakıyormuş gibi yapmıştık. Seb de Logan gibi hiç durmadan konuşurdu: "Bir timsah ve kocaman bir ayakkabı var, galiba bir de bembeyaz balonlar."

Başka bir deyişle göremediğimiz pofuduk, güzel bulutlar hakkında atıp tutuyorduk. "Bu oyuna bayılıyorum," dediğinde bunun çok anlamsız bir oyun olduğunu ve çaresizlikten oynandığını düşünmeme ve kötü sözler öfkeyle zihnimde uçuşmasına rağmen kendimi tutmuş, hiçbir şey söylememiştim.

Fakat sonra birden Seb sahte bulut oyununa son vererek, "Senin neye benzediğini görmek istiyorum," demişti. Belki de oyundan, kendisinden, Briarly'den, kör olmaktan nefret ettiğimi duymuştu.

Hemencecik tamam dedim çünkü meraklanmıştım. Onu ya da kendimi test etmek ve ne yapacağını görmek istiyordum.

Uzanmış ve bana saatler gibi gelen bir süre boyunca parmaklarıyla yüzüme dokunmuştu. Önce saçlarımda olan ellerini yavaşça alnıma ve sonra gözlüğüme indirmişti. O zamana

kadar ellerime defalarca dokunmuştu fakat başka hiçbir yerime dokunmamıştı.

“Lütfen gözlüğümü çıkarma,” dediğimde sesim sanki bana ait değilmiş gibi sıcak, neşeli ve garip çıkmıştı. Sanki altımızdaki bir süs havuzundan geliyor gibiydi. Sebastian ellerini yüzümden çekmemişti ve gözlüğüme dokunmadan dudaklarıma, çeneme, boynuma, köprücük kemiğime ve V yakalı tişörtümün oyuğundan görünen tenime dokunurken ben de kendimi toparlayabilmek için ellerimi nemli çimlerin üzerine koymuştum. Parmaklarını tişörtümün içine sokup sokmayacağını bilmiyordum fakat yaparsa onu durdurmamaya karar vermiştim. Yapmamıştı; sadece ellerini aşağı indirmiş ve çimlerin üzerindeki ellerimi tutarak kendi yüzüne götürmüştü.

“Ben de böyle görüyorum, Em,” dediğinde, onun sesi de boğuk ve farklı çıkmıştı.

Ve sonra onun yüzüne dokunmuş, ne kadar pürüzsüz ve genç olduğunu hissedince şaşırmıştım. O sadece benim şimdi olduğum gibi bir onuncu sınıf öğrencisiydi fakat ben onun çok daha büyük olduğunu düşünmüştüm. Sanırım kendine fazla güvendiği için böyle olabileceğini düşünmüştüm. Çenesinin keskin hatları ve tam ortasında bir çukuru vardı. Yüzü tahminimden daha ufak tefekti ve dudaklarına dokunduğumda neden şaşırdığımı anlamam biraz zaman almıştı. Gülümsemesinin şeklini hissedebilmek için parmaklarımı dudaklarının üzerinden çekmemiştim. Dudakları bir erkeğin ya da herhangi birinin sahip olabileceğini düşündüğümünden daha yumuşaktı. Hızlı ve düzensiz soluk alıp veriyordu. Ve parmaklarımı sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca onun hafif aralık ağzının üzerinden çekmemiştim. Kendi kalp atışımı duyabiliyordum

ve parmaklarımı öpüyor olabileceğini hayal ettim. Ama belki de öpmüyordu. Elimi yüzünden yavaşça indirmiştim ve ikimiz de bu konuda bir daha hiç konuşmamıştık.

Bazen o anda bir şeyi yapmış olmayı çok istiyordum. Ne olduğunu bilemiyordum ama belki Sebastian'ı öpebilirdim. Ya da ona teşekkür edebilirdim. Çünkü o anda ilk kez içimde sadece korku ve kırık bir kalp olmadığını ve eskisi gibi güzel, içimi eritecek sırlar saklayabileceğimi anlamıştım. Hatta bu yeni, üç boyutlu hissin hayata yeni bakış açım olabileceğini ve böylece daha hayat dolu biri olabileceğimi bile düşünmüştüm.

Fakat o gün ya da ertesi gün veya bir sonraki gün hiçbir şey söylemedim ve daha sonra da söylemem garip olurdu zaten. Seb bir daha okul sınırları içinde dışarı çıkmayı ya da bulut oyununu oynamayı teklif etmedi. Beni kayak yapmaya ve bipbol oyunlarını izlemeye çağırdı fakat ben ona o kadar çok hayır dedim ki artık gözümde Braille hücrelerinin içinde kaban ve h ¨; a ¨; y ¨; ı ¨; ve r ¨; harfleriyle yazılmış hayırlardan oluşan bir sayfa canlanıyordu. Kavisli, mavi ve beyaz sözcüklerdi: *Hayır, hayır, hayır, hayır*. Acaba ben ağzımı her açtığımda Seb'in gözlerinin önüne zor ve dolgun Braille noktalarından oluşan bir kız mı geliyordu? Fakat ona hiçbir şey sormadım çünkü sormak, arkadaşlığımızı gerçek yapabilirdi ve bu da geçen senenin gerçek olduğu ve benim de kör olduğum anlamına gelirdi.

Seb'le son kez beş ay önce Briarly'nin son gününde konuşmuştum. Haziran ayıydı. Yazın ehliyet sınavına gireceğini ve ailesinin onu durduramayacağını söylemişti. O da kendisiyle tanıdığım herkes kadar gurur duyuyordu çünkü baharın sonlarına doğru okulun yanındaki mezarlıkta iş bulmuştu. Kamyonlardan

çiçekleri indiriyor ve onları mezarlara götürüyordu. Orayı işlemlere gözlerinin görmediğini söylememişti. Bunu biliyordum çünkü işe girmeden bir hafta önce Dee ile bana güvenerek bunu açıklamıştı. Bir arkadaşı orada çalışıyordu ve elemana ihtiyaçları olduğunu söylemişti fakat Seb başvuru formunu dolduramayacağından korkuyordu. O nedenle bir gece kapanış saatinden önce güneş gözlüğü takmış ve bastonunu yanına almadan oraya gitmiş ve gayet normal bir şekilde bir başvuru formu alıp yarın getirmek istediğini söylemişti. Onlar da bunda bir sakınca görmemişlerdi. Ve tüm geceyi formu doldurarak geçirmiş, ertesi sabah da oraya bırakmıştı. Kör olduğunu ya da formu gözleri gören ağabeyinin yardımıyla ancak altı saatte doldurduğunu onlara söylememişti. Onu işe aldılar. Ve iyi de yaptılar çünkü Seb mezarlıktaki bütün sınırları ve işaretleri hemen öğrenmişti. Bunun kolay olduğunu çünkü oranın yalnızca mezarlardan ve onların arasındaki patikalardan oluştuğunu söylemişti. Kör olduğunu ya hiç anlamamışlardı ya da anladıklarında o kadar iyi iş çıkarır duruma gelmişti ki bunu umursamamışlardı. İşte Sebastian böyle biriydi. Ellerini tenime koyarak bana hissettirdiği duygular, kazadan sonra hissettiğim en güzel duygulardı. Ve hâlâ bunu bir sır olarak saklıyordum. Hatırlamak için mi yoksa unutmak için mi sakladığımı bilmiyordum fakat o gün görmemi sağladığı şeyleri o da dahil kimseye söylememiştim.

Mayburg toplantımıza davet ettiğim ilk isim Blythe Keene oldu. Edebiyat dersinde doğrudan onun sesini ve nane çiçeği saçlarının kokusunu takip ettim. Ağzında bir şey dişlerine çarptı... bu çilekli bir şeker olabilirdi. Pembenin kokusunu alıyordum. Erkeklerin onu bu kadar sevmesine şaşmamalıydı çünkü o, lezzetli şeylerden oluşan bir buket gibiydi.

“Şey, Blythe?” dediğimde, şey sözcüğü zihnimde kızaran bir yanak gibi parıldadı. “Logan, Zach Haze ve ben cumartesi gecesi küçük bir toplantı yapacağız ve seni de davet etmek istiyoruz.”

Tam olarak bu şekilde söylemeyi planlamıştım. Önce Logan’ın ismi, sonra Zach Haze’in de işin içinde olduğunu anlatan büyük ve hoş sürpriz geliyordu ve sonra da kulağa ayrıcalıklı gelen *küçük* sözcüğü geliyordu; kim buna karşı koyabilirdi ki? Ve şey sözcüğü oraya uymamış ve diğer söylediklerimle çelişmişti.

Blythe normal ses tonundan daha alçak bir sesle cevap verdi. Belki de onu bir şey yapmaya davet etmeme şaşırmıştı.

Gerildiğimi hissettim fakat o sadece, “Teşekkürler, Emma. Şey, peki, ne zaman ve nerede olacak?” diye sordu.

Ve ben de, “Mayburg evinde, saat onda,” dedim.

Hafifçe kahkaha attıktan sonra, “Ciddi misin?” diye sordu.

“Evet. Biraz garip olduğunu biliyorum, şey... gelecek olursan lütfen bir fener ve defter getir. Ve bu herkese açık bir toplantı değil o yüzden senin için sakıncası yoksa kimseye söylememeni rica edebilir miyim?”

Sonra her zamanki melodik sesiyle, “Birini getirebilir miyim?” dedi. Ve ben ne diyeceğimi bilemediğim için tamam dedim. Bu şanslı erkeğin kim olabileceğini düşündüm ve Zach olmadığına da sevindim.

Edebiyat dersinin sonunda, Bayan Spencer bana söz vererek *Bülbülü Öldürmek* eserindeki Atticus’un gözlüğünü sordu. Elimi kaldırmadığım ve beni konuşturduğu için ona öfkeli olduğum halde gözlüğün onun bakış açısını sembolize ettiğini ve onu kaybetmesinin dünyaya farklı bir gözle bakacağı anlamına geldiğini söyledim. Aslında bunun tam olarak doğru olduğunu düşünmüyordum fakat bunları duymak istediğini biliyordum ve ayrıca ben Atticus’tan bile daha kör olduğum için bunları benim söylememin anlamlı olacağını düşündüğünü de biliyordum. Bazen kendimi tutamıyor ve söylemek istediklerim yerine insanların duymak istediklerini söylüyordum. Keşke bunu daha nadir yapabilseydim. Bayan Spencer nefesini tuttu ve her zamanki gibi ellerini birleştirerek, “Bu harika, Emma. Burada bitirelim,” dedi ve bizi bıraktı.

Toplantıya sırasıyla Amanda Boughman, Joshua Winterberg ve Deirdre Sharp’ı davet etmeyi becerdim. Amanda şaşırdıysa

da bunu belli etmedi ve sadece o kısık sesiyle, “Kesin bir şey söyleyemiyorum çünkü Pendleton partisine gitmem gerek ama belki gelirim,” dedi. Pendleton kasabamızdaki özel liseydi ve orada okuyan biriyle çıkmıyorsan Pendleton’ın partilerine girmek oldukça zordu. Logan gibi davranmaya çalışarak omuz silktim ve Josh’a doğru yürüdüm.

Josh gelmeye çalışacağını söyledi ve o anda kendi hayatıma tepeden bir baktım. Kendimi, yani Emma’yı gördüm ve gözünde açık mavi güneş gözlüğü ve yanında Köpük ile insanları cumartesi akşamı Mayburg’de yapılacak bir partiye davet ediyor ve evet cevabı alıyordu. Tıpkı tablettime ve kalemime iltifat ettiği için Zach’e teşekkür ederken olduğu gibi içimin yine cesaretle dolduğunu hissettim.

Gün boyunca kendimi oldukça rahatsız hissederek, artık bir uzantım haline gelen o ince sopayla yürümüştüm ve gerçek bir soru soran tek kişi Deirdre Sharp olmuştu. Logan, çok büyük ve kare biçiminde olduğu için üzerinde “reklam delisi” yazdığını söyleyerek Deirdre’nin gözlüğüne reklam panosu adını takmıştı. “Sakıncası yoksa toplantı ne ile ilgili olacak?” diye sordu Diedre. Ona, bu işten sorumlu olanların iyi iş çıkarmadıklarının ortada olması nedeniyle birbirimize ve kendimize nasıl göz kulak olacağımızla ilgili saçma olmayan bir toplantı yapmayı umduğumuzu söyledim.

Bir an sessiz kaldıktan sonra, “Vay canına. Bu fikri sevdim. Gelmeyi çok isterim, Emma. Beni davet ettiğin için teşekkürler,” dedi. Etkilenmişim çünkü onun ailesi kasabadaki en dindar ve tutucu insanlardı ve bu nedenle akşam geç saatte Mayburg’e gelmek onun için büyük bir tehlike olabilirdi.

Elizabeth Tallentine ise gelmemeyi hiç düşünmüyormuş gibi çabucak evet dediği için kendimi rahat hissettim. Bunun nedeni belki de daha önce ondan çok daha korkutucu kişileri davet etmiş olmamdı ya da belki onun da benim gibi bir ucube olmasındandı. Onu seviyordum.

Sonra beden dersine girmedim çünkü iki hafta boyunca Lake Main'in mağarayı andıran kapalı yüzme havuzunda yüzecektik. Mayburg'e beş kişiyi davet edebilecek ve büyük olasılıkla akşamın o saatinde kendim de orada olabilecek kadar cesur olsam da okul havuzunun yanına bile yaklaşamazdım. Su benim korkudan kasılıp kalmama neden oluyordu. Ki bu çok kötüydü çünkü ateş de aynı etkiyi yapıyordu. Ayrıca rüzgâra karşı da kendi kendimi tedavi etmem gerekiyordu. Ve toprağa... Bu arada kasıtlı olarak girmedığım ilk ders beden dersiydi. Bu da her zaman A+ alan Emma'nın sonunun geldiğini ve yerime henüz kim olduğunu bilmediğim fakat görünüşe göre ben olan başka birinin geçtiğini gösteriyordu.

Mayburg toplantımızdan önceki cuma günü, dolabıma doğru eğilmiş bantlı gözlüğümü ararken Christian Aramond aniden bir boşluğun içinden belirerek, "Selam, Emma!" diye yüksek sesle bağırdı.

Dolabın içinden fırlarken neredeyse başımı vuruyordum. "Ah, selam," dedim kendime gelmeye çalışırken.

"Özür dilerim," dedi. "Seni korkutmak istememiştim." Sesinde, musluk suyundaki sülfür gibi hoşuma gitmeyen bir şey vardı.

"Hayır, hayır, sorun değil," dedim, biraz utanmış bir vaziyette fakat aslında başkası olsa daha çok utanırdım çünkü

Christian o kadar garip bir tipti ki onun önünde utanmak zordu. Leah bir keresinde dünyadaki insanların utananlar ve insanı utandıranlar şeklinde ikiye ayrıldıklarını söylemişti.

Christian'ın babası okulda Fransızca öğretmeniydi ve her zaman korkutucu bir şekilde kızların sırtını sıvazlardı. O nedenle bin bir şakanın hedefi olan Mösyö Aramond'un, Christian'ın kendini iyi hissetmesini sağlayamadığına emindim. İkimiz de öylece bekledik. Bu sanki birinin telefon açıp konuşmamasına benziyordu. Sen beni aradın, bu senin hatan olduğu için seni kurtarmayacağım, demek gibi bir şeydi. Beklemek konusunda onunla inatlaşmaya çalıştım fakat o kadar uzun bir süre konuşmadı ki artık onun karşımda olduğundan bile pek emin değildim. O yüzden, "Christian? Sorun nedir?" dedim.

"Belki... şey istersin diye düşündüm..." Orada öylece bekledik.

"Ne isterim diye?" Bıraksam insanlığın sonu gelene kadar bekleyeceğimizi düşündüğüm halde bunu nazıkçe söylemeye çalışmıştım fakat ağzımdan yine de sabırsız bir şekilde çıkmıştı. Artık insanların yüzlerinden bir şey okuyamadığıma göre, onların da benimkini okuyamadıklarını hissediyordum. O nedenle tonlamamı düzgün yapmak için çok çabalıyordum. Fakat bazen kontrol edemiyordum.

Sonra çok hızlı bir şekilde konuştu: "Yarın gece şu Mayburg şeyine birlikte gitmek ister misin?"

Bunu duyunca kalbim biraz hızlandı. Christian, Zach'in listesindeydi. O zaman Zach ona benim de gideceğimi söylemiş miydi? Christian bana çıkma mı teklif ediyordu? Oraya tek başına gitmeye korkuyor muydu? Yoksa benim korkabilece-

ğimi mi düşünmüştü? Çünkü kesinlikle korkuyordum fakat onunla gidecek kadar da değil. Birden Christian nedense bana korkutucu da gelmeye başlamıştı. İyi de neden? Köpük sanki kanımı hızlandıran şeyin ne olduğunu görmek için etrafına bakıyormuş gibi başını oynattı. Bacağımı ona dokunacak şekilde hareket ettirdim.

“Şey, sanırım Logan’la biz şeyde, bilirsin işte heykelin orada buluşup gideceğiz. Sen de gelmek ister misin?”

“Ha, tamam,” dediğinde sesinde hafif bir hayal kırıklığı sezdim. Belki de benimle çıkmak istiyordu. Peki ama neden?

“Ben seni evinden alabilirim ve sonra gidip Logan’ı alırız, ne dersin?”

“Ben zaten Logan’da olacağım, o yüzden oradan geliriz ama...”

“Sorun değil!” dedi, kendisini utandıracak kadar yüksek sesle. “Sizinle heykelin orada buluşuruz,” diye bağırdı. Sonra döndü ve koşarak uzaklaştı.

“Bu da neydi şimdi?” diye sordu Logan. Onun geldiğini duymamıştım. Bunaldığımı hissediyordum.

“Hiçbir fikrim yok,” dedim. “Cumartesi bizimle gelmek istiyor.”

“*Seninle* gelmek istiyor, Em.”

“Her neyse,” dedim.

“İkinci sınıftan beri sana âşık.”

“Evet ama,” dedim.

“Ama ne?”

“Ah, haydi ama Logan.”

“Ne kadar seksi olduğundan haberi olmayan bir sen varsın.”

“Kimsin sen, annem mi?”

“Aşkın gözü kördür!” dedi.

“Ha-ha,” dedim. “Bunu daha önce hiç duymamıştım.”

Sonra ikimiz de bir dakika kadar bekledik. Ona bir şey sormak istiyordum, belki bensiz gittiği Cadılar Bayramı partisi olabilirdi fakat tam olarak ne olduğunu hatırlayamadım ve o da pek yardımcı olmadı.

Cuma okuldan sonra Logan araba kullanırken ben de Dr. Sassoman’a içimin korkuyla dolu olduğunu anlattım. Ona Mayburg planından söz etmedim.

“Korku mu? Biraz açabilir misin?” dedi.

Dr. Sassoman *açmak* sözcüğünü benim sevdiğimden daha çok severdi. Bu bana bir bavulu, bir yere gitmeyi ve orada kalmayı hatırlatıyordu ve ben kendime yakın olan hiçbir yerde kalmak istemiyordum ve bu nedenle, “Hayır,” diye cevap verdim.

Bekledi.

“Büyük olasılıkla okulla ilgili endişelerden falandır,” dedim ve *falan* sözcüğü Bay Bender’a öğrenmiş gibi yaptığım bir piyano parçasında bastığım yanlış bir nota kadar sahte ve tiz çıkmıştı.

Fakat Dr. Sassoman sinir bozacak kadar sabırlıydı. O nedenle uzun bir süre sessizce oturduktan sonra, “Lake Main’e geri dönmenin acısız olmayacağını hiç beklememiştik zaten, Emma. İstikrarlı bir şekilde ilerliyorsun ve yoluna tabii ki ufak engeller çıkacak. Logan nasıl?”

“İyi,” dedim. “Bensiz bir Cadılar Bayramı partisine gitti ve bana neler olduğunu anlatmıyor.”

“Anladım. Sen de gitmek istemiş miydin?”

“Hayır.”

“Ama nasıl geçtiğini bilmek istiyorsun, öyle mi?”

Dr. Sassoman'ın hislerimi açığa vurması kendimi aptal gibi hissetmeme neden oldu. Hiçbir şey söylemedim.

“Logan sana hâlâ okulda yardımcı oluyor mu?”

“Evet.”

“Ya Bayan Mabel?”

“O da iyi.”

“Peki, piyano ve beden haricinde hiç ders astın mı?”

“Henüz değil?”

“Neden ‘henüz’?”

Omuz silktim. “Artık yapamadığım bazı şeyler var.”

“Ne gibi?”

“Görmek gibi.”

“Kesinlikle. Fakat yine de Briarly’de tüm derslere katılımın tamdı.”

“Tabii, orası benim için tasarlanmış bir okuldu, değil mi?”

“Bilmiyorum. Bence Briarly’de senin için Lake Main’den daha iyi şeyler de vardı daha kötüler de. Sence de öyle değil mi?”

Omuz silktim ve arkasından gelen uzun ve kuru sessizlikte inat ederek onu bastırdım. Susamıştım. Sonunda, “Evde her şey nasıl? Ailen, kız kardeşlerin ve Benj’le işler nasıl gidiyor?” diye sordu.

“Aynı.”

“Ne açıdan?”

“Eskisi gibi.”

“Anlıyorum. Kendini biraz daha özgür hissediyor musun?”

“Hayır.”

“Hiç konuştuğumuz gibi tek başına dışarı çıktın mı?”

“Hayır.”

“Pekâlâ, iyi uyuyabiliyor musun?”

“Pek değil.”

“Bu konuda konuşmak ister misin?”

“Pek değil.”

“Önümüzdeki hafta iki kez görüşelim olur mu, Emma? Şu ‘henüz’ sözcüğünü biraz açmak ve ayrıca endişelerinin azaldığından emin olmak istiyorum. Gelemezsen, beni çarşamba günü kontrol amaçlı arayabilir misin?”

Endişelendiğini biliyordum çünkü Dr. Sassoman öleceğinden korkmasa benimle defaaten görüşmek istemezdi.

Annemle sessizce eve dönereken başımı soğuk yolcu penceresine dayamış Logan’ı düşünüyordum ki telefonum çaldı. Logan arıyordu.

“Neredesin?” diye sordum. “Seni düşündüğüm içine mi doğdu yoksa?”

“Derse girmedim,” dedi. Annesinin onu ehliyet eğitimi için almadığını ve onun da eğitimi kaçırdığını anlamıştım çünkü Lo’nun sesi kalbini kapattığı zamanlardaki gibi soğuk ve donuk bir maviydi. “Size gelebilir miyim?”

Çok heyecanlandım. “Tabii ki,” dedim. “Annemle arabadayım ve iki dakika içinde evde oluruz. Şimdi gel.” Ve biz arabayı park ederken o kapıda bekliyordu. Bu da beni aradığında zaten yola çıkmış olduğunu gösteriyordu.

Akşam yemeğinde Benj, Büyümen’i nasıl “gündüklerinin” hikâyesini bir kez daha anlattı. Ve şimdi tıpkı bahçedekileri yediği gibi kendisi de bahçe olmuştu. Hepimiz bunu yüz de-

fadan fazla dinlemiştik. “Yakında Büyümen başka bir tavşan olacak,” diyerek hikâyesini her zamanki gibi bitirdi.

“O başka bir tavşan olmayacak,” dedi Naomi.

“Önemli değil, Naomi,” dedi Leah. “Sürekli kelimelerin anlamına takılıp kalmak zorunda değilsin, bu yalnızca kavrayış meselesi, tamam mı?”

“Eğer Büyümen başka bir tavşan olacaksa onu neden o tavşan olana kadar tutmuyoruz, böylece o tavşan Büyümen olabilir?” diye sordu Benj.

“Naomi’ye katılıyorum,” dedi Sarah. “Böyle şeylere inanmasına izin verirsek, bu gerçekleşene kadar ölü tavşanı tutmak isteyecektir.” Ben de ona katılıyordum fakat sesimi çıkarmadım.

“Bu o kadar çabuk olmuyor, Benj,” dedi Leah.

“Anne!” diye bağırdı Benj. “Büyümen ne zaman başka bir tavşan olacak?”

“Bilmiyorum, Benj,” dedi annem. “Belki de ağaç ya da çiçek gibi, başka bir şey olur.”

“Bir tavşan nasıl bir ağaca dönüşebilir ki?” diye sordu Jenna.

“O artık tavşan değil, çocuklar,” dedi annem. “O daha çok... bilmiyorum, tavşan enerjisi gibi bir şey.” Sonra annem çocuklarla imkânsız sohbetlere girmiş olan herhangi bir insanın yaptığı gibi içini çekti. Aslında bu konuşmaların tamamen mantıksız görünürken bir taraftan da tuhaf bir şekilde mantıklı olduklarını fark ettim. Onlarla konuşmak bu nedenle bu kadar zordu.

Geçen sene, Jenna dört yaşındayken, Bebek Lily’nin “annenin karnına nasıl girdiğini” sormuştu ve annem insanı ürperten bir açıklamaya girişerek “âşık olmaktan” ve “onu oraya bunu

buraya koymaktan” ve onun gibi saçmalıklardan söz etmişti ve sonra Jenna, “Spermilerin gözleri var mıdır?” diye sormuştu.

“Şey, sanmıyorum, yoktur,” demişti annem.

“Ama yumurtaları nasıl görüyorlar?”

“Onları gerçekten ‘gördüklerinden’ emin değilim, tatlım,” demişti annem.

“Ama canlılar, değil mi?”

Her zamanki gibi koltuğa park etmiştim ve okunaksız bir Braille sayfasında parmaklarımı gezdiriyordum ve birden Jenna’nın göremeyen şeylerin canlı olup olmadıkları konusunda ne düşündüğünü merak ederek dikkat kesildim.

“Canlılar, evet,” demişti annem.

“Eğer canlılarsa ve yumurtayı bulabiliyorlarsa gözleri olmalı!” diye üstelemişti Jenna.

“Belki de yollarını hissederek buluyorlardır, Jenna,” dedim.

“Tıpkı benim gibi.”

“Sen yumurta alırkenki gibi mi?”

“Ne?”

“Buzdolabından yumurta alırken, sen de spermiler gibi hissederek mi alıyorsun?” diye sormuştu Jenna.

Masada geçen kavramlar, hoşuma gitmeyen bir şekilde kafamın içinde birbirine karışıyordu: Annemin tasvirindeki yumurtalar, Bayan Sassoman’la fırlattığım yumurtalar ve bu akşam yenecek olan hallahın¹³ içindeki yumurtalar. Kendime odaklanmamı söyledim ve masada neler olduğunu dinlemeye çalıştım fakat bu zor ve karmaşıktı. Babam da masadaydı çünkü cuma ve pazar akşamları bizimle birlikte yedi.

13 Yahudilerin dini bayramlarında yedikleri özel bir ekmek türü. (ç.n.)

Jenna bağıırıyordu, “İyyk! Benj, hayır! Bezelyeden nefret ederim!”

“Onları tabağında bırak, Jenna. Bağıırma,” dedi babam.

“Benj onları bana atıyor!”

“Benj!” diye bağıırdı annem. “Ablana bezelye atmayı bırak! Tavuğunu ye!”

“Tavuk etinde arsenik var,” dedi Sarah. “Biyoloji dersinde onunla ilgili bir makale okuduk. İğrençti.” Çoğumuz onu duymazlıktan geldik fakat babam, “Bugünlerde biyoloji nasıl gidiyor, Sarah?” diye sordu.

“Bezelyeleri atmıyorum, yuvarlıyorum,” dedi Benj. Annem boğazını temizledi ve babama da bir bakış atmış olacak ki babam kahkaha attı. Sarah onun biyolojiyle ilgili olan sorusunu cevaplama zahmetine girmedii. Yalnızca kavga çıkarmak istiyordu.

“Bu organik tavuk, Sarah,” dedi annem. Sarah onu babamdan daha kolay kızdırıyordu.

“Arsenik tavuk yeminde var,” dedi Sarah. “Tüm tavuklar yiyorlar. Şanslı organik olanlar bile.”

“Daha hallah! Daha hallah!” diye bağıırdı Benj. Annemin yaktığı mumlardan korkmamaya çalışıyordum ve *Karanlık serindir, aydınlık sıcak*, diye düşünüyordum fakat sıcaklığın kokusu karşısında hiçbir şeyin yardımı olmuyordu. Kazadan sonraki ilk altı ay, yapay, elektronik mumlar kullanmıştık çünkü annem mumları ilk yaktığında ellerim ve yüzüm uyuşmuştu ve felç olduğumu sanmıştım. Babam bunun panik atak olduğunu söylemişti ve evin içinde mum yakmayı bırakmıştık. Bu sonbaharda yeniden normal mum yakmaya başladık. Leah ile Logan yanıma oturup bana mumlarla ilgili güncel bilgileri veriyorlardı.

Naomi okulda yazdığı savaşçı prenses çita gibi bir hikâyeden bahsediyordu, Jenna ise annemin bize öğrettiği gibi “Ah, Küçük Bir Tavuğum Vardı” şarkısını söylüyordu: “Ah küçük bir tavuğum vardı ve tek bir yumurta bile vermezdi bu yüzden bacağına sıcak su dökerdim. Ve küçük tavuk dans eder, şarkı söylerdi. Ve pişmiş yumurta verirdi bize. Haydi haydi.” Haydi haydiyi eklemek zorundaydı yoksa kafiyeli olmuyordu çünkü aslında şöyle devam ediyordu: “Bu yüzden bacağına sıcak su dökerdim. Ve küçük tavuk ağlardı ve küçük tavuk yalvarırdı. Ve bize pişmiş yumurta bırakırdı.” Bu da dünyanın korkunçluğunu bizden saklamak için gösterilen acınası bir çabaydı. Naomi tavuk yemeyi reddetti. Benj ağlamaya başladı çünkü hallahtan başka bir şey yemek istemiyordu. Sonra Jenna ve Naomi tuzluğu kimin tıkadığı konusunda kavgaya tutuştular. Sarah’nın telefonu çalınca cevap verdi ve ayağa kalktı ve annem ona öfkeli bir şekilde patronluk taslamaya başladı çünkü yemek zamanı telefonları açmamıza izin yoktu. Ve bu güzelim dakikanın tadını çıkararak alçak sesle, “Ben yarın Logan’larda kalacağım,” dedim, boşluğa doğru.

Annem de babam da onları şok tabancasıyla vurmuşum gibi donup kaldılar. Annem Sarah’nın kabahatini anında unuttu ve o öfkeli dikkatini bana çevirdi.

Ses tonunu bir çarşaf gibi düzeltti. “Logan’ın annesi izin verdi mi?”

“Sakıncası yok Bayan S.,” dedi Logan ve akıllıca davranarak onların gözüne girmek için büyük ve ıslak bir lokma salata yedi. Çünkü çocukların salata yediğini görmek, büyüklerin ruh halini fark ettirmeden iyileştirirdi. Bu, onlar öldükten sonra

uygarlığın devam edeceğini hissetmelerini sağlardı. Biyolojik bir şeydi, mesela bizim abur cubur yediğimizi gördüklerinde sinirlenirlerdi çünkü ileride obez kalp krizi kurbanları olacağımızı ve insan ırkının ya kendileriyle birlikte ya da annemin deyimiyle bu kadar “pislik” yemeye devam edersek onların ölümünden önce sona ereceğini düşünmelerine neden olurdu.

“Pekâlâ, o zaman benim için de sorun yok,” dedi annem. “Robert?”

Babam boğazını temizledi. “Köpük’ü de götüreceksin mi?”

“Tabii ki,” dedim.

“Ve bir şeye ihtiyacın olursa ararsın, değil mi?”

İç geçirdim. “Evet, baba.”

“Ve Logan’ın annesi de evde olacak, değil mi?”

“Evet, baba.”

“Tamam o zaman,” dedi ve sanki benim geceyi dışarıda geçirmeme izin vermenin etkisinden korunmak istercesine ellerini masaya koyduğunu duydum.

“Akşam belli bir saatte iyi olduğunu haber vermek için bir kez arasan yeter, olur mu?” dedi annem. “Ayrıca dışarı çok soğuk. Sizi götürmemi ister misiniz?”

“Hayır, teşekkürler, anne. Yürüyeceğiz.”

Kazadan beri Logan’ın veya herhangi birinin evinde hiç kalmamıştım. Annemlerin bu konuda bir toplantı yapmak için ısrar etmemelerine; önce konuyu biz gizlice dinlerken “özel” olarak konuşmaya kalkmadıklarına şaşırmıştım. Ya da konuşmalarını belki de birbirlerine eskiden beni rahatsız eden türden çeşitli bakışlar atarak yapmış olabilirlerdi. Belki de eskisi

kadar iyi anlamıyordum. Ama ne önemi vardı ki? Logan'lara ve böylece Mayburg'deki toplantımıza gidebilecektim.

Kazanın onların yanı başında gerçekleştiğini bazen unuttuyorlardı. Sanki sürekli yanımda olurlarsa bir daha bana kötü bir şey olmayacakmış gibi hissediyorlardı ama bu kesinlikle mantıksız bir düşünceydi. Çünkü kaza sırasında babamın hemen önünde duruyordum ve sırtımı da ona yaslamıştım. O ise hâlâ omuzlarımdan tutuyordu.

Köpük ve ben Logan'ın evine yürürken oldukça hareketliydik. O hızla yürüyor ve ben de beyaz bastonumun lastik tokmağından tutmuş dallara, ıslak kasım yapraklarına, kaldırımdaki çatlaklara, sınırlara ve çimlerin bittiği yere dokunarak onun peşinden ilerliyordum. Havada gelip çatmak üzere olan kışın kokusu vardı. Bunun nedeni belki de gecenin müthiş bir şekilde etrafa yerleşiyor olmasıydı. Kendimi biraz daha insan gibi ve çok iyi hissediyordum. Süper güçleri ve yanında yardımcısı olan bir çizgi film kahramanı gibiydim; gözlerimin eskiden yaptığını şimdi kemiklerim, kulaklarım, zihnim, köpeğim ve bastonum yapıyordu. Bunu tek başlarına yapmayı pek iyi beceremiyorlardı zaten. Bu duyguları daha sık hissetmeyi isterdim. Briarly'de birçok çocuk bastonundan nefret ederdi ve Seb gibi bazı çocuklar, kör değilmiş gibi davranırlardı. Fakat ben bunu yapamıyordum. Ve bazen beyaz bastonumun verdiği his, çıkardığı ses ve benim için bir şeyler bulması hoşuma gidiyordu. Katlanarak düzenli bir şekilde çantama girmesini, onu yeniden açmayı, parçalarının birbirine oturduğunu hissetmeyi ve içindeki ipin gerilmesini seviyordum. O da Köpük gibi benim bir parçamdı.

Eve yaklaşırken Logan anahtarlarını şingırdattı ve ben de Köpük'ü öpmek için eğildim. O da ıslak burnuyla bana sokuldu. Köpük, Logan'ın evinden hoşlanmıyordu çünkü annesi evde milyonlarca çiçek beslediğı için ev yeşil ve toprak kokuyordu ve Köpük da dışarda olduğumuzu düşündüğü için dengesi bozuluyordu. Ayrıca ben de kokusu kendine ait olmayan yerlerden hoşlanmıyordum.

“Anne?” diye seslendi Logan.

“Aşağıdayım!” diye bağırdı annesi ve Logan'ların bodrum katından yükselen açık, ahşap basamakların üzerindeki ayakkabı seslerini duydum. Eskiden aşağıda kimya deneyleri yapardık ve annesinin yukarı çıktığını duyduğumda, kaynayan suya boraks eklediğimizi, erimesi için karıştırdıktan sonra damla damla kırmızı gıda boyası sıktığımızı çok net olarak, tüm renkleriyle canlı canlı hatırladım. O sahte kanın yavaşça dağılması gözlerimin önüne öyle parlak şekilde geldi ki neredeyse gerçekte gördüğümünden daha güzeldi. Bu görüntüyü zihnimde tutmaya çalıştım.

Logan'ın annesi yüksek sesle ve heyecanlı bir şekilde, “Emma!” dedi. Yemeğın kokusunu o zaman alabildim. İçeri girdiğimde fark etmemiştim. Kokuların veya duyduğum seslerin rastgele ve düzensiz olmalarından hoşlanmıyordum. “Spagetti ve köfte yaptım!” dedi Logan'ın annesi.

“Ya!” dedim. “Teşekkürler.” Logan ve ben birinci sınıftayken, spagetti ve köfte benim en sevdiğim yemeklerdi ve Logan'ın annesi bunu hiç unutmamıştı. Fakat üç sene önce annemle babam bizi bir çiftliğe götürmüşlerdi ve ben orada birbirlerine sokulan tavukları gördükten sonra aslında onların bizden sa-

dece biraz daha tombul, daha küçük ve tüylerle kaplı insanlar olduklarını fark ettikten sonra et yemeyi bırakmıştım. Aile üyelerinin birbirlerine öyle sokulmaları bana yetmişti. Bir daha tavuk bile olsa hiç kimsenin vücudunu yiyemezdim. Fakat bunu annesine söylememesi için Logan'a yemin ettirmiştim çünkü bu konudan o zaman söz etmemiştim ve onun köftelerini bol bol övmüştüm (ve onları mendilime saklayıp sonra atmıştım), bu nedenle artık bunu söylemek için çok geçti. Şimdi Logan'ın annesinin kendisine yıllardır bana yedirdiği devasa köfteler konusunda yalan söylediğimi anlamasındansa, birkaç senede bir Köpük'e birkaç köfte atmayı tercih ederdim.

"Teşekkürler Bayan F.," dedim. Converse'lerimi çıkardım ve Logan'ın odasına gittim. Odası, Naomi ile benim odamdan küçüktü ve bana içini o kadar çok anlatmıştı ki sanki hâlâ görüyor gibiydim. Logan ne zaman duvardaki bir posterini değiştirse, odasının nasıl görüldüğünü bilmem için bana söylerdi. Bunu benden çok kendisi için yapıyor olmasını da umursamıyordum.

"İkimizin fotoğrafını astım. Geri döndüğün ilk hafta sahada çektiirdiğimizi hatırlıyor musun?" dedi. Kapıyı arkamdan kapayarak yatağına oturdum ve Köpük'ün de rahatlayarak yanıma kıvrıldığını hissettim.

"Ne fotoğrafı?"

"Trey'in telefonuyla çektiği fotoğraf. Çok tatlı çıkmışsın; başını arkaya doğru atmışsın ve saçların güneş ışığında daha siyah görünüyor ve gözlüğün de yüzünde çok düzgün duruyor ve gülüyorsun. Harika görünüyorsun ve dudaklarında da benim rujum var... hatırladın mı ikimize de sürmüştüm? Her neyse, ben de senin hemen yanımdayım ve sana bakıyorum. Sana da

bir kopyasını vereceğim. Ayrıca herkesin senin ne kadar seksi olduğunu görmesi için Facebook'a da koydum."

"Teşekkürler," dedim.

"Şey, Em, benimle kısa bir süre için annemin odasına çıkar mısın?"

"Tabii çıkarım," dedim.

Logan'ın annesi dışarı çıkmak için hazırlanırken biz de onun odasında oturduk çünkü bunun için fazla büyük olmamıza ve sonu her seferinde Logan'ı üzse de bundan keyif alıyordu. Annesiyle arasında karşı koyamadığı bir çekim vardı. Annesi ne zaman evde olsa, Logan istemese de hep ona doğru kayıyor, sürükleniyor ve koşuyordu. Büyük olasılıkla annesiyle olabildiğince çok vakit geçirmek istiyordu. Annesinin giyebileceği elbiseler konusunda konuşuyorlardı ve tüm odada gümüşü bir his belirliyordu. Topuklarının sesi, anneminkine hiç benzemeyen tatlı ve keskin parfümünün kokusu... Benim annem şampuan ve ekmek kokardı ve sarıldığında yumuşaktı.

Logan'ın annesi çok zayıf olduğu için sarıldığında, göğüslerini kibrite takılı zeytinler gibi kemiklerinin üzerindeymiş gibi hissedirdim. Yanıma gelip bir elbiseye dokunmamı söyledi. Elbisenin kumaşı sert ve berbattı ve Logan'ın annesi yüzümdeki ifadeyi görünce kahkaha attı.

"Haklısın, Emma," dedi. "Bu sentetik ve kaşıntıran bir kumaş." Üzerini değiştirdi ve sonra bir parfüm dalgasıyla yeniden yanıma geldiğinde bu seferki elbisesi o kadar ipeksiydi ki soğuk bir his veriyordu.

"Bunu beğendim," dedim fakat Logan beğenmedi ve geceliğe çok benzediğini söyledi.

Annesi bozuk paranın cepte çıkardığı metalik sesi andıran bir kahkaha attı.

“Zaten öyle olması gerek,” dedi Logan’a. Bu cevap Logan’ı üzmüştü ve annesi de bunu fark etmiş olacak ki ekledi: “Tabii ki üzerine küçük bir bolero giyeceğim.” Logan’ın canı sıkkın bir şekilde içini çektiğini duydum ve yataktan kalktığında ben yatağın içine biraz daha gömüldüm.

“Biz yemek yemeğe gidiyoruz, anne,” dedi Logan ve bir an duraksayarak beni bekledikten sonra odadan çıktı. Ben de rahatladığımı hissederek yataktan atladım ve annesinin odasından çıktım.

“Bekleyin de çıkmadan size sofrayı kurayım,” dedi annesi ve arkamızdan aşağı indi. Sonra tabaklarımıza makarna koydu, ısıttı ve randevusuna gitti. Kapı açıldığında koyu mavi ve serin geceyi hissettim. Logan ve ben de masada makarnalarımızı yedik ve köfteleri de Köpük’e verdik.

“İyi misin?” diye sordum Logan’a. Tabağındaki yemeğiyle neredeyse ritmik seslerle oynadığını duyabiliyordum.

“Evet,” dedi. Ayağa kalktı, tabaklarımızı temizledi, lavaboda suya tuttu ve sonra Mayburg’daki toplantımıza hazırlanmak için odasına geri döndük.

“Keşke...” diye söze başladı fakat sonra sustu.

“Keşke,” diye yumuşak bir sesle tekrar ettim. Belki başladığı şey her neyse bitirmek istemiyordur diye düşündüm.

“Her neyse,” dedi. “Keşke ben de evden gizlice çıkmak zorunda kalsaydım. Önemli bir şey değil. Senin ailenin iki yüz tane çocuğu olmasına rağmen hâlâ ‘Üşüme, ara ve haber ver,’ gibi şeyler söylüyorlar ve annemin çıkacağını bilselerdi seni

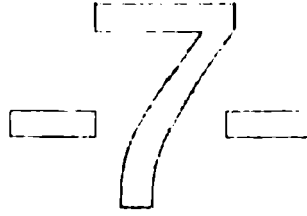
hayatta göndermezlerdi. Ama benim annemin tek bir çocuğu var ama o hiç...”

Biraz sonra pişman olacağını ve annesiyle ilgili iyi bir şey söyleyeceğini bildiğim için onun sözünü kestim. “Bunun nedeni benim kaza geçirip kör olmam ve annemler bunun için kendilerini affedemiyorlar.”

“Biliyorum,” dedi. “Annem harika biri. Durum o kadar da kötü değil. Şanssız değilim, annem bana annelik yapamıyor falan demiyorum.”

Logan için kalbimde bir acı hissettim. “Annen harika biri,” dedim, ağızımdaki yalanın belli belirsiz, yapay, mor rengindeki üzüm tadını hissederek. Belki de Logan’a yalan söylemeyi öğrenmek büyümenin bir parçasıydı. Ve bunu yapmaya devam etmek istemesem de nedense kendimi durduramıyordum.

“Evet,” dedi ve sonra ikimiz de sustuk ve sessizliğimizle, bunun doğru olduğunu düşünmek konusunda anlaştık.

Kazadan sonra heykelin yanına hiç gitmemiştim ve Logan korkumu hissetmiş gibi yol boyunca hep elimi tuttu ve oraya varıp da Trey Brighton'ın sesini duyana kadar da bırakmadı. Toplantımız için orada bizi beklediklerine inanamıyordum ama oradalar. Eskiden herkes geceleri Lake Sokağı'nda takılırdı fakat Claire'in olayından beri sokakta sürekli yetişkinler vardı: Memur Crag veya Muscan, kasabanın polisleri veya birilerinin anne babası gibi. Sanki kasabada, bizim yalnız bırakılamayacağımıza dair tuhaf ve dile getirilmemiş bir kural vardı. Çünkü kendimizi öldürebilirdik. Bunun yarattığı tek fark şuydu: İçki içmek istiyorsan, bunu dışarı çıkıp heykelin önünde buluşmadan önce birinin bodrum katında yapmak zorundaydın. Sauberg'de hiçbir zaman yapacak fazla bir şey olmamıştı; herkes her zaman sadece "kasabanın merkezine" ve başka çocukları arayan çocukları aramaya giderlerdi. Çoğu kasabada da böyleydi galiba. Ve bunu hâlâ yapıyorduk. Hayatta olmanın, özellikle de ben olmanın en tuhaf yanlarından biri, çok fazla şeyin aynı kalmış olmasıydı. Her şey değişmiş olsa bile...

“Selam, çocuklar,” dedi Logan. Büyük olasılıkla Trey orada olduğu için sesinde bir parıltı belirmişti.

“Merhaba, Lo. Selam, Emma,” dedi Zach Haze. Demek Trey’in konuştuğu kişi oydu.

“Selam, Zach,” dedim. Sonra, bir müzikalde sıradan bir parça çalışıyormuşuz gibi hepimiz dönüp ormana doğru yürümeye başladık.

Yürüyüş düşündüğüm kadar korkunç geçmedi, sadece otobanda yürüdüğümüz sırada bir araba yanımızdan hızla geçti ve sebep olduğu rüzgâr beni neredeyse yere deviriyordu. Köpük’e araba çarpacağından çok korktum; onsuz tek bir gün bile yaşayamazdım. Trafiği dinlemeye ve bir yandan da konuşmaları duymaya çalıştım. Gürültü içinde kelimeleri seçebilmeyi öğrenmiştim ve açıklaması imkânsız olsa da herkesin sesini ayırt edebiliyordum. Bu tür konuşmalar benim için tuhaf bir netlik kazanmıştı. Sanki her ses kendine özgü bir renkle parlayan, bir derinliği ve türü olan, gerilmiş bir kurdele gibiydi. Onları görüyor gibi duyuyordum. Trey’in alçak, karanlık ve boğuk, mor bir sesi vardı ve trafiğin gürültüsü içinde ağabeyinin önümüzdeki Cannons konseri için bileti olduğunu, harika bir konser olacağını, konseri şehirdeki Sable Sahnesi’nde yapacaklarını çünkü başka hiçbir yerin öylesine büyük bir kalabalığı kaldıramayacağını ve abisinin biletler satışa çıkmadan bir gece önce sabah ilk on bilet almak için geceyi dışarıda geçirdiğini çünkü korsan bilet satışını önlemek için bir kişiye en fazla on bilet satıldığını anlatıyordu. Fakat radyo istasyonlarının ve çok zengin insanların kuponları olduğu için elli bilete kadar

alabiliyorlardı ve bu çok saçmaydı fakat ağabeyinin fazldan üç bileti vardı falan filan.

“Cannons’a bayılırım!” dedi Logan, biraz yüksek sesle. Ve Trey’in bitmek tükenmek bilmeyen rock ’n’ roll monoloğunun ortasında normalde olmayacak bir sessizlik oldu. Solgun, çıplak sözleri havada asılı kalarak titrediler. Ortalığı yumuşatmak ve Logan’ın utanç verici bir duruma düşmesini önlemek için bir şey, herhangi bir şey söyleyebilmek için cesaretimi topluyordum ki ben kelimeleri ağzımdan çıkarmaya çabalarken Zach’in sıcacık sesi geldi. “Evet, Cannons çok iyidir. Ben de çok severim. İki bileti Logan ile bana ayırmaya ne dersin? Seninkini de ben alırım.”

Göğsümden mideme ve sonra ayaklarıma bir şeyin indiğini hissettim, belki de bunlar söylemek üzere olduğum sıkıcı sözcüklerdi. Yerin dibine girebileceğimi hissediyordum. Logan beni kurtarmaya çalıştı. “Üç bilet yok mu? Emma, sen de onları seviyordun, değil mi? Neden hepimiz birlikte gitmiyoruz?” Kimse bir şey söylemedi.

Gece soğumaya başlamıştı ve hava öylesine nemliydi ki tenimin ve saçlarımin ıslandığını hissedebiliyordum. Zihnimdaki tüm kanallar, Zach’e olan yoğun ve duygusal hislerimle tıkanmıştı. Birisinin seni tek başına bir yere çağırması, bizim okulumuzda önemli bir konuydu. Sizi hemen ve kesin olarak kız arkadaş/erkek arkadaş ilan etmelerine neden olurdu. Takılmak sayılmazdı fakat biriyle gerçek bir randevuya gidersen, bunu herkes öğrenir ve seninle dalga geçerdi ve sonunda evlenmen gerektiğini falan düşünmeye başlardın.

Yavaşlamaya başladık ve yolun kenarındaki ağaçlar sıklaştıkça yoğunluklarını duyabiliyordum. Yapraklar dökülmüş ve

kışın yoğun kokusu ormana sinmeye başlamıştı. Çok geçmeden Zach konusunda hissettiğim hüznün yerini korku almaya başladı. Köpük ağaçların arasına doğru yürüdü çünkü onu o tarafa doğru yönlendiriyordum fakat sonra başını kaldırdı ve *Ciddi misin? Gerçekten de buraya girecek miyiz? Ve cevabın evetse neden?* dermiş gibi titreyerek bana baktı.

Josh Winterberg, Zach ve Trey öne geçtiler, fenerleri yaktılar ve dalların arasında onların bize açtıkları yolda hızla ilerlemeye başladık. Logan yeniden elimi tuttu ve önüme geçerek bana yol gösterdi. Ağlamamaya çalışıyordum. Köpük nefes nefese kalmıştı ve benim kalbim de kaburgalarımın içinde deli gibi atıyordu. Beş ya da altı dakika boyunca ayaklarımızın altında çıtırdayan dalların sesini dinleyerek ve yüzümüze gelen yaprak ve dalları iterek sessizce yürüdük. Yine yükseldiğimi hissettim; Birden annem olduğumu ve beni izlediğimi düşündüm. Git-tikçe artan donuk bir korku hissederek, *Gece vakti ormanda ne yapıyor? Düşecek mi? Canı yanacak mı?* diye düşündüm. Fakat sonra bu his kayboldu ve yine Mayburg'ün çürümüş ormanının havasını soluyarak Köpük'le birlikte ağır aksak ilerleyen kendim oldum ve işte gelmiştik. Trey ile Zach önce kimin içeri gireceği konusunda tartışıyorlardı; ikisi de girmek istiyordu; belki de Logan'ı etkilemek için yarışıyorlardı.

Fakat içeri girdiğimizde Trey, "Ah, Tanrım neden bunu birimizin evinde ailelerimizle birlikte yapmıyoruz ki?" dediğinde hepimiz rahatlayarak güldük. Herkesin gözünün önünde kendini koca bir korkağa düşürmeye istekli olmasının şirin olduğunu düşündüm. Ben hiçbir zaman korktuğumu kabul etmezdim.

"Saat kaç?" diye sordu Logan ona, o eflatun rengi sesiyle.

“Dokuz elli iki,” dedi Trey. Trey’in kur yaptığını düşündüm çünkü bu fazla kesin bir cevaptı. Belki de Trey o kadar detaycı ve kontrolcü biriydi ki “ona on var” veya “dokuz elli” diyemiyordu çünkü tam olarak elli ikiyi söylemesi gerekiyordu. Belki de sadece Logan’ın da Trey’i sevmesini istiyordum. Böylece Zach ile Logan’ın birbirlerine âşık olma ihtimalleri kalmazdı.

Trey, Logan’a ne hissediyor olursa olsun, ben Logan’ın yerinde olmak istiyor ve bu nedenle kendimden nefret ediyordum. Kıskançlıkla içimi parçalayan sarı rengi zihnimde içi kurt dişleriyle dolu bir ağız olarak görebiliyordum. Logan olamıyorsam, neden Blythe Keene olmuyordum? Ya da kendimden başka herhangi biri? Şey, tabii Claire hariç.

Logan omzuma dokundu. “Birkaç dakikamız var. Belki biraz yerleşebiliriz.”

“Yerleşmek derken?” diye sordum, istemediğim kadar sert bir sesle. Karanlıkta yönümü bulmaya çalışıyor ve hiçbir şeyi hissedemiyordum. “Bilirsin işte,” dedi. “Oturacak bir şeyler bulmak, bir çeşit daire oluşturmak, tüm fener ve lambaları yakmak gibi şeyler. Kahretsin. Burası cehennem gibi. Aklım neredeydi ki?”

Belki de hepimiz ne kadar korktuğumuzu itiraf edecektik. Bu fikri sevmiştim. Herkes rastgele ellerine aldıkları gürültü, kırık şeyleri daire şeklinde dizerken ben de Köpük’le bir kenarda durdum.

“Kahretsin!” dedi Logan. “O neydi?”

“Büyük olasılıkla fareler,” dedim, metal gibi cesur bir sesle. Köpük hızla soluk alıp veriyordu. Korkmuş ya da avlanıyor

veya benim için endişeleniyor olabilirdi. Başını okşadım fakat o kesik kesik nefes almaya devam etti.

“Burası mükemmel bir yer,” dedi Josh. Galiba bu da Josh’un o işler acısı tuhaflığını ya da büyük olasılıkla korkusunu saklamak için seçtiği bir yoldu.

“Ne için mükemmel?” diye sordu Trey. “Korku filmi için mi?” Trey bebensiliğini saklamak zorunda kalmayacak kadar güvenli konuşuyordu.

O sırada kapıya vurulunca, korku tarafından hazırlanmış bir kareografiyi canlandırır gibi hepimiz aynı anda fena halde sıçradık. Blythe Keene kahkahalar atarak içeri geldi. Yanında getirdiği kişiyle ilgili verdiği bilgileri dinledim.

“Bu Dima, çocuklar,” dedi nefes verir gibi. Burnuma sigara kokusu gelince Blythe’in ne zaman sigaraya başladığını merak ettim. Eskiden beri de içiyor olabilirdi; çocukluğumdan beri tüm hafta sonlarını onunla geçiriyor değildim elbet.

“Selam,” dedi Dima. Bu kız Lake Main’e gitmiyordu ve daha önce sesini hiç duymamıştım.

“Aman Tanrım!” dedi Blythe o sırada, her zamanki nane kokulu pırıltılı hali ve kazadan sonra farkındalığının arttığı o eşsiz, popüler kız kırıltısıyla. Bir sözcükte ne kadar az hece olduğunun önemi yoktu çünkü Blythe onu milyonlarca heceye ayırabilir ve sözcüğün seslerini tepelere tırmandırabilir, vadilerde gezdirebilir ve haritanın her köşesini dolaştırabilirdi. Bana, *Küçük Deniz Kızı* filminde her notayı ağzından büyük bir istekle çıkaran Ariel’in sesini hatırlatıyordu. Blythe böylesine sonsuz iştahlı biriydi ve bazen sanki tüm dünyanın amacı onu beslemek ve onu geri istemek oluyordu.

“Bu çok korkutucu,” dedi. “Burada ne işimiz var?” Arkadaşı Dima bir kez daha güldü ve kahkahasının içinden çıkan dumanı duydum.

“Toplantı yapıyoruz,” dedi Logan, kaldırımdaki buzun üzerindeki tuzu andıran gevrek sesiyle. “Oturun lütfen.”

“Siz toplantı yapıyor olabilirsiniz,” dedi Blythe. “Bense kalp krizi geçiriyorum. Deem, sen buraya otur.” Dima’nın oturması için bir şey çekmiş olmalıydı çünkü bir şeyin yere sürtündüğünü duydum. Köpük huzursuz bir şekilde inlerken Trey Brighton belki de Blythe’i ne kadar etkileyici bulduğunu göstermek için gereğinden yüksek bir sesle kahkaha attı ve onun sesine doğru yaklaştı. Logan’ın fiziksel olarak canı yanmış gibi bir nefes aldığını duydum ve Blythe tamamen ilgisiz bir şekilde, “Teşekkürler, Trey,” dedi. Ona neden teşekkür ettiğini bilmiyordum. Üzerine oturması için bir kutu mu vermişti? Yoksa sırtını mı sıvazlamıştı? Ölümsüz bir aşk mı vadetmişti yoksa?

Logan, beni kendi yanındaki bir süt kasasının üzerine oturttu. Dokunmak için uzandığımda, “Üzerinde tek bir bakteri bile yok,” dedi.

Sonra Blythe, “Hey, Deem, bir tane daha alabilir miyim?” diye sordu.

Ve Logan beni çok şaşırtarak, “Ben de alabilir miyim?” diye sordu.

Logan hemen yanımda çakmağı çaktığında, ses ve benzin kokusu korkuyla irkilmeme neden oldu. Sonra Lo sigarayı gürültülü bir şekilde içine çekti. Belki de bunu herkes onun ilk sigarasını içmediğini anlasın diye yapmıştı. Bu onun üçüncü sigarasıydı. Bunu biliyordum çünkü ikimiz ilk sigarayı on

iki yaşındayken Lo'nun arka bahçesinde içmiştik. Sarah'nın sigara içtiğini keşfettikten sonra sigaraları ondan çalmıştım. Logan'la ruj sürmüş, sigaralarımızla film yıldızları gibi pozlar vermiştik. Birkaç fotoğraf çekmiştik fakat sonra, "Aman Tanrım ya ailemiz sigara içtiğimizi öğrenirse," diye fazlasıyla endişelenerek fotoğrafları silmiştik. Şimdi düşündüğümde onların buna güleceğinden emindim fakat o zamanlar suç sayılabilecek kadar tehlikeli bir şey yaptığımızı düşünmüştük. Logan ikinci sigarasını Kaliforniya'da ilk regl olduğu zaman içmişti. Tek başına ped almaya giderken çok telaşlanmış ve eczaneye giderken babasının binasında oturan bir adam sigara içiyormuş ve ona da uzatmış. Bu hikâyeyi bana anlatırken, adam ona sigara teklif ettiği andaki Logan'a dönüşmüş ve bana, "Bir sigara içmek zorundaydım, bilirsin işte," demişti.

"Hazır mısın?" diye fısıldadı Logan bana Amanda, Deirdre, Carl Muscan ve David Sarabande geldiklerinde. Logan sigara kokuyordu ve bu koku hiç tanıdık değildi ve korkutucuydu. Logan, Zach ve ben yan yana oturuyorduk, Köpük da ayaklarımızın dibindeydi. Oda sessizleştiğinde Logan beni dürttü.

"Pekâlâ, şey," diye söze başladım, "geldiğiniz için teşekkürler, çocuklar. Görüldüğü gibi toplantı yapmak için tuhaf ve çılgın bir zaman ve bildiğiniz gibi garip bir yer." Güneş gözlüğüm burnumdan aşağı kayıyordu; iterek düzelttim. "Toplanmak istememizin nedeni -aslında birkaç nedeni var- işte burada." Cebime uzandım, katlı duran notlarımı açtım ve parmaklarımı üzerlerinde gezdirdim. "Etrafımızda neler olduğunu anlamak ve belki de, bilemiyorum, bunları kontrol etmenin yollarını

bulmak için konuşmak istedik. Demek istediğim, hayatlarımızı kontrol etmek için.” Odanın içinde korkutucu bir sessizlik vardı.

Sonra Blythe Keene, “Neden?” diye sordu, sessizliğin ortasında. Artık sesinde bir renk veya tını, yani onu çizgi filme benzetebileceğim bir şey yoktu.

“Ne neden?” diye sordum.

“Sadece konuşacaksak neden bu şekilde buluşuyoruz?”

“Birçok nedeni var,” dedim, tıpkı planladığım gibi, çünkü bu sorunun geleceğini biliyordum. Fakat bu kadar erken gelmesini ya da Blythe Keene’den gelmesini beklemiyordum. Bu soruyu onun sorması, cevaplamamı zorlaştırıyordu fakat aynı zamanda bir aciliyet kazandırıyordu. “Asıl nedeni Claire’e olanlar. Biliyorsunuz, o da bizden biriydi ve kendimizi şey hissettik, yani, kimse bize onun gerçekten neden...”

Odadaki tansiyon bir anda toplu halde yükseldi. Göğüslerimizin sıkıştığını, nefeslerimizin kesildiğini hissettim. Aramızda ölü bir kız vardı ve biz onu kurtarmak için hiçbir şey yapmamıştık. Bunu açıklamak zorunda değildim çünkü zaten ortadaydı fakat herkesi davet ederek ve onun kıyıya vurduğu sahilin yanındaki karanlık, terk edilmiş bir evde ismini söyleyerek bunu zaten yeterince belli etmiştim. Ben dile getirilmeyen bir kuralı çiğnemiştım: Claire’in intiharının bizim hatamız olduğunu, elimizden geleni yapmadığımızı ve hâlâ da yapmıyor olduğumuzu en azından büyük bir topluluk içinde kabul etmeyecektik. Gerçekten de “ilaç alarak” kaza geçirdiği masalına inanacak ve aramızdan başka biri ölene kadar içimiz rahat bir şekilde mi yaşayacaktık? Olanlardan kaçınmak için sebebini bilmemiz gerekmez miydi? Fakat bazen çoktan beri

düşündüğünüz şeyle herkesin yüzleşmesini sağlamak, ortaya yeni ve bilinmez bir şey atmak kadar tehlikeliydi. Çünkü gerçeği kabul etmek onu dünyanın içine korkutucu bir şekilde hapsetmiş oluyordu.

“Şey, konuyu takip etmekte zorlanıyorum,” dedi Trey. “Tam olarak ne söylemek istiyorsun?” Yalnızca Blythe’in tarafında olmak istiyordu fakat oranın hangi taraf olduğundan emin değildi.

Zach kendinden beklenmeyecek kadar çabuk konuştu. “Demek istediğimiz şu, eğer Clarie’e olanlar bizden birinin başına gelseydi, diğerlerinin bu konu hakkında konuşmasını, olayı çözmesini ve bu olay sanki bir yabancının başına gelmiş gibi hissettirmeyecek şekilde dürüst olmasını isterdik.”

Her zamankinden çok daha fazla âşıktım ona.

“Her şeyden önemlisi, hepimiz bir daha böyle bir şeyin tekrarlanmayacağından emin olmaya çalışmalıyız, öyle değil mi?” diye ekledi Logan. “Yani belki olanlar hakkında, aramızda gerçek bir konuşma yapabilirsek, birbirimizi nasıl koruyacağımızı bilebiliriz.”

Sesi inanılmaz geliyordu; yumruğunu havaya kaldırmış, gözleri parlayan bir savaşçı gibiydi. O kısmı kendim söylemiş olmayı istesem de Logan’la gerçekten gurur duyuyordum. Şimdi ben konuşmak istiyordum fakat ilk konuşan ben olduğum için hâlâ nefes nefeseydim. Leah ile zihinsel bir bağlantı kurarak onun sözcüklerinden bazılarını düşünmeye çalıştım. Onları çok uzun zamandır zihnimin bir köşesinde biriktiriyordum ve böyle bir zamanda kullanmayacaksam ne zaman kullanacaktım? Fakat söyleyecek bir şey bulamadım.

“Neler oluyor?” diye sordu Amanda Boughman. “Yani eğer ‘gerçeği söyleyeceksek’ ya da her ne demek istiyorsanız.”

“Ayrıca biz de kimse bilmediği için mi gerçeği bilmiyoruz? Yoksa kimse bize söylemek istemediği için mi?” diye ekledi Zach.

“Katılıyorum,” dedi David Sarabande. “Bu gerçekten saçmalık.”

Sırf rahatlayabilmek için parmaklarımı yine notlarımın üzerinde gezdirdim.

Josh Winterberg fark etti çünkü, “Karanlıkta okuyabilmek çok güzel,” dedi.

Yüzüme sıcak bastı. “Şey, teşekkürler,” dedim.

“Peki, Claire konusunda ne yapabiliriz?” diye sordu Deirdre. Bir cep telefonu çaldı ve birisi sesi kapamak için aceleyle kalktı. “Özür dilerim,” dedi Amanda Boughman.

“Claire hakkında hatırladıklarımızı söyleyerek başlayabileceğimizi düşündük,” dedi Logan. Kimse bir şey söylemeyince Logan’ın kıpırdanmaya başladığını hissettim. Sanki yürüyüp gitmek istiyormuş gibi ayaklarını hareket ettirdi fakat o zaman planımız işlemeyeceği için yeni ve daha farklı bir sesle ekledi: “Her neyse, işte bu nedenle de konuşmak ya da onun gibi bir şeyler yapabilmek için bu grubu topladık.”

“Bu kadar mı?” diye sordu Josh. “Grup bu kadar kişi mi olacak?”

Bir hareketlenme oldu ve sonra çakmak sesi ve ardından sigara kokusu geldi. Gecenin serinliği, sigara dumanı ve Brainch Nehri’nden geldiğini düşündüğüm boğuk bir ses, göğsümde bir hareketlenmeye neden oldu. Tüm cesaretimi toplayarak konuşmaya başladım: “İsteyen herkes gelip konuşabilir. Biz sadece

tanıdığımız insanlarla başlamayı ve bilirsiniz işte, birbirimize nasıl yardım edebileceğimizi sormayı düşündük. Yani yardıma ihtiyacı olduğunu ya da yardım edebileceğini düşünen birileri varsa veya...”

Gerçek karanlığın ve kendi karanlığımın içinde binlerce böceği andıran gözün üzerime dikildiğini düşününce gergin bir şekilde sustum. Bu toplantıyı neden düzenlemiştim ki? Başka biri olsaydım, akli başında biri, şu an Mayburg’de gizli, muhtemelen saçma ve anlamsız bir toplantı yapmak yerine evimde, yatağında olurdum. Kendimi toparlayarak dik oturmaya çalıştım. Parmaklarımı notlarımda gezdirmek kendimi biraz daha iyi, güvende ve güçlü hissetmemi sağlıyordu.

“Bu senin fikrin miydi, Emma?” diye sordu Josh.

Ses tonundan bir anlam çıkaramadım. “Şey, birkaçımızın fikriydi. Yani aslında tam olarak...” Konuyu nereye bağlayacağımı bilmediğim için durdum. Bu tam olarak bir fikir değil miydi? Bu sadece ihtiyacımız olduğunu düşündüğüm bir şey miydi? Kimsenin benim başkanlık yapmak istediğimi sanmasını ya da kendi planım için kendilerini piyon olarak kullandığımı hissetmesini istemiyordum.

Bu nedenle, “Kimin fikri varsa, her zaman konuşulacaklar listesine ekleyebiliriz,” dedim. Ailemden öğrendiğim kadarıyla, bunu istemiyor olsam bile yine de diğer insanların da söz hakkı olduğunu belli edecek şekilde davranırsam, konu daha kolay çözüldü. Aksi takdirde istediğimi hiçbir zaman elde edemezdim.

“Bence bu harika bir fikir, Emma,” dedi Deirdre Sharp.

“Birbirimize yardım etmek ya da dürüst olmak derken ne demek istiyorsunuz? Yani yapmaya çalıştığımız şeyi sözcüklere dökmenin bir yolu var mı?” diye sordu Coltrane.

“Şey, Claire konusunda mı?” diye cevap verdi Logan.

“N’olmuş Claire’e?” diye sordu Blythe, tuhaf ve soğuk bir sesle.

“Belki de onun hakkında konuşmalıyız,” dedi Logan.

“Zaten sürekli Claire hakkında konuşuyoruz,” dedi Monica Dancat. Onu çok iyi tanıımıyordum. O bir koşucuydu ve zamanının tümünü koşarak geçirirdi. Logan onun erkek gibi biri olduğunu söylese de bunun ne anlama geldiğini bilmiyordum.

“Kesinlikle,” dedi Blythe. “Bunların bilinmesini istemiyor olabileceği hiç aklınıza gelmedi mi? Ailesinin ve yakın arkadaşlarının bu konuyla yalnız ilgilenmeyi isteyebileceklerini ve haber kanallarının onun hayatının tüm özel ayrıntılarını öğrenmemelerinin nedeninin bu olabileceğini düşünmediniz mi?”

“Evet, fakat biz haber kanallarını kastetmiyoruz,” dedi Logan. “Biz kendimizi, yani onun arkadaşlarını kastediyoruz.”

“Olanlar hakkında konuşmalıyız,” dedi Deirdre, “eğer Sauberg için bir umut olmasını istiyorsak.” *Umut* komik bir sözcüktü; plastik bir kap gibi saydamdı ve kullanıldığı cümlelerin içindeki diğer sözcüklere göre renk değiştiriyordu. “Neler olduğuyla ilgili düşüncelerini söylemek isteyen var mı? Ya da nedenini?”

“Söylenecek ne var ki?” dedi David Sarabande. “Kafası iyiydi ve kendini öldürdü. Daha ne öğrenmek istiyorsunuz?”

“Sen ciddi misin, David? Eğer sen ölseydin, hepimizin kafası iyiydi ve kendini öldürdü diye düşünmemizi mi isterdin?”

Söylenecek çok şey var,” diye karşı çıktı Logan. “Mesela şuna ne dersiniz; Claire gibi bir insan neden kendini öldürmek istesin?”

“Evet ama ben kendimi öldürmezdim, Logan,” dedi David.

“‘Claire gibi biri’ derken ne demek istiyorsun?” diye sordu Blythe. Sesi oldukça öfkeli geliyordu.

“Bu bizim işimiz değil, Claire’e neler olduğunu bulmak polislerin görevi,” dedi birisi. Sesin Carl Muscan’a ait olduğunu fark ettiğimde şaşırmadım. Amcası polis memuruydu.

“Hiçbirimizden farkı olmayan biri, demek istedim,” dedi Logan, Blythe’a. Sesi sakinleşmişti ve bu sözleriyle biraz geri çekilmişti. “Fakat tabii ki sen onun en iyi arkadaşıydın. Geçmişteki Claire hakkında neden konuşmuyoruz? Mesela neden düşüncelerimizi veya onun hakkında bildiklerimizi falan söylemiyoruz?”

Blythe bir şey söylemedi.

“Annem ve babam boşandıklarında Claire bana yardım etti,” dedi Amanda Boughman. Amanda, altıncı sınıfa kadar ağzından sakız eksik olmayan ve sürekli kendinden söz eden bir dansçıydı. Sonra sık sık iş seyahatine giden babası Houston’da başka bir ailesi olduğunu söylemiş ve onlarla yaşamak için oraya taşınmıştı. Bunlar benim kazamdan ve Claire’in olayından önce olduğu için, babasının taşınması kasabamızın hayal edebileceği en büyük olaydı. Herkes sürekli Amanda ile annesinin Sauberg’de kalıp kalmayacaklarını konuşuyordu ve onlar burada kaldılar. Ve annesi artık bekâr bir kadındı ama muhtemelen her zaman öyleydi. Gerçekten değişen tek şey, en azından dışarıdan bakıldığında, Amanda’nın çok fazla konuşmayı bırakması ve bir daha asla ailesinden bahsetmemesiydi.

Bu zamana kadar... Bu konuyu Mayburg'de açmış olması ilgimi çekmişti.

"Nasıl yardım etti?" diye sordu Logan, hevesli bir şekilde.

"Bana söylediği şeylerden biri, hayatımın bittiğini düşünmemem gerektiği çünkü iki sene sonra tamamen farklı bir insan olacağımdı. Yani söylediğine göre, o zaman kendimi öldürseydim, o farklı insanı da öldürmüş olacaktım ve kim bilir belki de o kişi çok mutlu biri olacaktı. Tabii beş, on ve on beş yıl sonra dönüşeceğim kişileri saymıyorduk bile. 'Bir gün babanın evi terk etmesi sana başka birinin başına gelmiş gibi görünecek. Artık o insan olmayacaksın,' demişti."

"Bunları *ben* de ona söyledim," dedi Blythe. "Ama anlaşılan kendisi bunları unutmuş."

Bu sözleri duyana kadar Blythe'in Claire'e bu kadar öfkeli olduğunu fark etmemiştim. Logan kendini öldürseydi sinirden deliye dönerdim. Logan bunu yapar mıydı? Ve yapsaydı, kaçımız kendimizi suçlayacaktık? Ben suçlardım. Ve babası da büyük olasılıkla sonunda annesini ve Lo'yu terk ettiği için kendini kötü hissedirdi.

"Fakat gerçek şuydu ki, ben kendimi öldürmeyi düşünmüyordum," dedi Amanda.

"Fakat uygun koşullar altında herkes kendini öldürürdü," dedi Josh.

Claire'in ailesini düşündüm ve o gittiği için şimdi onların da kendilerini öldürmek isteyip istemediklerini merak ettim. Belki de bir domino etkisi yaratacak ve kasabadaki herkes kendini öldürmek isteyecekti. Bay M. Claire'in cenaze töreninde öylesine çok ağlamıştı ki onu götürmeleri gerekmişti ve

Logan'ın söylediğine göre, Claire'in ölümünden sonra Bayan M. gözleri bomboş bakan bir heykele dönmüştü. Gözlerimi ve o korkunç, beyaz *boşluk* sözcüğünü düşündüm. Bazen markette Bayan M.'ye raslıyorduk ve bir keresinde Leah ile ben otururken onu Bridge Café'de görmüştük ve Leah onun bir zombiye benzediğini söylemişti. Ki bu da gayet mantıklıydı. Büyük olasılıkla o da benim kazadan sonraki halim gibi ilaçlarla uyuşturulmuştu. Hayatta, uyumuyor olmak bir yana, başımıza geldiğinde hayatta olmamamızı gerektiren bazı olaylar vardı: Çocuğunuzu veya gözlerinizi kaybetmek gibi...

Bilinçli olarak ölmemizi gerektiren tek şeyin şartlar olduğu konusunda Josh'ın haklı olmamasını umuyordum. Çünkü bu o kadar basit bir şeyse, hayatlarımıza nasıl devam edebilirdik? Acının, gece vakti kendimizi Brainch Nehri'ne atmamızı gerektirecek belli bir miktarı mı vardı? Bunu sormadım. Zihnimde coşan siyah sularla ve Leah'nın yanımda olmasını çok isteyerek öylece oturdum.

"Onu bilmiyorum, Josh," dedi Monica Dancat. "Bence kendini öldürmen için akıl sağlığının yerinde olmaması gerekir."

"Evet," dedi Amanda. "Yani bence, bilmiyorum, tanıdığım kimse öyle bir seçim yapmazdı. Yani gerçekte neler olduğunu biliyorum fakat işin içinde başka bir şey olduğunu düşünmekten kendimi alamıyorum. Yani, tüm yaz boyunca gördüğüm her erkek bana..."

"Ne?" dedi Carl. "Bunun bir cinayet olmadığını daha en başından söylediler." Görünüşe göre kafasında öyle çok et vardı ki gerçekte olan şeyi körü körüne kabul etmekten başka hiçbir seçeneği düşünemiyordu. Ya da belki düşünmek istemiyordu.

“Neden her *erkek*?” diye sordu David Sarabande. “Kadınlar kimseyi öldürmüyorlar mı?”

“Hayır, tabii öldürürler. Onu demek istemedim. Ben sadece...” dedi Amanda. Özür dilediği için hayal kırıklığına uğradım ama büyük olasılıkla ben de dilerdim.

Josh Winterberg onun sözünü kesti. “Biliyor muydunuz, eğer yükseklik korkunuz varsa, bu korku düşmekten değil, atlamaktan gelir. Bu şuna benziyor; beş saniye sonra kim olacağınızı bilmiyorsunuz ve o insan aşağıya atlayacak kadar çılgın biri de olabilir.”

“Bunu söyleyen kişi olmak istemezdim ama... bilirsiniz işte... Claire şey biri değil miydi...” dedi Elizabeth Tallentine.

“Ne biri?” diye sordu Blythe.

“Yani onun bağımlılık sorunu yok muydu demek istiyordum,” diye sordu Elizabeth, çok kibar bir sesle.

“Sorun sözcüğünü açıkla,” dedi Blythe ve Logan da dahil olmak üzere birkaç kişi kahkaha attı. Komik olmaya çalıştığını sanmıyordum ve gülmedim.

“İlaç bağımlılığı sorunlarından konu açılmışken, kimler içki ister?” diye sordu David Sarabande. Metal bir şeyin, bir kapak ya da belki bir şişe veya bir termosun açıldığını duydum. David Sarabande yanında içki matarası taşıyacak türde biriydi. Geçen yıl futbol oynardı fakat sonra notları yeterince iyi olmadığı için takımdan atılmıştı ve hemen ardından, “En azından şimdi tam bir aylak ve sarhoş olabilirim,” demişti, çünkü takımdayken içki içmeniz yasaktı.

Bir matara değil de koca bir şişe viski olduğunu anladığım şeyden içtiklerini duyabiliyordum ve Logan da bir yudum

aldıktan sonra şişeyi bana uzattı. İçmek istemiyordum fakat aynı zamanda kör, bakire bir içki düşmanı olarak görünmek de istemediğimden kocaman, kendimi kanıtlayacak cinsten ve düşündüğümünden daha da büyük bir yudum aldım ve ağzımdan mideme kadar giden korkunç bir yangın hissettim. Sanki şişenin içine dalmışçasına öksürmeye başladım. Biri kahkaha attı fakat kim olduğunu çıkaramadım.

“Yavaş ol, Emma! Bize de bırak!” dedi sonra David. Espriden anlayabildiğimi göstermek için gülmeye çalıştım.

“Evet, Claire ilaç kullanıyordu,” dedi David, sonra. “O seksi ve vahşi bir enkazdı; bunu hepimiz zaten biliyorduk,” dedi.

“Onun hakkında bir bok bildiğinizi sanıyorsunuz,” dedi Blythe.

“Ne tür uyuşturucudan söz ediyoruz?” diye sordu Carl Muscan. “Yani ot gibi mi? Banyo tuzu mu? Kokain mi? Yoksa annesinin ilaçları gibi mi?”

Carl’ın uyuşturucuları kategorilere ayırması ilgimi çekti. Sauberg’deki çoğu insan uyuşturuculardan hepsi aynıymış gibi söz ederdi ve bir nefes ot bile içseniz hemen ölecekmişsiniz veya insanı mahveden bir bağımlılığa kapılarak aklınızı kaybedecekmişsiniz gibi konuşurlardı. Annem ve babam bize her zaman kanunlara göre hangi ilaçların korkunç olduklarını anlatırlardı çünkü bu şekilde hayatta kalmamıza yardımcı olduklarını düşünürlerdi. İkisi de olaya farklı açılardan yaklaşırlardı; gençliğinde ortalıkta gördüğü her şeyi denemiş hippie bir sanatçı olan annem, bizim de aynı şeyi yapacağımızı düşündüğü için uyuşturucu deneme olayını onları ayırt ederek, “güvenli” bir şekilde yapabilmemize yardımcı olmak istiyordu

ve babam ise her zamanki içki düşmanı, bilimsel gerçeklerin hayranı, olağandışı kişi gibi davranıyordu.

“İçtiği her şeyin sadece ağrı kesici olduğunu söylediler,” dedi Blythe’in arkadaşı Dima. Konuya dahil olmasına şaşırdım.

Belki Blythe da şaşırmıştı çünkü, “Bu konuyu konuşmamızın sebebini hatırlatabilir misiniz?” diye sordu.

“Onları nereden buluyordu? Bu uyuşturucu satıcısı kimdi?” diye sordu Monica Dancat.

“Uyuşturucu satıcısı mı? Sözlerine dikkat et,” dedi Blythe. “Hey, Emma, sana bir şey sorabilir miyim?” Blythe’in sesinin geldiği yöne doğru hızla döndüm.

“Tabii, sor.”

“Neden geceleri bile güneş gözlüğü takıyorsun?”

Bu soru hiç hoşuma gitmemişti. Toplantının dikkatinin benim üzerime kaymasını istemiyordum ve galiba Blythe benim ikiyüzlü biri olduğumu ima etmeye çalışıyordu çünkü kendi hakkımdaki gerçekleri bile kabul etmek istemezken neden gerçekler hakkında konuşuyordum ki? Bunu anlayabiliyordum fakat kendi gözlerimle hiç görmemiş olsam da sol gözümün kimseye gösteremeyeceğim kadar iğrenç olması nedeniyle gözlük taktığımı kabul etmem zordu. Ve ne kadar iğrenç görüldüğümle ilgili sırrı herkesin öğrenmesini istemiyordum.

“Gözlerimi korumak için sürekli gözlük takmam gerekiyor,” dedim.

“Ha, tamam,” dedi fakat bunun doğru olmadığını anladığımı hissedebiliyordum. Bir canavar gibi görünüyordum olabileceğimden ve herkesin yüzümü göstermem için ısrar edeceğinden korktuğumu söylemek konusunda içimde büyük bir istek duydum. Eminim,

hepsi de yine de güzel göründüğümü ve hâlâ âşık olunabilecek biri olduğumu söylemek için birbirleriyle yarıştı. Sonra Zach bana çıkma teklif ederken herkes beni omuzlarında taşıdı.

Tuhaf sessizliğin geçmesini bekledim. “Üzgünüm,” dedi sonunda. “Sadece merak ettim.”

“Önemli değil.” Toplantının hemen bitmesini, o an herhangi bir yerde veya herhangi biri olabilmeyi isteyerek ellerimi kucagımda birleştirdim.

“Ben de bir şey sorabilir miyim?” diye sordu Josh. “Yani kabalık etmiş olmazsam? Karanlığa alışkın olduğun için burası sana bize geldiği kadar korkunç gelmiyor mu? Yoksa... eğer biraz şey olarsa, üzgünüm...”

Öfkelendiğimi ve duvarların üzerime üzerime geldiğini hissediyordum ve Blythe’in amacının da bu olduğunu düşündüm. Claire hakkında konuşmak için toplanmıştık ve gerçek konuya geri dönmek istiyordum. Fakat kaba olmayan küçücük bir soruyu bile cevaplamadan geçmenin ikiyüzlülük ve samimiyetsizlik olacağını da biliyordum. Bu nedenle bu zamanlar için hazırladığım ve o gün banyoda Jenna’ya verdiğim cevabı verdim: “Bu... neyse. Benim için karanlık yüzmek gibi bir şey. Mavinin serin ve rahatlatıcı tonlarına benziyor.”

Gerçek şuydu ki kazadan sonra ilk uyandığım ve göremediğimi fark ettiğim o an beni hayattan öylesine soğutmuştu ki kendi bedenimden çıkmak, hayatımdan koşarak kaçmak istemiştim. İnsanlar bana gözlerimle, gözlüğümle veya kazayla ilgili bir şeyler sorduklarında o an hissettiğim duygular bazen geri dönüyordu. Fakat tabii ki bu Josh Winterberg’ün veya herhangi birinin burnunu sokabileceği bir şey değildi.

Ya o gece Mayburg'de gerçekleri söyleseydim? *Sizi burada toplamamın nedeni Claire'in olayından sonra benim neden kendimi öldürmediğim veya öldürmeyeceğim konusunda düşünmeden durmadığımı söyleyebilmektir. Bunun nedeni umudumun olması mı? Ve eğer öyleyse, ne konuda umutluyum? Umudumun rengi neydi? Yeniden göreceğime dair duyduğum o sahte, plastik pembesi umut mu? Yoksa durumumun değişeceğine ve şimdikinden daha farklı olacağına dair hissettiğim biraz daha olası, mavi umut mu? Eğer durumum aynı kalırsa, hayatta kalacak mıyım?* En kötü sorularımı yüksek sesle dile getirmek için kim olmam gerektiğini bilmiyordum fakat o her kimse ben değildim.

Sesler gittikçe karışmaya başladı ve artık kimin konuştuğunu anlayamıyordum. Sanki uykuya dalıyordum. Bir noktada hepimiz, *pekâlâ, birkaç hafta içinde ve belki bu kez gündüz vakti yine burada buluşalım*, diye konuştuk. Tabii ki kimse bu fikre karşı çıkmadı.

"Claire M. hakkında son bir şey söyleyebilir miyim?" dedi Elizabeth Tallentine, hepimiz gitmek üzereyken. Ben geri döndüm.

"Evet?" dedi Zach.

"Bence o çok gizemli bir insandı."

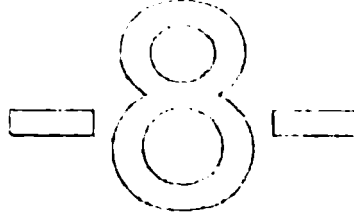
Logan, "Bu zaten açık," dedi alçak sesle. Elizabeth'ten hiçbir zaman hoşlanmamıştı.

"Neyse," dedi Blythe. O kadar alçak sesle söylemişti ki onu yalnızca benim duyduğumdan emindim.

Geri dönmek üzere yeniden ormana girdiğimizde hepimiz sessizdik. Logan sağımda, yine elimi tutuyordu. Gece yarısı olmuştu. Zach, Trey, Josh ve Coltrane arkamızdalar ve Köpük

da hemen önümüzdeydi. Kimse konuşmadı. Caddeye çıkmak yerine ağaçların arasında güçlükle ilerliyor ve ne zaman yoldan bir araç geçse eğilip saklanıyorduk. Sarah'nın sigarasından içtiğimi veya birkaç kez piyano ve beden derslerine girmediğimi saymazsak, bilinçli olarak ilk kez kötü bir Şey yapıyordum. Kendimi çok iyi hissetmiştim ama belki de bunun nedeni yakalanmamış olmamızıdı.

Ya da belki korkmamız gerektiğini çok iyi bildiğimiz halde tamamen çaresiz olmayacağımız olasılığıyla içimizden gelerek söylediğimiz birkaç dürüst Şeye tutunuyorduk. Ve bunu bu Şekilde açıklamak hoş olmasa da Claire'in kıyıya vurmuş olmasına seviniyordum. Suyun tüm ciğerlerine dolmasına yetecek kadar uzun bir süre suyun altında kalmış ve belki de sonsuza dek gözlerden uzak kalacak kadar derinlere gömülmek, yok olmak ve bir daha bulunmamak istemiş olabilirdi. Belki de Elizabeth, onun gizemli olduğu konusunda haklıydı ve belki de Claire tüm hik yesinin bir sır olarak kalmasını istemişti. Fakat bedeni bir gerçek gibi su yüzüne çıkmıştı.

Şükran günü tatilinden hemen önce biri dolabımın önüne bir kaykay bırakmıştı. Bunu kim yaptıysa, onun üzerine basmamın komik olacağını düşünmüş olmalıydı. Sonra ne olacaktı? Kafa üstü dolapların üzerine mi çakılacaktım? Muz kabuğuna basan bir çizgi film karakteri gibi kayacak mıydım? Başımı yere veya duvara vurarak kafatasımı mı çatlatacaktım?

Fakat tüm bunlar yerine şöyle bir şey oldu: Logan (ve diğer herkes) kaykayı gördü ve Logan onu alıp üçüncü kattan bodrum kattaki ulaşılmaz çöplüğe giden çöp asansöründen aşağıya attı. Böylece herkes gerçekten olmasa da benim kayıp düştüğümü gözlerinde canlandırmış oldu. Ve bu hoş olmayan görev, yani kaykayın orada olduğunu söyleme ve onu kahramanca alıp atma görevi Logan'a düşmüştü. Başka bir deyişle, koridorda kendimi öldürme kısmı gerçekleşmemiş olsa da işin küçük düşürücü kısmı gerçekleşmişti. Bunlar Tanrı'nın merhamet kırıntılarıydı.

Bazı insanlar kesinlikle pislik oluyorlardı fakat bunu zaten biliyordum ve bunun benimle çok fazla ilgisi olmadığına inanmaya çalışıyordum. Fakat bu olay Briarly'yi özlememe neden olmuştu

çünkü orada kimse böyle bir şey yapmazdı. Lake Main’le ilgili çok fazla saçmalık oluyordu. Ve buna beni öldürmek isteyen o kişi ve senenin geri kalanında “kendi geçmiş hayatlarımıza” odaklanacağımızla ilgili ve muhtemelen Claire ile bir bağlantısı olan o saçma duyuru da dahildi. Of! Tüm öğretmenler, “konuları organik bir yolla birbirine bağlayan bu yeni müfredat” konusunda mutluluktan uçuyorlardı. Ve konularımızı birbirine bağlayan tek şey onların kurbanı olduğumuz gerçeği olduğu için şimdi sınıflarımızda aile geçmişi, kasabamızın geçmişi, çocukluk hikâyelerimiz gibi konularda “biyografi çalışmaları” yapacaktık.

Resim öğretmenimiz Bayan Fincter, benim acınacak durumda ve özel bakım gerektiren bir hasta olduğumu oldukça açık yollarla belirtiyordu. Yani şimdiye kadar derslerde bana “bağımsız çalışma” yapmam için izin vererek beni tamamen yalnız bırakıyordu ve ben de buna bayılıyordum. Fakat şimdi “hayatımı temsil eden” bir şey yapmam gerekiyordu. Üzerinde çalıştığım kolajı kullanmama izin vermesi için onu ikna etmeye çalıştıysam da bana onun sadece bir çalışma olduğunu fakat bu ödev için ortaya “temsili bir resim” çıkarmam gerektiğini ve bu resmin “beni anlatması” gerektiğini, yani insanların onu görmesinden çok bir şeyler hissetmesi gerektiğini söyledi. Bu çalışmada birden fazla materyal kullanılması gerekiyordu. Bunu anneme söylediğimde zevkten ölecekti ve bunun kötü bir hareket olacağını bilsem de bu ona söylemek istemememe neden oluyordu. Tabii ki hepten bir canavar değildim ve bu nedenle ona kaykaydan da söz etmeyecektim. Onu mutlu etmek veya üzmemek istemiyordum.

Bay Hawes'un tarih dersinde, fena halde utandırıcı sunumlar yapmamız gerekiyordu. Tarihten bize kişisel olarak anlamlı gelen bir olay seçecek, kendi hikâyemizi bizden önce yaşayan birininkiyle ilişkilendirecektik. Ve beni gören fakat benim onları göremediğim bir oda dolusu insanın önünde ayağa kalkacak ve bu ilişki hakkında kafa ütüleyecektim. Bu durumdan hiç hoşlanmamıştım fakat aslında Mayburg olayında olduğu gibi bu işi kendi başıma açan da bendim.

Her neyse. Coltrane Winslow, sunumunu Langston Hughes¹⁴ hakkında yaparak herkesin ya da en azından benim aklımı başımdan aldı. Aslında onun şiir okuyan bir tip olduğunu bilmiyordum. Sunumunu Amerika hakkında bir şiir okuyarak ve Amerika'nın hepimizin olduğunu söyleyerek bitirdi. Zach ise kendi sunumunu 1970'lere ait radikal, savaş karşıtı bir toplulukla ilgili yaptı çünkü ailesinin Cumhuriyetçi bankerler olmadan önce hippie oldukları açıktı. Trey Brighton, onları kendi hayatıyla bağdaştırması imkânsız olsa da Rolling Stones'la ilgili bir sunum yapmıştı ve Logan ise annesinin oy verme hakkına sahip olmasını sağlayan Susan B. Anthony ve kadınlara oy hakkı verilmesini savunan diğer kadınlarla ilgili bir sunum yapmıştı. Sunumunu UFO'ların tarihiyle ilgili paralel evren konusunda yapan ve konuyu kendi "hayatına" bağlarken, bir gece babasıyla ikisinin evlerinin tepesinde gördükleri şeyin "hiçbir açıklaması olamayacağını" ve kimsenin güvenmediği binlerce UFO inananına katılmak zorunda kaldıklarını ve yalnız

14 (1 Şubat 1902 - 22 Mayıs 1967) Yaşadığı dönemin önde gelen Amerikalı, siyahi şair ve yazarlarından biridir. (ç.n.)

olmalarına rağmen UFO'ların varlığından emin olduklarını söyleyen Jason Kane adlı çocuğun arkasından çıkacaktım.

Herkesle birlikte gülmememin nedeni yalnızca sıram yaklaştığı için delicesine heyecanlanmaya başlamış olmam değil aynı zamanda Jason Kane'in fena halde kaçık olmasıydı. Bu da yeterince kötü değil miydi zaten? İnsanların sürekli kendisiyle dalga geçmelerine katlanmak zorunda mıydı?

Masaların arasındaki dar alanda yürüdüm ve Jason Kane için yapılan kıkırdaşmaların yerini, Köpük'e yapılan ahlar ve ohlar aldı. Bay Hawes'un kürsüsünü hissettikten sonra beyaz bastonumu yere bıraktım, notlarımı çıkardım ve sınıfa döndüm. Köpük da ayaklarımın dibine oturdu. Bayan Mabel gelip yardım etmeyi teklif etmişti fakat ben sınıfın önünde bir bebek bakıcısıyla durmamak için onu geri çevirmiştim. Fakat şimdi onu geri çevirdiğim için pişmandım. "Pekâlâ, şey, size biraz Lighthouse for Blind adlı bir derneğin ortaya çıkışından söz edeceğim," dedim, çabucak. "Amerika'nın elli eyaletinin otuzdan fazlasında Lighthouse for Blind Derneği bulunmaktadır. İlk Lighthouse'un ortaya çıkış nedeni New York'lu iki kız kardeş olan Winifred ve Edith Holt'un İtalya'ya gittiklerinde orada bir konseri dinleyen bir grup kör çocuğa rastlamasıdır. Ve, şey, çocukların müzikten ne kadar keyif aldıklarını görünce çok şaşıırırlar."

O anda fena halde utandığımı hissettim ve bana Lighthouse for Blind'dan söz eden Sebastian'a, Briarly'ye ve diğerlerine büyük bir öfke duydum. Tam herkes varlığını, Braille ile okuduğumu ve bir köpeğim olduğunu unutmaya başlamışken neden duru-

muma gereksizce ilgi çekiyordum ki? Seb'in izinden gitmek ve Lighthouse'la ilgili bir gösteri yapmak zorunda mıydım yani?

Sebastian'ın kahkahasını ve onu hiç görmediğimi hatırladım. İçimdeki öfke azaldı ve göremediğim bir sınıf dolusu insanın önünde durmak zorunda kaldığım, hiçbir fotoğrafım veya videomun olmadığı ve sınıf arkadaşlarımin duvarlara astığı şeyleri göremediğim gerçeğinin sebep olduğu haksızlık yüzünden derin bir üzüntü hissettim. Fakat kendimi toparladım, derin bir nefes aldım ve devam ettim. “*New York Times*’a göre, eğer bir duyunuzu kaybederseniz, o kaybı telafi etmek için diğer duyularınız, özellikle de duyma yetiniz güçlenebilir.”

Lighthouse sunumundan önce, kazadan dolayı kendimi iyi hissetmem için bu “gerçeği” bana söyleyen milyonlarca kişi olmuştu. Fakat aslında, sadece doğuştan körseniz veya çok küçük yaşta kör olduysanız kulaklarınız yarasalarinki kadar keskin olabiliyordu. Briarly'deki Dee'nin kulaklarının öyle olduğundan emindim. Hatta belki Seb'inkiler de öyleydi. Eğer on yaşından sonra kör olursanız, o zaman normal, vasat kulaklarınızla idare etmeye mahkûmdunuz. Fakat bunu kabul etmiyordum çünkü birileri süper kahraman olduğumu düşünmek istiyorsa, onlara izin vermek mantıklı olmaz mıydı? Her neyse, duyulardan söz ederken zihnimi kastediyordum. Ve kazadan sonra zihnim güçlenmişti. Ben de herkes gibi görme yetimi hafife alıyordum ve şimdi bunu yapmıyordum. Şimdi düşüncelerimi odaklayabiliyor, bir şeyler buluyor, tadını alıyor, duyuyor ve anlıyordum. Bunun büyüleyici bir şey olduğunu söyleyebilirdim ama yapmadım çünkü sınırlarımı biliyor ve UFO'lar hakkında konuşan Jason Kane'e benzemek istemiyordum.

Bir sınıfın veya herhangi birinin önünde –hatta Leah, annem veya kendime– doğruyu söyleyebilecek kadar cesur olsaydım, söyleyeceğim şey şuna benzerdi: Kazanın en korkunç tarafı böyle bir insana dönüşmüş olmam değil. Onun kim olacağıyla ilgili duyduğum sonsuz korku. Kim olacağımla ilgili... Leah her zaman içimizde kendimizin düzinelerce farklı halini barındırdığımızı ve bu benliklerin birden fazlasını ortaya çıkarabilenlerin ancak içimizdeki az sayıda şanslı kişi olduğunu söylerdi. Trajik bir değişikliğin bile aslında normal, bizi talihli kılan, iyi bir şey olabileceğini söylerdi. Buna inanmaya çalışıyordum. Fakat bazen herkes gibi görebilen, hâlâ genç ama masum ve iyi olmayan herkes gibi öteki beni özlüyordum. Ayrıca kaza olmasaydı nasıl bir insan olacağımı artık hiç bilemeyecektim. Leah'ya göre bir gün, başıma gelen şey beni böyle bir insana çevirdiği için memnun olacak kadar kendimi sevecektim. Fakat bunun doğru olup olmadığını henüz bilmiyordum.

LFTB'yi kuran kız kardeşler, kör çocukların birinden bedava bilet aldıkları için orada olduklarını öğrenmişlerdi. Ve görünüşe göre bu fikri çok sevdikleri için New York'ta kör çocuklar için bedava bilet programı kurmuşlardı. Sonra bu program büyük bir kuruma dönüşerek her yerde Lighthouse for Blind derneklerinin kurulmasını sağlamışlardı. Bunların içinde insanlara süpürge yapmayı öğreten dernek de vardı ve bu hiç yoktan iyiydi çünkü ondan önce kör insanlar hiç iş bulamıyorlardı ve belli ki süpürgeler oldukça kaliteliydi. Bu durum dünyadaki her şeyin hep bir fikir olarak başladığını düşünmemi sağlıyordu. Hatta insanlar bile anne ve babaların “bebek istiyorum” kadar açık olmayan fakat bazen “seni istiyorum” veya “bunu istiyorum,”

gibi fikirlerinden, onların bu güdülerinden ortaya çıkıyorlardı. İşte bu yüzden fikirler, istek ve arzulardan doğuyordu. Ve elle tutulabilir (süpürge veya müzik gibi gerçek anlamda somut) sonuçlar küçük düşüncelerden ortaya çıkabiliyordu. Mayburg toplantısından sonra edindiğim ve bir fark yaratabilme olasılığından doğan o baş döndürücü his sayesinde sunumumda şunları söyledim: “Bu hikâyenin benim ‘hayatımda’ bir önemi olmasının sebebi yalnızca onun bir körler derneği olması değil, aynı zamanda masa gibi, uçak gibi, devlet gibi, dernek gibi, ‘LFTB’ gibi, her şeyin böyle küçük bir düşünceden ortaya çıktığını göstermesidir.”

Bunu söylediğimde sınıfta bir sessizlik oldu ve böylece “LFTB”yi örneklerin içine katmanın çok tuhaf bir hareket olduğunu anladım. Bazen, bana sıradan ve açık gelen bir gözlem başkasına, “Sen ucubenin tekisin,” dedirtebiliyordu. Hiçbir şey söylememeyi tercih etmemin nedenlerinden biri de buydu.

Sefil bir vaziyette kasılmaya başlamıştım ki Riley Grossman adındaki kız bana, “Müzikten hoşlanmanın, yani müziği çok sevmenin nedeni bu mu?” diye sordu.

“Anlayamadım?” dedim.

“Düşündüm de... piyanoda falan çok iyisin, yani, bu senin şey olmandan mı... bilirsin işte?”

“Şey, hayır, sanmıyorum,” dedim. “Başka sorusu olan?”

“Sormamın bir sakıncası yoksa neden körler okulunda kalmadın?” diye sordu Casey adındaki çocuk. “Lake Main’e nasıl geri döndün?”

Bay Hawes’a dönmemeye çalışarak henüz soru-cevap kısmının başlamadığını ya da onun gibi bir şeyler söylemesini

bekledim. Fakat söylemedi. Bu nedenle, "Arkadaşlarım burada ve aynı zamanda ihtiyacım olan şeyleri yapabildiğimi fark ettim ve o nedenle de, bilirsiniz işte..." dedim.

Sonra Sauberg'e bu sene taşman Savannah Clark, "Gözlerine tam olarak ne oldu?" diye sordu.

Ürperdim. Bunun LFB konuşmamla bir ilgisi olmadığı açıktı ve ayrıca buraya yeni gelmişti bu nedenle de bana böyle özel sorular sormaya hakkı yoktu. Ayrıca gerçekten de bilmiyor muydu? Kimse ona söylememiş miydi?

Şöyle cevap verdim: "Bir kaza geçirdim ama bu uzun hikâye, o yüzden belki başka zaman..."

Sonra kısa fakat korkunç bir an boyunca kaykayı dolabımın önüne kimin koyduğunu düşündüm. Savannah gibi bu sınıftan biri miydi? Yoksa uzun zamandır tanıdığım biri miydi? Onu koyan Zach Haze olabilir miydi?

Bay Hawes çabucak, "Bu günlük vaktimiz doldu, çocuklar. Harikaydın, Emma. Biraz bekleyebilirsen seninle konuşmak istiyorum. Herkese iyi hafta sonları ve *İnsanlık Tarihi* kitabının 377. sayfasından 397'ye kadar okumayı unutmayın," dedi.

İnsanlar kitaplarını kapayıp çantalarını toplamaya başladıklarında ben de sınıfın ortasında kendimi aldatılmış gibi hissederek bekliyordum çünkü herkes sunumumu alkışlamayı unutmuştu fakat yine de zilin çalmasına daha yedi dakika kalmasına rağmen sınıfı erken bırakarak beni Savannah'nın meraklı sorularından kurtardığı için Bay Hawes'a minnettardım. Masasına doğru yürüdüğümde, "Bu harika ve çok cesur bir sunumdu. Sana gelebilecek soruları önceden seninle konuşmadığım için özür dilemek istiyorum," dedi.

“Hiç sorun değil,” dedim. “Lütfen merak etmeyin. Hiç önemli değil.” Artık üç kelimededen oluşmayan cümleler kuramıyor muydum?

Not defterini kapadığını duydum. Sonra bir çekmeceyi açıp kapadı.

“Al,” dediğinde bana bir şey vermek istediğini fark ederek avcumu açtım. O anda bu hareketimden utandım; açtığım elimin boş bir şekilde havada kalabileceğini düşünerek yeniden kapadığım sırada bana bir şey vermeye çalıştığı için vermek istediği şey yere düştü. Parmaklarımin boğumlarından sekerek masaya çarpmasından bunun bir kalem olduğunu anladım. Özür dilemeye başladım fakat ben fazla heyecanlanmamaya çalışırken o kalemi yeniden alıp bana verdi. *Kalem düştüyse kimin umurunda? Özür dilemeyi kes,* diye düşündüm. Kalemi elimde çevirerek ağırlığını hissettim. Pürüzsüz ve ağırdı.

“Bu benim lisedeyken kullandığım kalem,” dedi, duygusuz bir sesle. “Bunu almanı istiyorum.” Sonra ayağa kalktı ve sandalyesini masaya doğru itti. “Bence sen harika bir öğrencisin, bunu bilmeni istedim,” dedi. “Hâlâ kalem kullanıyor musun bilmiyorum... ama düşündüm ki...”

“Teşekkür ederim,” dedim kör olduğumu ve normal bir kalem istemeyebileceğimi yüksek sesle söyleyerek onu tuhaf bir duruma düşmekten kurtarmayı umarak. Çünkü kalemi istiyordum. Ayrıca bana ne verecekti ki, liseden kalma Braille kalemini mi?

“Gerçekten çok güzelmiş. Teşekkür ederim,” dedim. Utancımdan yanıp kül olacağımı düşündüm. “Şey, tamam, tekrar çok teşekkürler,” diyebildim nabzımın yavaşlamasını ve beynimin

susmasını dileyerek. Kalemı kotumun arka cebine koydum ve beyaz bastonum ve Köpük'le birlikte kapıya yöneldim. Logan hemen kapının dışında bekliyordu. Deminden beri sınıfın kapısındaki camdan içeri baktığı kesindi ve nefes nefeseydi.

“Sana ne verdi?” diye sordu.

“Hiçbir şey,” dedim. “Ee, sen ne...”

“Hayır, Emma, konuyu değitirmeyeceksin. Az önce içeride neler oldu? Sana...” Sustu çünkü o sırada sınıfın kapısı açıldı ve Bay Hawes sınıftan çıkıp gitti.

“Neyse,” dedim ve yürümeye başladım fakat Logan kolumu tuttu. “Aman Tanrım,” dedi. “Bay Hawes sana çıkma mı teklif etti?”

“Sen delirdin mi?” dedim. “Tabii ki hayır! Yalnızca sunumumu beğendiğini söyledi ve Savannah'nın sorusunun beni üzmediğinden emin olmak istedi.”

“Sana ne verdi? Sana bir şey verdiğini gördüm, Emma.”

“Sen delisin. Bana iğne uçlu kalemimi geri verdi o kadar, Tanrım.” Ona yalan söylemenin olanca gücünü korkunç bir kuvvet ve ağırlık olarak hissettim. Bay Hawes'un lisede kullandığı kalemı bana verdiğini ona neden söylemek istemediğimi bile bilmiyordum. Fakat kurallar kitabına uysa da uymasa da ona doğruyu söylemek istemediğimi biliyordum. O anda kendimi kötü hissetiysem de çok sürmedi. Ben bencildim. Kalemı ve tüm o müthiş sırrının ağırlığını kendime saklamak istiyorum. Tıpkı Seb'in yüzü ve elleri gibi, kimsenin dokunamadığı, hissedemediği ve göremediği en güzel sırlarım gibi... Ayrıca Logan'ın kıskanmasını istemiyordum çünkü insanlar seni kıskanıyorsa, sonra senden nefret etmeye başlıyordu. Bu yüzden

onu kıskanmamak için elimden geleni yapıyordum, özellikle de Zach ona uluorta kur yaparken... Ben küçükken biri bana ne zaman kötü davranırsa annem hep yanlış anlayarak, "Sadece kıskanıyorlar," derdi. Yanlış anlardı çünkü o kişiler benden hâlâ nefret ediyorlardı. Kim bilir neden?

Logan beni kalem hakkında daha fazla sıkıştırmadan veya benim kalemimin Bay Hawes'da ne aradığını sormadan ya da Şükran Günü'nden hemen sonrası için planladığımız Mayburg toplantısıyla ilgili konuşmaya başlamadan hemen önce biri, "Böö!" diye bağırınca o kadar korktum ki dişlerim birbirine çarptı.

"Sen bir pisliksin, Chad," dedi Logan ve elini kaldırıp birine vurduğunu duydum. Bu kişinin Chad Andrews olduğunu tahmin ettim. Logan'ın güzel bir hayatı vardı. Erkekler benimle alay ettiğinde ya da beni tehdit ettiklerinde, o bunu önceden görür ve onları perişan ederdi. Kaykayları çöp asansöründen fırlatabiliyor, Chad Andrews'a vurabiliyordu. Onu koruyan kişi olmak nasıl olurdu acaba? Ve Logan'ın beni kıskandığını nasıl düşünebiliyordum? Benim neyim vardı ki? Bir kalem mi?

Anneme, Bayan Fincter'ın Şükran Günü'nden sonra teslim edeceğimiz projesinden bahsetmek zorunda kaldım çünkü henüz yapmaya başlamamıştım ve biz ödevi aldığımızdan beri sınıf milyonlarca kez bir araya gelmişti. Annem Bebek Lily'yi kucağına almış, hindi kızartıyordu. Pişen kuşun kokusu bana sıcak ve karmaşık bir gürültü gibi geliyordu. Anneme ödevden bahseder etmez, Leah'ya fırına bakmasını söyleyip beni arka bahçedeki stüdyosuna götürdü.

Burası etkileyici, soğuk ve sessiz bir yerdi ve evden sonra insanı oldukça rahatlatıyordu. Yapıştırıcı ve tercbentin kokusu hoşuma gitti. Annem öylesine heyecanlıydı ki kendini kontrol etmekte zorlanıyordu. Bebek Lily'yi, tepesinde yumuşak deniz mahsullerinin döndüğü salıncağına koydu. Salıncak tıkırdıyor, sallanıyor ve incecik bir sesle ninniler çalıyordu. Bir gün Benj salıncağın üzerindeki hayvanları benim için saymıştı çünkü onları sıktıktan sonra yalnızca ahtapotu doğru tahmin edebilmiştim.

“Kollarından anladın!” demişti Benj.

“Kesinlikle,” demiştim.

Annem elime iki koca öbek kıl, sonra biraz kumaş, düğmeler ve teller ve ne yapacağım ile ilgili hiçbir fikrim olmayan bir dolu ıvır zıvır tutuşturdu. Kıl, tel ve geri dönüştürülebilir malzemelerden, “hayatımı temsil eden bir sanat eseri” mi yapacaktım?

“Zihninin seni yönlendirmesine izin ver,” dedi annem. “Yalnızca düşüncelerini dinle, o zaman ellerin harekete geçecektir.” Zihnimde gözlerimi devirdim. Sonra düşüncelerimi dinledim fakat tek duyabildiğim Bebek Lily'nin salıncağının tıkırtısıydı.

Homurdandım. Fakat Şükran Günü tatilinin geri kalanında, annem ne zaman meşgul olsa, ki bu her saniye anlamına geliyordu, gizlice onun stüdyosuna gidip duvarlara dokundum ve çıplak, soğuk ayaklarımın altındaki beton zemini hissettim. Köpük'ü kapının önünde bıraktım ve annemin büyük, ıslak bir kovadan çıkardığı kili buldum. Kili dinledim ve kokladım: O bana verilmişti ve sanki annem kazı yaparak onu dünyanın merkezinden almış gibi adeta tarih öncesinden kalmaydı. Onu bir süre elimde ezerken yüzümü düşündüm ve insanlığın sonunun yakın olup olmadığını ve eğer öyleyse bu durumun

benim sorunlarımın gerçekliğini azaltıp azaltmadığını merak ettim. Azalttığına karar verdim ve ne zaman kendime acımaya başlasam dünyanın sonunu düşüneceğime dair zihnime bir not düştüm. Sonra beni buna itenin ne olduğunu umursamadan her zamanki gibi Claire'i ve toprağın altını düşündüm. Herkes hâlâ hayattaysa ölü olmak daha mı kötü bir histi? Evet. Tıpkı herkes hâlâ görebiliyorken kör olmanın daha kötü olması gibi. Kendimizi başkalarıyla kıyasladığımızda bizi ayıran şeyin farklılığımız olduğunu bilmemize rağmen yine de berbattı. Şayet herkes kör olsaydı, benim göremiyor olmam o kadar sorun yaratmazdı. Ve herkes ölmüş olsaydı o zaman Claire için bir kayıp olmayacaktı.

Kili yuvarladım ve yine annemin vermiş olduğu tellerden birini aldım. Teli büküp kıvırdım, sonra bir tane daha aldım ve onu da aynı şekilde kıvırdım. Ben bunları yaparken zihnim sessizdi ve bu sessizlik başta rahatlatıcı olmasına rağmen sonradan korkutucu, boş bir odaya benzedi. Sonra pes edip üzerinden teller çıkan kil topağını, tuhaf bir şekilde, annemin stüdyosundan çıkardım. Bir hafta boyunca başucumda tuttum ve sonunda kuruyup çatlamaya başladı fakat telleri hâlâ içinden çıkmış gibi görünmeye devam ediyordu.

Sonra Şükran Günü'nden sonraki ilk hafta sonu onu sardım ve kör hayatımın ikinci yatılı misafirliği için Deirdre Sharp'ın evine götürdüm. Sanırım yaptığım şey bir can simidi veya bir ayıcığı andırıyordu fakat onlardan daha küçük ve iğrençti çünkü üzeri çatlaklarla doluydu. Bu yatılı misafirlik konusunda gerçekten de gergindim. Ben, Logan, Blythe, Amanda ve hiçbirimizin tanımadığı fakat görünüşe göre yaz boyunca

Deirdre'nin yakın dostu olmuş Nicole adında bir kız vardı. Yaptığımız ilk toplantı ve onun partisinden bir gün sonraya ayarladığımız ikinci Mayburg toplantısı olmasaydı, Deirdre'nin bu kişileri davet edeceğini sanmıyordum.

Annem, evlerinde bir köpeğin kalmasının sakıncası olup olmadığından emin olmak için Vaiz Sharp ve Bayan Sharp'ı aramak konusunda ısrar etmişti. Onlar da kabul ettiler ama bunun nedeni büyük olasılıkla annemin, Köpük gelemese benim de "durumumdan" dolayı gelemeyeceğimi söylemesiydi. Annem önceden arayıp olayı bu kadar büyüttmüş olmasaydı bile hiçbir aile çocuklarının kör biriyle arkadaşlık etmesine engel olmak istemezdi. Kör bir arkadaşı olması, çocuğunuzun küçük, homojen hayat tecrübesini genişletirdi; özellikle de onu Sauberg'de yetiştiriyorsanız. Bu arada bunu ben uydurmadım. Ben hastaneden çıktıktan sonra birinin anneme böyle söylediğini duymuştum ve o ay, kör olmamın üzerine bir de açlıktan ölmeyelim diye herkes evimize lazanyalar getirmişti. Bu kasabada ne olursa olsun lazanya yapardık. Gözlerim tuttuğu anda: Lazanya. Claire gölde boğulduğunda: Lazanya. İkinci sınıf öğretmenimiz Bayan Jacobson doğum yaptıktan sonra iki hafta hastanede yattığında yine lazanya. Kat kat hamurla merasim yapılmayan tek ölüm ya da acil durum, tavşan Büyümen'in ölümü olmuştu. Demek ki bu durum türlerle ilgiliydi. Belki de bir yaralanma veya ölüm sonrası kabilenizin yerleşkesine doğru gelen uzun bir lazanya geçidini garantilemek için insan olmanız gerekiyordu.

Deirdre'nin babası vaiz, annesi ise anneydi fakat bir nedenle (ki bu Logan'ı fazlasıyla ilgilendiren bir nedendi) evleri ikimi-

zinkinden de daha lükstü. Deirdre ayrıca eşya, popülerlik veya kıyafet gibi şeylere fazla önem vermezdi. Logan, Deirdre'den bize evi gezdirmesini rica etti. Duvarların, Dr. Sassoman'ın ofisindeki gibi bej rengi olduğunu hissettim. Burada gerçekten de yemek piştiğini gösteren, herhangi bir karmaşaya, sanat esere, hayvana, hatta insana ait bir koku yoktu. Logan kolumu tutup kulağıma fısıldadı: "Evinin bu kadar havalı olduğunu hiç bilmiyordum. Ve biliyorsun, hiç gösteriş yapmaz." Deirdre'nin ailesi fena halde tutucuydu ve belki alçakgönüllü ve sessiz bir kızları olsun istiyorlardı. Bu isteklerine uygun bir kız yapmayı nasıl becerdiklerini merak ettim. Claire'in ailesi, Deirdre gibi bir kızları olmasını çok isterdi fakat kızları Claire gibi biri olmuştu. Blythe'in ailesi de aynı şekilde. Kendi annemi düşündüm. O kadar çok kızı vardı ki olabilecek her farklı türe sahipti. Muhtemelen bu dünyadaki nüfus yoğunluğunun bir nedeni de oydu.

Bayan Sharp bizim için pizza siparişi verdi ve sonra merdivenlerden çıkıp gözden kayboldu. Vaiz Sharp ise aşağı indi ve Bayan Sharp'la birlikte dördüncü katta olacaklarını söyledi.

"Eğlenmenize bakın, kızlar," dedi. "Ve herhangi bir şeye ihtiyacınız olursa lütfen çekinmeyin. Hemen dördüncü kata gelin ve bize söyleyin. Ya da bana mesaj gönder, Deirdre."

"Tamam, baba," dedi Deirdre. Babasının bir an önce yukarı çıkmasını, onu daha fazla utandırmamasını istiyordu belli ki fakat Vaiz Sharp bana kendi babalarımızdan daha utanç verici görünmemiştii.

"Emrinize amadeyiz," diye takıldı babası. Pekâlâ, bu utanç vericiydi.

“Teşekkürler, Vaiz Sharp,” dedi Logan, pembe çiçeklerle bezenmiş pırıltılı sesiyle.

“Görüşürüz, baba,” dedi Deirdre.

“Gidiyorum. Gidiyorum!” dedi ve sonra halı kaplı basamaklardan çıkan ayak sesleri duyuldu. Ayağında çorap vardı. Çoraplarının nasıl görüldüğünü merak ettim; Benj’in beyaz soket çorapları gibi miydi, yoksa Logan’ın babasının giydiği taytlara mı benziyordu yoksa babamın ayakkabılarının içine giydiği baklavalı çoraplardan mıydı? Çoraplarına bakarak insanlar hakkında çok fazla şey söylenebilirdi. Mesela tekleri birbirine uymadığında veya üzerinde delikler olduğunda ya da eski püskü falan olduklarında, onlarla ilgili yorumlar yapılabilirdi. Fakat ben Logan’a, yalnızca onun anlayıp hoş görebileceği o soruyu, yani Deirdre’nin babasının nasıl çoraplar giydiğini sormadan önce Logan kulağıma eğilip, “Vaiz Sharp çok seksi biri,” dedi. “Çok genç ve Bay Hawes’a benziyor.”

“Tahmin etmiştim,” dedim.

“Nasıl ettin? Güzel sesinden mi?”

“Aslında senin sesinden.”

Yine kıkırdadı. “Üzerinde kot pantolon vardı,” dedi. “Ve eğer merak ediyorsan çorapları da maviydi.”

“Aslına bakarsan ediyordum.”

“Biliyorum, seni ucube. Dört katlı bir evleri olduğuna inanabiliyor musun?”

Hepimiz mutfakta toplanıp pizza yedik ve kola içtik. Kendi kolamı kendim doldurmuştum ve Bay Otis’in öğrettiği gibi bardağın dolduğunu anlamak için serçeparmağımı köpük bardağın içine hafifçe daldırmıştım. Deirdre’nin yaz kampın-

dan tanıdığı arkadaşı Nicole şehirde yaşıyordu ve kendini bir grup kasabalı kıronun arasındaki süper havalı şehirli kız gibi hissettiği anlaşılıyordu çünkü bize, “Ah, aksanlarınız çok şeker! Şehirde kimse böyle konuşmaz,” dedi.

Biz pizzalarımızla damağımızı yakarken, Nicole de şehirdeki özel bir Katolik okulundan bahsedip duruyordu. “Evlenmenin veya cinsel ilişkinin kesinlikle yasak olduğu bir hapisane,” dedi. “Biz de mahkûmuz.” Sadece Deirdre güldü. Onların da Logan ile benim gibi olup olmadıklarını merak ettim.

Deirdre, “Yarın öğleden sonra Nicole de Mayburg’e gelebilir mi?” diye sorunca ben de, “Tabii gelebilir,” dedim. Sonra Nicole, “Harika, teşekkürler. Programıma bir bakacağım,” dedikten sonra Logan kıs kıs güldü.

“Evet bak!” dedi. “Sonra sekreterin benimkini arasın.”

Kimse gülmedi; fazla saldırgan bir tepkiydi. “Şey, farkında olmadan seni kızdırdım mı? Eğer öyleyse özür dilerim,” dedi Nicole.

“Sadece şaka yapıyordum,” dedi Logan.

“Bence o ürkünç zindana hapsolup Lake Main’deki bir avuç dırdırcıyı dinlemen gerekmiyor,” dedi Blythe. Şaşırdığım halde bir şey söylemedim.

“Dırdırcı mı?” diye sordu Logan. “Biz orada gayet dürüst bir şekilde sohbet ediyorduk.”

“Evet, tabii,” dedi Blythe.

“Haydi, pasta yiyelim,” dedi Deirdre.

Görünüşe göre Nicole’ün kendi fikirleri vardı çünkü, “Ürkünç zindan’ kulağa iyi geliyor. Neden oraya bu gece gitmiyoruz?” dedi. Kimse cevap vermedi.

Deirdre'nin annesinin mutfak tezgâhına bıraktığı çikolatalı pastayı yedik ve sonra Deirdre getirdiğimiz hediyeleri açtı. Nicole ona kolye almıştı; Logan ve ben ise leopar desenli bir pijama ve ona uygun terlikler almıştık. Deirdre hediyeimize bayıldığını söyledi. Tabii onları Logan seçmişti, bense hiç görmediğim bir hediye verdiğim için üzüldüm ve utandım. Amanda bir ruh çağırma tahtası almıştı ki bence bu korkunç ve hiç de komik olmayan bir şakaydı. Blythe ise ebeveynlerinden çaldığı üç şişe şarap getirmişti. Deirdre'nin bu konuda ne hissettiğini merak ettim. Yani, burada onun mükemmel evinde, vaiz ailesiyle birlikteydik ve onların aşağı inip bizi sarhoş bir halde yakalamalarını gerçekten göze alacak mıydık? İyi de neden? Ayrıca ona ruj seti de getirmişti ki ben olsam bunu aşağılayıcı bulurdum. Deirdre'nin güzel olmak için yeterince çaba harcamadığını ima ediyordu sanki.

Blythe'in şaraplarım, bana hastaneyi hatırlatan tekdüze bir makine sesinin geldiği bodrum kata indirdik. Yetişkin-ötesi ailesi ve hayatı ve kusursuz evinde Deirdre gibi tek çocuk olmak tuhaf bir his olmalıydı. Belki de tüm gün ödev yapıyor ve yalnızca kiliseye gitmek için ara veriyordu. Evinde gürültülü, kırık veya kirli hiçbir şey yoktu. İçimde çok nadiren hissettiğim bir kıskançlık duygusu kabardı. Logan'ın evini hiçbir zaman kıskanmamıştım çünkü orası insana berbat ve yalnız hissettiriyordu fakat Deirdre'nin evi bana oldukça lüks olduğu hissini veriyordu. Burada yaşamamanın birçok farklı yolu vardı.

"Haydi şunları açalım!" dedi Blythe ve sonra bir kahkaha koptu.

"Ya annenler aşağı gelirlerse?" diye sordum.

“Kesinlikle gelmezler,” dedi Deirdre. “Bizi yalnız bırakacaklarına söz verdiler. Bana güvenmemeleri için bir nedenleri yok ve ayrıca bizi duyamazlar çünkü neredeyse bin beş yüz metre yukarıdalar.”

Birden herkes yeniden gülmeye başladı fakat nedenini anlamadım. “Bunu evden çıkarabilmen bir mucize,” dedi Amanda. Logan kulağıma, “Blythe şarap açacağını kotunun cebine koymuş fakat kotu öyle dar ki onu cebinden ancak levyeyle çıkarabildi,” diye fısıldadı.

Sırtımı yeni araba kokan koltuğa yaslamış, halının üzerinde oturuyordum ve sol kulağımda ise Logan’ın uyku sesi vardı. Elim Köpük’ün üzerindeydi. İkimiz de huzursuzduk ve evimizi özlemiştik ve ben şimdi de bir pijama partisinde yeniden rahatlamayı ve eğlenmeyi öğrenip öğrenemeyeceğimi düşünürken Köpük’ü okşuyordum. Fakat dürüst olmam gerekirse, kazadan önce bile pijama partilerini çok eğlenceli bulduğumu hatırlamıyordum. Pijama partileri eğlenceli miydi yoksa yalnızca yapmadık dememek için mi yapıyorduk? Bu tıpkı yetişkinlerin akşam yemeklerine ve çalıştıkları hastanelerdeki yemek davetlerine gitmeleri gibi bir şeydi. Eğer pizzadan, pastadan ve hediye merasiminden hemen sonra eve gitme şansım olsaydı tıpkı dört yaşında bir çocuk gibi bunu yapardım. Anneme, Ben’je, Bebeklerin Bebeği Lily’ye ve Naomi’ye sarılır ve kendi yatağımda mutlu bir şekilde uyurdum.

En azından solumda duran Blythe’la aramızda Köpük vardı. Üç şişe şarabı da açmış ve hepsini aynı anda içmeye başlamıştık ki Amanda yine ruh çağırma tahtasının konusunu açtı. Sesimi çıkarmadım. Amanda’nın bu konuyu kapamasını ve hep birlikte

takılmayı, konuşmayı ve belki biraz müzik açmayı umuyordum. Fakat tabii ki korktuğunu kabul eden kişi olmak istemedim. Sessiz kalmak için her zaman bir neden bulabilirdim. Logan bana şarabı verdi. Deirdre'nin şarap şişelerine ek olarak bir de şarap lekeli bardakları ailesinden saklamak zorunda kalmaması için hepimiz şişelerden içiyorduk. Blythe şişeleri çantasına saklayacağını, sabah giderken atacağını söylemişti.

“Bu hediyeye hem getirme hem de götürme hizmetleri dahil,” dedi şişeden bir yudum alıp bana uzatırken. Ve nedense, belki şarap etkisini göstermeye ve beni ısıtmaya başladığı içindi, Blythe'in sesinin beni sinirlendirdiğini hissettim. Kolunu Köpük'ün üzerinden uzatıp benimkine dokunduğunu veya şarap şişelerinden birini uzatırken elime dokunduğunu her seferinde tuhaf bir şekilde fark ediyordum.

“İyi misin, Emma?” diye sordu.

“Evet,” dedim ve şişeyi o tanıdık başını bana yaklaştırmış olan Logan'a vermeden önce hızlıca üç yudum aldım. *Şarap*, diye düşündüm. *Şarabın tadını al, odaklan. Rahatla. Gözlerini kapa ve rahatla, Emma, odaklan.*

Fakat şarabın tadına odaklandığım anda geçen sene annemi mutfakta içerken bulduğumu hatırladım ve zihnim hızla o geceye, sol gözüme, *mosmor* sözcüğüne ve annemin tuhaf, hüzünlü kahkahasına gitti. Burnumu tıkamaya çalıştım. Şarabın ya da kahkahanın kokusunu almamaya, çamuru veya lastik ördekleri veya *mosmor* sözcüğünü düşünmemeye çalıştıysam da Braille tabletindeki hücreler zihnimde yanıp sönmeye başladı: M için 1, 3 ve 4; O için 1, 3 ve 5; tıpkı M gibi olan fakat 1 yerine 2.

noktanın kabartıldığı S; bir M ve bir O daha ve son olarak da artık P ile karıştırmadığım R. R'nin noktaları 1, 2 ve 3'tü.

Dur, diye düşündüm. *Sadece sıcaklığın boğazından aşağıya akmasına izin ver*. Benim boğazımdan. Fakat fazla çalışmaya alışmış olan burnum bir türlü durmuyordu. Şarabın tadı; yanık lastikler, *mosmor* sözcüğü, alevler, anne, çamur, Claire, ölüm, lastik ördekler ve karmaşa sözcükleri ile kabaran Braille noktalarını andırıyordu.

“Sarhoş oldum,” dedi Amanda kıkırdayarak ve herkesin ona katıldığını gösteren bir uğultu oldu. “Haydi yapalım.”

“Ne yapalım?” Blythe’in sesi yakından geldi. Midemde bir davul çaldığını hissettim.

“Ruh çağırma tahtasını deneyelim!” dedi Amanda.

“Bilmiyorum,” dedi Logan ve bunu söyleyen kişi olmak istemediğim için Logan’ın söylediğine sevindim.

“Haydi ama eğlenceli olacak,” dedi Amanda. “Sadece bir oyun.”

Deirdre muhtemelen Amanda’nın, hediyesinden hoşlanmadığını düşünmemesi için kabul etti. Ya da belki gerçekten oynamak istiyordu. Ve böylece hepimiz bunu “denemeye” karar verdik. Kimse Clarie’in ruhunu çağırmaktan söz etmedi. Hepimiz, “Oyuna başladığımızda neler olduğunu görürüz falan filan,” gibi şeyler söyledik. Haydi ama, gecenin bu saatinde, ölmeseydi Claire’in de burada olacağı bir pijama partisinde ruh çağırma tahtasıyla oynamanın kötü bir fikir olduğunu sezecek kadar kaçık olan bir tek ben miydim?

“Siz başlayın,” dedim. “Benim tuvalete gitmem gerekiyor.” Logan, “Gelmemi ister misin?” diye sorana kadar biraz bekledim.

“Evet,” dedim ve ayağa kalkıp koridorda Logan ile Köpük’ü takip ettim. Köpük dışarıda kaldı ve ben Logan’la birlikte nedense şeftali tonlarında olduğunu bildiğim küçük banyoya girer girmez korktuğumu ona söyledim.

“Neden?” Bana sarıldı. “İyi misin?”

“Bilmiyorum. Şarap ya da kalabalık yüzünden sanırım.” Köpük banyonun kapısını tırmaladı.

“Eve gitmek mi istiyorsun?” diye sordu. “İstersen seni götürürüm. Sizde kalırız.”

Bunu duymak bile beni yeterince sakinleştirmişti ve artık gitmek istemiyordum.

“Hayır,” dedim. “Sorun değil. Ama teşekkür ederim.”

Gitmek istemediğini fakat benim için teklif ettiğini ve bu nedenle de rahatladığını anlayabiliyordum. Bu da kendimi hem ona minnettar hem de yalnız hissetmeme neden oluyordu çünkü bu Logan’ın gerçekten de eğlendiğini gösteriyordu fakat ben yalnızca eğleniyormuş gibi görünüyordum. İçten içe eve gidip anneme sarılmak istiyordum. Ne kadar acınası bir durumdaydım. Eski, kör olmayan Emma böyle mi hissedirdi? Yoksa bu yalnızca yeni ve hasarlı Emma mıydı? Ve normal seyrinde büyüyor olsaydım nasıl bir insan olacağımı nereden bilecektim? Elimden geldiğince eğlenmeye, Logan ve diğer herkes gibi olmaya karar verdim.

“Sence Blythe ona hediye etti diye Deirdre ruj sürecektir mi?” diye sordum Logan’a, yapmacık balonlu sakız sesimle. “Yani ben onun hediyesinde bir ima sezdim. Sen?”

“Olabilir,” dedi Logan ve plastik bir şeyi yerine taktı. Kendi rujunun kapağıydı galiba.

“Ruj mu sürüyorsun?” diye sordum.

“Mmm-hmmm,” dedi ve sonra, “Sen de ister misin?” diye sordu.

“Hayır, sağ ol,” dedim. “Ayrıca onun da sürmemesi gerektiğini düşünüyorum.”

“Kimin neyi sürmemesi gerekiyor?” diye sordu Logan.

“Sırf Blythe ona ruj aldı diye Deirdre’nin ruj sürmesinin doğru olmadığını düşünüyorum. Tabii yapmak istiyorsa o başka.” Eteğimi kaldırdım, çorabımı indirdim ve çişimi yapmak için klozete oturdum ve söylediklerimin ağzımdan sandığım kadar eğlenceli çıkmadığımı düşündüm. Neden bu kadar ruhsuzdum?

Çantasının fermuarını çekerken, “Blythe’ın aldığı rujların çok çılgın renkleri var,” dedi Logan neşeli bir sesle. Sonra lavaboya eğildiğini hissettim. Belki de aynada kendine bakıyordu. Ellerimi yüzüme koydum ve o tanıdık tenimi, uzun süredir ilk kez bu kadar uzayan dalgalı ve muhtemelen kardeşleriminki gibi simsiyah saçlarımı hissettim ama bunu kim bilebilirdi ki? Uzayan kâküllerimi düzeltip kulaklarımın arkasına attım. Uzadıkça onları yüzümü saklamak için kullanmaya başlamıştım. Muhtemelen kör olmasaydım da bir şey göremeyecektim. Dr. Walker ve anneler, yüzümün başka hiçbir yeri kazadan “etkilenmemiş” olduğu için şanslı olduğumu söylemeyi severlerdi fakat hepimiz bunun tamamen saçmalık olduğunu biliyorduk. O havai fişek roketi alnımı yaksa durum ne kadar vahim olabilirdi ki? Kâkül kullanabilir ve hayatım boyunca görmeye devam edebilirdim. Gözlerime denk gelmiş olması zaten olabilecek en kötü şeydi ve bu nedenle de *etkilenmemiş* çirkin ve aşağılayıcı bir sözcüktü.

“Tam bir sürtük seti almış; koyu kan kırmızılar, siyahlar bir tane de parlak ve cart bir pembe var. Aslında bence biraz da komik. İyi bir hediyenin de biraz böyle olması gerekmez mi zaten? Normalde asla kendine almayacağın bir şey olmalı.”

“Sanırım haklısın,” dedim. “Fakat kendine almamanın nedeni seni bok gibi hissettirmesi veya istediğin hiçbir şeye dönüştürmemesi ise bu söylediğin geçerli değil.”

“Bilmiyorum,” dedi Lo. “Deirdre eğlenmeye biraz daha açık olmalı ve eğer biraz çabalarsa çok güzel bir kız olabilir.”

“Belki de güzelliği, Blythe kadar kafaya takmıyordur,” dedim acı bir ses tonuyla ve ikimiz de Blythe’ı değil Logan’ı kastettiğimi biliyorduk. O da Deirdre’yi değil beni kastetmişti.

“Bu konuda endişelenmen gerekmediği için anlamıyorsun.”

Ayağa kalktım, çorabımı çektim ve eteğimi yeniden indirdim. “Bu da ne demek oluyor?”

Briarly’de, Sebastian’ın arkadaşı Dee makyaj yapıyordu. O da sınırları olmayan biriydi ve bana bir keresinde mavi göz kaleminin üzerine bir lastik toka, siyah olana ise iki toka geçirdiğini söylemişti. Kendine göre bir sistem kurmuştu ve neyin ne olduğunu hiç unutmuyordu. Ona makyaj yapmasının ne anlamı olduğunu sormamıştım fakat bunu Logan’a anlattığımda onun sorduğu ilk soru bu olmuştu. Sormama gerek yoktu çünkü hemen anlamıştım: Kör olduğumuz için artık nasıl göründüğümüzü veya hissettiğimizi umursamıyor değildik. Kör olmadan önce hissettiğimiz her şeyi hissedebiliyorduk; hâlâ şişman veya çirkin veya terli olduğumuzu hissedebiliyorduk. Dee makyaj yapmanın eğlenceli olduğunu veya göremesem bile güzel olmaya hakkı olduğunu düşünmüş olabilirdi. Ne düşü-

nürse düşünsün fark etmezdi, kör kızların kendileri hakkında daha az endişelendikleri konusunda Logan'a katılmıyordum.

Fakat görünüşe bakılırsa o tamamen başka bir şey söylemek istemişti çünkü, "Yanisi şu: Sen benden daha güzelsin o yüzden güzellik konusunda endişelenmen gerekmiyor," dedi.

Neredeyse bağırarak cevap verdim: "Benim yüzüm bozuldu," dedim. "Kimse söylemediyse benden duy. Gözlüğümü bile çıkaramıyorum çünkü birileri yüzümü görecekt olursa zombi filmlerindeki gibi arkalarına bakmadan kaçarlardı. Ayrıca göremiyorum. Bu yüzden zırt pırt şu güzellik konusunu açmaktan vazgeçsek nasıl olur?"

"Neden bana sürekli kızgınsın?"

Cevap vermedim ama bunun ona kızgın olmadığımı anlamına gelmediğini fark ettim. Sadece neden kızgın olduğumdan emin değildim.

Bir gün Dee bana nasıl göründüğümü sormuştu ve ben de, "Bilmiyorum," demiştim. Çünkü ona da kızgındım ve yorgundum. Bunu nasıl bilmediğimi sorduğunda ise pes ederek, "Uzun, siyah saçlarım var. Ve güneş gözlüğü takıyorum," demiştim.

"Neden?" diye sormuştu Dee. Sonra yanıma gelip kedili gözlüğümün plastik çerçevesine dokunmuştu. Elleri, Briarly'nin tuvaletlerindeki sabunluklardan akan sıvı sabunlar gibi açık pembe renge kokuyordu.

"Çünkü onları bana en iyi arkadaşım alıyor," demiştim ve hemen ardından "ve kimsenin gözlerimi görmesini istemiyorum," diye eklemiştim.

"Burada kimse göremiyor."

"Hayır, öğretmenler görebilir."

“Yalnızca bazıları.”

“Şey ben havanın bile gözlerimi görmesini istemiyorum.”

Küçük deniz kabukları şeklindeki sabunların bir tabağın içine dizildiği Deirdre’nin banyosunda ellerimi yıkarken Briarly’deki sabunu düşündüm. Kabuk şeklindeki sabunların pastel renkli kokusunu alabiliyordum. Hepsini tek tek ıslak elime alıp yerine geri bırakırken Logan alçak sesle konuştu. “Yanlış bir şey söylediysem üzgünüm, Em. Sadece hâlâ kendin gibi göründüğünü söylemek istemiştin o kadar. Diğer insanların önünde biraz daha kendin olursan... yani işleri akışına bırakıp benim yanımdayken yaptığın gibi daha fazla konuşursan... o zaman, senin ne kadar harika biri olduğunu hâlâ anlayamayanlar da bunu öğrenecek...”

“Sorun değil,” dedim. “Üzülme.”

Her ne kadar Briarly’deyken onu sevmediğimi düşünsem de birden Dee’yi özlediğimi fark ettim. Kazadan önce bile nasıl göründüğümü çok fazla önemsemediğimi Logan’a nasıl söyleyebilirdim? Hem diğer insanlara nasıl göründüğümün şu anda ne anlamı olabilirdi? Bu konudaki her türlü konuşma beni sinirlendiriyordu. Dış görünüş hakkında Briarly’de yaptığımız konuşmalar bundan çok daha iyiydi çünkü orada görüntü bir histi. Kendimi göremiyordum ve bence kimsenin benim nasıl göründüğümle ilgili fikir sahibi olmaya hakkı yoktu. Logan’ın bile. Bu, aynı şekilde hissetmese bile Dee’nin anlayabileceği bir şeydi.

“Kendim gibi’ derken ne demek istiyorsun?” diye sordum.

“Bunu,” dedi ve iki elimi de tutup yüzüme götürdü. O tanıdık tenimi, yanaklarımı ve çenemdeki kemikleri hisset-

tim. Ellerimi bırakmadan omuzlarıma indirdi, göğüslerime ve karnıma.

“Eskiden beri hep olduğun gibi ve hatta artık büyük göğüslerinle daha da iyi görünüyorsun,” dediğinde, sırtıttığını duyabiliyor, yanaklarındaki gamzelerin derinleştiğini hissedebiliyordum. Ellerimi onun gülümsemesine götürerek yanaklarını hissettim. O sırada neredeyse tıpkı Dr. Sassoman hakkında düşündüğüm gibi Seb’in de benim bir parçam olduğunu düşündüm. Belki de hayatım boyunca kimin yüzüne dokunsam onu hatırlayacaktım.

Son zamanlarda bedenimi daha çok hissediyordum. Belki kör olduğumdan, belki de büyüdüğüm içindi. Bazen kendimi iyi ve güçlü hissettiriyordu. Fakat başka kimsenin bedenini göremediğim için kendiminkini karşılaştıracak neyim vardı? Kendi bedenimin hangi kategoriye girdiğini anlamak için diğer kızlardan bana vücutlarını elletmelerini isteyemezdin.

Lo sanki zihnimi okumuştı sanki. “Bunu karşılaştıracak bir şey istersen, Elizabeth Tallentine’a ona dokunup dokunamayacağını sorarım. Fakat inan bana okulda tüm gün herkes senin vücudundan bahsediyor.”

“Bu çok zalimce,” dedim.

“Sadece yüzünü değil, vücudunu da konuşuyorlar. Yani...”

“Ben Elizabeth konusunu kastettim.”

“Ha. Tamam. Üzgünüm. Geri alıyorum, tamam mı?”

Logan banyonun kapısını açtı ve konuşmamızı bitirmek için doğrudan oyun odasına ilerlemeye başladı. Bu yaptığıının sinir edici ve çıkarıcı bir hareket olduğunu düşünsem de yine de onun arkasından gittim. Başka şansım var mıydı? Arkadaşlarımızın

yanına geri dönerken Köpük'ün tasmağını tuttum. Ortalık tuhaf denecek kadar sessizdi.

“Merhaba, çocuklar,” dedi Logan.

“Selam, oturun,” dedi Deirdre, ayağı kalkıp kolumdan tutarak. Beni halının üzerindeki boş bir yere götürdü, ben de oraya oturdum. Köpük arkama oturdu ve bir süre kalkmayacağını fark edince de orada olduğunu hissedebilmem için kıvrılarak başını arkama yasladı. Onu usulca okşadım.

“Siz banyodayken, alıştırmayı yapmak için bir tur oynadık,” dedi Deirdre. Sesi mutsuz ve uzaktan geliyor gibiydi.

“Çok çılgıncaydı,” dedi Amanda sarhoş bir halde. “Claire’in burada olduğunu ve bizimle konuşmaya çalışabileceğini düşünüyoruz.” Tahtanın üzerindeki bir şeyi hareket ettirdi, o şeyin tıkırdadığını ve kaydığını hissedince korkumu dikkate çevirmeye çalıştım. Birisi mum yakmıştı. Kibritin havada bıraktığı sülfürün ve yanarak eriyen mumların kokusunu alabiliyordum. Uzanıp Logan’a fısıldadım: “Mumlar nerede?”

“Masanın üzerinde,” diye fısıldadı. “Gayet güzel görünüyorlar, akıyorlar.”

“Tıkırdama sesi nereden geliyor?” diye biraz yüksek bir tonla fakat hâlâ fısıldayarak sordum.

“Planşetten,” dedi Amanda, beni sinir ederek.

“Ne?” diye sordu Logan, yüksek ve kaba bir sesle.

“Tahtanın üzerinde kayarak Claire’in bize söylemek istediklerini harf harf gösteren parçanın adı.”

Logan derin bir nefes aldı. “Bu korkunç bir fikir,” dedi.

Amanda, “Rahatla, Logan,” deyince Nicole, “Evet, Tanrım,” dedi. Ve Logan’ın dürtme çubuğuyla itilmiş gibi şaşkınlıkla

duruşunu dikleştirdiğini fark ettim. Amanda'nın bu hakaretinin Logan'ın kulaklarından uzun bir süre gitmeyeceğini biliyordum, özellikle hemen ardından şehirli Nicole onu terslediği için. Onu korurdum fakat zihnim çok bulanıktı.

“Öyle olsun,” dedi Logan, pes ederek. “Nasıl istiyorsan öyle olsun, Amanda.” Ve tahtayla her ne yapıyorlarsa ona katılmak için öne doğru kaydı.

“Planşete parmağını koyması için iki kişiye daha ihtiyacımız var,” dedi Amanda. Ruhani iletişim araçları konusunda büyük bir bilirkişiymiş ya da hepimizin henüz öğreneceği ya da öğrenmek istediği bir dili konuşuyormuş havasıyla *planşet* demesi beni sinir ediyordu.

“Sen neden katılmıyorsun, Emma?” diye sordu. “Ellerinde özel bir hassasiyet yok mu?”

“Şey, pek sayılmaz,” dedim.

“Gel yine de bir dene,” dedi Amanda. “Siz az önce oynamadınız.” Logan elini sırtıma koyarak tahtaya yaklaşmama yardım etti. Sol elimle Köpük’e dokundum.

“Haydi, Blythe. Sen de ellerini koy,” dedi Amanda.

“Deirdre neden koymuyor?” diye sordu Nicole.

“Sorun değil. Ben bu kez izlerim,” dedi Deirdre. Sesi üzgün gibiydi.

“Pekâlâ, o zaman ben, Blythe, Emma ve Logan oynuyoruz,” dedi Amanda ve oyunda kimlerin olduğunu benim için saysaydı düşünceli olduğuna kanaat getirirdim ama bu duyuruyu bir hayalet için yaptığı gayet açıktı.

“Başlıyoruz,” dedi Amanda. Hepimiz, bir an elime alıp gitar penasına benzettiğim küçük bir tahta parçasının üzerine

parmaklarımızı koyduk. Amanda onu elimden alıp yeniden tahtanın üzerine koydu.

“Kimsenin onu eline almasına ya da ona dokunmasına gerek yok. Sadece parmaklarımızı üzerinde tutacağız.”

“Tamam,” dedim. Başka kimse ceap vermedi. “Tahtaya bir soru sorun,” dedi Amanda.

“Soruyu oynayanlardan birinin sorması şart mı?” diye sordu Nicole.

“Hayır, herhangi biri olabilir,” dedi Amanda.

“Tamam,” dedi Nicole. “Burada hiç ruh var mı?”

Hepimiz öylece otururken parmaklarımız birbirini itmeye başladı. Mızıkçılık etmekten hoşlanmazdım fakat hareketi Amanda’nın yönlendirdiğinden çok emindim. Artık planşeti hissedemesem de parmaklarımız hep birlikte hareket ediyordu. Bir ciyaklama oldu ve sonra herkes aynı anda derin bir nefes aldı. “Tamam, demek var,” dedi Amanda. “Bulundukları yerden göremeyenler için söylüyorum, ‘evet’ cevabına gitti. Aman Tanrım! Çok özür dilerim, Emma. Bu biraz şey mi... şey mi...”

“Ne mi?” diye sordum, az önce Logan’a yaptığı kabalıktan dolayı onu cezalandırmak istercesine. Fakat yalnızca bir cadaloza benzeme konusunda başarılı olmuşum.

“Bilemiyorum,” dedi. “Kaba mıydı? Yani, öyle demek istemedim, ben tahtayı göremeyenleri kastetmiştim.”

“Tamam. Bu beni de içine alıyor. Sorun değil, Amanda.”

“Ah, güzel, tamam. Pekâlâ, evete dönelim mi? Demek burada ruhlar var?” Sesini yine o buğulu, hayalet yalakası tonuna indirdi.

“Kimsiniz, ruhlar?” dedi alçak sesle. “Lütfen bize isimlerinizi söyler misiniz?”

Amanda’nın benimle ve tahtanın “ruhlarıyla” aynı küçümseyici bebek sesiyle konuştuğu dikkatimden kaçmamıştı. Acaba ruhlar da onu benim kadar itici buluyorlar mıydı?

Ellerimiz yeniden hareket etmeye başladığında bu kez kendimi bırakarak yanımdakilerin, kendi hayal ve arzularımız olduğunu fark ettiğim hisler doğrultusunda planşeti itmelerine izin verdim. Fakat Amanda ve belki de diğer herkes bunların Claire’in düşünceleri olduğuna inanıyordu. Ve kim bilir, belki de ruhlar böyle bir şeydi, öyle değil mi? Ölen bir kızı tanıyan ve onun enerjisinin hâlâ bu dünyada olduğuna inanmak isteyen insanların düşünce ve anılarından başka bir şey değillerdi belki.

“K,” dedi Amanda. “K ne, ruh? Bu senin ismin mi?”

“O,” dediler...

“Ko?” dedi Logan, kahkaha atarak. “Ruhun ismi ko mu?”

Ben de güldüm fakat Amanda öfkeli bir şekilde bizi susturdu. “Kesin sesinizi!” dedi. “Onu kızdırmak mı istiyorsunuz? Delirdiniz mi siz?”

“Bunun sadece bir oyun olduğunu düşünüyordum, Amanda,” dedi Logan. “Bana rahatlamamı söylediğini hatırlıyor musun? Belki sen de biraz sakın olmalısın.”

“Tanrım, Logan. Gerçekten biraz sakın olman gerek. Sadece varlığından emin olmadığın bir şeye saygı göstermediğini söylemeye çalışıyordum.”

“Emin olamadığım şey neymiş?” diye sordu Logan.

“Diğer boyutlarda varolan şeyler,” dedi Amanda. “Bilim ve evrenle ilgili her şeyi bildiğini mi sanıyorsun?”

“Tabii ki hayır,” dedi Logan. “Sen?”

“Şşşş,” dedi Nicole. “Siz de hissettiniz mi?”

Ellerimiz yeniden hareket etmeye başladı. “N,” dedi benim dışımdaki herkes. “U. T.”

“K-o-n-u-t,” dedi Nicole. “Konut yazdı.”

“Ne konutu, ruh? Bize ismini söyleyebilir misin? Ya da konutun veya evin ismini?”

Bu kez ellerimi kıpırdatmadım ve eğer gerçekten bir güç varsa onun beni yönlendirmesi için bekledim. Fakat yanımdakilerin parmaklarının baskısıyla hareket eden elimden başka bir şey hissetmedim. Ve tüm bu olay piyanonun hatta Braille’in, yani içinde renk, derinlik, neşe veya anlam olan her şeyin tam tersiydi. Zihnim bomboştu.

“B,” dedi Amanda.

“L,” dedi Logan.

“S,” dedi Logan.

“Bu çok saçma,” dedi Blythe.

“Haydi ama, Blythe!” dedi Amanda. “Ya Claire bize bir şeyler anlatmak istiyorsa? Ne olduğunu duymak istemiyor musun?”

“Ya sen her zamanki saçmalıklarından birini yapmaya çalışıyorsan, Amanda?” diye sordu Blythe. “Ne olduğunu duymak istemiyorum.”

“Tamam,” dedi Amanda. “Herkes ellerini sallasın. Baştan başlayalım.”

Hepimiz ellerimizi salladık ve bunu yaparken bile düşündüm. *Aramızdan en az üç kişi bunu yapmak istemiyorsa o zaman neden yapıyoruz?*

“Bunu yalnızca bir kez daha yapacağım,” dedim, “sonra başka bir şey yapabilir miyiz, lütfen?”

“Ben de,” dedi Logan. “Bu son olsun.”

“Bana uyar,” dedi Blythe.

“Öyle olsun, çocuklar,” dedi Amanda. “Tamam. Haydi, başlayalım. Soruyu kim sormak ister?”

“Neden hepimiz birlikte sormuyoruz?” dedim.

“Tamam, aynı soruda hemfikir olursak,” dedi Amanda. “Şuna ne dersiniz: ‘Bize ne söylemeye çalışıyorsun, dostum?’”

Gözlerim eski işlevini yerine getirebilseydi, onları hiç durmadan devirirdim. Fakat getiremedikleri için devirmedim. Yalnızca sesimi herkesinkine uydurdum: “Bize ne söylemeye çalışıyorsun, dostum?” diye hep bir ağızdan sorduk ve odanın içi ses tellerimizle titreşti. Sonra ellerimiz çabucak hareket etti ve hiçbir şey hissetmedim, ne bir doku, ne bir gerçek, hiçbir şey... Ne söyledikleri umurumda değildi; sadece bu saçmalığın sona ermesini, bir bebek gibi annemin yörüngesinde olacağım evime ve kendi yatağıma gitmek istiyordum.

“L,” dedi Amanda.

“P.”

“Boşluk.”

“L, P, boşluk mu?”

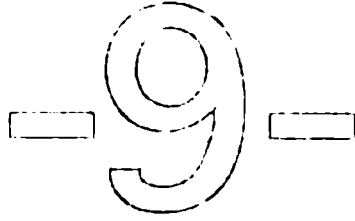
“V,” dedi Nicole.

“Lop mu? Vay mı?” dedim, ellerimiz tahtanın bir başından diğerine doğru bir sürü harfi gezerken, elimde Braille küpüyle koltukta geçirdiğim o günlerden beri ilk kez bu kadar sinirlendiğimi hissediyordum. Hiçbir şeyin bir anlamı yoktu ve

biz daha da kötöleştiriyor, kendimizin ve birbirimizin kafasını daha çok karıştırıyorduk. Peki, bunu yapmamızın amacı neydi?

“Biliyor musunuz, çocuklar, bu oyunun canı cehenneme,” dedim. “Hiçbir anlamı yok.” Ve tek başıma yeniden banyoya gidip annemi aradım ve gelip beni almasını istedim.

Annem gelince de birlikte oradan ayrıldık. Logan orada kaldı.

Logan ertesi gün öğlen birde bize geldi ve hâlâ pijamalarımınla *Alice Harikalar Diyarında*'yı dinlediğim yatağımdan beni zorla kaldırdı. Başucumda kilden yaptığım kafa ve Bay Hawes'un verdiği kalem, yastığımın altında ise Zach Haze'in üçüncü sınıftayken bana yaptığı Sevgililer Günü kartı duruyordu. Zach tabii ki herkese kart yapmıştı fakat ben kendiminkinin bir şekilde özel olabileceğini gösterebilecek herhangi bir ipucu bulma umuduyla kartımı saatlerce incelemiştim. Ve şimdi özeldi çünkü onu senelerdir saklıyordum ve Zach'in dünyada kalan son kartının benimki olduğu kesindi. Genellikle bunun gibi değerli şeylerimi başucumdaki çekmecedeki saklardım fakat son zamanlarda yastığımın altına koymaya başlamıştım. Sanki bedenime ait parçalar da dahil olmak üzere bazı şeyler aniden yok olabiliyordu ve ben onları yakınımda tutmak istiyordum. Belki de aklımı kaçıırıyordum.

“Dün gece ne oldu?” diye sordu Logan.

Bir şey söylemedim. Gidip bana kapüşonlu bir eşofman üzeri getirdi ve beni yataktan çekip çıkardı.

“Haydi ama,” dedi. “İkinci toplantımızı yapacağız ve bunu kaçıramazsın. Herkes sana güveniyor.”

“Tabii ben büyük bir güç abidesiyim.”

“Kimse gidişinle ilgili bir şey söylemedi, Em. Ruh tahtası korkunçtu ve herkes Amanda’yı suçladı. Fakat sonradan durum düzeldi, şeyden sonra...”

“Evet, Lo? Dün geceyle ilgili konuşmak istemiyorum. Belki de sadece...”

“Tamam, peki.”

Sessizce giyindim ve sonra mutfağın yanından hızla geçip botlarımızı ve paltolarımızı giymek için vestiyere geldik. Evden çıkarken, öğlen yemeğinden kalanları toplamakla meşgul olan anneme seslenerek yürüyüşe çıktığımızı söyledim.

“Ama bir şey yemedin, tatlım. Ayrıca dışarısı buz gibi!”

“Temiz hava almamız gerekiyor,” dedim. “Aç değilim zaten.”

Hava o kadar soğuktu ki bedenimden çıkan buharı hissedebiliyordum. Ayrıca adeta nefes alıp verişlerimizi de görebiliyordum fakat Logan da ben de Mayburg’ün yarı yoluna kadar hiç konuşmadık. Sonra Lo yeniden konuyu Deirdre’nin evinde olanlardan açtı. “Şey, Em, dün gece hakkında konuşmak istemediğini biliyorum fakat konusu falan açılırsa diye dün gece bazılarımızın eğlenmek için gizlice dışarı çıktığını bilmek istersin diye düşündüm. Önemli bir şey değildi sadece bunu yapabileceğimizi görmek istedik ve o yüzden...”

“Deirdre’nin evinden mi kaçtınız? ‘Bazılarımız’ kim oluyor?”

“Ben, Blythe ve Nicole.”

“Vay canına. Amanda ve Deirdre neredeydi?”

“Uyuyorlardı.”

“Deirdre’nin evinden kaçmakla kızın başının derde girmesi riskini göze almanız sence de biraz kaba bir hareket değil mi?”

“Senin de gelmeni istemiştin, Em,” dedi “fakat sen çoktan gitmiştin...”

“Ben kendimden söz etmiyorum, tamam mı? Neyse unut gitsin.” Yolun geri kalanını konuşmadan yürüdük.

Mayburg o kadar soğuktu ki içerisi bir mağara gibiydi ve hayalimde hem yerden yükselen hem de tavandan sarkan buzlar olduğunu canlandırdım. Fakat buna rağmen ve ilk toplantımız bir felaket olsa da, saat üçü gösterdiğinde on beşi Lake Main’den, dördü Pendleton’dan ve ikisi arkadaşların arkadaşı olmak üzere yirmi bir kişiydik. Bu iki kişiden biri Nicole, diğeri de Carl Muscan’ı ziyarete gelen bir çocuktü.

“Blythe burada mı?” diye sordum Logan’a.

“Hayır.”

“Peki ya Pendleton’dan gelen seksi arkadaşı?” diye sordu David Sarabande, Dima’yı kastederek.

“Kes sesini, David,” dedi Logan.

Sonra Amanda Boughman bağırmaya başladı çünkü anlaşıldığı kadarıyla benim sağır olduğumu düşünüyordu. “Hey! Emma? Buranın sorumlusunun ya da başkanının filan sen olduğunu biliyorum ama bir şey söyleyebilir miyim?”

Tabii ki, “Sorumlu ben değilim. Söyle,” dedim.

“Pekâlâ, bu gerçekten çılgınca bir şey fakat dün gece birkaçımız Deirdre’nin evindeydik ve Claire’in bizimle konuşmaya çalıştığını düşünüyoruz,” dedi Amanda ve tabii bu söylediği herkesin birçok nedenden ötürü öfkelenmesine neden oldu: Öncelikle insan toplulukları arasında kimsenin davet edilmediği

bir partiden söz etmek kaba bir davranıştı ve bu nedenle Deirdre herkesten özür dilemeye ve ailesinin yalnızca birkaç kişiyi çağırmasına izin verdiğini anlatmaya çalıştı ve sonra birkaç kişi Blythe'in gelmemesini eleştirdi. Onun varlığının şart olduğunu yoksa Claire'in neden kendisini "kapattığı" hakkında ilerleme kaydedemeyeceğimizi söylediler. Tabii ki bu ifade diğerlerini sinirlendirdi ve buna, "Bu kadar kaba ve aşağılayıcı olmak zorunda mısınız?" diye soran Monica Dancat de dahildi.

Ve David Sarabande o ağlamaklı sesiyle onu taklit ettiyse de Monica'ya hiç benzemedi. "Evet, kızın aşırı doz alması konusunda neden koca bir *feminist* gibi davranmıyorsunuz?"

Feminist sözcüğü gri, zehir püskürten korkunç bir yılan gibi aramızda dolandı. Carl Muscan da dahil kimse gülmedi.

"Ben feminist değilim," dedi Monica. "Sadece 'kendisini kapattı' ifadesi, bilmiyorum, biraz saygısızca bir ifade."

"Aşırı doz alıp boğulan biri için sen ne derdin?"

"Bilmiyorum," dedi Monica. "Aramızdan ayrıldı? Öldü? Boğuldu? Neden söylediğin her şeyde pislikçe bir değer yargısı oluyor?"

"Tabii 'pislikçe bir değer yargısı' saygılı bir ifade, değil mi?" dedi David.

"Pekâlâ, haklısın, neyse," dedi Monica.

Fakat sonra Coltrane Winslow, "Neden feminist değilsin?" diye sorarak herkesi şaşkınlığa uğrattı.

Monica'ya acıdım. Ben bu şekilde masaya yatırılmaktan hiç hoşlanmazdım. "Bilmiyorum," dedi. "Sadece erkeklerden falan nefret etmediğimi söylemek istedim." O sırada sesindeki bulutları duydum.

“Fakat *feminist* sadece erkek ve kadınlara eşit şekilde davranılmadığını düşündüğün anlamına gelir,” dedi Coltrane. “Ve davranılmıyor da. Kadınlar, erkeklerin kazandığı her bir dolara karşılık yetmiş sent kazanıyorlar.”

Biri alkışlamaya başladı. Bu ses, ölmeden önceki son çırpınışları andırıyordu. Görünüşe göre birisi Coltrane’in sosyal intihar eylemine katılmaya karar vermişti ve bu kişinin Elizabeth Tallentine olduğunu anladım çünkü alkışlamayı bırakıp, “Coltrane’e tamamen katılıyorum. Meclis’e bir bakın... yüzde sekseni erkek değil mi? Peki ya Fortune 500¹⁵’deki şirketlerin kaç kadınlar tarafından yönetiliyor? On tanesi. Şu işe bakın!” dedi.

Tabii ki ben de aynı fikirdeydim fakat Mayburg’ün orta yerinde, “Evet, tamamen katılıyorum! Yaşasın kadınlar!” diye bağırarak değildim. Her ne kadar utanç verici olsa da kimsenin, sutyenini yakan¹⁶ bir erkek düşmanı olduğumu düşünmesini istemiyordum.

“Kesinlikle katılıyorum,” dedi Logan ve kendime olan nefretim böylece tamamlanmış oldu. “Ve bence bunun konumuzla ilgisi var çünkü eğer kızlar olarak kendimiz için iyi duygular hissederek, belki...”

“Öyle mi? Claire, bazı mesleklerde erkekler kadınlardan çok kazandığı için mi aşırı doz aldı? Ciddi olamazsınız,” dedi

15 *Fortune* dergisi tarafından hazırlanan ve yayınlanan, ABD’deki en yüksek net ciroya sahip 500 kurumun sıralandığı liste. (ç.n.)

16 1960’lara damgasını vuran “bra burning” (sutyen yakma), bu dönemin kadın özgürlüğü hareketini başlatan eylemdir. Bu eylem kadınların, kişilikleri yerine görünümleriyle değerlendirilmesini eleştirmek için başlatılmıştır. (ç.n.)

David. "Ayrıca erkeklerin intihar oranı kadınlardan yüksek, o nedenle bu durum, toplumun hatası olamaz."

"Hayır, öyle değil," dedi Coltrane. "Kadınların intihar girişim oranı daha fazla. Erkeklerin başarı oranı yüksek çünkü silah kullanıyorlar."

"Siz hiç üç kuralını duymadınız mı?" diye sordu Amanda. Kimse cevap vermeyince devam etti. "İntiharlar üçerli şekilde gerçekleşir, yani büyük olasılıkla aramızdan en az iki kişi daha..."

Logan onun sözünü kesti. "Eğer toplum kadınlara daha iyi davranırsa bizim de intihara olan eğilimimiz azalır demek istiyorum, David; yoksa..."

"Bence kadınların durumu oldukça iyi," dedi David. "O zaman siz çalışıp faturaları ödeyin ve ben de evde kalıp çocuklarla oynayayım, ne dersin?"

"*Oynamak* mı?" diye bağırdı Logan. "Annem bizi besleyebilmek için köle gibi çalışıyor ve babam... her neyse."

"Tüm erkekler haylazlık yapmaz, Logan," dedi David. "Birkaç kadının yaptığı kötü seçimlerden dolayı tüm erkekleri sorumlu tutamazsın. Daha doğrusu *çok sayıda* kötü seçimden." Sonra kahkaha attı. "Armut dibine düşer."

"Kes sesini, David," dedi biri. Bunun Zach olduğunu kabul etmem biraz zaman aldı.

"Neden bu konuyu Logan'la konuşmuyorsun?" dedi David.

"Sorunun ne senin?" dedi Zach ve sonra bir hareketlenme oldu. Ardından bir şeyin bir şeye çarptığını duydum; bir elin bir yere vurmasına benziyordu. Neler olduğunu anlayamıyordum ve biraz sallanmak biraz da gökyüzünün başıma yıkılma ihtimaline karşı kendimi korumak için başımı ellerimin arasına

aldım. Yerde bir şeyler oluyordu, kavga mı ediyorlardı? Geri kaçmaya çalıştım fakat arkamda kitaplık ya da kutular vardı. Logan'ın bağırdığını duydum, "Durun! Kesin şunu!" Ve sonra kapı açıldı ve dışarıda yine bağırışmalar oldu fakat bana uzun gibi gelen bir süre boyunca ellerimle kulaklarımı kapadım.

Logan içeri geri döndü. "Bu korkunçtu," dedi. Elini sırtıma koydu. "Geçti, Emma. Emma, dur." Sallanmayı bıraktım. İnsanların dışarıda gördükleri ve benim ise kaçırdığım olay sonrası herkesin içeri girdiğini duydum.

"Em? Bir şey kaçırmadın. Birkaç erkek çimlerde yuvarlanarak aptallar gibi birbirlerini yumrukladılar," dedi Logan. "Ve sonra Josh araya girdi ve hepsi ormana kaçıştı. Şimdi herkes gidip Sauberg'e bizim konuşamayacak kadar aptal olduğumuzu kanıtlasa da bizim oturup konuşmamız gerekiyor."

"Josh mı araya girdi?" diye sordum çünkü Josh utangaç ve tuhaf biriydi. Logan beni susturdu.

"Peki, nereden başlayalım?" diye sordu Josh. Demek beni duymuştu. Bir daha kimse hakkında bir şey söylememeye yemin ettim. İnsanlar sandalyelerini çektiler, sigaralarını yakıp yerleştiler.

"Ben kazalara inanmam. Bunu dini anlamda söylemiyorum fakat bence Claire'in kendini öldürmesinin bizim için bir önemi var," dedi Coltrane.

Sözlerinin sesi ve rengi bana konuştuğumuz ve yeterince çabaladığımız takdirde her şeyin sonunda anlaşılacağı hissini verdi. Otuz saniye önce tam tersini düşünsem de şimdi bu buluşmalarımızın bir anlamı olduğunu hissediyordum.

Fakat Carl Muscan, “Ne gibi bir önemi? Ne fark edecek ki? Ölen öldü, öyle değil mi? Burada zırvalayarak kimseyi geri getiremeyeceğiz,” dedi.

“Biz hiçbir zaman onu getireceğimizi düşünmedik zaten,” dedi Logan. “Biz sadece bunu neden yaptığını anlayabilirsek, başına gelen şey her neyse, belki sonrakileri engelleyebilir...”

“Burada oturup elinizde sigaralarınızla, Claire suya mı düştü yoksa atladı mı gibi konuları konuşarak hiçbir şeyi engelleyemezsiniz, Logan,” dedi Carl.

“Aslına bakarsan bunu yapabiliriz,” diye karşı çıktı Coltrane. “İnsanlar, ellerine bir silah veya atlayacak bir tepe veya boğulabilecekleri bir nehir gibi bir fırsat geçmediği takdirde intihar etmezler.”

“Yani?” dedi Carl. “Şimdi nehri o sahile kadar güvenlik kordonuyla çevirdiler. Sence bunu daha önce yapsalardı, Claire aşırı doz alarak kendisini öldürmenin başka bir yolunu bulamaz mıydı yani?”

“Haklı,” dedi Pendleton’dan gelen çocuklardan ya da tanımadığım başka biri.

“Claire ilaçları nereden alıyordu?” diye sordu Josh.

“Carl, neden herkesin her söylediğini çürütmek zorunda hissettiğini anlamıyorum,” dedi Logan. “Biz sadece Claire’in neler hissetmiş olabileceğini veya ona ne olduğunu anlamaya çalışıyoruz ki böylece hepimiz daha iyi şekilde davranabilelim. Bunda yanlış olan ne?”

“Hiçbir şey,” dedi Carl. “Benim sana katılmamamda yanlış olan ne? Neden bu kadar güvensiz ve öfkелisin?”

“Şey, affedersiniz,” dedim, alçak sesle. “Ama Josh’ın sorusu ne olacak?”

“Teşekkürler, Emma,” dedi.

“Eminim ilaçları şeker gibi tüketen annesinden almıştır,” dedi birisi. Yine kimin konuştuğundan emin olamadım.

“Ya da Dr. Keene’in ofisinden almış olabilir,” dedi Amanda.

Blythe’in babası, Dr. Keene, kasabada dişçilik yapıyordu, bu nedenle de ilaç alabileceğini tahmin ediyordum. Fakat Amanda’nın böyle söylemesinin gerçekten çok garip olduğunu düşündüm. Blythe’in burada olmadığına sevindim. Sonra herkes bağırmaya ve Dr. Keene’in Blythe ile Claire’e ilaç verip vermediği, bunu tahmin etmeye çalışmanın bir anlamı olup olmadığı, bu suçlamanın Dr. Keene’in ismini lekeleyip lekelemediği ve Amanda’nın Lake Main’de ilaç alınabilecek herhangi bir yer bilip bilmediği ve bunun gibi şeyler konusunda tartışmaya başladı.

Sonunda hepimiz fena halde sıkılmıştık ve hevesimiz kaçmıştı ve herkes Zach ile David’in kavgası ve gece vakti burada buluşmuş olmamızın saçmalığı konusunda bağırıp çağırıyordu. Her şeyi duymazdan gelmeye çalışırken Logan elimi tuttu ve beni kapıdan çıkarıp sık ağaçların içine götürdü. Yüzümü yerden kaldırmadan, bir elimle Logan’ın elini, diğeriyle de Köpük’ün tasmağını tutarak ve mümkün olduğunca düzenli nefes almaya çalışarak hızlı hızlı yürüyordum. Yerleri kaplayan dal ve yapraklardan zarar görmemek için bacaklarımı yükseğe kaldırmam gerekiyordu. Otobana çıktığımızda bir ses duydum ve Logan’ın ağladığını fark ettim. Durdum ve ona sarıldım.

“Bu korkunçtu,” dedim. “Üzgünüm. Bunu bir daha asla yapmayacağız. Bu fikir tamamen...”

“Sorun o değil,” dedi. “Sorun...”

“Carl ve David’in tam bir pislik...”

“Hayır, sadece...”

“Ne o zaman? Amanda mı? Claire mi?”

Sözünü bitirmesini istemiyordum. Onu rahatsız eden şeyin benim için de bir sorun olacağını sezmiş olmalıydım. Ve haklı çıktım çünkü ben üç saniyeliğine sesimi çıkarmayınca, “Zach’in Trey’e Cannons konseriyle ilgili bir şeyler sorduğunu hatırlıyor musun?” dedi.

“Evet.”

“Ah, Emma,” dedi ve yeniden ağlamaya başladı.

“Evet?”

“Ben de gitmek durumunda kaldım.”

“Ne demek istiyorsun?” Sesim üzgün ve dalgın çıktı ve sözcüklerin zihnimin içindeki konuşma baloncuklarında belirdiğini gördüm. Sonra süzülüp kayboldular.

“Şey, Zach aradı,” diye devam etti Lo. Daha fazla konuşmamaya karar verdim.

“Hâlâ Trey ve onunla konsere gitmek isteyip istemediğimi öğrenmek için aradı? Fakat sadece bir tane fazla bileti vardı?” Neden bana bunları soru sorar gibi anlatıyordu?

Kaldırımın ortasında donup kalmıştık ve ayaklarımızın etrafında yapraklar uçuşuyordu. Tarihi ve saati düşündüm: 7 Aralık, 17:49. GPS’i açtım ve bilmeme rağmen nerede olduğumuzu söylemesini bekledim. Kış kokuyordu ve o anda evde olmam gerektiğini biliyordum; kalamazdım, dinleyemezdim, konuşamazdım ve göremezdim. O anda mutfağımızda, annemin pişirdiği yemeğin kokusunu alıyor, Benj’e, Jenna’ya, Naomi’ye

dokunuyor, Leah'nın sesini duyuyor, annemin yemeğini yiyor, babamın doktor edasıyla sorduğu soruları cevaplıyor ve o sırada orada ne tür bir bağırış, feryat ve vahşi bir olay oluyorsa onu dinliyor olmam gerekiyordu. Birden çok net bir şekilde Seb'i düşündüm, derin bir nefes aldım ve beyaz bastonumu hazırlayıp başlangıç çizgisindeki koşucu gibi dizlerimi büktüm.

Zach'le konsere gitmişti. Tamam. Zihnimin bu bilgiyi doğru dosyaya yerleştirmeye çalıştığını hissedebiliyordum. *1. Düşünme ve bu konuda üzülmemeye çalış; 2. Bunu artık umursamayacağın kadar uzun yıllar boyunca inkar et; 3. Tamamen paniğe kapıl ve kontrol edilemez bir şekilde ağla gibi...* Fakat sonra Logan, "Şey, Em, bir şey daha var," dedi.

Hâlâ susuyordum.

"Dün gece? Blythe, Nicole ve ben Deirdre'nin evinden kaçtığımızda, Trey'in evine uğradık ve Zach de oradaydı ve biz çok içmiştik ve şey, Zach ve ben sanırım... galiba, bilmiyorum..."

Cümlesini tamamlaması için yardım etmedim.

"Şey, tamam. Sana söylemek istedim ama tamam. Şöyle başlamalıyım... Ben bekâretimi kaybettim."

Kendime gelmem bir dakika kadar sürdü fakat sonra, "Tebrikler, Lo. Sen... dün gece yani? Şeyle?.. Yani, bu harika. Senin adına sevindim," dedim. Sözlerim cansız bir beden gibi yere yığıldı. Titriyordum.

"Hayır, hayır, dün gece değil... bu biraz karmaşık bir durum. Yani aslında bir felaketti."

"Ne felaketti?" diye sordum, sesimin normal çıkmasına çalışarak. Logan'ın yerinde olmanın ve Zach Haze'le gizlice

seks yapmanın ve gözlerimle o muhteşem dünyayı yalayıp yutmanın nasıl bir duygu olabileceğini hayal etmeye çalıştım.

“Seks olayı,” dedi Logan. Bu konuşmayı yapmayı, (Trey ve Zach gibi) yakın arkadaşlara aynı anda âşık olmayı, bekâretimizi aynı gece kaybetmeyi, aynı şeyleri hissetmeyi ve birbirimize her şeyi anlatmayı senelerdir planlıyorduk. Böyle bir arkadaşlığı olan kimse var mıydı? Diğer kızlar aralarındaki gizli farkları nasıl çözüyorlardı?

“Çok pişmanım,” diye ekledi.

“Neden çok pişmansın?” diye tekrarladım, kendinde olmayan bir papağan gibi. Kafam karışmıştı ve kendime bu konunun benimle değil, Logan’la ilgili olduğunu hatırlatmaya çalıştım.

Yürürken farkında olmadan onu toprak setin üzerine çıkarmıştım ve o arkamdan dolaşarak diğer yanıma geçti.

“Kaybettiğim için,” dedi. “Yüzüme gözüme bulaştırdım çünkü bu Pendleton’dan gelen Brian...”

“Brian kim?”

“Hiç kimse. Öylesine bir çocuk işte.”

“Onunla mı birlikte oldun?”

“Gibi.”

“Fakat sen ve Zach... neden *gibi* diyorsun?”

“Çünkü söylemedim işte. Söylemedim...”

“Kime, Zach’e mi?”

“Erkeklerden hiçbirinin bilmesini istemiyorum. Bilmemelerini ve benim bir şey olduğumu düşünmemelerini... Ama öyleyim. Ben bir...” Gerçek bir sözcüğün olabileceğinden çok daha kötü bir ses çıkardı. Birbirlerine ait olmayan bir dolu a’lar, r’ler, k’ler ve h’lerden oluşan bir sestti. Hiç düşünmeden

ya da çaba harcamadan bunun ne olduğunu anladım: Anlamı iğrenç ve perişandı ve bunu sesi neredeyse kendim çıkarmışım kadar açık bir şekilde anlamıştım. Ben de sol gözüm hakkında bunları hissediyordum fakat bunu hiçbir zaman Logan veya kendimden başka herhangi biri için hissetmemiş, düşünmemiş veya kullanmamıştım.

Saçını çiğniyordu. “Bilmiyorum. Geçen yaz Brian ve ben...”

Düşünmeye çalıştım. Geçen yaz. Ben Briarly’yi bitirirken. Lo Lake Main’e dönmem için bana yalvarırken. Claire öldüğünde. Brian kimdi? Geçen yaz mı biriyle yatmıştı? Ne zaman? David Sarabande “Armut dibine düşer,” derken bunu mu kastetmişti? Peki, Zach neden sinirlenmişti? Durum böyleyse, dünyadaki herkes Logan’la ilgili benden daha mı çok şey biliyordu? Yürürken durdum ve bir an başımı öne eğip sallandım ve beni iki büklüm etmek için tehdit eden duyguyu durdurabilmek için dirseğimi yan tarafıma bastırdım.

“Emma? İyi misin? Neden böyle yapıp duruyorsun?”

“Neden bana söylemedin?”

“Şey olsun istemedim... Bu bir kazaydı; sayılmazdı.”

Kendimi tutamadım. “Yani kimseye söylemedin, öyle mi?”

Sesini çıkarmadı. Herkes biliyordu. Ben hariç. Bana söylememişti çünkü ben bu konuda bebek gibi, kıskanç bir ZKÇ gibi davranacaktım. Tecrübesizdim ve acınacak durumdaydım; Logan içini kemiren cinsel sırlarını böyle birine nasıl anlatabilirdi ki?

İçimde küçük bir düğmeye basıldı. “Koş,” dedim Köpük’e ve önümde hoplayan beyaz bastonumla ve yanımda hızlanan Köpük’le koşmaya başladım. Beyaz, soğuk hava bir duman gibi ciğerlerime dolarak içimi ve dışımı donduruyordu. Fakat ben

koşmaya devam ettim. Logan'ın bana anlatacaklarının gerisini dinlememe gerek yoktu. Bir zamanlar birbirimize hiç yalan söylemiyorduk, peki ya şimdi? Bunların herhangi birisinin ve hatta tüm geçmişimizin anlamı neydi ki? Kaldırım yükselererek botlarımın altına vurdu. Köpük sağ elimdeki tasmayı gerginleştirecek kadar hızlı koşarken uzun, beyaz parmağım ise karşıma bir şey çıksa beni koruyabilecekmiş gibi önümde öfkeli bir şekilde yola sürtünüyordu. Belki kurtaramazdı. Fakat önüme çıkan bir şey olmadı.

Eve sağ salım vardığımda, dondurucu havayı içime çekerek soluklanmaya çalıştım ve içimdeki inanılmaz korkuya, üzüntüye ve koşmanın beni soktuğu ciddi tehlikeye rağmen kendimle gurur duyuyordum. Geldiğimi gören annem ön kapıdaki basamaklardan koşarcasına indi.

“Emma! Tanrım!”

“Selam, anne.”

“Az önce Logan aradı ve gelip seni bulmam gerektiğini çünkü kendi kendine koştuğunu ve... ben...”

“Ben iyiyim, anne. Yalnızca içimden koşmak geldi.” Koşmaya başladığımda, yalnızca üç blok ötedeydim ve içimde köpürmeye başlayan öfkeyi hissettim. Üç blok boyunca tek başıma koşmayı beceremeyeceğimi mi düşünmüştü? Çünkü bunu yapabilirdim. Yapmıştım da.

“Tek başına mı? Logan çok endişeliydi,” dedi annem.

“Yani *sen* endişelendin,” dedim, zalimce bir tavırla. “Ama *gördüğün* gibi iyiyim.”

Telefon çalmaya başlayınca annem de bana içerlemiş gibi içeri girdi. Doğruca odama gidip kapıyı çarptım. Mayburg mü?

Claire hakkında toplantı yapmak mı? Bir şeyler yapabileceğimi, herhangi birini etkileyebileceğimi düşündüğüm için ne kadar aptaldım. Yeşil perdeyi açtım ve çadır yatağıma çıkıp saklandım. Bir daha asla dışarı çıkmamaya karar verdim. İki saniye sonra Logan kapımı çaldı fakat ben yataktan çıkmadım. Bir yandan gitmesini diğer yandan da içeri gelmesini, hiç gitmemesini, her şeyi düzeltmek için bir şeyler söylemesini istiyordum. Gerçi ne söyleyebilirdi ki? İçeri girdi, soğuk limon rengi perdeyi açıp yanıma oturdu. Nedense ayın çatlak yüzeyini ve yeşil perdeyi andıran rengini düşündüm. *Odaklan*, dedim kendi kendime. *Ve lütfen ağlama*.

“Emma, sana Brian’dan söz etmediğim için çok üzgünüm. Bunun aramızdaki kuralı bozduğunu biliyorum ve tamamen hatalıyım ama lütfen, sana şimdi anlatacağım. Nedeni sadece utandığım ya da...”

Ona Bay Hawes’un kalemi, annesinin aslında çok kötü bir anne olduğunu düşündüğümü, Seb ve onun yüzüne dokunduğumda hissettiklerim hakkında yalan söylediğimi anlatmadım. Geçen seneyi özlediğimi ve Briarly’de olduğum günlere dönmek istediğimi söylemedim.

İkimiz de artık gerçekten birbirimizi tanıyamayacak kadar mı değişmiştik? Ve eğer öyleyse, yerine geçmek bir yana, kim olduğunu bile bilmediğim bu kişi neden Zach Haze’in hayatının aşkı olamıyordu?

“Âşık mısın?” diye sordum. Bu soruyu, ortada bir ateş gibi duran ve ben dün gece mızımız bir çocuk gibi kendi sorunlarımla boğulurken onlar seks mi yapmışlardı sorusundan daha derin olduğunu düşündüğüm için sormuştum. Ne zaman

başlamışlardı? Yeni mi? Dün gece mi? Konserde mi? Geçen yaz mı? Brian'dan hemen sonra mı?

Duraksadı ve "Ben ve Zach mi?" diye sordu, bana onun-
kinden çok kendi sesimi anımsatan alçak bir tonla.

"Evet," dedim, fazla yüksek sesle. "Zach Haze'e âşık mısınız?"

"Âşık demekle ne kastediyorsun?" diye sordu.

Hesabı kafamda çabucak yaptım. "Önemli değil, sorun yok," dedim. "Artık ondan hoşlanmıyorum zaten. Benimkisi sadece... neyse."

"Gerçekten mi?" diye sordu Logan. Ve sesindeki rahatla-
mayı duyduğumda neredeyse söylediklerimi geri almak istedim.

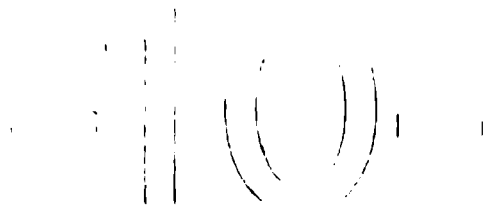
"Evet," dedim. "Ben başka birinden hoşlanıyorum."

"Ciddi misin?" dedi, sahte bir mutlulukla.

"Evet, uzun süredir hem de."

İkimiz de öylece oturduk. Bana onun kim olduğunu sormamasının tek nedeni ikimizin de bunun yalan olduğunu bilmesi değildi; artık benim sırlarımı sormaya hakkı olmadığımı biliyor olmasıydı.

Ve işte L&E kuralları böylece bir arabanın ön camı gibi paramparça olmuştu. Çünkü birbirimize hiç durmamacasına yalan söylemesek bile, önemli kurallarımızdan biri de neler düşündüğümüzü ve hissettiğimizi söylemekti. Ve görünüşe bakılırsa bunu bir daha asla yapmayacaktım.

Aralığın ortasındaki iki hafta boyunca, tıpkı geçen sene olduğu gibi, Sauberg karlar altında kaldı. Ve tıpkı geçen sene olduğu gibi, kar tanelerinin dönerek etrafta uçuşmalarını, gölün donan yüzeyine, Lake Main'e, bahçemize, Sauberg mezarlığına, herkesin kirpiklerine ya da benim durumumda güneş gözlüğüne düştüklerini görememiştim. Bir süredir plastik gözlük kullanıyordum çünkü metal olanlar artık çok soğuk geliyordu.

Sessizleşen her yerde, her şeyi dinliyordum ve dinlemek bana göremediğim yerleri gösteriyordu. Beyazı düşünüyor, onun tadını alıyordum. Hanuka olduğunda, dini açıdan yapılması gerekenleri yerine getirdiğimde ailem ve Dr. Sassoman mutluluktan sersemlemiş ve bunu bir gelişme olarak değerlendirmişlerdi. Asıl gelişme güneş battığında bayılmadan mumları koklayabilmem ve hediyelerimi açabilmemdi. Sesli kitaplar, Braille oyun kartları, Köpük için yeni bir tasma, Naomi ile Jenna'nın benim için yaptığı boncuklu bir kolye ve Leah'nın aldığı kürklü botlar... Gelişme, annemin satın alıp üzerine benim ismimi yazdığı hediyeleri kardeşlerime vermemdi.

Gündüzleri, kar olduğunu hissettiren ve insanı uyuşturan beyaz örtüde okula gidiyordum. Geceleri ise uyanık kalıp Naomi'nin uyurken çıkardığı nefes seslerini dinliyor ve etkileri uzun süren bir sarsıntının insana nasıl bazı şeyleri önem sırasına koymayı öğrettiğini düşünüyordum. Kendi kendime, Logan'a hissettiklerimin Zach'e olan hislerimden daha önemli olduğunu söylüyordum ve bundan elli yıl sonra eğer hâlâ hayattaysak Logan ile ben hâlâ arkadaş olacaktık ve ikimiz de Zach Haze'le çıkmıyor olacaktık. O yüzden onunla şu an hangimizin birlikte olduğunun ne önemi vardı ki? Çünkü gençliğime ve çoğu insanın gençlerin bakış açıları olmadığını ve uzun vadede önem arz eden şeyler konusunda bir şey anlamadıklarını düşünmesine rağmen, Logan ile Zach'in birbirlerine âşık olmalarının dünyanın sonu olmadığını farkındaydım. Çünkü gözlerimi kaybettiğimde ve Claire öldüğünde dünyanın sonunu iki kez görmüştüm. Bu nedenle bu durum normal olmasa da normalmiş gibi davranabilirdim. Ve Claire'in ölümü, Zach'in Logan'ı sevmesi ve hatta geçirdiğim kaza gibi tecrübelerin birikerek sonunda tıpkı noktaların hücrelerin içine oturduğu gibi bir gün anlayabileceğim bir yapıya bürüneceklerine kendimi ikna edebilirdim. Hatta belki buna "değdiğine" bile ikna olabilirdim.

Annem beni köşeye sıkıştırmaya geldiğinde, odamda kil projemle uğraşıyordum. Heykel şimdi kilden bir köpekti ve bir de bandaj ve bir bilye kullanarak beyaz bir bastona dönüştüreceğim yemek çubuğundan oluşuyordu. Değerli malzemelerim etrafıma dağılmış bir halde çalışma masamda oturuyordum: Bir gün gölde bulduğum ve bir mücevher gibi olana kadar taş parlatma makinesine attığım taş; Leah'nın süpermarkette

ürünlerin üzerinde asılı duran ipi koparıp düşürdüğü ve sonra bana verdiği plastik, içi boş üzümler. Bu üzümler bana renkleri düşündürüyor, mor ve yeşil hissettiriyorlardı. Ayrıca Bay Hawes'un kalemi, günlüklerim, L&E defterim, Logan'ın bana yıllar boyunca yazdığı notlar ve hatta Zach'in Sevgililer Günü kartı da vardı. Biri, yeni doğduğunda Benj'i kucağıma aldığımda diğeri de Leah ve Sarah ile birlikte şehirdeki evimizin önündeki çocuk parkında oynarken çekilmiş iki tane de fotoğraf vardı. Onları göremiyor ve hangisinin hangisi olduğunu bilmiyordum ama onlardan vazgeçemiyordum.

Annem, "Em?" dediğinde sesi sanki ismimi daha önce birkaç kez söylemiş gibi geliyordu. Ona döndüm.

"Efendim, anne?" Kalbimin göğsümde hızlandığını hissettim. Belki de bir şey biliyordu. Mayburg'le ilgili olabilir miydi? Ya da Logan'la? Mayburg'de iki kez toplantı düzenlediğimi ve bunlardan birinin de gecenin yarısında olduğunu bilseydi ne düşünürdü acaba? Büyük olasılıkla kriz geçirirdi. Bu düşünce, koştüğümde hissettiğim o vakarlı kendini koruma duygusunu canlandırdı.

Fakat annem, "Bayan Spencer'ın derslerini mi asıyordun?" diye sordu.

Bu muydu yani? "Belki birkaç kez yapmışımdır," dedim. Tatilden döndüğümüzden ve Bayan Spencer bize Dante'nin *Cehennem*'ini ödev verdiğiinden beri, ki bu ruh çağırma tahtası kadar berbat bir fikirdi, yani tam olarak bir haftadır o derse girmiyordum. Kimsenin müfredatımızı korkudan ölmemizi engelleyecek şekilde yenilememesi şaşırtıcı değildi. Cehenneme yapılan korkunç bir yolculuk mu, lütfen ama! Hem de

“biyografi” çalışmalarımız sırasında? Ve tam da ölüm, ruhlar, Claire, kasabamız, kendimiz ve birbirimiz için buz gibi korkuyla yaşarken geceleri uyuyamadığımız bir zamanda?

“Bayan Mabel aradı. Endişeliydi. Neler olduğunu anlatmak ister misin?” diye sordu.

“Hiçbir şey olduğu yok,” dedim.

Bu öylesine aleni bir yalandı ki annem ve ben bir an sessiz kalıp bu yalan konusunda ne yapacağımızı düşündük.

İçini çekti. “Em?” dedi. “Bana söylemek istemiyorsan mecbur değilsin fakat lütfen yarın dersine gir. Lütfen. Beni Müdür Cates ve Bayan Spencer ile görüşmekten kurtar.”

“Akk, blah, effff,” dedi Bebek Lily. Sanki deminden beri bizi dinliyormuş ve konuşmaya şimdi katılmanın uygun olacağını düşünmüştü. Bir minnet duygusuyla kollarımı açıp onu kucağıma aldım. İki gün öncesine göre iki kat ağırlaşmış gibiydi. İçimdeki hüznün biraz da olsa hafifledi.

“Merhaba, koca kız!” dedim Lily’ye. “Nasıl bu kadar büyüyebildin? Nasıl, koca kız?”

“Gak bin duu!” dedi Lily bana ve alıp ağzına sokmak için gözlüğüme yapıştı. Onun yerine ona elimi verdim ve o da parmaklarımı doğrudan o ıslak ağzına götürüp çiğnemeye başladı.

“Ne zaman konuşacak?” diye sordum anneme.

“Konuşuyor,” dedi annem.

“Tamam, bunu görüyorum ama gerçek sözcükleri ne zaman söyleyebilecek?”

“Benj iki yaşına kadar konuşmamıştı,” dedi “ama sen on aylıkken bazı kelimeleri söyleyebiliyordun.”

“Demek *akk, bin* ve *duunun* gerçek sözcüklere dönüşmesine üç ay kaldı, koca bebek,” dedim Lily’ye umut dolu bir sesle. O da göbeğini oynatarak attığı kahkahasını patlattı.

“Sence Bebek Lily bana benziyor mu?” diye sordum anneme.

“Bence o tüm kızlarımin içinde en çok sana benziyor,” dedi annem. “Ama aynı zamanda kendine özgü bir bebek.”

“Bayan Spencer’ın dersinde *Cehennem*’i okuyoruz,” dedim.

“Biliyorum, tatlım. Sana ses kaydını aldım... ah.” Bir an düşündü. “Derse girmek istememenin nedeni bu mu yoksa?”

“Bayan Spencer sürekli kitap hakkındaki düşüncelerimizi soruyor,” dedim.

“Ne düşünüyorsun, Em?”

Bebek Lily salyalı dudaklarıyla *bızzz* diye sesler çıkarıyor ve elimi ağzına sokuyordu. Koca bir öpücük almak için uzandım ve sonra diğer elimin tersiyle dudaklarımı sildim.

Anneme *Cehennem*’in CD’sini dinlediğimi ve ilk sayfanın ilk kıtasındaki “Yüreğimin gölü” sözcüklerinin dehşet içinde çarpılmama neden olduğu gerçeğini söylemeye karar verdim. O sözcüklerin seslerini veya bana hissettirdiklerini hayatım boyunca unutabileceğimi sanmıyordum, tıpkı yara izimin artık *mosmor* olmaması gibi. Bunların hiçbirini sınıfta konuşmak istemiyordum.

“Yüreğimin gölü,” sözlerinden nefret ettiğimi söyledikten sonra, “Bence hepimiz birer gölgeyiz. Ve yavaş yavaş kayboluyoruz, özellikle de ben,” diye ekledim. Bebek Lily’yi ona geri verdim. Geçirdiğim kazadan beri anneme gizli iç dünyamla ilgili ilk kez bu kadar çok şey söylüyordum ve ayrıca bunlar ona söylediğim en kötü ve en tuhaf şeylerdi. Annem benim

tuhafl olduğunu biliyordu; o da tuhaftı ve bana her zaman söylediği gibi iyi tuhaflar da vardı kötülerini de. Benim ailem, Sauberg'de, "Benim çocuklarım çok normal, bu harika bir şey!" diyen tüm insanların aksine normallikten hoşlanmazdı. Yine de onu korkutacak şeyler söylemek istemiyordum çünkü artık o, kendi resimlerini ve ihtiyaçlarını paramparça etmiş ve babamın ona bakmak zorunda kalacağı kadar hassaslaşmış bir insandı. Ve bana sürekli her şey hakkında sorular soruyordu ve nedense son zamanlarda ondan çok fazla şey saklamak istediğimi hissetmiyordum. Belki de yavaş yavaş iyileşiyor ve daha fazlasını kaldırabiliyordu. Bilmiyordum.

"Kayboluyorum derken ne demek istiyorsun, Emma?" Buna takılacağı belliydi. Sesi çaresiz ve mutsuz geliyordu.

"Demek istediğim, biri öldüğü zaman tamamen kayboluyor. Bu nedenle Claire kayboldu ve insanların onu tanıyan tarafları da yok oldu. Ve ben zaten gözlerimi kaybettim, bu yüzden sanki, bilemiyorum, her korkunç olayda biraz daha siliniyorum ve korkunç şeyler olmaya devam ediyor. Tavşanın başına gelenler gibi. Ve daha başka şeyler. Şey, yavaş yavaş da olsa sanki parçalarımı kaybediyorum, kayboluyorum, ölüyorum."

Durumu düzeltmek mi yoksa daha da mı kötüleştirmek istediğimi bilmiyordum ama annem nefesini tuttu ve ben de hızımı almışken devam ettim. "Şimdi Claire'den geriye yalnızca kimsenin üzerinde anlaşılamadığı bir tartışma ve ödülleri, notlar ve fotoğraflar gibi bir dolu anlamsız şey kaldı. Ve hepimiz için aynı durum geçerli olacak. Birkaç kalem, plastik üzüm, günlükler falan filan. Sanki hepimiz zaten birer hayaletiz ve kendi işe yaramaz eşyalarımızın içinden güçlkle kurtulmaya

çalışıyoruz. Hepsi bu. Hayatımızdan geriye kalanlar bunlar! Hayatın, dört duvar arasında ve bir çatı altında yaptığın kil öbekleri veya panolara benzeyecekse nasıl yaşadığının veya kim okluğunun ne önemi var ki? Ve öyle de zaten. Gölge derken bunu kastediyorum. Hepimiz bir gün *sonsüza dek* yok olacaksak şu anda ne kadar gerçek olabiliriz ki?”

“Ama Emma,” dedi annem, neredeyse bağırarak, “biz hayattayız! Ve Tanrım, ya aşk, sevgi, mutluluk? Ayrıca eşyalarımız neden anlamsız olsun?” Paniğe kapılmaya başladı. “Eşyalar bize yardımcı olur! Onlar anlamsız değiller ve onları bizden sonra varolmaya devam etmeleri için yaparız,” diye devam etti. Ne demek istediğimi öylesine yanlış anlamıştı ki, hayalimde onun çıplak vaziyette bir ipte sallanırken konuşmanın içine inanılmaz tuhaf bir açıdan dalmış ve söylediklerime çarpmış olduğunu canlandırdım. Tabii ki kendi heykellerini düşünüyor ve her şeyi düzeltmeye çalışıyordu fakat onun bir şey düzeltmesini istemiyordum. Sadece beni dinlemesini istiyordum.

“Birbirimizi kaybettiğimizde eşyalar bize yardımcı olur. Onlar insan hayatının yerine geçmek için değil, onu temsil etmek, anmak için yapılırlar. Mezarlara, tapınaklara, sanata ihtiyacımız var,” dedi.

Claire’in mezarına gitmemiştim. Üzeri donmuş zambaklarla, oyuncak ayılarla, deniz gözlükleriyle ve karla örtülmüş olabilirdi. Clarie’i tüm bunların altında canlı olarak hayal ettim. Bir keresinde derse geç kaldığı için koşarak sınıfa girmişti. Ter içindeydi ve yüzünde neredeyse saçlarındaki kadar çok renk vardı; kıpkırmızı olmuştu. Dilinin üzerine ağızda eriyen pembe ilaçlardan koyduğunu ve dilinin de bir şeker gibi

pembeleştğini düşündüm. Onu içerken veya insanlara onun bir sorunu olduğunu düşündüren her neyse onları yaparken görmüştüm... sarhoş Claire; zeki Claire; gece yüzen, Blythe'la çatıya çıkıp çıplak dans eden Claire; ailesine yalan söyleyen, küçükken Mayburg'den o ruhani kâseyi gizlice alan, ölüsü kıyıya vuran Claire. Hangi Claire onu suya sürüklemiş ve göle atmıştı? Hangi Emma beni suya sürükleyebilirdi? Claire kendinden korkmuş muydu?

Bebek Lily ağlamaya başladı ve ben ağladığım için ağladığını fark ettim. Annem elini bana uzattı fakat ben kendime gelip elini ittim. “Derse gireceğim, anne,” dedim.

“Sorun değil,” dedi. “İstersen sınıfta *Cebennem*’le ilgili yapılan tartışmaya katılmaman için bir not da yazabilirim.”

“Kesinlikle olmaz,” dedim. “Zaten etrafımda, özel ilgiye muhtaçmışım gibi gece gündüz iyilik yapan insanlar var. Sence bir de akıl hastası olduğumu düşünmelerini göze alır mıyım?”

“Emma,” dedi annem. “Herkes senin hem okulda hem de dışarıda çok iyi idare ettiğin konusunda hemfikir. Henüz iki yıl bile olmadan neler başardığına bir baksana! Bu kadar öfkelenmeni gerektiren bir durum yok.”

Neredeyse ona birinin dolabımın önüne kaykay bıraktığını söyleyecektim çünkü bunun bana verdiği acıdan kat kat büyüğünü anneme vereceğini biliyordum. Neredeyse ona Logan ile Zach’ten bahsedecektim. Oysa daha farklı fakat aynı başarıyı sağlayacak başka bir hamleye karar verdim: “Öyle mi? Herkes mi? Babam bile mi?”

Annem güçlükle yutkundu ve Bebek Lily'nin a laması  ı lıklara dönüştü. Ellerimle kulaklarımı kapadım ve Bebek Lily'nin  ı lıklarını zihnimde  akan ı ıklar olarak gördüm.

“ zellikle de baban,” dedi annem,  ı lıkların arasından duyabilece im kadar yüksek sesle. Ona acıdım.

Bebeklerin Bebe i Lily'yi a a ı götürünce, telden yapıp korkunç kil  be imin üzerine taktı ım g zl    çektim, kili yeniden yuvarladım, biraz önce g zl   n durduğu yere iki yuvarlak, plastik üzüm tanesi yapı tırdım. Sonra bandajla üzümlerin  zerine X  ekilleri yaptım. Gözler. Sanatta gözleri bu şekilde betimlemenin ölümle aynı anlama gelmesi tuhaf değil miydi?

Annem ona bir şeyler anlatmış olmalı ki ertesini sabah ben annemin stüdyosunda k  ıt ufalarken babam ilk i  olarak yanıma geldi. Onunla hasteneye gitmek isteyip istemedi imi sordu. Günlerden pazar olduğu için  a ırmı tım.

“İ e mi?” diye sordum.

“ alı mam gerekmiyor fakat seni oraya götürmek istiyorum. Sakıncası var mı?”

Babama tabii ki gidebilece imi söyledim, heyecanlandı ımı ve gururlandı ımı hissettim fakat böyle hissetmem için bunun annemin yaptığı bir numara olduğunu düşünüyordum. Bazen plasebo olduğundan   phelendi iniz plasebolar bile i e yarıyordu.

Babamla ba  ba a bir yere gitme teklifi almış olmanın heyecanına rağmen arabadayken kendimi o kadar yorgun hissettim ki ba ım g  s me d   p d   p kalkıyordu. Babam, bir hastanın hastalığını yanlış teşhis eden bir meslekta ıyla ilgili bir hikâye anlatıyordu. Sonra bana okulu, Logan'ı, Bay

Hawes'u, LFTB sunumumu, beden dersini, edebiyat dersini, *Antigone*'yi ve *Cebennem*'i sordu.

Ona gerçekten de cevap veremediğimi hissettim. "Yorgun musun, Em?" diye sordu sonunda ve gözlerini yoldan ayırıp bana baktığını hissettim. Araba hafifçe yalpaladı. İstemsiz bir şekilde elimi kaldırıp pencerenin üzerindeki tutacağı yakaladım. "Neden biraz dinlenmiyorsun? Hataneye varınca seni uyandırırım," dedi.

Dinlenmek istemiyordum. Sonu gelmeyen sorularını cevaplamak istemesem de beni doktor randevularıma ve son ameliyatıma götürdüğü zamanları saymazsam, babamla en son ne zaman yalnız kaldığımı hatırlamıyordum. Fakat birlikte gidip geldiğimiz zamanları hatırlayamıyordum çünkü onu, varlığının tadını çıkarmak şöyle dursun, düşünemeyecek kadar korkuyordum ve perişan haldeydim. Şimdi ise ön koltukta onunla işe gidiyordum ve sebebi kendi trajik sağlık durumum değildi; üstelik bunu kavrayamamak kadar yorgundum ve dikkatim dağınıktı.

"İyiyim," dedim. "Uyumak istemiyorum. Neden seninle gelmemi istedin?"

"Tanışmanı istediğim biri var," dedi babam.

"Bir doktor mu?" diye sordum, umutlarımın dağıldığını hissederek.

"Hayır," dedi. "Aslına bakarsan bir çocuk."

"İsmi ne?"

"İsmi Annabelle," dedi babam. "Dokuz yaşında."

"Neden onunla tanışmamı istiyorsun?"

“Çünkü ona yardım edebileceğini düşünüyorum,” dedi babam. Şaşırmıştım. Ailemin beni, bana yardım edebileceklerini düşünen kişilere götürmesine alışmıştım.

“Gerçekten mi? Nasıl?”

“Onunla tanışana kadar bekle,” dedi. “Bence birbirinizi anlayacaksınız.”

Hastanenin otoparkında durduğumuzda, kendimi standart bir testten çıkmış gibi hem başarı kazanmış hem de bitkin düşmüş hissediyordum. Ve her zamanki gibi sınavdan geçip geçmediğimden emin değildim.

Hastane kokusu nabzımı hızlandırırken içimdeki kuşlar yön değiştirdi; kaburgalarımı ve ciğerlerimi parçalayarak ters taraflara uçmaya başladılar. Sol elimle Köpük’ün tasmağını, sağ elimle de beyaz bastonumu sıkıca tuttum. Babam elini omzuma koyup beni kafeteryaya yönlendirdi. Yiyecek ve içecek teklifine, “Hayır, teşekkürler,” diye cevap versem de o yine de iki kek, iki meyve suyu ve Anabelle’e götürmem için bir paket jelibon aldı. Anabelle’i ve dolayısıyla da babamı hayal kırıklığına uğratacağımdan endişe duymaya başladım. Onunla hastaneye gelmemi istediğinde bana iyilik yaptığını düşünmüştüm fakat burada, kafeteryada Annabelle’e jelibon alırken ve bana sekiz yaşında bir çocuğun başka ne isteyebileceğini sorduğunda, aslında benim ona iyilik yapıyor olduğumu düşünmeye başladım. Bunu sorun etmedim ama bir şeyleri de yanlış anlamak istemiyordum.

“Onu tanımıyorum, baba,” dedim. “Belki onunla tanıştıktan sonra aşağı inip gerçekten istediği bir şey alabilirim.”

“İyi fikir,” dedi.

Kasiyer, “İyi günler, Dr. Silver,” deyince zihnimde onun hastanede ünlü biri olduğu ve herkesin onu Dr. Silver olarak tanıdığı gerçeği belirdi. Trajik bir felaketin kurbanı olmak dışında acaba herhangi bir konuda ve herhangi bir yerde bu kadar tanınmış biri olabilecek miydim acaba? Kaygan zeminde ilerleyerek asansöre bindim. Babam, “Lütfen on altıya basar mısın, Em?” dedi. Bu, geçmek istediğim başka bir testti. Bu yüzden işaretparmağımı soğuk, çelik Braille’in üzerinde gezdirerek harfleri sayılara çeviren ters J harfini aradım sonra 1 ve 6’yı bulup onlara bastım.

“Teşekkürler,” dedi babam, gururlu olduğunu düşündüğüm bir sesle. Ve sesi, gittikçe yukarı çıkan asansörün metal duvarlarında yankılandı. Asansörde başka insanlar da vardı, kim olduklarını merak ettim.

On altıncı kata geldiğimizde, babam Annabelle’in odasının kapısını iterek açtı ve burnuma zambakların, balonların ve bir şeyin daha... muhtemelen şekerleme falandı; tam olarak adlandıramadığım plastiğimsi, kırmızı vişne kokusu geldi. Dudak parlaticısı veya Twizzlers olabilirdi. Bu koku bana Logan’ı hatırlattı.

“Emma, bu Annabelle. Annabelle, bugün seninle tanışması için kızım Emma’yı getirdim.”

Kimse konuşmadı fakat hemen tanıdık bir ses duydum; otomatik yatak hareket etti. Yataktaki kişi onu yatırmış mıydı yoksa kaldırmış mıydı bilmiyordum. İnsanların yukarı mı aşağı mı hareket ettiklerini yalnızca konuştukları zaman anlayabiliyordum; yakında mı uzakta mı olduklarını ise başka şekillerde de duyabiliyordum.

Babam Annabelle'in bir şey söylemesini beklerken ben Leah gibi davranmaya çalışarak samimi ve yüksek bir sesle, "Selam, Annabelle, seninle tanışmak çok güzel," dedim.

Hâlâ kimse konuşmuyordu.

Babam, "Emma'nın da gözleri görmüyor, Annabelle," deyince yataktan bir yutkunma sesi geldiğini duydum. Sanki ağlamasına neden olacak bir yumru Annabelle'in boğazından yukarıya tırmanıyordu.

"Biraz yatağına oturabilir miyim?" diye sordum.

Babam alçak sesle, "Başını sallıyor," dedi.

İlerlemesi için Köpük'ü dürttüm ve birlikte Annabelle'in yatağının yanına gittik. Önce ellerimle dokundum ve sonra kendimi kaldırarak kenara oturdum. Birden mekanik yataktan sarkan ayaklarımla kendimi küçücük hissettim. Annabelle konuşmadı fakat elini hastanenin o ince, çamaşır suyu kokan yorganının altından çıkardığını ve nerede olduğumu anlamak için yatakta gezdirdiğini anladım. Beni bulduğunda sol elini sanki oracıkta ölüvermiş gibi kucağımda buraktı. Elini tuttum.

Babam bizi izliyor olmalıydı. Tıkanmış bir boruyu andıran bir sesle, "Sizi biraz yalnız bırakayım. Emma, geri dönmemi istediğinde Annabelle'in yatağındaki çağrı düğmesine bas," dedi.

"Tamam, baba," dedim ve sözcükler düzenli bir sırayla ağızımdan çıkan askerler gibi kulağıma güçlü geldi. Belki babam bizim için üzüldüğünden ve korktuğundandı ya da Annabelle henüz konuşamayacak kadar çok korktuğundan, benim konuşabiliyor olmam, aniden babamın fark etmekten başka çaresinin olmadığı büyük bir aşamayı geçmişim gibi hissettirdiğindendi. Biz babamın bilmediği bir şey biliyorduk:

Görme yetimizi kaybetmenin ne demek olduğunu... Bu açıdan bakıldığında babamdan daha büyük, daha tecrübeliydik. Ayakkabıları zeminin üzerinde parlak sesler çıkardı ve sonra babam dışarı çıkıp kapıyı arkasından kapadı. Annabelle'in yeniden yutkunduğunu duydum ve ağlamamaya çalıştığını anladım.

"Benim yanımda ağlayabilirsin," dedim. "Zaten seni göremem." Küçük bir kahkaha atarak onu neşelendirmek için elini sıktım fakat o, hıçkırığı andıran kısa bir nefes aldıktan sonra ağlamaya başladı. O an korktum çünkü onun hikâyesini, ona, gözlerine veya yüzüne ne olduğunu bilmiyordum fakat yine de uzanıp yüzüne dokundum çünkü benimki kadar korkunç bir durumdaysa bandajlı olacağını düşündüm. Parmaklarımı hafifçe yanaklarına koydum ve gözlerine götürdüm. Ağladığı için gözleri kapalı ve ıslaktı fakat sarılı değildi. "Gerçekten korkutucu, değil mi?" dedim. "Ben de sürekli ağlıyordum. Ama artık ağlamıyorum." Ona Claire'den ya da bir gün önce ağlamış olduğumdan söz etmedim.

Annabelle'in küçük yüzünün yastığın üzerinde bir yukarı bir aşağı hareket ettiğini fark ettim. Şirin bir burnu olduğunu fark ederek parmaklarımı üzerinde gezdirdim. Küçüktü ve ucu hafifçe yukarı kalkıyordu. Uzandım ve yatağının yanında olduğunu bildiğim tepside ellerimi gezdirdim. Bir kutu buldum, kenarlarını hissettim, kendime doğru çektim ve içinden bir peçete çıkardım. Onu Annabelle'in eline koyduğumda elimden alarak istemsiz bir hareketle gözyaşlarını silmek için yüzüne götürdü fakat elini tutup onu durdurdum. "Önce hisset," dedim ve söyledigimi yaptı.

“Beyaz gibi, değil mi?” Hiçbir şey söylemedi ve hareket etmeden bekledi.

“İstiyorsan yüzünü silebilirsin,” dedim ve yine söylediğimi yaptı. Küçük kollarını yüzüne doğru kaldırarak gözyaşlarını sildiğini hissettim. Herhangi bir kaza geçirmediği sonucuna vardım çünkü yüzüne çok yumuşak davranmamıştı. Gözlerinin işlevini yitirmesine neden olan şey bir hastalık olmalıydı.

“Neler olduğunu anlatmak ister misin?” diye sordum çünkü hem bunu yapabileceğini düşündüm hem de bana olanları anlatmamı isteyeceğini düşündüm. Küçük çocuklar kendilerinden söz etmeden daha büyük olanların bunu yapması bana tuhaf geliyordu. Bunu Naomi, Jenna ve Benj’den öğrenmiştim. Küçük bir çocuk bir şey öğrenmek istediğinde genellikle sorardı. Çocukların önünde kendilerinden bahseden yetişkinler beni korkuturdu. Önce küçük çocuklara sormadan kendilerini anlatan büyük çocuklar da öyle. Fakat Annabelle bir şey söylemediği için ne yapacağımdan tam olarak emin olamıyordum.

“Bana olanları anlatmamı ister misin?” Başını salladığını hissedebilmek için ellerimi yavaşça çenesine koydum. “Ailemle birlikte Dört Temmuz partisindeydim. Annem, babam, kız kardeşlerim ve erkek kardeşim, hep birlikteydik. Beş tane kız kardeşim var fakat o zaman dört taneydi çünkü en küçük kardeşim Lily henüz doğmamıştı ve bir de erkek kardeşim Benj vardı,” dedim bir köstebek deliğinden baş aşağı düştüğümü hissederek. Kendimi hazırlayarak olayı düşündüm. “Biz önde duruyorduk... yani babam ve ben. Kız kardeşlerim, annem ve Benj ise bir battaniyenin üzerinde oturuyorlardı. Fakat havai fişekleri izlemek için iyi bir yer bulmak için oraya erken git-

miştik ve onları en çok babamla ben severdik, bu yüzden onları yakarlarken yakında olmak istedik. Fakat yakmaya başladıklarında bir tanesi geri tepti ve içinde durduğum kalabalığın tam üzerine ateş ile roket parçaları fırladı. Bir kısmı gözüme geldi ve gözlerim yandı.” Yüzümün buz gibi olduğunu ve odanın içinin renklerle dolduğunu hissettim.

Annabelle yine aynı yutkunma sesini çıkarıyordu.

Bu hikâyeyi ilk kez anlatmama rağmen kendime değil ona odaklanmaya çalıştım. Ve hikâyem zihnimdeyken hissettiğim kadar sert, korkunç ve tehlikeli gelmemişti. Alçak sesle ekledim: “Yani bu gerçekten de çok kötü bir şey, değil mi?” Ağladığını duyabiliyor ve başını salladığını hissediyordum. “Sana ne olduğunu bilmiyorum,” dedim “fakat senin başına da kötü ve korkunç bir şey geldiğinden eminim. Eskiden görebiliyor muydun?” Yine başını salladı. “Ve şimdi göremiyorsun, değil mi?” Öyleydi.

İkimiz de birbirimizi düşünerek bir süre öylece oturduk. “Okumayı yeniden öğrendim,” dedim. “Braille alfabesiyle. Sevdığım tüm kitapları okuyabiliyorum ve bilgisayarım benimle konuşuyor.” Bu söylediklerimden sonra karşıdan bakan birinin anlayamayacağı fakat benim hissedebileceğim kadar kımıldadı.

“Bilgisayarları sever misin?”

Yine başını salladı.

“Ben de. Bilimi de severim,” dedim ve biraz düşünerek ekledim: “Özellikle de robotları.”

Bunu duyduktan sonra ise biraz daha dik oturdu.

“Bizim gibi çocuklara yardım eden robotlar var,” dedim. “Sana okuyan bilgisayarlar, önündekileri hissetmen için baston-

lar, istediğin şarkıları çalan müzikçalarlar var. Bazen,” dedim, “kendimi sihirli gibi bile hissettiğim oluyor.”

O kadar sessizdi ki nefesini tutuyor olabileceğini düşündüm.

“Her şeye çok fazla odaklanıyorum, bunun gibi mesela.” Yüzümü çok fazla odaklandığımda yaptığım gibi sıktım. Bu odaklanma hareketimi birinin önünde yapacağımı hiç düşünmezdim fakat buna ihtiyacı olduğunu biliyordum ve ayrıca tıpkı benim onun ağladığını görmediğim gibi o da benim çabaladığımı, istediğimi, başımın patlayacağını hissedene kadar umut ettiğimi görmüyordu.

“Şimdi tüm gücümle odaklandığım zaman, neredeyse her şeyi anlıyorum hatta görüyorum da denebilir,” dedim. “Kör olmadan önce bu kadar çok şeyi anlayamıyordum. Belki böyle bir şey yapmak zorunda olmadığım içindi.”

Yutkundu. Benden daha utangaç olmasaydı ne kadar çekineceğimi, benden daha çok korkmasaydı ne kadar korkacağımı düşündüm. Hissettiğimiz her duygunun, kimin yanında olduğumuza göre nasıl değiştiğini düşündüm. O zaman kız kardeşlerime ve Benj’e minnet duyduğumu hissettim.

“Erkek veya kız kardeşin var mı?” diye sordum. Başını salladı.

“Bir tane mi?” Başını iki yana salladı.

“İki mi?” Başını salladı.

“Erkek kardeşin mi var?” Başını salladı.

“İkisi de mi?” Yine başını salladı.

“Senden büyükler mi?”

Bu sorunun üzerine bir parmağını kaldırdığını hissedebilmem için elimi tutup kendi elinin üzerine koydu.

“Biri mi senden büyük?” diye tahmin ettim.

Bu kez daha belirgin bir şekilde başını salladı ve gülümsüyor olabileceğini düşündüm. Gülümsedim ve hissedebilmesi için elini dudaklarıma götürdüm.

“Ya diğeri?” diye sordum. “Senden küçük mü?” Başını salladı ve elimi dudaklarına götürdü. O da gülümsüyordu.

“Evde rahat hareket edebilmen için evi yeniden düzenlemenin eğlenceli yollarını bulmak için sana yardım edebilirler. Ve belki sana hikâyeler okuyabilirler. Ben Braille kullanmayı öğrenmeden önce kız kardeşlerim uzun bir süre bana okudular. Fakat artık geceleri geç saatte, ışıkları kapamamız gerektiğinde ben onlara okuyorum çünkü ben karanlıkta, örtünün altında okuyabiliyorum ve kimse bunu bilmiyor.”

Annabelle’in nefes sesini duyabiliyordum. Hızlanmıştı ve hoş bir ritim tutturmuştu.

“Ama en güzel şeyin ne olduğunu bilmek ister misin?” diye sordum. Ve karşılık vermesine bile fırsat vermeden, “Köpük gibi bir köpeğin olabilir,” dedim.

Köpük kendi ismini duyunca başını kaldırdı. “Kalk, oğlum,” dedim ve Köpük arka bacaklarının üzerine kalkarak başını Annabelle’le benim olduğumuz yere koydu. “Onu okşayabilirsin,” dedim. İki elini de uzatarak Köpük’ün yüzünün kenarlarına dokundu. Köpük mutlu bir şekilde kuyruğunu salladı ve Annabelle yüzünü onunkine yaklaştırdı. Köpük o kadar mutlu olmuştu ki dilini çıkardı ve kızın yüzünü boydan boya yaladı.

“Köpük!” dedim ama Annabelle yüzünü onunkinin hemen yanında tutmaya devam ediyordu. “Senden çok hoşlandı,” dedim,

gerçek anlamda etkilenmiş bir şekilde. “Genellikle kimseyi bu şekilde öpmez.”

Bir dakika kadar öyle oturduk ve sonra ona jelibon isteyip istemediğini sordum. Elimi tuttuğunda bunu evet olarak algıladım ve çantamdan paketi çıkardım, yırtarak açtım ve ona bir avuç jelibon uzattım. Birini yiyip birini de Köpük’e verdi. Ben ona pek fazla şekerleme vermezdim ama Köpük jelibona bayıldı. Annabelle’i üzecek bir şey yapmak istemediğim için kalan şekerlemeleri Köpük’e vermesine sesimi çıkarmadım.

Kapı tıklatıldı, sonra babamın ayakkabılarının gıcirtısı duyuldu. Babam merhaba deyince Annabelle’e, “Babamın ayakkabılarının sesini duydun mu?” diye sordum. Sağ elim hâlâ çenesinin altına hafifçe dokunuyordu. Başını salladı. “Bu beyaz zemin üzerindeki siyahın sesi.”

“Nasılsınız, çocuklar? Emma, gitmeye hazır mısınız?” Babama hazır olduğumu söyledim ve uzanıp Annabelle’e sarıldım. Yüzlerimiz yan yana geldiğinde, dudaklarından kulağıma küçücük bir fısıltı geldiğini hissettim. Belki de uzun süredir konuşmadığından, sesi öylesine yumuşak ve cılızdı ki ne söylediğinden veya bir şey duyup duymadığımdan emin olamadım ama emindim ve duymuştum: *Köpük* demişti.

Babam hastane odasından çıkarken, baba kuş gibi küçük, tuhaf bir hareketle başımın üzerinden öptü. Sonra boğazını temizledi.

“Pekâlâ, Annabelle ve senin için yararlı bir görüşme oldu mu?” diye sordu.

“Güzeldi,” dedim.

“Yaşadıkları konusunda sana bir şey anlatacak kadar güvendi mi bari?”

“Ona kendi başıma gelenleri anlattım ve o da bana bir ağabeyi ve küçük bir erkek kardeşi olduğunu, robotları sevdiğini anlattı. Ha, bir de köpekleri!”

“Tüm bunları o mu söyledi?”

“Sözcüklerle değil,” dedim. “Henüz konuşacak bir ruh halinde olduğunu sanmıyorum. Genellikle ellerini ve yüzünü kullandı.”

“Onunla tanıştığın için teşekkürler, Emma,” dedi babam. “Ona hikâyeni anlattığın için de.”

“Ona ne oldu?”

“RP, yani retinitis pigmentosa dediğimiz bir hastalığı var.”

“O nedir?”

“Bu hastalık hakkında çok fazla şey bilmiyoruz fakat genetik bir hastalık. Bazen başka sorunlara sebep olacak durumlar yaratabiliyor.”

“Ne gibi sorunlar?”

“Sağırılık.”

“Ah.” Bir an düşündüm. “Yani aynı zamanda sağır mı olacak?”

“Şey... bu her zaman olan... şey...” Bana söylemek istemediği için zorlanıyordu.

“Yani olacak.”

Babam iç geçirdi. “Onun durumunda, evet, görünüşe göre...”

“Duyuma yetisini ne zaman kaybedecek?”

“Henüz bilmiyoruz.”

“Sağır olacağını biliyor mu?”

“Hayır.”

“Ya kardeşleri?”

“Ne olmuş onlara?”

“Onlarda körlük veya sağırlık var mı?”

“Hayır.”

“Peki, olacak mı?”

“Ağabeyi hastalıktan etkilenmedi fakat küçük kardeşinde de RP var gibi görünüyor.”

“Of.” Benj’in çocuk yatağında Şampon’a sokulmuş, uyanık bir şekilde yattığını ve bir gün benim gibi kör olacağını bildiğini düşündüm.

“Peki neden hastanede?” diye sordum.

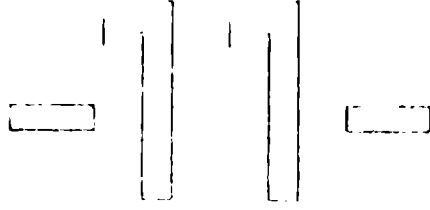
“Görüşünü biraz düzeltmesi beklenen bir ameliyat geçirdi.”

“Ama ameliyat işe yaramadı.”

“Sonuçlar pek iyi değildi, evet.”

“Korkunç,” dedim.

“Senin gibi cesur ve zeki bir savaşçı olacaksa, o kadar da korkunç sayılmaz,” dedi babam.

Mayburg toplantısını, okuyarak ve uyuyarak geçirdiğim yılbaşı gecesinden sonra tekrar denemeye karar verdik. Logan babasını görmeye Kaliforniya'ya gitti ve geri dönmesi gereken pazar, Naomi beni sabah saat beşte uyandırdı. Bana kendi yaptığı bir kartı vermek istediğini söyledi; çok heyecanlandığı için ben uyanana kadar bekleyememişti. Hâlâ uyuyor sayılırdım fakat sinirlenmemeye çalışarak yatağın içinde doğruldum ve zarfı açtım.

“Bana okumak ister misin?” diye sordum, esneyerek.

“Hayır!” dedi.

“Şey, ben nasıl...”

Kartı açtım ve üzerine dokundum. En tepede “tümü büyük harf” iki altılı nokta vardı; güldüm. Sonra :', '·, ::, ·' ve zaferini taçlandıran son sözcük, hece kısaltmalarıyla yazılmıştı: SEVİYORUM.

Çığlık attım.

“Ne!? SEVİYORUM sözcüğünü o şekilde yazmayı nasıl becerdin? Yoksa ikinci seviye Braille mi öğreniyorsun?”

Neşeli bir sesle kahkahalar atıyordu.

“Bilgisayarda sözlük buldum! Sana sürpriz yapmak için!” dedi. Sesindeki gururlu ton o kadar belliydi ki yanaklarının sıcak rengini duyabiliyordum. “Bu aldığım en güzel kart,” dedim, onu öperek. “Ben de seni seviyorum.” Sonra üzerimdeki örtüyü açtım. “Gel benimle,” dedim. “Sana bir şey göstermek istiyorum.”

Yukarı çıktığımızda herkes uyuyordu ve Naomi’ye tavan arasına çıkan merdiveni indirmesini söyledim.

“Neden?” dedi, korku dolu bir sesle. Hepimiz tavan arasından nefret ederdik.

“Görürsün,” dedim. Onu yukarı kaldırdım, o da kapağı açıp merdiveni indirdi. O önde ben arkada yavaş yavaş yukarı çıktık. Merdivenin basamaklarını saydım; beş taneydi. Sonra açıklıktan kendimi çekerek tavan arasına girdim ve pencereye doğru ilerledim.

“Aç,” dedim, Naomi açtı. İçeriye dondurucu bir hava doldu. Naomi’nin elini tuttum ve pencereden dışarı tımandık. Karlı çatıda pijamalarımızla oturarak doğan güneşi hissettik. Naomi bana güneşin yerini söylerken –gölün üzerinde, çatıların tepesinde, bizim üzerimizde– ben de masmavi gökyüzündeki parlak sarı güneşi hem hissediyor hem de kokusunu alıyordum.

“Emma?” dedi, bir süre oturduktan sonra. “Sana bir şey sorabilir miyim?”

“Tabii.”

“May-Bird’de neler oluyor?”

Cevap vermedim.

“Emma?” dedi bir kez daha. “Oraya bir daha gidecek misin?”

“Evet.”

“Ben de gelebilir miyim?”

“Sen Mayburg’ü nereden öğrendin?”

“Dinlemek istemesem de bazen sürekli Logan’la orası hakkında konuştuğunu duyuyorum.” Yüzünde nasıl bir bakış olduğunu bilmiyordum fakat elimi uzatıp bakmak istemedim. “Hayır diyebilirsin,” dedi. “Ben sadece... sürekli bebeklerle evde kalmak istemiyorum. Çok sıkıcı.”

“Gelebilirsin,” dedim. “Sadece konuşmak için buluşuyoruz ama belki Leah da bizimle gelir çünkü seni oraya tek başıma götürebilir miyim bilmiyorum.”

“Ama beni çatıya çıkardın!”

“*Sen* beni buraya getirdin,” dediğimde güldü. Elini bulup tuttum.

Bir sonraki cumartesi hem korkunç şekilde gergin hem de heyecanlıydım. Leah’nın Mayburg’de olacağını bilmek beni utandırıyordu fakat ondan gelmesini ve Naomi’yi getirmesini ben istemiştim. Ya Leah bu fikri saçma bulursa? Ya Naomi fikrini değiştirir ve beni annelere söylerse? Diğer taraftan Leah etkilenir miydi? En az Naomi’nin beni etkilemek istediği kadar ben de Leah’yı etkilemek istiyordum.

Logan, Kaliforniya’dan geldiğinde çok üzgün ve tuhaf bir ruh halindeydi fakat en azından cumartesi Mayburg’e erken gitmek isteyip istemeyeceğimi sordu çünkü bazılarımız orayı biraz temizleyecektik. Zaten Carl, Josh ve David, Carl’ın babasının kamyonetiyle işe yaramaz şeylerin birçoğunu götürmüşlerdi. Logan ile yürüdük ve bana Kaliforniya’yı, babasının da annesi gibi geceleri dışarı çıktığını ve kendisinin orada da

genellikle tek başına televizyon seyrettiğini anlattı. Köpük ile ben dikkatimizin yarısını Lo'ya, diğer yarısını ise yürüdüğümüz yola ve önümüzde neler olduğuna veriyorduk. Mayburg'e yaklaştığımızda, toplantının iyi geçeceğine dair beslediğim küçücük umut da herkesten önce aldığım yoğun pastırma, sigara dumanı ve yanan tahta kokusuyla kayboldu.

"Bu ne?" diye sordum.

"Merhaba? Burada neler oluyor?" diye sordu Logan.

"Hiçbir şey," dedi hafifçe gülen bir ses. Kim olduğunu çıkaramadım. "Neden?"

"Toplantı için mi buradasınız?" diye sordum fakat hemen pişman oldum.

"Kesinlikle," dedi ses ve sonra kahkaha attı. "Ne toplantısı?" Bizden büyük biriydi, Mayburg bize ait değildi ve biz izinsiz giriyorduk. Bizden büyük birinden "toplantı yapacağımız" için gitmesini isteyemezdik.

"Arkadaşımız Claire'e ne olduğunu çözmeye çalışıyoruz," dedi Logan. "Onu tanıyor muydunuz?"

Alçak sesle ıslık çaldı. "Kim olduğunu biliyorum," dedi.

Sesi oldukça içten geliyordu ve Logan'ın sesi de yumuşadı.

"İsminiz ne?" diye sordu Logan.

"Jason," dedi.

"Jason, ben Logan," dedi Logan, doğal olmayan bir sesle ve bu da bana adamın yakışıklı olduğunu düşündürdü. "Bu da Emma. Biz bir süredir burada toplanıyoruz fakat yakalanmak istemiyoruz çünkü bilirsiniz işte, buraya izinsiz giriyoruz."

"Peki," dedi Jason.

“Peki, polislerin veya ailelerimizin fark etmemesi için sakıncası yoksa burada ateş yakmasanız olur mu?” diye devam etti Logan. Sesi hızlanmıştı ve kendine olan güvenini kaybediyordu. Emreder gibi görünmek istemiyordu ve ailelerimiz olduğundan söz ettiği için kesinlikle utanmıştı. Sonra ekledi: “Yani burada yemenin bir sakıncası yok fakat belki hep birlikte pişirilmesi gerekmeyen şeyler getirebiliriz.”

Diğer insanlar da gelmeye başladılar. Deirdre, Amanda, Elizabeth, Carl, Josh, Christian ve Coltrane’in seslerini duydum. İnsanlar gülüyor, sohbet ediyor, dedikodu yapıyor ve cips paketleri açıyorlardı. Birisi patates kızartması getirmişti. Birkaç kişi daha geldi. Logan, Jason’ı eski bir arkadaşımı gibi herkesle tanıştırdı ve Amanda onun hangi okula gittiğini sordu.

“Şu anda okumuyorum,” dedi.

“Ne yapıyorsun?” diye sordu Amanda.

“Çalışıyorum,” dedi Jason.

“Buralarda mı oturuyorsun?” diye sordu Christian Aramond.

“Babam Sauberg’de yaşıyor,” dedi yalnızca ve sıkıcı bir duraksamadan sonra, “Sana ne oldu?” diye sordu.

Benimle konuştuğunu anlamam biraz zaman aldı.

Kalbim tekledi, büyük ve tehlikeli bir canlı gibi göğüska-fesimde debelendi. Bana bir şey olduğunu nereden biliyordu? Böyle doğmadımı? Annabelle’e tüm hikâyemi anlattığımı düşünerek ve sıradan görünmeye çalışarak omuz silktim. “Kaza geçirdim,” dedim. “Yandım.” Bunu ilk defa yüksek sesle ve bu şekilde dile getiriyordum.

“Korkunç,” dedi. “Ama köpeğin güzelmiş.”

“Evet, teşekkürler.”

Logan, “Başlasak iyi olacak,” deyince sandalye, süt kase-
ları, minder ve ayakkabı sesleri duyuldu. Kapı açıldı ve daha
fazla kişinin geldiğini duydum. Bunların içinde, gürültünün
arasından, “Merhaba, Emma, biz geldik!” diye bağırان Leah da
vardı. Yanıma gelip koluma dokundu, Naomi’nin de onun diğer
tarafına sokulmuş olduğunu hissettim. “Selam, Naomi,” dedim.

“Burada çok fazla insan var, Emma,” dedi Leah. “Bu
harika.” Jason’ın, “Bu kim?” diye sorduğunu duydum. Fakat
kimden söz ettiğini bilmiyordum; belki de kimse bilmiyordu
çünkü cevap veren olmadı.

Logan kulağıma Emily McIntyre’in geldiğini fısıldadı.
Emily, geçen sene kendinden büyük birinden hamile kalıp
bebeğini aldırان kızdı. Bu olayla tanınmıştı. Acaba bunu biliyor
muydu yoksa bir sır olduğunu mu düşünüyordu? Onun yerinde
olmanın nasıl bir duygu olabileceğini düşündüm.

Sonra Blythe’in Dima’yla birlikte fısıldaşarak geldiğini
anladığımda şaşırdım. Muhtemelen herkes şaşırmıştı çünkü
odada ses kesildi. Blythe, “Yine hep birlikte babamın arka-
sından atıp tutarsanız diye bu kez burada olmam gerektiğini
düşündüm,” dedi.

Kimse konuşmadı.

“Ve tüm bu... yaptığımız şey her neyse çok aptalca ve küçük
düşürücü,” diye ekledi Blythe. “Fark etmediyseniz söyleyeyim,
Claire öldü ve herkesin gizlice buluşup onun hakkında ve onun
arkasından kötü şeyler konuşmasının ona bir faydası olmayacak.
Bu yüzden hepimiz bunu kabul etsek de Claire’e ve ailesine
hak ettikleri gizliliği versek nasıl olur?”

“Ama biz kimsenin arkasından kötü konuşmuyoruz, Blythe. Sadece Claire’e neler olduğunu anlamaya çalışıyoruz,” dedi Logan.

“Anlamak mı?” dedi Blythe. “Claire kendini öldürdü. Bir insan istemediği sürece tek başına, kafası iyiyken gölün kenarına gidip de içine düşmez, öyle değil mi? Ve insanın kendini öldürmesi, kendisine, geride bıraktıklarından daha fazla değer verdiği anlamına gelir. Bunların hiçbirisi, buradaki kimseyi ilgilendirmez, belki sadece beni ilgilendirebilir.”

“Haydi ama Blythe, Claire hepimizin arkadaşıydı,” dedi Amanda. “Hepimiz birlikte takılırdık. Sadece siz ikiniz...”

“Amanda haklı, Blythe,” dedi Logan. Gerçekten şaşırmıştım. Logan bu konuda ne biliyor olabilirdi ki?

“Siz lanet olası geri zekâlılarsınız,” dedi David Sarabande. “Her şeye karar verme yetkisi Blythe’ta çünkü o ve Claire...” Ve nasıl bir hareket yaptığını göremesem de anlamıştım çünkü bu her zaman bildiğimiz fakat sesli olarak dile getirmediğimiz ya da kesinkes bilmediğimiz çoğu şey gibiydi. Şaşırmadığıma şaşırmıştım. Tabii ya: Blythe kızlardan hoşlanıyordu. Ve bu kadar parlak olmasının ve ışık saçmasının nedeni buydu. Dima’yı da bu nedenle getiriyordu çünkü Dima onun...

“Canın cehenneme, David,” dedi Blythe.

“Neden? Doğru değil mi?”

“Bu seni hiç ilgilendirmez. Eğer burada herhangi birisi babam hakkında konuşmak ve onu uyuşturucu satıcısı olarak suçlamak istiyorsa bunu hemen yapsın.” Dışarı doğru yürümeye başladı.

“Bekle, Blythe, lütfen, gitme,” dedim. “Biz öyle demedik...”

Herkes bekliyordu.

“Nasıl dediniz?” diye sordu Blythe. Fakat devam edemedim.

Monica Dancat çok alçak sesle, “Şey, ailesi bunu biliyor muydu?” diye sordu.

“Neyi biliyor muydu? Claire’in ailesi neyi biliyor muydu?”

“Bilirsin işte onun, kızlara ilgi duyduğunu falan?”

“O *kızlara ilgi duymuyordu*, Monica. Tamam mı? Ve ailesinin ne bok bildiğini ya da bildiğini sandığını bilmiyorum. Ya da bunu neden konuştuğumuzu bilmiyorum çünkü bu artık çok anlamsız.”

Amanda, “Kabalık etmek istemem... ama onun ailesi şey değil...” dedi.

“Sen ciddi misin Amanda?” dedi Blythe. “Kes sesini.”

“Sadece ailesi öğrendiği için mi bunlar oldu diye merak ettim ve öyleyse tüm bu olayı bir sır gibi saklıyorlar ve biz bu konuda gerçekten konuşmalıyız. Çünkü biz...”

“Amanda’ya katılıyorum. Claire eşcinselse ve bu nedenle... yani bu herkesi ilgilendirir. Ölerek bununla ilgili konuşma hakkını bize verdi zaten,” dedi Monica.

“Belki de başka bir konudur...” dedi Logan, bana bembeyaz kışın ortasında, soğuk havaya karşı rengârek kanatlarını çırpmaya çalışırken donan bir kelebeği hatırlatan heyecanlı ve sahte bir sesle. Sonunda tüm toplantılarımızın, çalışmalarımızın ve tartışmalarımızın asıl konusuna gelmişken, konuyu neden değiştirmek istediğini merak ediyordum.

Kendimi tutamadım. “Fakat sebebi bu muydu acaba? Claire eşcinsel olduğu için mi kendini öldürdü?” diye sordum. “Yoksa ailesi onu yakaladığı için mi?” Sesimdeki öfkeye engel

olamamıştım; eşcinsel olmayı kör olmakla kıyaslamak bu kadar kolay mıydı? Fakat bunu doğrudan sorma fırsatım olmadı çünkü Blythe'in silahı andıran sesi oturduğum yerden aşağıya bir bıçak gibi indi.

"Canın cehenneme," dedi Blythe ve aniden Naomi'nin nerede oturduğunu ve iyi olup olmadığını merak ettim. Blythe'in sesi alçak olmasına rağmen bağırıyormuş etkisi yarattı: "Bir stad-yumu insanlarla doldurup Claire'in özel hayatına burnunuzu sokmakla ona veya ailesine iyilik yaptığınızı mı sanıyorsunuz? Bunu nasıl yapacaksınız, onu rezil ederek mi? Hakkında hiçbir şey bilmediğiniz şeyler konusunda insanları suçlayarak mı? Claire'in ailesi kızlarının ölümüyle ilgili ayrıntıları gizli tutmak istiyorsa, bu onların en doğal hakkıdır."

"Ama neden?" diye sordum. "Yani sır saklamak daha kötü değil mi?"

"Sır saklamak mı? Bu hoş bir ifade oldu. Siz ikiniz neden Claire ile benim sırlarımı ortalık yerde konuşacağınıza önce birbirinizinkileri öğrenmiyorsunuz? Geçen yaz olanları Emma'ya anlattın mı, Logan? Ya da bu yaz?"

Sesim bazen olduğu gibi yine altımdan, yerin, toprağın altındaki birinden geliyormuş gibi çıktı: "Neyi söyledi mi?" diye sordum, kalbim Edgar Allan Poe'nun hikâyesindeki ölü adamın kalbi gibi atarken.

"Sözlerine dikkat et, Blythe," dedi Logan. Kalbim boğazıma kadar çıkmış beni boğuyordu.

"Neye dikkat edeyim, Logan? Sizi kim buranın tanrıları ilan etti?" Sonra öfkeyle dışarı çıktı. Odanın dönmeye başladığını hissettiğimde kendimi toplamak için elimi masanın kenarına

koydum fakat işe yaramadı. Kusacakmışım gibi hissediyordum. Ayağa kalktım. “Haydi, gidelim, oğlum,” dedim Köpük’e ve kapıya güçlkle ilerledim. Yürürken ellerimi uzattım ve sandalyelere, insanlara, eşyalara dokundum. Neye dokunduğum umurumda değildi.

“Blythe, bekle! Lüten?” diye seslendim. Blythe ile Dima’nın çalılıkların arasında yürüdüklerini duyabiliyordum ve sonra durduklarını duydum. Onlara doğru yürümeye çalıştım fakat ayağım takıldı ve sonra onların geri dönüp bana doğru geldiklerini duydum.

“Dikkatli ol, Emma,” dedi Blythe. “Burası çok karışık.”

“Biliyorum,” dedim bir kez daha hafifçe tökezlerken. Biri uzanıp kolumdan tuttu. Dima olduğunu tahmin ettim. “Blythe, lütfen beni affet. Benim aklıma... yani bunun böyle olmasını istemedim.... Kimseye bu konudan söz etmeyiz...”

“Hangi konudan?” dedi Blythe. “Sayenizde tüm dünya benim özel hayatımı konuşuyor ve siz de zaten bunu istiyordunuz, öyle değil mi?” Sesi, kolumu tutan elle alakası olamayacak kadar uzaktan geliyordu, o yüzden, “Teşekkürler, Dima,” dedim. “Şimdi iyi misin?” dedi. Başımı salladım, o da kolumu bıraktı.

“İstediğim bu değildi. Toplantıları bırakabiliriz, tamam mı? Herkese bundan kimseye söz etmemelerini... yani sırlarını saklayabiliriz. Ben bunun yardımı olacağını... bilemiyorum. Sadece Claire hakkında bir şey bilmek istedim; hepimizin onu anlamasını sağlayacak bir şey...”

“İyi, artık bir şey biliyorsunuz işte,” dedi Blythe ve yürümeye başladı.

O sırada Leah ile Naomi de dışarı çıkmışlardı ve Leah bana seslendiğinde sıçradım. “Haydi, eve gidelim,” dedi.

Fakat ben Blythe’in arkasından bağırdım. “Geçen yaz derken ne kastettin?”

Blythe ağaçlardan en az beş metre kadar uzaklaşmıştı ve arkasına döndü. Bu nedenle onu güçlkle de olsa duyabildim. Belki de yarasa kulaklarım iş başındaydı. Söyleyeceğini bildiğim şeyi söyledi: “Logan’a sor.”

“Emma, iyi misin?” diye sordu Naomi alçak sesle.

“İyiyim,” dedim.

Ormandan çıkmak için ilerlemeye başlamıştık ki arkamızdan Logan geldi.

“Emma, bekle,” dedi nefes nefese kalmış bir halde. “Lütfen. Bırak da seninle eve kadar geleyim. Leah, Em’le eve yürüyebilir miyiz? Siz gitseniz olur mu?”

“Senin için sakıncası var mı, Emma?” diye sordu Leah.

“Bilmiyorum,” dedim. “Sanırım yok.”

“On metre kadar önde olacağız. Eğer fikrini değiştirirsen seslen,” dedi Leah. Başımı salladım ve Logan’ın arkasından yürümeye başladım. Logan da Köpük’ün tasmaını tuttuğum elimi tutarak Köpük’le ikimizi ormandan dışına yönlendirdiğinde ona bir şey demedim. Diğer eliyle de önümüzdeki dalları çekiyordu ve caddenin kenarındaki çim alana çıkana kadar bekledi. Sessiz ve bol dikenli yürüyüşümüz boyunca, hayatımızda kaç saatimizi birlikte geçirdiğimizi ve sessizliğin hiç bu kadar can sıkıcı olmadığını düşündüm.

“Sana bir şey söylemem gerek,” dedi sonunda, ağaçların arasından çıktığımızda.

“Ne büyük bir değişiklik,” dedim. Beynimde acı verici tahminler uçuşsa da sesim sakın çıkmıştı. Sebastian’la arkadaşlığımızı mahvetmemiş olmayı ve hâlâ onunla arkadaş olmayı çok istedim. Belki de Logan’ın bana söylemek üzere olduğu şey konusunda Seb’e güvenmek, bu boğucu, sefil kalın derimi başka biriyle paylaşmak istiyordum.

Lo’nun sesi, taşların üzerindeki botlar veya çakılların üzerindeki bisiklet tekerleklerinin çıkardığı sesler gibi alçak ve çatallıydı. “Blythe ilaçları babasının ofisinden aldı.”

“Nereden biliyorsun?”

“Ben de oradaydım.”

“Neredeydin?”

“Çok önemli değil, Em. Sadece... geçen yaz birkaç kez onlarla yüzmeye gittim. Yani birçok kez. Ve bazen erkeklerle buluşurduk ve işte parti falan yapardık fakat sanırım Blythe ile Claire... her neyse. Onların şey olduklarını fark etmemiştim. Yalnızca birlikte takılıyorduk o kadar.”

“Blythe geçen yazdan bana söz edip etmediğini sorarken yalnızca bunu mu kastediyordu?”

“Sanırım.”

“Onlarla çıplak yüzdüğünü, öyle mi? Başka? Yazı hap alıp kendinizden geçerek geçirdiğinizi ve benim çocukluk edeceğimi bildiğin için sırlarını benim yerime onlara anlattığını mı?” Sesim gittikçe tehlikeli bir hal almaya başlayınca Leah arkasına dönüp seslendi: “Em? İyi misin?”

“İyiyim,” diye seslendim. Heykeli geçmiştik. Bacaklarımın gerildiğini hissettim, Logan da bunu hissetti. “Bu kez benden kaçma Emma, lütfen. Sadece dinle. Bir kez olsun benden dinle.”

“Bir kez olsun” ifadesini alıp zihnimin “gerçekse dayanılmaz” başlığı altına, Sebastian ile Dee’nin, geçen senenin ve kör olduğum gerçeğinin yanına koydum.

“Bu doğru değil,” dedi Logan. “Benim en iyi arkadaşım sensin; Blythe, Claire veya bir başkası değil. Sadece bazen onlarla takılıyordum çünkü... neyse işte. Bu konuda kendimi kötü hissediyordum. Ve onlara sen yanımda olmadığın için üzgün olduğumu söylediğimde bana çok iyi davrandılar. Hepsi bu. Benim için neden zor olduğunu anladılar. Ve ailemin durumu da vardı. İhtiyacım olan...” Durdu fakat, “konuşacak birileriymi,” diyeceğini biliyordum.

Onun yerine başka bir yol denedi. “Brian denen çocuk sadece... Beni onunla Amanda tanıştırdı, bu yüzden... Ben onlara söylemesem Brian söyleyecekti zaten. Sana söylemedim çünkü o zaman sana bir kısmını değil hepsini anlatmam gerekecekti.”

Beyaz bastonumu sağ elimle kaldırımda iki yana kaydardım ve Köpük’ün, sol elime doladığım tasmaını çekiştirdiğini hissettim. Bir ileri bir geri. Kaybolup gitme umuduyla ilerliyordum.

“Emma, senin de gelmeni istedim. Seni davet etmek istedim. Ama yapamadım çünkü... çünkü biliyorsun, güvenlik sorunları falan vardı. Sana söylemedim çünkü seni dışladığımızı düşünmeni istemedim. Sırf...”

“Sırf kör olduğum için,” dedim.

Hararetli bir şekilde saçlarını çiğniyordu. Ona durmasını söylemedim. Belki de sonunda kendini saçsız bırakacaktı. Aklıma Naomi’nin çok sevdiği “Aç Maç” şiiri geldi. Şiirde Aç Maç tüm dünyayı yiyor ve sonra yiyecek bir şey kalmayınca, dişleri kendi kendilerini kemirmek zorunda kalıyordu.

“Ben senin için Jenna gibiyim,” dedim, duygusuz bir sesle. “Her şeyi sakladığın küçük kardeşin gibi. Ben...” dedim ama sözlerimin devamı gelmemiş olsa da bu kuru otların sarısından, acınası ZKÇ sesimden nefret ettim.

“Hayır, hayır, Emma. Birincisi, sen küçük kardeşlerinden ne zamandan beri bir şeyler saklıyorsun? Ve her neyse bunun konumuzla...”

“Evet, konumuzla ilgisi var,” dedim çünkü öyleydi. Bu mükemmel bir benzetmeydi ve sesim lavla doluydu, kalbim ise adeta parçalanıyor ve boğazımdan yükselip ağzıma doluyordu. “Dürüst olalım. Brian’la ve belki Zach’le ve daha kimbilir kiminle birlikte olduğunu öğrenmemin tek sebebi Blythe Keene’in seni bana söylemen için zorlamasıdır. Yoksa bana hiç anlatmayacaktın.”

Tekrar ettim, “Bana hiç anlatmayacaktın.” Bu sözleri, anlamlarını yitirmeleri için kaç kez söylemek zorunda kalacağımı merak ettim. Logan’ın yalanları matruşka bebekleri gibi iç içe geçiyordu: Brian, Zach, Blythe, Amanda, haplar, Logan’ın kullandığı haplar, benim yapmadığım ve asla yapmayacağım diğer şeyler. Tüm yaz gecelerini hayatının sırlarını başkalarına anlatarak geçirirken geri dönüp dönmememi umursuyormuş gibi yapmıştı. Neden?

“Haydi ama, Emma, lütfen böyle yapma. Sana anlattım işte. Blythe ve diğerleriyle ilgili kısmın o kadar da...”

Ama sustu çünkü Leah birden bize bağırmaya başlamıştı. Sonra annemin sesi geldi; verandadan bize bağırıyordu. Logan beni çekiştirirken bizim eve kadar kalan mesafeyi yarı koşar bir şekilde geçtik. Köpük basamakları atlama zıplama çıktı ve

ben de ayağımın ucuyla her basamağa dokunarak annemin tam karşısına gelinceye kadar onu takip ettim. Kafam allak bullaktı. Annem nereden geldiğimizi biliyor muydu? Nasıl öğrenmiş olabilirdi ki?

“Naomi, tatlım,” dedi mümkün olduğunca sakın bir sesle, “mutfağa git ve atıştırarak bir şeyler al. Sarah orada seni bekliyor. Emma, Leah ve Logan gelin de sizinle biraz konuşalım.”

Naomi uysal bir şekilde mutfağa gitti fakat onun gizlice koridora dönüp annemin söyleyeceklerini dinleyeceğini biliyordum. Kendimi olacıklara hazırlamaya çalıştım ve çenem ağrıyana kadar dişlerimi sıktığımı fark ettim.

“Aklımı kaçıracaktım,” dedi annem. “Nereye gittiğinizi bilmiyordum. Leah, neredeydiniz?”

Leah’nın yalan söylemesini umarak merakla bekledim. Böylece yalanı o başlatmış olacaktı ve ben de onu destekleyebilecektim. Fakat o, “Ormandaydık,” dedi.

Annem, “Ormanda mı? Emma ve Naomi’yle birlikte mi?” diye sordu, inanamıyormuş gibi. “Emma ile Naomi’yi gece vakti bana haber vermeden ormana mı götürdün? Neden?”

“O beni götürmedi, anne. *Ben* onu ve Naomi’yi götürdüm.”

Annem on saniye kadar konuşmadı. “Pekâlâ, o zaman bunun iyi bir fikir olduğu düşüncesine nereden kapıldığınızı belki bana sen açıklayabilirsin,” dedi sonunda. “Gece vakti ormanın senin için ne kadar tehlikeli olduğunu bilmiyor musun? Peki, oraya nasıl gittiniz? Karayolundan mı? Çok kötü bir şey olabilirdi, Emma. Senin daha mantıklı olduğunu sanırdım.”

“Çok kötü bir şey *oldu*,” dedim. “Ama ormanda ya da karayolunun kenarında değil. Hatırlarsan babamla birlikte dururken

oldu.” Annemin yutkunduğunu duyabiliyordum ve tıpkı benim gibi, kazadan beri içine attığı hıçkırıklarını, ilaçları, sözleri ve korkuyu; kısacası her şeyi hayal ettim.

Susmadım. “Ve bu gece *hiç* kötü bir şey olmadı. Bazılarımız Mayburg’de buluştuk ve gerçekler hakkında konuştuk. İlk kez, tamamen saçmalıklarla dolu olmayan bir konuşma yaptık.”

“Mayburg mü? I-92 üzerindeki terk edilmiş evde mi? Naomi’yi gece vakti oraya götürmenin uygun olduğunu mu düşündünüz? On yaşındaki kardeşinizi?”

Pekâlâ, Naomi’yi oraya götürmek iyi bir fikir olmayabilirdi ama o gelmek istediğini söylemişti ve ben de ona bilgiçlik taslamak istemediğim için kabul etmiştim. Leah da karışmamış, gelmeyi kabul etmişti. Naomi’yi korkutmuştuk. Bunun nedeni kendimden başkasıyla ilgilenemiyor olmam mıydı?

“Jenna, Benj ve Lily neredeler?” diye sordum. Bunu, hatamı anladığımı anneme göstermek için yapmış olabilirdim.

“Tabii ki uyuyorlar,” dedi annem.

“Keşke ben de uyusaydım,” dedi Naomi, bizi dinlediği koridordan seslenerek. “Neden beni o korkunç yere götürdünüz? Keşke Claire, Logan, Blythe ve senin hakkında hiçbir şey öğrenmeseydim!” Hızla yürüdü, bana çarpıp tökezledi, sonra merdivenleri çıktı ve annemlerin odasının kapısını çarptı. Annem, birimiz hızla uzaklaştığımızda her zaman yaptığı gibi hemen kalktı ve Naomi’nin peşinden gitti. Leah annemle gidince Sarah da kalktı fakat büyük olasılıkla bir şeyler yemek için mutfığa gitti. Onun mekanik bir kalbi vardı. Salon birdenbire sessizliğe büründü. Sadece Logan ile ben kaldık.

“Naomi çok haklı,” dedi Logan. “Saçmaladık.”

“Gelmek istedi,” dedim. “Ve çocukların neler olduğunu bilmeye hakları vardır.” Son kısmı sinirli bir şekilde söyledim.

Logan bana yaklaştı. “Olabilir,” dedi, sessizce “ama zamanlama önemli. Demek istediğim, bazı zamanlar öğreneceğin şeyleri kaldırabilirsin, bazen ise kaldıramazsın.” Sesi giderek yükseliyordu yoksa başka türlü kendi yalanlarını nasıl haklı gösterecekti ki? Bunun hiçbir yolu yoktu. “Tıpkı Noel Baba gibi. Onun bir yalan olduğunu öğrenmeye hazır olduğun bir zaman vardır ve ondan önce öğrenecek olursan tüm lanet olası çocukluğun mahvolur.”

“Ben çocuk değilim, Logan. Seninle akranım. Biz aynı yaşıyoruz!”

“Seni kastetmedim, Em. Ben Naomi’nin bizimle Mayb...”

Sarah geri döndü. “Biz Yahudiyiz,” dedi ukala bir tavırla. Masanın üzerine ağır bir kupa koydu ve neredeyse üzerime diyebileceğim kadar yakınımaya oturdu. Biraz kenara kaydım ve burnuma kahve kokusu geldi. “Biz Noel Baba hakkındaki tüm o saçmalıkların hiçbirine zaten inanmayız.” Logan’ın yanımda gerildiğini hissettim. Sarah’nın ona çıkışmasından nefret ederdi.

“Yahudiler benzetmeden anlamıyorlar mı, Sarah?” dedim tüm öfkemi ona yönlendirerek.

Leah geri döndü ve içini çekti. “O iyi,” dedi, Naomi’yi kastederek. Kimse cevap vermedi.

“Her neyse, Emma,” dedi Sarah. “Her zamanki gibi konuyu hemen edebileştir.” Sarah kimsenin asla son sözü söylemesine izin vermezdi. Bu durumdan çok sıkılmışımdı.

“Senin Noel Baba’ya hiç inanmamış olman şaşılacak bir şey değil, Sarah; sen zaten hiçbir şey hakkındaki hiçbir güzel

şeye inanmazsın,” dedim. Sözlerimin tam hedefine saplanan dart okları gibi olduğunu hissettim. “Çünkü kendinle o kadar meşgulsün ki hiçbir zaman başkalarını düşünmüyorsun. Dürüst olmam gerekirse, senin Leah’nın ikizi olduğuna inanamıyorum.” Bir kez başladıktan sonra duramadım. Belki de sebebi Logan’dı, bilmiyordum. Frenim patlamış gibi devam ettim: “Belki de Leah iyi olan her şeyi aldığı için Tanrı seni lanet olası bir insan müsveddesi olarak bırakmış. Senin yerinde olmak korkunç bir şey olmalı.”

Bir anlık bir sessizlik oldu ve sonra Sarah hepimizi şaşırtarak gözyaşlarına boğuldu. O Logan’dan bile daha nadir ağlardı ve Claire öldüğünde ya da son iki yıldır yaşanan korkunç olaylar sırasında da ağlamamıştı. Her zaman, ailemizi beş parasız bırakmadığı veya çok fazla dikkat çekmediği sürece, Sarah’nın benim söyleyebileceğim, düşüneceğim veya yapabileceğim hiçbir şeyi umursamayacağını düşünmüştüm. Şu anda sanki başına gelen en korkunç şey buymuş gibi ağlamasına kızıyordum. Bu beni, tıpkı içimde hissettiğim kadar kötü ve çirkin gösteriyordu.

“Tanrım, Emma,” dedi Leah. “Neyin var senin?” Ve o da annemin Naomi’nin peşinden gittiği gibi Sarah’nın arkasından gitti. Karnıma ağırlar girmeye başlamıştı.

“Neyse,” dedi Logan, Leah’nın yaptığı bir şeyden memnun kalmamasının benim için çok korkunç bir şey olduğunu bildiği için. “Tamamen haklıydın. Bunları duyması gerekiyordu.”

“Uyumam gerekiyor. Belki uyandığımda tüm bu kâbus da bitmiş olur,” dedim.

Ona bizde kalabileceğini söylemedim. Dört yaşında, oyun parkındaki tırmanma kısmında Lo bana, “Elimi tut da atlaya-

yım!” dedikten ve ben de tuttuktan sonra, “En iyi arkadaşım olmak ister misin?” dediğinden beri onun gitmesine ilk kez izin veriyordum. Sonra döndüm, koridorun duvarına tutuna tutuna odama gittim. Köpük da koltuktan atlayıp peşimden geldi. Kabarmış boyayı, çentiği hissettim ve kapının soğuk, pirinç kulpunu çevirdim. Arkada, Logan’ın arkasından kapanan ön kapının sesini duydum ve nereye gittiğini merak ettim; onun için endişelendim. Boş evine mi gidiyordu? Kim bilir, belki doğrudan Zach’in evine gidiyordu. Ya da Brian’a, o her kimse. Belki de Amanda’ya gidiyordu; ne de olsa Lake Main’de yanılmıştım. Onlar yakın arkadaş olmuşlardı; bense herkesin benimle ilgilendiğini sanıyordum. İçimi bir utanç duygusu kaplamaya başladı. Belki Logan Mayburg’e geri dönmüştü. Belki de Blythe, Dima, kardeşlerim ve benim dışımızda kalan herkes hâlâ oradaydı.

Masama oturdum ve değerli eşyalarımı bir kez daha kurcaladım: Naomi’nin Braille kullanarak yazdığı sevgi notu, Bay Hawes’un kalemi, üzümler, taş, fotoğraf zarfım. Lo’nun notlarını ve L&E defterimizi buldum. Parmaklarım Zach Haze’in Sevgililer Günü kartına dokundu. O kartı tanıyordum çünkü Örümcek Adam şeklindeydi ve Zach arka tarafına sim yapıştırmıştı; her ne kadar çoğu dökülmüş olsa da dokunduğumda hissedebileceğim kadarı duruyordu. Kazadan beri bu karta herhalde en az yedi yüz kez dokunmuştum. Çünkü bu kartı çok seviyordum. L&E defterini ve Lo’dan gelen notların durduğu zarfı birkaç dakika elimde tuttum ve yıllar geçtikçe onlara ne olacağını, ne kadar uzun süre dayanacaklarını merak ettim. Artık onları göremesem de, Lo geçen yaz her gece

Blythe ve Claire'le yüzmeye gitmiş olsa da, Claire hakkındaki her şeyi bildiği halde bana anlatmamış olsa da, gecelerin güzel, yarı güvenli yarı korkutucu karanlıklarında içki ve sigara içmiş, hap almış, eğlenmiş ve tüm sırlarını paylaşmış olsa da hâlâ buradalardı. Artık geceler güvenli değildi. Claire'in başına gelenler yüzünden kendilerini suçlamışlar mıydı? Sırları neydi?

Kendimi, Logan uzanmış, Zach onun boynunu öperken, üzerindikileri çıkarırken, onunla filmlerdeki gibi sevişirken ve ona sevgisini ve onu en başından beri sevdiğini fısıldarken düşünmeye zorladım. Zach'in yatağından çıktıktan sonra gerçek, yetişkin, zarar görmemiş arkadaşlarına koşup dedikodu yapmış ve bunu kutlamış mıydı? Yoksa ağlamış mıydı? Hepsi benim hakkımda konuşup bana acımışlar mıydı? Sonsuza dek hayatımın en kötü yılına, o "korkunç trajik olaya" hapsolmuş ve artık kızların kıkırdadığı, yüzdüğü ve görebildiği, seks yapabildiği ve yaptıklarını birbirlerine anlattığı o muhteşem topluluğun bir parçası olmayan Emma Sasha Kızkurusu Silver. Bunlar Claire gibi kızlardı sanırım. Claire'm hayatı çok güzeldi; ters giden şey ne olursa olsun görebiliyordu ve benim hayatımdan çok daha iyiydi fakat muhtemelen o bunu görememişti.

Kendimi öldürmeye kalksam ne olurdu? Claire'in başına da bu mu gelmişti? "Bu kadarı çok fazla, çok acı verici, fazla imkânsız. Benden bu kadar," mı demişti? Fakat bunu yaparsam, kazanın olduğu yaz yapmam gerekmez miydi? Yoksa koltuğun üzerinde geçirdiğim o korkunç günlerde sürekli *ben öleceğim* diye düşünüp dururken gerçekten ölmüş olabilir miydim? Ama ölmemiştim. Peki, bu ölmeyeceğim anlamına mı

geliyordu? Bir insanın kendine zarar vermeyeceğini tam olarak ne zaman söyleyebilirdiniz?

Ertesi sabah L&E defterini, düğme gözlerinin üzerine X yaptığım tel gözlüklü kil öbeğini, yaptığım köpek ve bastonu ve üzerine kesilmiş kâğıtlar yapıştırdığım Braille notlarından oluşan küçük defteri aldım ve hâlâ sessiz olan mutfağa gittim. Her şeyi bir kesekâğıdına koydum. Annemin, içtiğini bilmiyormuş gibi davrandığımız gizli sigaralarını koyduğu orta çekmecedен küçük, dikdörtgen bir kutu aldım. Dışarıya çıkıp parlak sabah ışığında bahçemizin bir köşesinde durdum. Parmaklarım karıncalanıp ağrımaya başladı. Sıcak nefesimin etrafımı saran havayı değiştirdiğini hissettim, kibrit kutusundan bir tane kibrit çıkardım. Zach'in Sevgililer Günü kartındaki gibi kibritin pürüzlü, kırmızı ucunu hissettim. Başparmağım ve işaretparmağımla kibritin diğer ucundan tuttum. Sonra kibriti kutunun kenarına sürttüm, küçük alevin parlama sesini duydum, sülfür kokusunu aldım ve kalbimin kabararak göğsümü yaktığını hissettim. İlk kez kibrit yakıyordum. Yüksek sesle, "Odaklan, Emma," dedim ve kesekâğıdını yere bırakıp kibriti ona doğru tuttum. Ateşin kokusunu anında aldım; yanan kâğıdın çıtırtısını duydum; alevleri ve dumanı gördüm; boktan projemin, bir "anı eseri" yaratabileceğim yanılgısının, kurallar kitabımızın, kesekâğıdının, Logan ile benim çocukluğumuzun sona erişini gördüm. Kusup kusmayacağımı merak ederek ayağa kalktım; dumanı kokladım ve *Benim için ateş böyle görünüyor*; sönecek mi yoksa beni ve tüm kasabayı yakıp kül mü edecek diye beklerken *Şimdi ne kadar da korkuyorum*, diye düşündüm.

"Emma?"

Benj oradaydı ve şırıltılar duydum. Ateşin üzerine su döküyordu ve çabucak sönen ateş bana aslında bir yalan olduğunu, onun tehlikeli ve gerçek bir ateş olmadığını düşündürdü. Ne kadar korkmuştum? Ve neden korkmuştum?

“Benj?”

“Ne yapıyorsun, Emma?”

“Küçük bir ateş yakıyordum,” dedim.

“Ateşi söndürdüm,” dedi, korkmuş bir sesle. “Üzgünüm.”

“Sorun değil. İyi yaptın.”

“Hava soğuk,” dedi. Eğildi, muhtemelen bir sulama kabı ya da sürahiyi, yaktığım utanç verici ateşi söndürmek için her ne kullandıysa onu bıraktı.

Benj ayağa kalkarken uzandım ve onun küçük yüzüne dokundum. Sonra ellerimi aşağıya kaydırarak boynuna ve omuzlarına dokunduğumda üzerinde bir pijama ve pelerinden başka bir şey olmadığını fark ettim.

“Haklısın. İçeri girmeliyiz, Benj. Donacaksın,” dedim.

“Bu yüzden ateş yaktın, değil mi, Emma? Üşüdüğün için?”

“Sayılır. Aslında biraz moralim bozuk olduğu için yakmıştım,” diye itiraf ettim.

“Benimki de bozuk.”

“Neden?”

“Tavşan Büyümen’i hatırlıyor musun?” diye sordu. Eve doğru yürümeye başladık. Elini buldum ve kaplumbağa Şampon’u diğer eline alıp eski püskü oyuncağı yüzüne bastırıldığını hissettim.

“Tabii ki Büyümen’i hatırlıyorum. Onu hepimiz hatırlıyoruz.”

“O bitkiyi yemiş ve öldü ve onu gömmek zorunda kaldık ve o başka bir tavşana dönüşecekti fakat hiç dönüşmedi ve biz o

tavşanı hiç görmedik. Ve Büyümen'i de bir daha hiç görmedik. Bu benim moralimi bozdu."

"Biliyorum," dedim. "Neden üzüldüğünü anlıyorum."

"Sen neden üzülüyorsun, Emma?"

"Büyümen'den daha küçük bir şey yüzünden," dedim ve Benj o gürültülü kahkahasını attı.

"Büyümen'den küçük!" dedi. Bebek olmasının ve bunu hâlâ yapabiliyor olmasının etkisiyle bir saniye içinde o perişan halinden oldukça neşeli bir ruh haline girdi.

"Anladım. Küçümen. Senin üzüntün büyümen ve benimki de küçümen." Yeniden kahkaha attı fakat bu seferki zorlama bir ha-ha-ha kahkahasıydı. Benj bile beni eğlendirmek zorunda kalıyordu. "İyi ama neden üzülüyorsun?" diye sordu. Arka verandanın basamaklarını çıkıp eve girdik, mutfağın yanındaki girişte botlarımızı çıkardık.

"Logan'la kavga ettik sayılır," dedim.

"Arkadaşın Logan mı?" diye sordu Benj.

"Evet. Arkadaşım Logan."

"Logan senin en iyi arkadaşın," dedi Benj. "Taylor, Sophie ve Paolo'nun benim en iyi arkadaşlarım olması gibi."

"Kesinlikle."

"Belki bir oyun buluşması ayarlayarak birbirinizle daha iyi anlaşabilirsiniz," diye önerdi.

"Bu harika bir öneri," dedim. "Beni üzen şey konusunda yardımcı olduğun için teşekkür ederim."

"Ya benim üzüntülerim?"

"Ne olmuş onlara, Benj?"

"Sen bana yardım etmedin."

“Sanırım bu doğru,” dedim. “Ama bir fikrim var. Seni Büyümen’in mezarına götürmemi ister misin?”

“Mezar ne demek?” diye sordu. “Büyükanne gibi bir şey mi?”

Benj de ben ve Naomi gibi tuhaf biri olma yolunda ilerliyordu. Galiba bizim ailemizdeki çocuklar sonunda dışlananlar ve sorunsuzca topluma karışabilenler olarak eşit şekilde bölüneceklerdi. Sarah, Leah ve Jenna’nın normal yaşamları olurken; Naomi, Benj ve ben acayıplığımızdan hiç kurtulamayacaktık. Galiba Bebek Lily de beraberlik yükünü taşımak zorunda kalacaktı.

“Mezar, senin, en iyi arkadaşlarının ve öğretmenin Nancy’nin Büyümen’i gömdüğünüz yer. Hatırladın mı? Seni Büyümen’in mezarına götürmemi ister misin? Hem belki onun sevdiği bir şeyler de götürebiliriz.”

“Büyümen beni seviyordu,” dedi Benj. “Ben onun en sevdiği erkek çocuktum. Tıpkı annem ve babamın en sevdiği erkek çocuğu olduğum gibi.”

Mutfağa girdiğimizde insanlar uyanmış, kahvaltı ediyorlardı. Annemin buzdolabının etrafında gezindiğini duyabiliyordum. Gökyüzü başımıza yıkılırken bile insanların hâlâ krep yapmak zorunda hissetmeleri komikti.

“Dolapta mı?” diye sordu Sarah anneme. Büyük ihtimalle şuruptan söz ediyordu.

Benj elimi çekiştirdi. “Emma?”

“Efendim, Benj?”

“Sence ailede başka erkek çocuklar olsa da ben hâlâ annemle babamın en sevdiği erkek çocuk olur muyum?”

“Annemle babam adına konuşamam Benj ama benim en sevdiğim yine sen olursun,” dedim.

Doğruca odama gittim ve *Antigone*'yi açtım. Ölü kardeşini yeniden gömüyordu ve ben de Braille alçitimle not tutuyordum ki birisi kapımı çalmadan içeri girdi. "Naomi?" diye seslendim, kulaklığımı çıkararak.

"Benim, Emma," dedi Leah. Kardeşlerim arasında bile kimin kim olduğunu karıştırmaya başlamıştım.

"Bence Sarah'dan özür dilemelisin," dedi gelip yatağımın üzerine, yanıma oturarak. Elini sırtıma koyarak eskiden yaptığımız gibi X çizincesine hareket ettirdi. Bunu en son ne zaman yaptığını hatırlayamıyordum.

"Hiç de değil. Söylediğim her şey doğrudu," dedim.

"Olabilir," dedi Leah "ama onu neden incitesin ki?"

"O beni sürekli incitiyor," diye mızımlızlandım ama bunu söylerken bile artık bunun gerçek olmadığını biliyordum.

"Haydi ama Em," dedi Leah. "Zaten yeterince korkunç şeyler oluyor, biraz alttan alabilirsin. Yani o tam bir enkaz ve sen ise bir şampiyonsun." Müdür Cates aklıma geldi. *Şampiyonlar sabah doğar*. Şampiyonlar yazları kör olur. Beynimdeki parçaların yanlış yerlere oturduğunu hissettim.

"Ne söylediğini kulakların duyuyor mu?" diye sordum öfkeyle. "Ben ölecekmişim gibi hissediyorum. Şu hayatıma bir baksana!"

"Korkunç zamanlar geçirdiğine şüphe yok," dedi Leah ve Logan konusunu henüz bilmiyordu bile. "Fakat Sarah ve senin hakkında ne söylemek istediğimi gerçekten anlamıyor musun?"

"Anladığımdan emin değilim," dedim.

İçini çekti. "Sarah şeytandırnağıyla bile başa çıkamaz, Em. Bunu biliyorsun." Sesini alçalttı. "Ama sen kör oldun ve buna

rağmen gittikçe iyi olacaksın. O hayatını kurtarmak için bir matematik testini bile geçemezken sen görememene rağmen hiç düşünmeden okul hayatına atıldın. Bunu fark etmiyorsun bile çünkü okul senin için çok kolay. Sarah için ise neredeyse imkânsız. Ve sen babamın en sevdiği kızısın, onun umudusun, çocukları kurtarmak için işe götürdüğü kişisin. Bunları anlasan da anlamasan da özür dilemelisin.”

“*X hedefi belirler*¹⁷”in hareketlerini gerçekten yapabilir misin?” diye sordum.

Elini tişörtümün içine sokup tırnaklarıyla sırtıma şekilleri çizerken: “*X hedefi belirler*, bir daire ve bir nokta çizer. Sırtına tırmanır örümcekler, bıçağı öyle sert saplar ki çatırdar kemikler. Sırtından akar kan. Serin rüzgâr, seni sıkar, bedenini bir ürperti sarar,” dedi.

Sanki üç boyutlularmışçasına daireyi ve noktayı parlak ve hareketli cisimlermiş gibi gördüm, sonra da örümcekleri ve kanı gördüm. Sırtımda ve gölde esen serin rüzgârı gördüm ve babamın bana savaşçı, Leah’nın ise şampiyon demelerini düşündüm.

Fakat Sarah’dan özür dilemedim çünkü babam ile Leah benim hakkımda yanılıyorlardı.

Annem, Sevgililer Günü’nde onunla konsere gitmek isteyip istemediğimi sorduğunda teklifini kabul ederek onu şaşırttım. Oda müziği dinlemek için şehre gideceğini, yanımda birini getirmek isteyip istemediğimi sordu. Giderken Logan’ı alabi-

17 Bir çocuk şarkısı. (ç.n.)

leceğimizi söyledi fakat ben başka birini götürmek istediğimi söyledim. Lo'nun Sevgililer Günü'nde ne yapacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu, bilmek de istemiyordum.

Annabelle'in evine gittiğimizde annesi onu kapıya çıkardı ve yanımıza gelene kadar elini bırakmadı. Annabelle'in paltosunu giydirdi, gergin ve titrek bir sesle anneme, "Bütün gece ona göz kulak olmanızın sorun yaratmayacağından emin misiniz? Ben de..." Annem gibi konuşması ve bunun, annem cevap verirken kendinden başkası gibi davranmasına neden olması komikti. "Hiç sorun değil. Annabelle'in elini bırakmam. Emma kendi başına idare edebilir. Senfoni Merkezi'ne gidiyoruz ve arabayı otoparka bırakacağız. Salona girip konseri dinleyeceğiz. Bittikten sonra size mesaj gönderir ve Annabelle'i hemen eve bırakırım."

Annabelle'in annesi, "Bunu yaptığınız için tekrar teşekkürler," derken hemen ağlayabileceği gibi korkunç bir hisse kapıldım. Böyle bir şey olmadan önce buradan ayrılmak ve Annabelle'i kurtarmak istiyordum.

"Hoşça kal, anne," dedi, fısıldar gibi bir sesle ve ellerini ileriye uzattı. Annem kızın elini tutup verandanın basamaklarını inmesine yardım etti. Onun için Bay Otis'i veya onun gibi birini tutup tutmadıklarını merak ettim.

"Yaşam koçun var mı?" diye sordum, Annabelle'e.

"Hayır," dedi. "Genellikle bana annem yardım eder."

"Nasıl giyiniyorsun ya da okula nasıl gidiyorsun?"

"Annem götürüyor. Kıyafetlerimi de o seçiyor."

"İstersen size gelip sana birkaç şey öğretebilirim," dedim.

"Bunu yapmam gerekmiyor tabii ama eğlenceli olacağını falan düşünürsen gelebilirim," dedim.

Bunu söylediğimde birlikte arka koltuğa geçiyorduk. Annabelle’le olan önemli konser randevumuz onuruna annem arabanın koltuklarını ayakaltından çekmişti ve Annabelle’in kemerini taktıktan sonra beni takdir edercesine elimi sıktı. Annabelle’in bunu fark ettiğini ya da hissettiğini sanmıyordum. Anneme başımı sallayarak karşılık verdim.

“Annemi arayacağım, Annabelle. Emma’nın size gelip kıyafetlerini etiketlemen ve yürürken dikkat etmen gereken sınırlar için yardımcı olabileceği bir gün ayarlayabiliriz.”

Annem *sınırlar* dediğinde iliklerime kadar ürperdim. Havalı görünmeye çalışan yaşlılara benziyordu. Fakat sonra *sınırlar* sözcüğünü bilmenin havalı olmakla hiçbir ilgisi olmadığını fark ettim ve bu her zamanki gibi alakasız bir düşüncenin bana kör bir çocuk olduğumu hatırlatmasına neden oldu.

Arabada Annabelle’in en sevdiği kitap *Minik Örümcek Şarlot* hakkında konuştuk. Bana filmi izlediğini ve sesli kitabı dinlediğini fakat kitabı yaşlı bir adam seslendirdiği için beğenmediğini söyledi. Kitabı annesinin sesinden duymak istediğini ve bu nedenle annesinin, ne zaman isterse dinleyebilmesi için kitabı okurken sesini kaydettiğini söyledi. Köpek almayı çok istediğini fakat annesinin köpek gibi büyük ve karmaşık bir şeyi almadan önce bir canlıya bakabilecek kadar sorumluluk sahibi olduğunu kanıtlaması gerektiğini söylediğini anlattı. Şimdi bir kaktüsü vardı ve eğer onu altı ay kadar hayatta tutmayı başarsa bir balığa, sonra bir kaplumbağaya, ardından bir hamstera terfi edecek ve benim yaşıma geldiğinde hem becerilerini kazanmış hem de bir köpek almış olacaktı.

Senfoni Merkezi'ne vardığımızda önce beton kokan, etrafımı tehlike, motor ve benzin sesi olarak siyah bir girdapla saran kapalı otoparka girdik. Köpük'ü fena halde özlediğimi hissettim fakat Senfoni Merkezi, yasal rehber köpeklerle K9 refakatçiler arasındaki ayrıma dikkat edilen birkaç yerden biriydi ve Köpük'ün havlayarak Çaykovski'ye eşlik etmesini istememişlerdi. Arabadan bizi sokağın seviyesine çıkaracak asansöre yürürken annem sahneye çıkacak dörtlünün çalacağı diğer bir eseri yazan ve hâlâ hayatta olan bir besteciden söz ediyordu, onu duymazdan geldiğim süre boyunca hissettiğim klostrofobi duygusu yüzünden yeraltında olmayı, beni korkutan şeyleri yazdığım ve gittikçe uzayan listeye eklemeyi kendime hatırlattım.

Annabelle ise iyi görünüyordu. Annemin elini tutmuş sessizce yürürken onun anlattıklarını dinliyordu. Annemin uzun süredir hiç bu kadar mutlu ve heyecanlı olduğunu hissetmemiştim. Klasik müziğe bayılırdı ve geçirdiğim kazadan beri tek bir akşam bile evden çıkmamış olduğunu fark ettim. Bebek Lily'yi ilk kez gece birine bırakıp çıkıyordu ve bıraktığı kişi de babamdı.

Konser salonu sıcak ve parlaktı. Kırmızı, altın rengi ve siyah kokuyordu ve avizelerden yansıyarak duvarlarda gökkuşağı renkleri oluşturan ışığı duyabiliyordum. Her taraf kürk ve naftalin kokan pahalı paltolu insanlarla doluydu. Annemin söylediğine göre müzisyenlerin fotoğraflarının dizili olduğu mermer koridorda yere vuran topuk seslerini duyabiliyordum. Bir daha hiç fotoğraf göremeyecektim. Parmağımın uzantısı olan beyaz bastonumla yeri ve yukarı çıkan sarmal merdivenin

basamaklarının derinliğini hissediyordum. Salonun tavanı o kadar yüksekti ki sanki çatısı uçmuş gibi bir his veriyordu. Tüm salon sesler ve yankılarla çınliyordu.

“Bu yalnızca kuartet için bestelenmiş eserlerin çalındığı bir konser, kızlar,” dedi annem. “En sevdiklerimden biri.” Annemin sesi sözcüklerin notalarıyla titreşerek alçalıp yükselen yaylı bir çalgıyı andırıyordu. İptal ettiğim ya da gitsem bile dinlemediğim onca piyano dersi konusunda kendimi kötü hissettim. Yeniden çalışmaya başlayacağıma yemin ettim. Annem elini saçlarımda gezdirdi ve sonra program kitapçığının sayfalarına göz attı. Bize kemancının, çellocunun ve piyanistin özgeçmişlerini okudu, gittikleri yerleri ve kazandıkları ödülleri anlattı. “Moravec’te basklarnetle çalınan bir bölüm var,” diyordu annem. “Caliban ise kötü kısım. Bu eser Shakespeare’in *Fırtına*’sı düşünülerek yazılmış. Keman ise Ariel.”

Salon sessizleşti. “Işıkları kararttılar,” diye fısıldadı annem. “Müzisyenler geliyor.” Annem sonunda sustu ve insanlar sırayla sahneye girdi. Kadın ayakkabısı topukları, erkek ayakkabıları, erkek ayakkabıları, erkek ayakkabıları. Sonrasını çıkaramadım çünkü sesler, alkışlar arasında kayboldu. Sahnede parıldayan ışıkların sıcaklıklarını neredeyse hissedebiliyordum. Seyircilerin sessizliği ise karanlık ve tuhaf bir şekilde güven vericiydi. Arkama yaslandım ve bir mağarayı andıran devasa salonda titreştikten sonra kaybolan birkaç yalnız, umut dolu akort notasının sesini dinledim.

Sonra hangisi olduğunu çıkaramadığım müzisyenlerden biri ani bir nefes aldı ve nefesini verdiğinde hepsi birden aynı anda çalmaya başladılar ve müziğin bu şekilde başladığını duymak

ellerimi koltuğumun iki yanına koymama neden oldu. Kendimi hazırladım ve dikkatle dinlemeye başladım. Kemancının solda, çellocunun ortada, klarnet çalan kişinin ise sağında olduğunu duyabiliyordum. Piyanonun sesi ise diğer müzik aletlerinin arkasından geliyordu. Başta sesleri birbirinden ayırt etme çabam müziğin önüne geçiyordu: Enstrümanların sesini ayrı ayrı duyabiliyordum fakat sonra derin bir nefes aldım ve sesleri bir bütün olarak duymaya başladım: İnişler, çıkışlar ve notalar artıyor ve azalıyor; bazen koyu renkli kadife perdeler gibi mora dönüşürken, klarnet çalmaya başladığında notalar yaz mevsimine, limonataya ve kumlara dönüşüyordu ve sonra arkalarındaki piyano benim için bir davul işlevi görüyor, korkuya, Claire'e dönüşüyordu. Nakarat girdiğinde Claire boğuluyordu. Sonra keman tüm müziğin içinde tek başına titrek sesiyle bir kuş veya daha ufak bir şey gibi çalmaya başladı. Bu öyle kırılgan ve küçük bir kuştı ki benim dışımda kimse onu göremiyordu.

Parça bittiğinde ağlıyordum.

“İyi misin, tatlım?” diye sordu annem. Alkışlamayı bıraktı ve elini benimkinin üzerine koydu.

“Beni ve Benj'i tavşanın mezarına götürebilir misin?”

Annem sağ kulağıma eğildi. “Benj'i Büyümen'in mezarına mı götürmek istiyorsun?”

Etrafımızdaki alkış sesleri hâlâ salonu inletirken, fıçıların içine girip kendilerini şelalelerin üzerinden aşağıya bırakan insanları düşündüm. “Evet. Olur mu?”

“Tabii,” dedi. “Bu harika olur.” Uzandı ve saçlarımı yüzümden çekip beni öptü. “Saçlarını kestirmemiz gerek,” dedi.

“Saçlarımı kestirmek istemiyorum.”

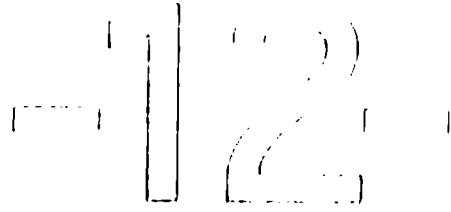
“İstemiyor musun? Peki.”

“Annabelle, tatlım?” diye sordu. “Ara verildi. Gidip M&M’s falan almak ister misiniz? Ya da tuvalete gitmek isteyen var mı?”

Anneme istediğimizi söyledik ve onun peşine takılıp insanların kapıdan çıkmak için oluşturdukları kuyruğa girdik. Annabelle annemin elini tuttuğunda ona beyaz bir baston almamız gerektiğini düşündüm. Her yerde insanlar vardı ve konserin ne kadar güzel olduğuyla, Pulitzer’la, besteciyle ve fırtınayla ilgili konuşuyorlardı ve sözcükler kulağa, müziğe kıyasla sıkıcı geliyordu. Zihnimdeki notaların yerini almaması için onların seslerini zihnimden uzak tutmak istedim. Stantan M&M’s aldık. Annabelle için fıstıklı, benim için de sade olanlarından aldık ve sonra yerlerimize geri döndük.

Çaykovski çalmaya başladıklarında notalar ağızımda eriyerek M&M’s’in kırmızı, yeşil, mavi, kahverengi renklerini bir gökkuşağına çevirdiler. Küçükken göle gittiğimizi, yağmur yağdığında gölün üzerinde çıkan gökkuşaklarını düşündüğümde göğsümün sıkıştığını hissettim ve çikolata ağızımda erirken Claire’in senfoni dinlemek bir yana, bir daha hiç çikolata yemeyeceğini ve tek bir renk bile göremeyeceğini düşündüm. Parçanın korkunç kısımlarında annemin elini tuttum, kendime nefes almayı hatırlattım ve renklerin, ateşin, şimşegin ve Annabelle’in yediği M&M’s’lerin içindeki fıstığın kokusunu aldım. Logan’ın Claire’le yüzmeye gittiği geceleri ve sonra Claire’siz kaldığımızı, çellodan çıkan o soğuk yay darbeleriyle nehrin dibini duydum. Claire’in yaşamaya değmeyeceğine karar verdiğini gördüm, tıpkı Lake Main’den çağrıldığımda ve geri dönebileceğimi duyduğumda gökkuşağını gördüğüm, tıpkı

Logan'la salonda dans ederken Sarah'ya çarptığımı ve onun bana bağırdığını gördüğüm gibi... Parçanın gamı korku bir soru işaretine doğru yükseldi: Ne değişmişti? Bir daha hiçbir zaman müzik dinlememeye ve renkleri yememeye ve ölmeyi tercih ettiğinize nasıl karar verebilirdiniz? Claire'in hissettiklerini hem hissetmek istiyor hem de istemiyordum. Başkasının neler hissettiğini duyumsamanın mümkün olup olmadığını bilmiyordum. Bunu isteyip istemeyeceğinizi... O konserde ben olmak üzücü denebilecek kadar özel bir histi; bu müziği zihnimde, gözlerimde, kulaklarımda, parmaklarımda nasıl duyduğumu başka biri anlayabilir miydi? Yayların titreşerek renklere, dokulara ve dağlara dönüştüğünü hissederken artık neyin gerçek neyin hayal olduğunu söyleyemiyordum. Bu güzellik dalgasının içinde otururken dünya bana her zamankinden daha net ve berrak görünüyor olmasına rağmen her şey flulaşıyordu. Sanki bir rüyadaydım ve bu gerçekten tuhaftı fakat birbirlerine karışan, hareket eden ve kendi kendilerine çözülen tüm o notalar, müziği altımda, üzerimde ve içimde hissedebiliyor olmam şimdi olduğumdan ya da herhangi birisinin olduğundan daha canlı olmak istememi sağlıyordu. Her şeyi hissetmek, âşık olma isteğine kapılmama yol açıyordu. Derhal piyano derslerine devam etmek, yeniden bisiklete binmek, Sebastian'ı aramak ve yüzmek istememi sağlıyordu.

Tavşanın mezarının yanında yere çömeldim ve taşa yazılan harfleri –BÜYÜMEN– ve onun altındaki Braille harflerini –B-Ü-Y-Ü-M-E-N– hissettim. Bunu annem yapmıştı. Büyümen isminin altında, yaşadığı zaman aralığı yazıyordu: SONBAHARDAN SONBAHARA. Tavşanın hayatını sonsuz, ebedi ve sorunsuz göstermek ancak annemin yapacağı bir şeydi. Benj de benimle birlikte çömelip mezar taşına dokundu. Sonra birlikte ayağa kalktık ve onun elini tuttum. Daha aylardan şubat olmasına rağmen dışarısı yeşil kokuyordu.

“Büyümen için getirdiğimiz şeyi bırakmak ister misin?” diye sordum.

Havucu bıraktıktan sonra ayağa kalkıp bana yaslandı ve içini çekti. “Sence havuç Büyümen’in hoşuna gider mi?”

Köpük’ün havuca yaklaştığını hissettim. Özlem dolu bir şekilde iç geçirdi. Köpük havuca ve yeşilbibere bayılırdı. “Bence bu onu hatırlamanın ve yaşamını anmanın en güzel yolu,” dedim ve zihnimde aniden Benj’in yaşında küçük bir çocuğum olacağı ana gittim. Birinin bir gün beni çocuğumuz olmasını

isteyecek kadar sevmesini diledim. Ve böyle biri olursa, benim çocuğum da tıpkı Benj gibi olurdu. Ayrıca Benj'in, havucu alması için Köpük'e izin vermesini de umdum fakat Benj'in, ölen tavşanının benim hayatta olan köpeğim için fedakârlık yapmak durumunda kaldığını hissetmemesi için bunu teklif etmek istemedim. İkimiz de orada dururken Köpük'ün tasmağını çekiştirdiğini ve havucu kokladığını hissedebiliyordum.

"Emma?" dedi Benj. "Köpük havucu yiyebilir mi? Yoksa bu Büyümen'i üzer mi?"

Kahkaha attım. "Bence Köpük havucu yiyebilir," dedim ama bunu bir çırpıda söyledim çünkü Köpük havucu çoktan keyifle çiğnemeye başlamıştı. "Köpük ve Büyümen birbirlerini severlerdi ve Büyümen havucunu Köpük'le paylaşmaktan mutlu olacaktır."

"Ama paylaşamazlar çünkü Köpük havucun hepsini yedi bile," dedi Benj. "Ben Büyümen'e başka bir şey vermek istiyorum. Birlikte uyayabileceği bir oyuncak."

"Tamam," dedim. "Bir dahaki sefere ona oyuncak alıp getirebiliriz."

"Ona şimdi oyuncak vermek istiyorum."

"Ama yanımda oyuncak yok, Benj."

"Benim yanımda Şampon var."

"Şampon'u burada Büyümen'le mi bırakmak istiyorsun?" diye sordum.

Benj'den ses çıkmayınca elimi uzattım, başını salladığını fark ettim. O anda Benj'in yüzünü görmeyi çok isterdim. Havaya kaldırdığı minik kaşlarını çattığını biliyordum ve onu iki senedir görmediğime inanamıyordum. Böylesine korkunç bir şey nasıl mümkün olabilirdi? Sanki kaza iki gün önce olmuş

ve ben bunu şimdi fark ediyormuşum gibi öfkeden delirdiğimi ve çok acı çektiğimi hissettim. Bunun olmasından nefret ediyordum. Dr. Sassoman'ın öğrettiği gibi derin bir nefes aldım ve Benj'in yüzüne dokundum.

"Beni bu şekilde mi görebiliyorsun?" diye sordu.

"Evet."

"Nasıl görünüyorsun?"

"Sen gibi görünüyorsun," dedim Logan'ı düşünerek. Küçük, parlak burnunu ve yumuşak, bebek yanaklarını hissettim. Kaşlarını hissettim. Fakat az önce kaşlarını çattıysa şimdi kaşları gözlerinden oldukça yüksekte olan bir kukla gibi ve neşeliydi. Yüzü Bebek Lily'ninkine benziyordu. Hâlâ bebek olduğu için mutluydum. Yeniden çömeldi ve o süt kokulu, çok sevdiği kaplumbağasını tavşanın mezarına bıraktı.

"Ne düşündüğümü biliyor musun?" diye sordum, Benj'e.

"Jelibonları mı?" diye sordu çünkü onlar benim en sevdiğim şekerlemelerdi. "Limonlu olanları mı?"

"Evet, onu da düşünüyorum," dedim. "Ama bir gün çocuğum olursa sana benzemesini istediğimi düşünüyordum."

"O çocuğu seçme şansın yok," dedi.

"Biliyorum, sadece istediğimi söyledim."

"Aslında o çocuğun kız mı erkek mi olduğuna yumurta ve sperm karar veriyor ve sonra sana söylüyorlar."

"Sen zeki bir çocuksun," dedim.

"Sen de zekisin, Emma," dedi. "Çünkü gözlerin olmasa bile beni görebiliyorsun."

Beyaz bastonum önündeki halıya değer değmez spor merkezinin otomatik kapıları açıldı ve kendi kendime nefes almayı

hatırlattım. *Kendini kendi gördüğün gibi değil de Benj'in ya da Leah'nın ya da annenin seni gördüğü gibi gör,* dedim. İçerisi sıcaktı ve girer girmez terlemeye başladım.

“İyi misin?” diye sordu biri. Muhtemelen yirmilerinde bir kadındı ve sesi boğuk fakat biraz sertti.

“İyiyim, teşekkürler. Şey, bipbol çalışmasının yapıldığı yeri arıyorum, nerede bulabileceğimi biliyor musunuz?” Yoldayken gergindim ama şimdi burada olduğum için daha da gerilmiştim. Leah bir yere gidiyordu ve beni bırakabileceğini söylemişti. Nereye gittiğini sormamıştım bile ve aradığım zaman gelip beni alacaktı. Beni buraya Leah getirse de tek başıma dışarıda olduğum için heyecanlıydım. Sanki otobüse binmiş veya bisikletle gelmiş gibi hissediyordum. Köpük sakın kalma konusunda başarılı olamadığımı anlamıştı fakat o da tüylerindeki hayali sulardan kurtulmak için silkinip duruyordu.

“Tabii,” dedi. “Ben de oraya gidiyorum. Kardeşim oynuyor. Ben Alexis.” Omzuma hafifçe vurdu ve tokalaşmak için elini uzattı.

“Tanıştığımıza memnun oldum. Ben Emma Sasha Silver,” dedim fena halde kızarak. Neden üç ismimi birden söylemeye karar verdiğimi bilmiyordum.

“Güzel isim,” dedi. “Karşında döner basamaklar var,” dedi. Oradan geçtiğimiz anda ağır havaya klor kokusu yayıldı ve havada öylece asılı kaldı.

“Bu taraftan,” dedi Alexis. Köpük biraz rahatlamaya başlamıştı, korkudan yaptığı silkinme hareketine son vermiş, etrafı kokluyordu. İki merdiven indik ve Alexis'in sesine bakı-

lırsa geniş ve açık bir odaya geldik. “Geldik,” dedi. “Benimle oturmak ister misin?”

“Tabii,” dedim. “Yardımın için teşekkürler.”

“Rica ederim,” dedi. “Kimi görmek için geldin?”

“Sebastian Metropole,” dedim. “O... Briarly'den arkadaşım.”

“Küçük kardeşim Mark da oraya gidiyor,” dedi Alexis.

Sonra sessizce oturarak oyunu dinledik. Bu oyun beyzbola çok benziyordu fakat tek farkı oyuncuların kör olması ve topun bip diye ses çıkarmasıydı ve böylece oyuncular onu duyuyor, vuruyor veya yakalıyorlardı. Biri oynadığında, kalabalığın içindeki görebilen insanlar, kör olanlara ne olduğunu söylüyorlardı, bu tıpkı Alexis ile benim aramdaki diyalog gibiydi. Bana oyunu anlatmaktan sıkılmış olabileceğini düşündüm fakat öyleyse de bunu belli etmiyordu. Belki de yalnızdı ve yanında kendisine arkadaşlık edecek biri olduğu için mutluydu ya da küçük kardeşine oyun anlatmaya alışkındı. Dürüst olmam gerekirse insanların spor seyretmekten nasıl zevk aldıklarını anlamıyordum. Oyunculardan birini tanımadığım sürece kimin kazanıp kaybettiğini umursamıyordum. Herkesi tanıdığım ve yüzlerini görebildiğim zamanlar bu tür yarışmaları izlemeyi severdim. Seb'in takımının kazanmasını istemeye çalıştım fakat aslında zihnimin büyük bir bölümü, maçtan sonra onu gördüğümde ne söyleyeceğimi düşünmekle meşguldü. Ne zaman biri sayı yapsa, kalabalık tezahürat ediyor ve “İyi gözlem!” diye bağırıyordu. Onun dışında oyuncuların kendilerine doğru gelen topun sesini duyabilmeleri, açısını hissedebilmeleri, sopayla sese vurabilmeleri ya da elektronik bir kelebeği ağlarına alır gibi sesi yakalayabilmeleri için sessiz duruyorduk.

“Güzel oynuyorlar!” dedi Alexis, “başarılı tutuş” olarak adlandırdığı bir hareketten sonra.

Kalabalıktan çığlıklar yükseliyordu ve zaten gürültülü olan ortamın içinde, “Mark kaç yaşında?” diye sordum.

“On bir,” dedi Alexis. Sesindeki hüznü duyabildim.

“Daha önce görebiliyor muydu? Yoksa her zaman mı...”

“Kör doğdu,” dedi. “Sen?”

“Ben görebiliyordum,” dedim. “Benimkisi,” eskiden gözlerimin olduğu yerde duran gözlüğümü işaret ettim, “bir kazaydı.”

“Şanslısın,” deyince her şeyi görebilme şansı bulduğumu kastettiğini anladım. Zihnimde dünyanın nasıl görüldüğüyle ilgili o renkli, hareketli anıları her zaman taşıyacağımı söylemek istemişti. Ve Mark buna asla sahip olamayacaktı.

“Sanırım öyle,” dedim.

Oyundan sonra kardeşini ve Sebastian’ı bulmak için beni merdivenden aşağı indirdi fakat Seb’e seslendiğimde kimse cevap vermedi. “Sen Sebastian mısın?” diye sordu Alexis, birine.

“Evet,” dedi. Demek seslendiğimi duymuş ama cevap vermemişti. Hâlâ çok tanıdık gelen sesini duyduğumda boğazımdan yukarıya tırmanan hüznü hissettim ve yutkundum.

“Selam,” dedim. Sesimde herhangi bir gözyaşı yoktu. “Selam, Sebastian.” Bu koca isim tuhaf bir şekilde resmi gelmişti çünkü onu Briarly’deyken Seb diye çağırırdım fakat artık takma isim kullanma hakkımı yitirmiştim.

“Selam, Emma,” dedi. “Senin için ne yapabilirim?”

Beni gördüğüne çok heyecanlanacağını ummuştum. Ama bunun ne kadar haksız bir istek olduğunu da fark ettim. “Ben, şey, seni görmek istedim,” dedim.

“Böyle bir şansın yok tabii,” dedi. Gülümsedim fakat sesinden onun gülümsemediğini anlayabiliyordum.

“İyi oyundu,” dedim.

“Yalnızca bir karşılaşmaydı.”

“Şey. Konuşabilir miyiz? Biliyorum ben...”

“Oldu,” dedi hayırı kastederek. “Şimdi giyinmem ve bir oyun daha oynamam gerekiyor. Seni bir ara ararım.”

“Seb!” Bu bir şekilde arkamdan gelmiş olan Dee’nin sesiydi. Sonra birden döndü ve sesi bana doğru geldi. “Bu kim?” diye sordu. Çok arkadaşça ve normal bir şekilde elimi sıkmak için elini bana uzattı.

“Benim, Emma. Selam, Dee,” dedim. Elini tuttum.

“Emma Silver mı?!” Elimi bıraktı fakat şaşkınlığından mı yoksa benden nefret ettiğinden mi emin değildim.

“Evet.”

“Vay canına. Senin öldüğünü düşünüyorduk,” dedi.

“Biliyorum. Ben... işler felaket gitti denebilir ve ben sizinle şey hakkında konuşmayı umuyordum...” Cümlemleri bitiremedim ve kimse yardımına koşmadı. Sessizlik beni bitirdi. “Pekâlâ, şey, ikinizi görmek de çok güzeldi.”

Sonra tıpkı Logan’layken yaptığım gibi döndüm ve koşmaya başladım. Seb’in sesini duyduğum anda midemde oluşmaya başlayan hıçkırıklar boğazımdan yukarıya tırmanıyorlardı.

Fakat merdivenin tepesine ulaşmadan Dee’nin bana seslendiğini duydum. Döndüm ve merdivenin yükselen tırabzanına tutundum. “Sezonun son kayak gezisi önümüzdeki pazar, Emma,” diye seslendi Seb. Sesinde zalimce ve iğneli bir meydan okuma vardı. Sesi, daha önce kullandığını hiç duymadığım farklı bir

renkte çıkmıştı: Koyu ve metalik bir griye benziyordu. “Bu sene gelip denemeye ne dersin?”

Kayak davetlerinin onları tanımak için son şansım olduğu açıktı. Geçen sene dokuz milyar kez yaptığım ve yapmayı istediğim gibi *hayır* dersem, yalnızca korkak bir tavuk olmakla kalmayacak, aynı zamanda bir arkadaşlığın son bulmasına neden olacaktım. Bu nedenle başka seçeneğim yoktu. *Evet* demek zorundaydım. *Evet* sözcüğünün pişmanlıktan ölmeden önce çırpınan sarı ve küçük bir şey gibi ağızımdan çıktığını duydum.

Ve sonra aileme sormaktan ziyade anlatmak zorunda kaldım.

“Briarly kayak gezisine yazılacağım çünkü bu ‘bana moral olacak,” dedim, akşam yemeğinde. Bu sözcük hoşuma gitmeye başlamıştı çünkü onları ikna etmek zorundaydım. Babam henüz bir şey söyleme fırsatı bulamadan annem, “İyi ama kar yok ki. Neredeyse bahar geldi. Nasıl...” dedi.

“Crandon Dağı’na gidiliyor, anne. Yapay kar var.”

“Peki, okula devamsızlık yapman gerekecek mi?”

“Cumartesi gidiliyor.”

“Peki, seni kim götürecekt?”

“Seb ve Dee’yle gideceğim.”

“Peki, Briarly öğrencisi olmamana rağmen gidebiliyor musun?”

“Bu harika bir fikir, Em. Gidilmiyorsa da gitmenin bir yolunu kesinlikle bulacağız,” dedi babam.

Tahmin edileceği üzere babam o kadar heyecanlandı ki annem de pes etmek zorunda kaldı. O gece bu konuyu tartıştıklarını duydum. Ve ertesi gün hepimiz annemin Müdür

Antoine, Bayan Leonard ve Bay Cranc gibi geziye eşlik edecek tüm öğretmenlerle yüzlerce telefon konuşması yaparak kendisini rahatlatmasını dinledik. Eski öğrenciler gidebiliyor muydu? (Hayır cevabı almayı umuyordu fakat evet cevabı aldı.) Bu gerçekten de güvenli olabilir miydi? (Olmadığını düşünüyordu fakat evet cevabı aldı.) Kimler orada olacaktı? (Birçok öğretmen de dahil olmak üzere herkes.) Beni öldürebilecek kaç olasılık olabilirdi? (Böyle bir söylentiye doğrudan katkıda bulunmaya yanaşmadılar.) Annemin eylemlerinin sonu gelmiyordu çünkü herkesi tek tek arayıp işkence edemediği için benimle gelmeye karar verdi.

Babam insanların hayatlarını kurtardığı işinden bir günlüğüne izin aldı. Böylece annem arabayla Silverton'a gidip Briarly'den ben, Seb, Dee ve geçen sene isimlerini öğrenme zahmetine girmediğim bir grup öğrenci ile birlikte yapay karlarla kaplı tepeye gitmek için üç saatlik yolculuk yapacak olan otobüse bindi. Birkaçı kibar bir şekilde benim kim olduğumu ve okulumun nasıl gittiğini sordu ve ben de onlara iyi gittiğini söyledim. Kimse benim döndüğüme fazla heyecanlanmış görünmüyordu, onları kim suçlayabilirdi ki? Sebastian ile Dee otobüste yan yana oturdular, ben de annemle birlikte onların arkasına oturdum. Herkes o kadar heyecanlıydı ki sürücü iki kez otobüsü durdurup arkasına dönmek ve sakın olmamızı yoksa Silverton'a geri döneceğini söylemek zorunda kaldı. Sessizce oturdum ve Sebastian ile Dee'nin geçen sene tepelerden kayarken atlattıkları ölüme yakın deneyimleriyle ilgili heyecanlı konuşmalarını dinledim. Bunlar benim akıllılık ettiğimi düşünerek gitmeyi reddettiğim zamanda olmuştu. Tüm

sonbahar boyunca ne kadar deli, korkunç bir insan ve arkadaş olduğumu açık açık konuşmamıştık. Geçen sene boyunca da öyleydim. Kayağa gideceğimi söylemiş, gezinin ayrıntılarını almak için aramamış ve gezi günü orada olmamış ve otobüse binmemiştim. Hepimiz hiçbir şey olmamış gibi davranıyorduk ve bu da aslında oldukça garipti.

“O kocaman buz kütesinin altında neredeyse kaybolduğumu hatırlıyor musun?” diyordu Sebastian. Plastik koltukların üzerinde sıçradığını, bitkin yayların, o yerine her oturuşunda gıcırdayarak biraz daha kırıldığını duyabiliyordum. O anda içimde onun bedeniyle ilgili bir merak uyandı. Nasıl görünüyordu ya da dokunsam nasıl hissederdim?

“Evet,” dedi Dee, şaşkınlık dolu bir sesle. Briarly’de okurken oradaki kimsenin birbirinden hoşlanamayacağını, kör çocukların birbirlerine âşık olamayacaklarını düşünürdüm. Bunun çok çılgınca olduğu belliydi fakat hem kör olmanın hem de kör olduğun gerçeğinden başka bir şey düşünebilmenin imkânsız olduğunu sanıyordum. Nedense, artık Briarly’de olmadığım için oradaki hayatı daha iyi görebiliyordum. Gerçekten de oradaki hayatın herhangi bir yerden ve herhangi bir okuldan hiç farkı yoktu. Lake Main’den bile. Hayat becerileri dersleri dışında, diye düşündüm fakat belli ki Lake Main’deki çocukların da bu derslere ihtiyaçları vardı.

“Scott, ‘Dikkat et, dostum!’ diyordu,” dedi Sebastian. “Ve ben de, ‘Sola mı? Sağa mı? Lanet olsun, dostum, neler oluyor?’ dedim. Ve... ah konuşmamı bağışlayın, Bayan Silver... ve o da, ‘Tam önünde, dostum!’ dedi. Ben de doksan derecelik bir açıyla yönümü değiştirerek iki metre havaya fırladım.”

Hikâye başladığından beri annemin nefes almadığını hissedebiliyordum, üstelik Sebastian'ın kullandığı dilden ötürü annemden özür dilemesi konuyla tamamen alakasızdı.

“Scott kim?” diye sordum, Sebastian'ın başına gelenlerin benim başıma da gelme ihtimalinden annemi uzaklaştırabilmek için.

“Kayak eğitmenimiz,” dedi Dee. “Harika biridir. Snowboard da yapabiliyor.” Sesi, birinden hoşlandığınız zamanlarda kullandığınız o tona doğru yükseldi. “Eskiden profesyonel bir kayakçıydı. Çok da tatlı biridir.”

Kayak merkezine vardığımızda otobüslerden indik, kulübeye giderken annem kolumdan tuttu. Babamı ve küçüklerle evde kalan Köpük'ü özlüyordum. “Bu taraftan! Bu taraftan!” diye bağırdı Bay Crane. Onu takip ederek kilitli dolapların bulunduğu kayak kulübesine gittik. Burada, bizim gibi kayak eşyası olmayanlarla birlikte malzemeleri kiraladık ve hepimiz giyindik. Çocukların, ebeveynlerine neden bu kadar körün burada olduğunu ve önümüzdekileri göremiyorsak nasıl kayacağımızı sorduklarını duyabiliyordum. Aileler cevap vermeden çocuklarını susturdular ki bu oldukça aptalca ve yanlış bir hareketti. Çocukların sorularına neden cevap vermezlerdi ki? Ailelerin davranış biçimleri bizi yanlarına yaklaşılmaz ucubeler olarak gösteriyordu. Bizi soran bir çocuğun bulunduğu yöne doğru yüksek sesle, “Konuşmak daha mantıklı olmaz mı?” dedim. “Arkamızda bir rehberimiz var ve bize önümüzde çarpmak üzere olduğumuz şeyler olup olmadığını söylüyor.”

“Ha,” dedi çocuk, bana biraz daha yaklaşarak. Sesinin biraz yükseldiğini duyabiliyordum. “Gördün mü, anne? İşte böyle

oluyormuş.” Gülümsedim. Sesi bana biraz Benj'i hatırlatmıştı, çocuğun kaç yaşında olduğunu merak ettim. Çocukların da herkes gibi gerçeklerden ve cevaplardan ne kadar hoşlandıklarını düşündüm. Herkes gerçeklerin baş edilmez olduğunu sanırdı. Belki bu doğrudu fakat gerçekleri süsleyerek anlatmaya çalışmak da korkunçtu. Çünkü ne kadar küçük olurlarsa olsunlar, insanlar ortada olan şeyleri ve onlar konusunda kandırıldıklarını anlayabiliyorlardı.

Ahşap bir sıraya oturdum, annem de ayaklarımın dibinde çömelip kayaklara takılacağı açıkça belli olan kocaman botları ayaklarıma giydirdi. Ve o kayakların üzerinde, görmeyen gözlerimle bir tepeden aşağıya kayacaktım. Neden? Sebastian ahşap sıranın üzerinde yanımda oturuyordu ve botlarını çoktan giymişti. Birden uzandı ve elimi tutup sıktı. Sinirlerimin tutuştuğunu, bir ışık gösterisi gibi parladığını hissettim. Özür dilemek, teşekkür etmek, beni affetmesini ve yeniden arkadaşı olmama izin vermesini istemeyi düşündüm. Fakat elimi bırakacak diye, bir şey söylemeye korktum. O yüzden sadece yutkundum ve onun elini tuttum.

“Hazır mısın?” diye sordu bana.

“Sanırım,” derken sesim istemeden çok tekdüze ve soğuk çıktı.

“Şey, sanırım senden bekleyebileceğimin en iyisi bu,” dedi. Sonra Dee patır patır yürüyerek geldi. Seb elimi bıraktı.

“Hazır mısın, Seb?” diye sordu Dee. Sebastian ayağa kalktı.

“Bekle,” dedim kızararak. “Şey, Dee? Bu iş ne kadar korkutucu?”

“Ne, kayak mı? Yaşadıklarınla kıyasladığında hiçbir şey kalır,” dedi, içten bir sesle.

O anda Logan’a da aynı soruyu seks konusunda sormam gerektiğini düşündüm. Ya da haplar. Ya da geçen yaz. Onun yaptığı ve benim yapmadığımı herhangi bir şey konusunda olabilirdi.

“Yukarıda yanıma gelecek misiniz?”

“Elbette,” dedi Dee ve sonra muhtemelen Seb’i de dürttü çünkü Seb, “Evet, olur,” dedi.

Annem botlarımı takmayı, sürgülemeyi ve lehimlemeyi bitirdiğinde ayağa kalktım, tökezledim ve annem beni tuttu. Sanki ayaklarım kurşun blokların içine hapsolmuş gibiydi. “Kayakların burada,” dedi ve duymam için onları birbirine vurdu ve sonra beni dışarı çıkardı. Dışarıdaki ışık öyle parlaktı ki derimin altından görebiliyordum. Böyle aydınlıklar hoşuma gidiyordu; göremiyordum fakat hissedebiliyordum ve bana yapabileceklerimi hatırlatıyordu.

“Yeni başlayanlar, bu tarafa!” diye seslendi Bayan Leonard. Birden Seb’i, Dee’yi ve kaybetmiş olduğum bir yanıma yeniden bulabileceğimi düşünerek heyecanlandım. Sanki diğer Emma’nın hiç yapmadığı şeyi gerçekten yapacakmışım gibi bir histi. Belki de eski Emma her konuda benden daha iyi değildi.

Havada soğuk kokusu yokken karların üzerinde dolaşmak tuhaf bir histi. Hepimizi küçük bir tepeye çıkardılar ve oraya çıktığımızda nefes nefese kalmış bir halde kayaklarımızı taktık. Annem ilk kayağı ayağımın yanına koyup ayağımı yana doğru açmamı, botumu kayağa geçirmemi ve sonra topuğumu basmamı söyledi. Tik sesini duyana kadar altı kez denedim ve zaten ağır

olan botum daha da ağır olan kayağa kilitlendi. Diğer ayağımı ilk denemede geçirebildim. Sonra annemin kendi kayaklarını taktığını duydum.

“Sen de mi kayacaksın?” diye sordum.

“Tabii,” dedi. “Neden kaymayayım?”

Çünkü bu komikti ve onun kaymasını istemiyordum. Burada olması bile zaten tuhaf ve utanç vericiydi ve kaymaması için sunabileceğim binlerce nedenden yalnızca birkaç tanesiydi. İkimiz de onu vazgeçiremeyeceğimi ve bunun nedenini biliyorduk. Çünkü olacakları kontrol edebilmek için her saniye beni tutmak, hemen arkamda, tepemde, tepeden inerken önümde, olabileceği her yerde olmak istiyordu. Kazadan önce böylesine takıntılı bir şekilde benimle ilgilenmiş olsaydı belki de başıma bunlar gelmezdi gibi nahoş bir düşünceye kapıldım. Fakat bu düşünceyi zihnimden uzaklaştırdım çünkü bu haksız ve yanlış bir düşünceydi ve elinde olsaydı annem kendi gözlerini dondurma topları gibi yerinden çıkarıp bana verirdi.

Fakat bunu yapamazdı. Bu yüzden de çılgın bir gölge gibi beni takip ediyor, bağılıyor, soluklanıyor, çığlıklarını cesaret verici sözlere çevirmeye çalışıyordu. Daha tepeye çıkmamıştım bile ve sadece kayaklarımın uçlarını tepenin aşağısına doğrultmayı ve fren yapabilmek için üst üste bindirerek çapraz yapmayı öğreniyordum. Acınacak bir durum olmasına rağmen beni bembeyaz bir tepeden aşağı kayarken görmek anneme metafor gibi gelmiş olmalıydı. Benim bir boşluğa doğru düşmeme izin veriyordu çünkü bunun benim için iyi olacağını biliyordu. Bunu yapmama izin vermeye razı olmuştu çünkü bunu istiyordum, çünkü bu beni güçlendirecek bir şeydi, çünkü her zaman benim Seb ve

Dec'yle olan "arkadaşlığım" onun hoşuna gitmişti, çünkü babam gitmeme izin verilmesini isterdi ve çünkü eski öğretmenlerim kendime güvenimi ve "başkalarına güvencibilme yeteneğimi" sağlamlaştırmama izin vermesi konusunda annemi zorlamışlardı. Gitmeme –defalarca– izin vermekten başka çaresi yoktu.

Başlangıç seviyesi eğitmeni Kevin ilk kez tepeden aşağı kaymama izin verdiğinde, kendini bana bir halat ve emniyet kemeriyle bağladı ve önüme herhangi bir tehlike çıkması halinde arkamda bulunduğu yerden ipi çekip beni kurtarabilecekti.

Oysa annem onun yanında bağıırıp duruyordu, "Git, Em! Güzel, Em!" Ve başka hiçbir şey söylemiyor, mesela herhangi bir uyarıda bulunmuyordu çünkü Kevin ona emirler yağdırdığı takdirde aşağıda bizi beklemesini isteyeceğini söylemişti. Ağaçlara dikkat etmemi söyleyecek tek bir kişi olmalıydı.

Annemin soluk alıp verişleri küçük bir tepeden aşağı kaymanın neden olabileceğinden daha şiddetliydi. Ve sözleri her ne kadar mutlu ve neşeli olsa da korkusunun üzerine serilen incecik bir peçete kâğıdını andırıyordu. En ikna edici tezahüratlarının altında bile bunu sezebiliyordum: "Sen doğuştan kayakçısın, Em! Harika! Devam et!"

Bir saat sonra tuvalete gitmesi gerektiğinde annem beni de kendisiyle birlikte kayak kulübesine gitmeye zorladı. Onunla gitmeyi ben de istiyordum. Aslına bakılırsa, Benj'in bir yaşındayken yaşadığı ayrılma endişesi bende de vardı. Morarana kadar nefesini tutardı ve annemler buna, "Benj'in morarma nöbetleri" derdi. Benim kazamdan sonra, iki buçuk yaşındayken bu nöbetleri kesilmişti. Galiba bu onun annemin geri döneceğine güvencibilmeceğini fark etmesiyle oldu. Kayak pistindeyken

annemle birlikte tuvalete gidemeyeceğimi, gitmemem gerektiğini hissettim fakat aynı zamanda yapay karla kaplı bu pistte tek başıma kalırsam sulu gözlü bir bebek olduğum günlere geri döneceğimi, morarıp bayılacağımı da hissettim.

Bunu yapamadığım ve bir daha hiç yapamayacağımı bildiğim için öfkeyle anneme bağırdım: “Tuvalete gitmem gerekmiyor ve seninle gelmiyorum. Kevin?” Kevin’i çağırdığımı ve tepeden aşağı onsuz kayacağımı bilmesini istedim. Bunu kasten yaptım. Bu kez seyredemeyecekti bile.

“Emin misin?” diye sordu annem. Sesinde vızıldayan bir böceğin paniği ile bir lavantanın kırılğan tınısının karışımı vardı. Belki de cesurca bir seçim yaptığım için bir yandan da gurur duyuyordu.

“Eminim, anne. Sen git.”

Ve gitti; başka ne yapabilirdi ki? Karın içine işeyerek soyadımızı mı yazacaktı? Neredeyse on altı yaşında olan kızım bir okul gezisinde üç dakikalığına yalnız bırakamayacak mıydı? Sigara içen, geceleri yüzen, Zach gibi güzel bir erkekle yatağa giren Logan’ın ya da isyan edebilen Blythe’in yerinde olmak istedim.

Kevin benim yanıma geliyordu. “Hey, Emma,” dedi. “Beni mi çağırdın?”

“Yeniden kayabilir miyim?” diye sordum. “Bu kez hızlı?”

“Tabii ki,” dedi ve yine kendini bana bağladı, derin bir nefes alarak kendimi bıraktım. Ve tepeden aşağıya öyle hızlı kaydım ki neredeyse Kevin’in arkamda olduğunu, daha önce hiç kaymadığımı, kim olduğumu ve olmadığımı, neyin olası

neyin imkânsız olduğunu, Claire'in öldüğünü ve kör olduğumu unuttum.

O mükemmel saniyenin kısacık bir anında bacaklarımdaki inanılmaz güçten başka her şeyi unuttum. Neredeyse...

Yavaşladığımda, tepenin aaltında bir yerden Sebastian'ın bana seslendiğini duydum.

"Bu harikaydı, Emma. Bana güvendiğin için iyi iş çıkardın," dedi Kevin.

"Nasıldı?" diye sordu Sebastian. Bulunduğum yere çıkıp yanıma geldi ve elini kapüşonlu eşofman üstünün koluna koydu. Zihnimdeki tüm sözcükler telaş içinde olduğundan konuşmadım. Sadece kendi kayaklarımın üzerinde uzanıp kollarımı Sebastian'ın boynuna sardım. Her zamanki gibi deri ceket ve mandalina kokuyordu ve omuzları geniş ve inceydi, neredeyse kanatları andırıyordu ve yüzü ise sıcaktı. Ona garip gelmeye başlamasına yetecek kadar uzun bir süre sarıldıktan sonra utanmış bir şekilde geri çekildi.

"Çok özür dilerim," dedim ve sonra, "Teşekkür ederim. Sadece bugün için değil; geçen bahar için de. O kadar... Seni özledim," dedim.

"Sorun değil," dedi. Dee'nin de orada durduğunu ve burnunu çektiğini anlamam biraz zaman aldı. Ağlıyor muydu? Ve neden ağlıyordu? Havada başka bir enerji daha vardı. Onlar çıkıyorlar mıydı? Çıkıyorlardı. Neden Dee'nin erkek arkadaşına sarılıyordum?

Kocaman botlarımın içinde düşmemeye çalışarak geriledim. "Dee! Kayak nasıl geçti?" diye sordum.

"İyi, teşekkürler," dedi.

Dee'ye de sarıldım. "Beni davet ettiğiniz ve kaymamı sağladığınız için teşekkür ederim," dedim.

Rahatlamış gibi kısa bir kahkaha attı ve sonra yeniden burnunu çekti. Belki de hastalanmıştı.

"Rica ederim," dedi. "Ne zaman istersen. Hatta önümüzdeki hafta hep beraber yine gelmeye ne dersiniz? Nisana kadar açıklar." Sonra bir kolunu Sebastian'a diğerini de bana sardı ve hep birlikte kayaklarımızın üzerinde birbirimizi çekerek kulübeye doğru ilerledik. Birkaç sözcüğü zorla da olsa ağzımdan çıkarmaya çalıştım çünkü bu gece yeni bir ben olacaktım ve eğer o sözcükleri yüksek sesle söylemezsem, Dee şimdiki benden nefret edecekti.

"Şey, çocuklar, geçen gün oyuna gelmemin nedeni özür dilemekti, biliyorsunuz, geçen sene ortadan öylece kaybolduğum için," dedim. "Sanırım ben..." Ne kadar meşgul olduğumdan, Lake Main'e geri dönmenin ne kadar zor olduğundan falan söz etmeyi düşündüm. Fakat sonra gerçekleri söylemeyi denemeye karar verdim. "Geçen sene hiç olmamış gibi davranmaya çalışıyordum."

"Neden?" diye sordu Seb. İyi hissetmemeye başlamıştım, boğazım ağrıyor, yüzüm ısınıyordu. Fakat devam ettim ve kapıları itip açtığımızda kocaman bir şöminenin sıcaklığı önce burnumu, sonra boynumu ve kulaklarımı yaladı. Odunların çıtırtısını duydum.

"Çünkü kör olmak istemiyordum," dedim.

"Seni biz kör etmedik, Emma," dedi Seb haklı olarak. "Bu benim, Dee'nin ya da Briarly'nin suçu değildi."

“Biliyorum. Bunu biliyorum. Sadece bunu anlayabilmek için biraz zamana ihtiyacım vardı.”

“Şimdi anladın mı?”

“Bilmiyorum,” dedim doğruyu söyleyerek. “Fakat çabalıyorum.” Sonra duraksadım. “Kendimi bir ZKÇ olmamak konusunda eğittim. Surat asmamak, sallanmamak gibi. Ve kendi başıma cesaret gerektiren şeyler yapmak konusunda da çabalıyorum. Bunlardan bazılarını size anlatmam gerek. Bence etkileneceksiniz.”

“Öyle mi?” diye sordu Seb ilgilenmiş gibi. “Ne gibi cesaret gerektiren şeyler?” Omuz silktim. “Çok önemli bir şey değil,” dedim. “Senin şampiyonalarda, ehliyet sınavında, bipbolda ve benim gibi kör çocukları kurtarıırken yaptıkların kadar önemli şeyler değil. Fakat yakında size anlatacağım. Hatta belki gelip beni Sauberg’de ziyaret eder ve oradaki bazı arkadaşlarımla tanışırsınız.”

“Bu güzel olurdu,” dedi Dee.

“Ehliyet sınavı ne oldu?” diye sordum Seb’e. “Ailene sınava girdiğini söyledin mi?”

“Evet,” dedi Seb, biraz tekdüze bir sesle.

“Öyle mi? Kızdılar mı?”

“Hayır.”

“İzin verdiler mi?”

“Evet.”

“Peki, şey...” Ne soracağımı bilmiyordum.

“Yazılıyı geçti,” dedi Dee, onunla gurur duyan bir sesle ve hepimizi kurtardı.

“Hiç şaşırmadım,” dedim.

Gerisini, yani hangi bölümü geçemediğini anlattırmaya çalışmadım. Bunu neden yapacaktım ki?

Martin ilk haftasonu babam beni Annabelle'in evine götürdü. Arabadayken babama geçen sene, ilk kör olduğumda, Bay Otis'in bize kaç kez geldiğini sordum. "İlk kör olduğumda" sözcükleri ağzımda limonu andıran, beğenmediğim bir tat bıraktı.

"Yaklaşık iki ay boyunca her gün geldi," dedi babam. "Üçüncü ay ise haftada bir kez geldi." Çok şaşırmıştım. Bu hatırladığım kadarına hem yakın hem de değildi. "Derslerimize nasıl başlamıştık?"

Şimdi şaşıрма sırası babamdaydı. "Gerçekten de hatırlamıyor musun?" diye sordu.

"Hayır," dedim. "Sanırım kafam biraz bulanıktı. Bir şeyler bularak mı başladık? Yoksa kıyafetlerimi etiketleyerek mi? Yoksa..."

"Hedeflerini listeledin, Em. Sen ve Bay Otis yapmak istediklerin ve hedeflerine nasıl yavaş yavaş ulaşabileceğin konusunda çok fazla konuşturdunuz."

Birden midemi kaldıran bir korku hissettim. Geçen sene kim olduğumu bilmiyordum. Geçirdiğim zamanı bu şekilde unutuyorsam, şimdi kim olacaktım? Herhangi biri mi?

"Hedeflerim neydi?" diye sorarken sesimde buz gibi bir ton vardı.

O zaman babam elini direksiyondan çekip elimin üzerine koydu. "İlk amacın okula geri dönmek, Logan ve kardeşlerinle Lake Main'de okumaktı. Bunu hatırlıyor musun?"

"Pek değil."

“Şimdi o amacına ulaştığın için tabii ki daha fazla özgürlüğe kavuşmak gibi yeni amaçların oldu. Otobüse binmek veya okula kendi başına gidip gelmek gibi,” dedi babam. “Bay Otis’le birlikte giyinmek, sıvı şeyleri doldurmak, yemek yemek, beyaz bastonu kullanmak ya da sana nerede olduğun ve çevrende kimlerin olduğu konusunda ipucu verecek sesleri dinlemek ve evin etrafındaki yolları ezberlemek üzerinde çalıştınız. Bu becerileri kazandıktan sonra dersleri hatırlamaya pek de ihtiyaç duymadın.”

“Evet, belki de.”

Annabelle’in evine gittiğimizde babam oturup onun ailesiyle kahve içerken biz de Annabelle’le birlikte duvarlara dokunarak, halı ve mobilyaların renkleri konusundaki tahminlerimden konuşarak odadan odaya gezindik. Ne zaman yanlış bir tahminde bulunsam kıkırdıyor ve doğru tahminlerimde de cıyaklıyordu (sadece bir kez, banyonun sarı olduğunu tahmin edebilmişim). “Nasıl bildin?” diye sordu. “Bu limoni bir oda,” dedim. “İçindeki her şeyden belli oluyor.” Odasına gittiğimizde bana darmadağınık olan oyuncaklarını gösterdi ve ben de onları düzenlememiz gerektiğini düşündüğümü söyledim. Gardırobun üzerine plastik robotları, cam ve pelüş hayvanları dizdik ve birkaç çekmecesinin içlerine dokundum. Annesiyle henüz kıyafetlerini etiketlememişlerdi.

“Annem giyinmeme yardım ediyor,” dedi.

“Bu iyi bir şey tabii ki,” dedim. “Fakat bir gün bunu kendin yapmak istersen yapabilirsin.” Çantama uzandım ve kıyafetleri için önceden renkler ve kısaltmalarla hazırlanmış Braille

etiketlerinden oluşan küçük bir paket çıkardım. Tişörtler için “TŞ” ya da dar kotlar için “DK” gibi.

Boş etiketlerim, tabletim ve kalemim de yanımdaydı. Böylece kendisinininkileri yapmak isterse birlikte yapabilecektik. “Benim yaptığımı yapabilirsin,” dedim, “giymekten en çok hoşlandığın giysileri seçebilir ve aynı şeyleri bir araya toplayabilirsin. Ha bir de ben her zaman ten rengi sutyen takarım; ne renk tişört giyersem giyeyim sutyenimi göstermez.”

Kıkırdadı. “Benim sutyenim yok,” dedi.

“Şimdilik yok,” dedim. Onun Naomi’nin yaşında olduğunu ve bundan üç sene sonra ikisinin de şimdikinden çok farklı insanlar olacağını düşündüm. Bazen bunun sadece benim değil, herkes için geçerli olduğunu unutuyordum. Bir an düşündükten sonra, “Sana kayağa gittiğimi söylemek istiyordum. Bence sen de bir gün denemelisin. Hazır olduğunda. Belki bir gün birlikte gidebiliriz,” dedim.

Onunla hastanede tanıştığım günkü kadar sessizleşti. Eskiden ne kadar sessiz olduğumu hatırladım. Son zamanlarda daha çok konuşuyordum. Dağın tepesindeyken çok korktuğumu fakat kazadan beri ilk kez bu kadar cesur olduğumu söyledim.

Annabelle neredeyse nefes almadan beni dinlerken ben de ona bir tepeden aşağı kaymanın nasıl bir duygu olduğuna, annemle ikimizin ağızımızdan çıkan sözlerin yüzlerimizin önündeki havayı nasıl erittiğine dair tüm ayrıntıları anlattım. Botların ağır olduğunu ve düşeceğimi sandığımı fakat düşmediğimi ve hatta uçtuğumu söyledim. Anlattıkça hikâyelerim kulağıma daha inanılmaz geliyordu. Gerçekten olabilirlermiş gibi... Ama zaten gerçeklerdi.

Annabelle'e bu seneyi, büyük bir bölümünü Briarly'de geçirdiğim geçen seneyi unutmaya çalışarak geçirdiğimi bile anlattım.

"Fakat bir işe yaramadı," dedim. "Hatta galiba işleri daha da kötüleştirdi." Duraksadım fakat o yine konuşmayınca ekledim: "İlk olarak bu beni birkaç kişi için fakat en başta da Briarly'de tanıştığım çocuk için korkunç bir arkadaş yaptı. Geçen sene bir keresinde onun yüzüne dokunmuştum. Ve bu kulağa tuhaf, komik ya da onun gibi gelebilir fakat onun yüzüne dokunmak içimi umutla doldurmuştu. Sanki kör olmama rağmen iyi olabilirmişim gibi ve benim için bu bir ilkti. Böylece onu yok sayıp unutmak yerine ona teşekkür etmeliydim." Birden elektrik akımını andıran bir utanç hissederek gergin bir şekilde güldüm fakat aslında yanımdaki Annabelle'di. O bir şey demediği için hızlanarak sözümü bitirdim. "Her neyse, dün ona teşekkür ettim ve çok geç olmasına rağmen yine de mutluyum çünkü bunu yapmak da kaymak gibi bir duyguydu."

Annabelle, Blythe Keene'le bağdaştırdığım Disney tarzı, berrak bir sesle, "İsmi ne?" diye sordu.

Ve böyle birinin varlığını öğrenmeden önce bile ileride hiç erkek arkadaşı olmayacağından endişelendiğini biliyordum. Şimdi endişelenmiyorsa bile benim gibi, hepimiz gibi, iş ve hayat konusunda da kaygılanacaktı.

"Sebastian," dedim. "İsmi Seb. Umarım onunla tanışırsın çünkü harika biridir."

"O senin erkek arkadaşın mı?"

Kahkaha attım fakat küçük bir havlama gibi zoraki bir ses çıkarabildim. "Hayır," dedim. "Dee adında bir kız arkadaşı var.

O da Briarly'den arkadaşım. Seb ve ben sadece arkadaşız. Şey, bilemiyorum, körlük konusunda ona benzemeyi umuyorum. Ya da arkadaşlık konusunda falan işte." Bunu söylerken gerçeğin kesinliğini ve sıcaklığını ve gerçeğin her zaman kör edici, acı verecek kadar kuvvetli, soğuk veya parlak olmadığını da fark ettim. Her sözcük bir gece lambasındaki her bir küçük ampul gibi, beni zihnimdeki loş koridordan geçiriyordu. Seb gibi olmak, başka birine, kör bir kız olmanın o kadar da kötü bir şey olmadığını hissettirmek istiyordum. Çünkü geçen seneyi unutmanın bu seneyi ya da herhangi bir şeyi kolaylaştıracağını düşünmekle yanılmıştım. Hatta tam tersi olmuştu.

Eğer Claire'in aksine, başıma gelenlerle yaşayacaksam, her şeyi en ince ayrıntısına kadar hatırlamam gerekiyordu. Eskiden casusluk yaparken bunu biliyordum fakat yolda bir yerlerde unutmuştum. Yeniden ayrıntıları biriktirmeye başlayacaktım çünkü bence hayatta olmanın anlamı buydu. Ayrıntıların hiçbirini kafamdan atmamam, unutmamam ya da hiçbir kısmında boğulmamam gerekiyordu. En güzel hikâyelerimden bazılarını sadece Annabelle'e anlatarak kurtarmıştım.

13

Hava bir anda kış mevsimini sistemimizden atarak ve görünüşe göre baharı atlayarak ısınmıştı. Bahçemizdeki ve kaldırımlardaki çiçekler toprağın içinden fırlarcasına açmış, güneşin altında susayıp sonunda solmuş ve kuru otlara dönüşmüşlerdi. Yürürken dikkat ettiğim sınırlar değişmişti; artık kaygan, buzlu veya ıslak bir yer yoktu. Dünyanın baharı atlamaya karar verdiğini herkesten önce anlamıştım çünkü hava fazla parlak ve kuru kokuyordu.

Leah'nın kabul mektupları adeta yağmaya başlamış, ilk iki tercihinden çoktan kabul almıştı ve şimdi iş sadece bir tanesini seçmesine kalmıştı. Sarah başvurularını tamamlamamıştı bile, bu yüzden hepimiz onun enkazı andıran geleceği için "bir yıl istirahat" ifadesini kullanıyorduk. Bunun anlamı şuydu: Ailem Leah'yı kutlamak isterken bir yandan hayatı Sarah için yaşanabilir hale getirmeye çalışırken kapana kısılmış hayvanlardı. Bunun berbat bir şey olduğunu bilsem de Leah için sevinemiyordum. Hayatımda ilk kez Sarah'nın akıllı ikiz olmasını ve evden ayrılanın o olmasını diledim.

Leah'nın burada kalmasını istiyordum çünkü onun gideceğini düşünmek kalbimden kanın çekilmesine neden oluyordu. Fakat bu kaçınılmazdı. Ve yakın zamanda o gidecekti. Tıpkı kendi adıma kafamda yazı ve gelecek seneyi planlamaya çalıştığım gibi. On birinci sınıf. Bayan Mabel önümüzdeki sonbahar, SAT ve AP sınavları, üniversite ziyaretleri, ona ihtiyacım olup olmayacağı ve olacaksa ne kadar ihtiyaç duyacağım hakkında konuşmaya başlamıştı. Ailem hazırandaki yaş günüm ve on altı yaşıma girdiğimde yaz boyunca rehber köpek okuluna gidip kendime bir rehber köpek alabileceğim hakkında konuşuyordu.

Bense gelecek yerine, ce-ee oyununu, küçükken bu oyunu oynarken insanları göremediğinde onların da seni görmediği gibi aptalca ve tuhaf bir fikre kapıldığımız zamanları düşünüyordum. Tabii ki artık bunun gerçek olmadığını biliyordum fakat geceleri merak ettiğim şey, beni gören insanların hakkımda benden daha çok şey bilip bilmedikleriydi. Ya da bildiklerinin benim bildiklerimden farklı olup olmadığıydı. Dün gece yatağымda uzanmış, Naomi'nin uyurken aldığı nefesleri dinlerken Leah'sız bir sonsuzluk, sonsuz bir karanlık ve Claire'in toprağın altında kemiklerinden ayrılan etlerinin o malum sonsuzluğunu düşünüyordum. Sonsuza kadar gözlerim olmadan yaşayacağımı düşünürken aklıma tamamen uykumu kaçıran ve saldırmaya hazır bir avcı gibi tepemde bekleyen bir düşünce geldi. Fakat aynı zamanda ben kendime saldırmaya hazırlanan bir şahindim. Üzerimdeki örtüleri açtım ve dönerek yeşil çadırdan çıkmaya hazırlandım.

Kalbim kaburgalarım adeta vuruyordu ve bunu yapmaya karar verdim. Sırf aklıma geldiği için yapacaktım. Yataktan

sessizce çıkıp ayağa kalktığımda kendimi deminki kadar hayvansı hissetmiyordum ama daha çok birbirinden nefret eden iki kişi gibiydim: Bu Emma ile o Emma. Fakat ikisi de konuşarak birbirlerini vazgeçiremiyorlardı. Üzerimdeki yatakta yatan Naomi'yi uyandırmamaya kararlıydim ve bu nedenle de bir eşofman altı ve mont ararken elimden geldiğince sessiz olmaya çalıştım. Ellerim ihtiyacım olandan daha yavaş işliyorlardı. Kendi kendime, *sakin ol*, dedim. Dr. Sassoman'ın bir keresinde söylediği gibi kendi kendine sakın olmanı söyleyebilirsin. Eşofman altını pijamamın üzerine geçirirken tökezledim ve çalışma masamın sandalyesine çarpmamaya çalıştım. Giyindikten sonra Converse'lerimi ayağıma geçirdim, omuzlarıma rastgele bir eşofman üzeri aldım ve Köpük'ü sarsarak uyandırdım. Zavallı Köpük.

“Haydi, oğlum, şiiışt,” diye fısıldadım ve onu pencereye götürdüm. Ayağa kalkmasına, ön ayaklarını kaldırıp dışarı çıkmasına yardım ettim. Havlamadı. Ben de onun arkasından çıktım ve kayarak çalıların üzerine indim ve dışarı çıkar çıkmaz üzerimdeki toz toprağı silkeledim. Bastonumu açtım ve çimleri bana tarif etmesi için öne doğru uzattım: Orta boy dallar ve birkaç taş vardı.

“Haydi gidelim, Köpük,” dedim ve yürümeye başladık.

Sıcak bir geceydi ve huzur kokuyordu. Yürürken arada sırada yanımızdan geçen arabalar dışında herhangi bir ses yoktu.

“Karanlık güvenlidir,” dedim, yüksek sesle Köpük'e. Fakat o yeniden yürüyüşe çıktığı için mutluydu ve bunun gece yarısı olması veya pencereden dışarı çıkmış olmamıza fazla takılmış görünmüyordu. Sanki o geceyi gerçekten benim görmeye çalıştığım gibi görüyordu. En azından kendi korkumu ona geçirmemiştım.

Lake Sokağı'nda yürürken, "Karanlık serindir; aydınlık sıcak," dedim kendi kendime. Heykelin yanına varıncaya kadar telefonumun bulunduğumuz yerleri söyleyişini dinledim. Sonra arabaların olmadığı otobana çıktık.

"Bize bak, Köpük! Kendi başımıza idare ediyoruz. Hem de gece vakti, öyle değil mi? Gündüzler de karanlık."

Bir şey söylemedi. "Değil mi, Köpük?"

Neşeli bir şekilde yürümeye devam etti.

"Keşke konuşabilseydin," dedim.

Ormana vardığımızda, ayakkabılarımın dalların üzerinde çıkardığı çıtırtılar öylesine tehditkârdı ki dişlerim birbirine vurmaya başladı. "Soğuk değil," dedim kendi kendime. "Üşümüyorsunuz. Endişelenmeyin, dişlerim."

Gözlerim görmeyi bıraktığından beri sanki bedenimin diğer tarafları bana güvenmez olmuştu. Belki de kollarım, bacaklarım, dişlerim ve ellerim sıranın kendilerinde olmasından korkuyorlardı. Dr. Walker o küçük çekişlerden biriyle bacaklarımdaki refleksleri en son kontrol ettiğinde neredeyse bayılıyordum. Bana sürekli nefes almamı hatırlatmak zorunda kalmıştı çünkü bacaklarımın tepki vermeyeceğinden ve bana felç olacağımı söyleyeceğinden emindim.

Orman hem fazla sessiz hem de fazla canlıydı. Bitkilerin bu ıslak, koyu yeşil bahar gecesinde nefes aldıklarını duyabiliyordum. Bunun benim hatam olduğunu hatırlattım kendime. Uyumayı, yaşamayı, korkmamayı kendim öğrenmeliydim ve bu beni öldürüyordu. Mayburg fikrini, gerçek bir sohbet gerçekleştirmeyi denemiştım fakat galiba işe yaramamıştı. Logan ile beni başarısızlığa uğrattığı kesindi. Blythe'i saymıyordum bile.

Ve açık konuşmak gerekirse Claire'i de öyle. Logan'ın bazen çıkardığı o sesi şimdi ben de çıkarabilirmişim gibi hissediyordum. Bir kuş sesi duydum ve geceleri hangi kuşların uyanık olduğunu düşündüm. Sadece baykuşlar mı ayaktaydı? Bu ses baykuş sesine benzemiyordu.

Bir gün Claire okula erken gelmişti ve elinde, içinde kuş olan bir kutu taşıyordu. Kuşu bir gece önce yerdeki buzun üstünde yaralı halde bulmuştu. Kuşu beresinin içine sarmış, evine koşmuş ve bütün gece ailesinden saklamıştı. Ertesi gün kuşu doğrudan fen bilimleri öğretmenine götürmüştü ve öğretmen bunun zayıf düşmüş, kafası karışmış bir ağaçkakan olduğunu ve buzun üzerinde olmasının nedeninin iklim değişimi olduğunu söylemişti. Önce fazla sığa ve sonra aniden aşırı soğuga maruz kalmıştı. Claire'e, onun hayatını kurtardığı için bir kahraman olduğunu ve onu doğal hayatı koruma merkezine götürmesine yardım edeceğini söylemişti. Fakat nedense bu Claire'i mutlu etmemişti. Kırmızıya dönen gözleriyle orada öylece durmuş ve sonra bir su birikintisini andırana kadar ağlamıştı. O gün onu ağlatan şeyin rahatlama duygusu mu yoksa üzüntü mü olduğunu hiç bilemedim. Onu korkutan şey iklim değişimi ve kurtaramayacağı diğer tüm kuşlar mı olmuştu? Yoksa sadece kaybolan ağaçkakanının hayatta kalacağına sevindiği için mi ağlamıştı? Yoksa tamamen başka bir nedeni mi vardı? Bunu ona neden sormamıştım? Logan, Deirdre ve galiba bir de Elizabeth Tallentine'la fen bilimleri dersinden çıktığımızı hatırlıyordum fakat Claire'i kimin teselli ettiğini hatırlamıyordum. O gün Blythe orada mıydı?

“Bu korku değil,” dedim kendi kendime, orman hışırdayarak üzerime geldi. “Bu cesaret. Burada yürüyebiliyor musun? cesurca bir hareket.”

Nefes alıp verişlerime odaklanarak sanki varlığı tehlikeyi ve korkuyu hafifletecekmiş gibi Köpük’le sohbet etmeye devam ettim. *Hafifletebilir*, dedim kendi kendime. *Güvendesin. Köpük yanında.*

“Hey! İşte Mayburg’e geldik,” dedim, Köpük’e. Mayburg son zamanlarda daha düzgün ve tanıdık bir dokuya bürünmüştü fakat gece tek başıma yürümek onu yine eski kırık dökük, tehlikeli ve fena halde korkutucu haline geri döndürmüştü. Köpük benim duymadığım veya hissetmediğim bir nedenle geriledi. Bu bir hayvan mıydı? Ormanda bir hareket mi görmüştü? Bir dal mıydı? *Devam et*, diye düşündüm. *Odaklan.*

“Sakin ol, oğlum,” dedim. “İşte, hemen yukarıda.” İçeri giren basamakları saydım. Otobandan çıktıktan sadece on bir dakika sonra Mayburg’ün kapısına gelmiştik. Kapıyı iterek açtım. Geceye ait seslerin dışında içerisi sessizdi. Sesler rüzgâra ve belki de bir kilometre kadar geride kalan göle aitti. Duyduğum şey gölün sesi miydi?

“Neden oturmuyorsun?” dedim yüksek sesle ve dizlerimi büküp el yordamıyla bir kasa aradım, bir tane bulunca da üzerine oturdum. Köpük da ayaklarımın dibine yerleşti. Bacaklarımı fazla pişmiş erişteler gibi hissediyordum. Köpük’ün bacakları da öyle olmalıydı çünkü anında kıvrıldı ve soluğu yavaşladı. O kadar gergindim ki uykulu hissetmiyordum. Korkum bedenimdeki her bir siniri ayağa kaldırmıştı ve sanki diken üzerindeydim. Korkunun insanda alerjik tepkimeye sebep olup olamayacağını

ya da bedeninde dikenler çıkarıp çıkaramayacağını merak ettim. Belki de mutasyon geçirerek kör bir kirpiye dönüşecektim.

“Pekâlâ, bugün burada korku hakkında konuşmak için toplandık,” dedim yüksek sesle ve gülmeye başladım. Rüzgâr, Mayburg evinin etrafında gürültüyle esti.

Bunun üzerine, “Korku bir seçimdir. Korkup korkmama-
cağıma karar verebilirim,” dedim.

Mayburg evinde kalan ve domuz pastırması pişiren adamı, Jason’ı düşündüm. Burada mı uyuyordu? Bu onun için bile çok korkutucu olmalıydı. Görmek hiç korkmamak anlamına mı geliyordu? Tabii ki hayır. Bana ne olduğunu sorduğunda, açık açık, “Yandım,” demiştim. Sanki bu yüksek sesle söyleyebileceğim ve sonra hiçbir şey olmamış gibi yapabileceğim küçük bir gerçektir. Aynı şeyi boş, çılgın gecenin karanlığına doğru bir kez daha söyledim: “Yandım.” Sonra Point Park Sahili’nden gelen sesleri duyduğumdan emin olana kadar tamamen sessiz ve hareketsiz bir şekilde bir dakika daha oturdum. Ayağa kalktım, Köpük’ün tasmağını sol bileğime biraz daha sıkı doladım ve beyaz bastonumu sağ elimde tutarak arka kapıya doğru ilerledim.

“Gecenin canı cehenneme,” dedim ve Mayburg evinden çıktım. Point Park Sahili’nden uzaklaşarak eve doğru yürümeye başladım. Sallanmadan, korktuğum için gevezelik etmeden sadece yürüdüm. Başka bir karanlığın ortasında, yalnız bir şekilde ben, Köpük, beyaz bastonum ve gece görüşüyle birlikte yürüdük.

Okulda yas danışmanları yeniden ortaya çıkmışlardı. Sanki yeraltında saklanıyorlardı ve her şey eridikten sonra yeniden çiçek açmışlardı. Belki de tatil başlamadan önce bizimle ko-

nuşmak istiyorlardı. Yoksa yaz tatili eğlence için alınan ilaçları ve nehirlerdeki intihar olaylarını yeniden tetikleyebilirmiş gibi: *Geri döndük! Bizimle daha önce hiç karşılaşmadınız. (arkadaşınızın avuç avuç ilaç içerek büyük olasılıkla bilinçli olarak gölde öldüğü ve cesedi yüzmeyi öğrendiğiniz yerde kıyıya vurduğu ve sizin nasıl hissettiğinizi sormak için bir hafta boyunca okulunuza geldiğimiz zaman hariç) fakat sizi bir kez daha kontrol etmek için işte pelerin ve maskelerimizle buradayız. Nasıl hissediyorsunuz? Şimdi çok daha iyiyiz, teşekkürler!*

Logan'ın ehliyetini geçen hafta almış olması gerekiyordu fakat bana bu konudan bahsetmemişti. Bunu biliyordum çünkü geçen hafta onun doğum günüydü ve herkes ehliyetini doğum gününde alırdı. Ona bir hediyem vardı fakat henüz vermeye fırsat bulamamıştım. Herhangi bir partiden bahsetmemişti ve ben de soramayacak kadar çekiniyordum. Bir pijama partisi yapıyor ve yatağımı ıslatabileceğimi ve gecenin yarısında çıkıp gideceğimi düşünerek beni orada istemiyor olabilir miydi? Ona tek başıma evden kaçıp Mayburg evine gittiğimi hiçbir zaman söyleyebileceğimi sanmıyordum. Bunun nedeni galiba kızgın olmam değildi fakat bazı sırlar yalnızca kendime sakladığımda anlamlı oluyordu.

Dolabımın başında durmuş tek başıma edebiyat dersine gitmek için hazırlanırken Logan geldi.

“Selam,” dedi.

“Merhaba.”

“Şey, Em? Zach’le düşündük de belki Mayburg evinde bir buluşma daha ayarlayabiliriz, ne dersin? Hafta sonunda? Tuhaf ama hava artık çok sıcak olduğu için belki de buluşmak...”

Bekledim.

“Eğlenceli olabilir, ha?” dedi.

“Öyle mi düşünüyorsun?” Sesim, istemeyeceğim kadar kaba çıktı.

“Haydi, Emma,” dedi, yalvaran bir sesle. “Konuşmaya devam etmek istemiyor musun? Gerçekten de artık buna değmeyeceğini mi düşünüyorsun? Yoksa sadece bana mı kızgınsın? Blythe da gelmek istiyor eğer...”

“Tabii ki buna değer. Ben sadece...” İçime bir hüznün dalgasının dolduluğunu, beni altına almakla tehdit ettiğini hissettim. “Cumartesi yapalım,” dedim sonunda. “Sen neden buradaki insanlara sormuyorsun? Ben de Briarly’dan birkaç arkadaşımı davet etmek istiyorum.”

“Ha, tamam. Tabii,” dedi ve cümlesinin ortasında yürüyüp gitti.

“Logan?”

“Efendim?”

“Mutlu yıllar.”

“Teşekkürler,” dedi ve yürümeye devam etti.

Bayan Spencer, bize Antigone’nin “yasaya uymayı reddetmekle” doğru şeyi yapıp yapmadığını sorduğunda, elimi kaldırdım.

“Evet, Emma?” dedi Bayan Spencer, şaşkınlığını gizlemeyerek.

“Bence yasaya uydu ama bu eyalet yasası değildi. Kendi özel yasasıydı.”

Konuşmam Bayan Spencer dışında kimsenin umurunda değildi. “Güzel bir nokta,” dedi ve Bayan Mabel kolumu sıktı. Dünya dönmeye, insanlar esnemeye, konuşmaya, birbirlerine not

yazmaya, içeceklerini, cips paketlerini açmaya, patırtılar, çıtırtılar çıkarmaya devam ettiler. Sınıfta daha sık konuşmalıyıldım.

Eve gittiğimde Dee'yi aradım.

“Şey, bu cumartesi gelip beni ziyaret etmek ister misin? Yani eğer başka planların falan yoksa ya da annen seni Sauberg'e getirebilirse. Ben...”

“Tabii ki! Çok isterim,” dedi. “Seb de gelsin mi?”

“Bu harika olur,” dedim bu fikrin ondan çıktığına sevinerek.

“Ben, şey, daha önce Lake Main'deki arkadaşlarımı toplayıp birkaç buluşma ayarlamıştım. Amacı da, bilirsin işte, okulumuzda okuyan ve ölen bir kızla ve genel olarak hayatla ilgili falan konuşmaktı ve galiba bu cumartesi öğleden sonra yeniden buluşacağız. Sizin de gelip takılabileceğinizi düşündüm.”

“Şey, tamam,” dedi.

“Yani benim biraz manevi desteğe ihtiyacım var. O yüzden toplantımıza senin de gelmeni umuyorum.”

“Tabii,” dedi.

“Ha, ayrıca bu biraz tuhaf gelecek fakat toplantıları yaşadığım yerin yakınlarındaki eski, terk edilmiş bir evde yaptığımız için sakıncası yoksa gözleri gören bir arkadaşım veya kardeşlerimden biri de bizimle gelecek.”

“Tamam,” dedi Dee. “Seb'i arayıp onun da gelmek isteyip istemediğini soracağım.”

O cumartesi Seb'in annesi onları bize getirdi ve bizim mutfakta hep birlikte yemek yedik. Ve bu bana olabilecek en normal şey gibi geldi. Sonra anneme yürüyüşe gideceğimizi ve Leah'nın da bizimle geleceğini söyledim. Annem itiraz etmedi, hatta şüphelendiğini düşünmeme rağmen nereye gittiğimizi

bile sormadı. Beni özgür bırakmak için çok çaba harcadığını hissedebiliyordum. Doğrudan Mayburg'e gittik. Leah bizimle gelmeye çok istekliydi ve bunun onun iyiliğinden ve ben ve kör arkadaşlarımla perişan olmadan ormanda yolumuzu bulabilmemizi istediğinden kaynaklandığını düşünsem de asıl niyetini sonradan öğrendim.

Oraya vardığımızda birkaç kişi gelmişti bile. Biri yanıma geldi, kimse konuşmayınca ben konuştum. Elimi uzattım ve duyulabilir bir sesle, "Kimsiniz?" dedim. Dee'nin fark edip etmediğini bilmiyordum.

"Ben Christian, selam," dedi Christian Aramond.

"Merhaba, Christian. Bunlar benim arkadaşlarım Sebastian ve Dee," dedim, ellerini uzatıp tokalaştıklarını hissettim.

"Tanıştığımıza memnun oldum," dedi Christian, sesinde ufak da olsa bir kıskançlık sezdim. Muhtemelen Seb'in benim erkek arkadaşım olduğunu sanmıştı. Bu Dee için sorun yaratmış olabilirdi belki, fakat böyle düşündüyse de bunu umursamadım.

"Bunlar benim arkadaşlarım, Sebastian ve Dee," dedim tekrar tekrar ve bunun bu kadar kolay olması, herkesin "selam," diye cevap vermesi ve gelmekle herkesi şaşırtmış olan David Sarabande de dahil olmak üzere kimsenin körler sağırklar birbirini ağırlar esprisini yapmamış olması hoşuma gitmişti. Kimse kör arkadaşlarım olduğu için iki kat veya üç kat kör olduğumu düşünmüşse benzemiyordu. Logan geldiğinde doğrudan bize yaklaşp kendini tanıttı. Sesi, bugünlerde sürekli olduğu gibi midemin burulmasına neden olmuştu.

"Siz Sebastian ve Dee olmalısınız," dedi, olgun bir tavırla. "Hakkınızda çok şey duydum, çocuklar. Sonunda sizinle

tanışmak çok güzel.” Ben Briarly’deyken beni kıskandığını hatırladım. Şimdi ya bu duyguları artık hissetmiyordu ya da buna hakkı olmadığını biliyordu. Yine de üzölmüşüm. Ayrıca Logan’ın Seb ile Dee’nin nasıl göröndükleri konusunda benden daha çok şey bildiğine de üzöldüm. Dee’nin yarı Koreli ve yarı siyahi olduğunu da büyük ihtimalle görebiliyordu. Fakat onların elleri veya yüzlerinin nasıl bir his verdiği konusunda bir şey bilmediğini düşünerek bu soğuk teselliyle kendimi avuttum.

“Okulunun mezuniyet balosu kraliçesi gibisin,” dedi Seb.

“Ya, sorma,” dedim.

“Kesinlikle olabilirsin,” dedi Logan. “Fakat ne kadar harika olduğı hakkında bir fikri olmadığından her zaman çok çekingen davranır.” Lo görünüşe göre bunu bir iltifat olarak söylemişti fakat Dee Seb’in kolunu dürttü. “O bir sendika lideri, Seb. Basit bir mezuniyet balosu kraliçesi değil, seni cinsiyetçi domuz.” Logan irkildi. Büyük olasılıkla Dee’nin beni, başkalarının benim hakkımdaki düşüncelerini düzeltecek kadar iyi tanıdığını anladığı için dehşete düşmüştü. Fakat hiçbir şey söylemedi. Ne söyleyebilirdi ki?

Odanın arka tarafındaki birkaç kişi gülmeye başladı. Nedenini bilmiyordum çünkü her ne olduysa ne duymuş ne de görmüşüm. Fakat duyduğum kahkaha ve nedenini bilmiyor olmam beni de güldürdü. Belki de gerçekten çok gergindim çünkü ortada komik bir şey olmamasına rağmen kendimi durduramıyordum. Bir dakika kadar sonra hepimiz gülüyorduk ve bu oldukça gerçekdişiydi çünkü herkes bir yana, neye güldüğüm hakkında hiçbir fikrim yoktu. Dima bu gruba dahil değildi çünkü, “Herkes neye gülüyor?” diye bağırdı.

Dima buradaysa, Blythe da burada olmalı diye düşünerek çabucak sustum.

“Üzgünüz,” dedi Deirdre Sharp.

Konuşmaya karar verdiğimi fark etmeden önce kendi sesimi duydum. “Ablam Sarah, büyükannemizin cenazesinde kahkahalara boğulmuştu,” dedim yüksek sesle ve ağzımdan çıkan parlak, sıcak sözcükleri duyunca hayrete düştüm.

“Çaresizlik,” dedi David Sarabande. Onun ve Blythe’in neden gelmeye devam ettiklerini merak ediyordum. Belki de konuşmanın konusu ne olursa olsun dışında kalmaktansa içinde olmanın daha iyi olduğunu düşünüyorlardı.

Omuz silktim. “Evet,” dedim. “Annemin sinirleneceğini düşünmüştüm fakat o bazen insan bedeninin zihni kontrol edebildiğini söyledi.”

“Ne demekse,” dedi Carl Muscan.

“Bu, kalbin kırıldığında bedeninin seni tamir etmeye, iyileştirmeye çalıştığı anlamına geliyor,” dedi Leah, odanın ta arka tarafından.

“Ben de hatırlıyorum,” dedi bir ses ve *hatırlıyorum* sözcüğü sona ermeden sesin kime ait olduğunu anlamıştım. *Ben* Sarah’ı kastediyordu, *hatırlıyorum* ise onun ortasında parıldayan akik-ten bir sözcüktü. Durumu anlamam biraz zaman aldı: Sarah buradaydı, Leah ile birlikteydi. Benim düzenlediğim toplantıya gelmişti. Onu Leah davet etmiş olmalıydı. Sarah, geçimsiz, kötü ruhlu Sarah bu odadaydı. Araya girmeden ona ait olan ve çok da hoş olmayan hikâyesini anlatmama izin vermişti. Hayretler içindeydim.

“Hey,” dedim. El salladım. “Selam, Sarah. Geldiğini görmedim.”

Sarah, Leah, Logan ve kaçak Jason da dahil olmak üzere birkaç kişi söylediğime güldü. Jason da Leah ve Sarah'yla birlikte oturuyordu. Dikkatlice dinledim.

“Claire’le ilgili ilk haberi gördüğümde ben de gülmüştüm. Bunun korkunç olduğunu biliyorum fakat bir an için aklımı kaçırdım ve bu da gülmeme neden oldu,” diye itiraf etti Deirdre Sharp. “Ta ki ağlayana kadar.”

Sesi her zamankinden bir oktav ince çıkan Blythe, “Ben gülmedim. Annem bana Claire’i bulduklarını söylediğinde altımı ıslattım. Sonra bayıldım. Uyandığımda küvetteydim ve annemler beni yıkamaya çalışıyorlardı,” dedi.

Kimse gülmedi.

Gözümün önüne Claire’in görüntüsü geldi. Ayakkabısız koşuyordu. Görüntüye odaklanmaya çalıştım ve onu bir caddede çıplak ayakla koşarken gördüm. Hem rüya hem de gerçek gibiydi. Claire koşarken Logan’a ve sonra bana dönüştü. Zihnimdeki ekranda onu izlemeye devam ettim. Belki de Claire’i bu şekilde görmek, başka biri, hatta görebilen Emma olarak bu kadar net görmeye en çok yaklaştığım andı. Sanki onca odaklanmaya zihnim isyan ediyor ve tam tersini yapıyordu; kendini başka kızlara yansıtıyor ve sonra onların zihinlerini, hayatlarını ve gözlerini bana yansıtıyordu. Ben Claire olsaydım, yine ölmüş olur muydum? Claire benim yerimde olsaydı, kendini öldürür müydü? Belki de kazadan sonra artık hiçbir seçeneğim olmadığını düşünmekle yanılmıştım. Belki de o andan itibaren her an, her hayatta kalmayı tercih ettiğim an bir seçenektir.

“Emma, iyi misin?” Josh’a ait olan turuncu sese döndüm.

“Evet, iyiyim, teşekkürler,” dedim, alçak sesle.

“Ha, tamam,” dedi, utanmış bir sesle. “Biraz... şey olabileceğini düşündüm...”

Bir kez daha çabucak, “İyiym,” dedim çünkü *ağlıyor* demesine izin vermek istemiyordum. Benim gibi gözleri olan birinin nasıl ağlayacağını hayal etmesini istemiyordum. Josh iyi biriydi; sesi gün ışığını, saydam bir bardağa dökülen meyve suyunu andırıyordu.

Sonra başka birinin ağladığını fark ettim. Blythe olabilir miydi? Sormadım. Monica Dancat konuşuyordu ve sözleri sanki önceden söylemiş, duymuş veya düşünmüşüm gibi bana tanıdık geldi. “...ya da insanlar bilselerdi bu konuda oldukça zalim davranabilirlerdi,” diyordu. Logan’ın, lezbiyen bir asker gibi giyindiğini söyleyerek onunla dalga geçtiğini hatırladım. Elizabeth Tallentine’la da dalga geçtiğini hatırladım. Logan’ın elinde kozu olsaydı Claire’le de dalga geçer miydi? Ben yapar mıydım? Bugünden sonra kimin Logan hakkında, benim hakkımda konuşacağını, kimin Seb ve Dee’yle dalga geçeceğini merak ediyordum. Birden bunların hiç önemli olmadığını anladım.

“Her neyse,” dedi Carl. “Bu kasabada kendini öldürmeyecek bir sürü eşcinsel var. Ancak ruh hastaları böyle bir şey...”

Sonra Blythe konuştu. “Herhalde,” dedi. “Ve kendini öldüren bir sürü insan da eşcinsel, genç veya her neyse Claire değiller.” Sesi farklıydı; hüzünlüydü.

“Söylemek istediğim şu, bence o saklayacak çok şey olduğunu hissediyordu, öyle değil mi?” diye sordu Monica. Onun da hepimizin de sakladığımız çok şey olduğunu düşündüm.

“Herkes böyle hissetmiyor mu zaten?” dedi Dee. Seb ve benim dışımda kimseyi tanımamasına rağmen istediği şeyi

söyleyebileceğini hissetmişti. Ben de aynı şeyi düşünüyordum fakat bunu söyleyemeyecek kadar korkaklık ediyordum. Ve ilginçti ama hiç kimse, “Bu kör yabancı toplantımızda ne yapıyor?” demedi.

Dee’ye Logan cevap verdi. “Evet, bence de. Kim nerede tutuyor olursa olsun hepimiz birçok şey gizliyoruz. Belki de Claire hepimizden daha fazla şey saklıyordu.”

Blythe’in buna itiraz etmesini bekledim ya da en azından Logan’ın Claire hakkında konuşmasına sinirleneceğini düşündüm. Fakat öyle olmadı. Umursamadı. Dee gibi olmak istedim. Başkaları için cesur olmak böylesine kolayken benim için neden bu kadar zordu?

İşte bunları düşünerek Blythe’a, “Sence Claire ölmek istedi mi?” diye sordum.

Uzun bir sessizlik oldu. Fakat sonunda cevap verdi. “Bence herkes şaşılacak gerçekler saklamıyor, Emma. Bunu böyle gördüğünü biliyorum fakat bu kadar basit değil. Ayrıca onun ne düşündüğünü bilemeyiz. Herhangi bir not bırakmadı. Bu yüzden ne istediğini kimse bilemez. Belki de beni bekliyordu. O gece onunla buluşacaktım, bunun da dünyanın senden sakladığı başka bir büyük sır olduğunu düşünebilirsin,” dedi.

Cevabının kaba kısmını duymazdan geldim. “Onunla neden buluşmadın?”

“Çünkü ben kaçmaya çalışırken ailem beni yakaladı. Oldu mu?”

“Bu da durumun kaza olasılığını artırmıyor mu? Yani o gece takılmayı planlıyorsa belki de...”

“Söylemeye çalıştığım şey, bu yaptığınıza bir son vermeniz gerektiği,” dedi Blythe. “Bunun bir önemi yok. Bu toplantılara

devam edip tahminlerde bulunmak durumu daha da kötüleştiriyor.”

“O zaman ne yapalım?” diye sordu Logan.

“Bilmiyorum,” dedi Blythe. “Neden onun hoşuna gidecek bir şey yapmıyoruz? Mesela çenemizi kapayıp gece vakti yüzmeye gitmiyoruz?”

Coltrane Winslow, “Bu fikre bayıldım,” diyerek beni şaşırttı.

Kalbim biraz hızlandı. “Hepimizin ona bir şey getirmesine ne dersiniz?” dedim, alçak sesle. “Ve bir yere bırakmasına? Belki onun...” *Gömüldüğü yere* ya da o korkunç, mavi-gri bir sözcük olan *mezara* diyemedim. Bu sözcük öylesine kasvetli ve havasızdı ki karanlığım onun yanında güneş ışığı ve pırıltı gibi kalıyordu. “Mesela her birimiz bir eşya veya fotoğraf ya da bize anlamlı gelen bir şey bıraksak ve böylece hepimiz... nasıl olur?” Tavşanın mezarının başında durup ona arkadaşlık eden Şampon’u ve Benj’i düşünüyordum.

Birkaç kişi bunu yapabileceğimizi söyledi ve Blythe, “Evet, olur, neden olmasın?” dedi. Sonra nedense konudan saptık ve okuldan, açık hava sinemasının ne zaman açılacağından ve yalnızca ortaçağdan kalma müzikaller göstermelerinin ne kadar saçma olduğundan konuştuk ve Pendleton’dan gelen biri bir kutu şarap çıkardı. Zach Haze içki içme oyunu oynamayı önerdiğinde Logan da gülmeye başladı. Bense burada kalmak, oynamak veya içmek istemiyordum. Bu nedenle Sarah, Leah, Seb, Dee ve ben kalkmaya karar verdik ve ormana doğru yürümeye başladık.

Seb, Mayburg evinde olduğumuz sürece hiçbir şey söylememişti fakat Leah ve Sarah’yla birlikte oradan ayrılır ayrıl-

maz gösteriş yapmaya başladı. “Haydi, şimdi gölde yüzmeye gidelim,” diye önerdi. “Haydi ama. Ciddiyim. Hava yeterince sıcak. Haydi yapalım.”

Neyse ki Dee, “Hayır, teşekkürler,” dediği için benim bir şey söylememe gerek kalmadı. Fakat hayır demek zorunda kalmadığım için rahatlar rahatlamaz, hayatımda ilk kez iyi bir arkadaş olmaya karar verdim ve yüzmenin, özellikle de gece vakti ve nehirde yüzmenin bana da korkunç bir fikir gibi geldiğini kabul ettim. “Benden de hayır, teşekkürler. Brainch Gölü kulağa korku filmi gibi geliyor,” dedim.

“Bu kadar korkak olma, Emma,” dedi Seb. “Son zamanlarda cesurca şeyler yaptığını sanıyordum. Büyük kasaba toplantıları düzenlemek falan gibi mesela. Ayrıca kayak fobini de pistte atlattın.”

“Ve ateşle ilgili olan şu takıntını da,” dedi Dee.

“Ne demek istiyorsun?” diye sordum.

İkisi de konuşmadı.

“Şey, ablan arka bahçede ödevlerini ateşe verdiğini söylediği için düşündük ki...” diye söze başladı Seb.

“Öyle mi? Hangi ablam?”

“Haydi, Emma, rahatla,” dedi Sarah. “Bunun çok önemli bir şey olduğunu düşünmedim.”

“Sen bunu nereden biliyorsun ki?”

“Sence bizim evde olup da herkesin bilmediği bir şey var mı?”

Leah bu soruya gülerek beni sinir etti.

“Evet. Biliyorum. Sadece düşündüm ki... Bilmiyorum,” dedim.

“Ne? Ne düşündün?” diye sordu Sarah.

“Her neyse, Sarah. Ne zamandan beri benim ne yaptığımla ilgileniyorsun?”

“Belki de sandığından uzun zamandır.”

“Ya, ne demezsin.”

“Bazen senin bile yanılıyor olman mümkün, biliyorsun değil mi, Emma?” dedi Sarah.

“Görünüşe bakılırsa oldukça sık yanılıyorum,” dedim. “Fakat en azından bunu kabulleniyorum.”

“Bu doğru,” dedi Dee. “Böyle iyisin. Konuyu açtığın için söylüyorum.”

Oak Caddesi’ne dönüyorduk ki başıma büyük bir yağmur damlası düştü. İki saniye sonra sağanak yağmur bastırdı.

“Haydi, koşalım!” diye bağırdı Seb ve koşmaya başladı.

“Gösterişçi,” dedi Dee.

“Koşabilir misiniz?” diye sordu Leah, Dee ile bana, biz de, “Evet,” diye cevap verdik. Köpük’ün tasmağını tuttuğum elimden yakaladı ve ağır bir tempoda koşmaya başladı. Sonra Sarah’nın Dee’ye elini tutmasında bir sakınca olup olmadığını sorduğunu duydum ve Dee de kabul etti. Sonra hızlandık ve çok geçmeden hepimiz yağmurun altında tamamen sıırıslıklam olmuş bir vaziyette koşuyor ve kahkahalarla gülüyorduk. Dee, öndeki Seb’e seslendi, “Al sana yüzme!” Ve nedense bu bana oldukça komik geldi. Nasıl göründüğümüzü tahmin etmeye çalıştım. Üç kör fare ve bir köpek, iki yanımızı parantez gibi kapamış ablalarım ile koşuyorduk. Üç Kör Fare isimli çocuk şarkısını söylemeye başladım, “Kadın da kuyruklarını et bıçağıyla kesti...” ve eve vardığımızda, belli ki kimse komik bulmamış olsa da kendi yaptığım espriye iki büklüm bir halde güldüm.

Sonra birden yolda öyle gürültülü bir motor sesi duyduk ki ellerimle kulaklarımı kapamak istedim fakat yapamadım çünkü ellerimi bahçe kapısını hissetmek, Köpük'ün tasmaını ve Leah'nın elini tutmak için kullanıyordum. Fakat motor sesi yavaşladığında Leah elimi bıraktı. "Jason geldi," dedi. "Sizinle sonra görüşürüz, çocuklar. Anneme bir süreliğine dışarı çıktığımı söyleyebilir misiniz?"

Bir şey söylememe fırsat kalmadan Sarah, "Tabii," dedi ve Leah koşarak uzaklaştı. Sonra elimi Sarah tuttu.

"Jason mı?" diye sordum. "Mayburg evindeki kaçak mı?"

"Kaçak falan değil," dedi Sarah.

"O ses neydi?"

"Motosikleti."

"Gerçekten mi? Leah onunla dışarı mı çıkıyor?"

"Sanırım."

"Motorla mı?"

"Öyle görünüyor."

"Hem de yağmurda?"

"Tanrım, Emma. Kimsin sen, annem mi? Jason iyi biri. Ve onlar şimdilik sadece arkadaşlar."

Boğazımdan yukarı yükselmeye başlayan kıskançlık hissini bastırmaya çalıştım. Leah bana değil de Sarah'ya mı güvenmişti? Logan'ın kıskanacağını ve dışlanmış hissedeceğimi düşündüğü için bana geçen yazdan söz etmemesi gibi yani? Yoksa daha kötü bir şey miydi: Leah'ya onunla ilgili tek bir soru bile sormamış mıydım?

Seb ve Dee'yle birlikte odama gittik ve Logan'ın bana öğrettiği Pearl and the Beard adlı grubun garip müziklerini

dinledik ve tüm krediyi kendime alarak Logan'dan söz etmedim. Galiba etkilenmişlerdi. Seb okula bisikletle gidip geldiğinden bahsetti ve Dee de bu yaz ilk kez büyükannesini ziyaret etmeye Kore'ye gideceğini söyledi. Onlarla takılmak kolaydı: Çok ciddi veya çılgın konulardan konuşmak zorunda değildik, ortak tanıdıklarımızdan ölen kimse yoktu ve tanıştığımızdan beri üçümüz de kördük ve bu bizim için normal bir şeydi. Mayburg toplantısının o kadar da garip olmadığını düşünüyor gibiydiler ve odamda onlarla birlikte olmak, Lake Main'deki onca olaydan sonra tuttuğum nefesi vermek gibiydi.

Onlar gittiklerinde iyi bir ruh halindeydim ve Sarah'nın odasına gittim. Leah henüz dönmemişti. "Şey, özür dilerim," dedim, kapının önünde durarak.

"Ne için?" diye sordu Sarah, şaşkın bir şekilde.

"Kimseyle ilgili iyi bir şeye inanmadığımı söylediğim için. Ve bencil olduğumu falan söylediğim için." Bunları yeniden duymak durumu düzeltmemişti ve Sarah'nın gerildiğini hissedebiliyordum.

"Özrünü kabul ediyorum," dedi.

Sonra bu kadar kötü bir abla olarak beni bunları söylemek zorunda bıraktığı için onun da özür dilemesini bekledim. Köpük'e "o köpek" diye seslendiği ve onun Leah'yla paylaştığı ve hiç de temiz pak olmayan odasına girmesine hiç izin vermediği için. İçeri girdim, onun yanından geçip Leah'nın yatağına oturdum. Sarah özür dilemek yerine, "Düzenlediğin o büyük partilere beni neden davet etmedin?" diye sordu.

"Ne? Onlar büyük parti falan değildi," dedim. "Yani, sen de gördün işte, birkaç kişinin bir araya gelip... zaten işe yaramadı. Ama bir araya gelip eğ..."

“Neyse, Emma,” dedi. Çalışma masasının başına gitti. “Bunları ben yaptım,” dedi elime kalın bir zarf tutuşturarak. “Onları alabilirsin.”

Zarfı açıp içindeki bir dolu pürüzsüz sayfayı çıkarmadan önce krem rengini hissettim.

“Normal yazıcı kâğıdına bastım,” dedi “ama bunlar sen onu yakmadan önceki fotoğrafları. Yaktığın ateşin de iki tane fotoğrafı var.”

“Sen onun fotoğraflarını mı... Sana Benj mi söyledi?”

“Haydi Emma. Sence Benj pijamaları ve elinde bir kova suyla tek başına mı dışarı çıktı?”

Haklıydı. “Sen orada mıydın?”

“Evet.”

“Neden bir şey söylemedin?”

Alçak sesle konuşuyordu; soğuk da denebilirdi, tereddütlü de. “Eğer ben... bunu yanlış anlayacağını biliyordum.” Bir şey söylemedim. Sarah’ın sesi biraz daha neşeli bir tona yükseldi. “Neyse. Sadece Benj’i tercih edeceğini düşündüm o kadar. Yapmak istediğin şeyi eleştirdiğimi ya da kontrol etmeye çalıştığımı düşünmeni istemediğim için onu gönderdim.”

“Fakat şeyin fotoğrafını mı çektin?..” Ona “anı eseri” demeye ve hatta herhangi bir isim vermeye çok utanıyordum, kelimeler ağzımdan çıkmadı. Fakat yemek çubuğundan beyaz bastonu ve yarım köpeği olan o aptal kil öbeğini özlediğim bir gerçektir. L&E defterimi de özliyordum. Artık onların hiçbirini bir daha göremeyecektim. Keşke yakmasaydım.

“Ödevini yaptığını kanıtlamak için bu fotoğrafları Fincter’a göster,” dedi Sarah. “Benden sana bir tavsiye, sanat dersinden kalmak istemezsin.”

“Sen kaldın mı...” Bu yanlış bir soru gibi geldiği için yeniden başladım. “Fakat sen bu fotoğrafları önceden çekmişsin. O korkunç ve saçma kil öbeğinin fotoğrafını neden çektin ki?”

Şimdi sözleri duygusuz ve kül rengiydi. “Saçma değildi. Güzel bir heykeldi; özellikle de beyaz baston, tel gözlük ve diğer her şey. Annem tabii ki ona bayılmıştı.”

Annemin de gördüğünü bilmiyordum. Ona göstermemiştim.

“Fotoğraflarını çekmeni annem mi istedi?”

“Hayır,” dedi Sarah, sıkıntılı ve gergin bir sesle. “Onları kullanacaktım çünkü neler olduğunu yazıyordum fakat kullanmadım. Çünkü senin söylediğin gibi ben Leah ya da sen değilim.”

“Ne yazıyordun?”

“Hiçbir şey,” dedi ve ayağa kalktığını duydum. “Sonuçta yazmadım ve bunun bir önemi yok.”

Üniversite başvuru makalesi. Başvuru makalesini benim kazam hakkında yazıyordu ve bitirememişti.

“Neden benden yardım istemedin?”

Cevap vermedi ama nedenini biliyordum. Çünkü hikâyemi sahipleneceğimden ya da kendi makalesini kendisinin yazamayacak kadar aptal olduğunu düşünmemden korkmuştu. İki seçenek de olasıydı.

“Belki şimdi yardım edebilirim, ne dersin?”

Dişleri birbirine sürtündü ve zihnimin iki zıt tarafı dişleri gibi birbirine oturdu: Ablalarım ne kadar acı çekmişlerdi? Ne kadar korkmuş veya sarsılmışlardı? Bunun çılgınca olduğunu biliyordum fakat Sarah’nın dişlerinden çıkan sesi duyana kadar bu konuyu hiç düşünmemiştim. Geçirdiğim kaza yalnızca bana

aitmiş ya da bana, anneme ve babama aitmiş gibi görünmüştü. Fakat Claire'in ölümü benim için ne kadar korkunçtu? Ve ben de Claire'i herkes gibi çocukluktan, okuldan veya hayatlarımızın kesiştiği diğer ufak anlardan tanıyordum. O zaman benim kazam Sarah için ailemin ilgisinden çok daha sarsıcı bir deneyime mal olmuş olamaz mıydı?

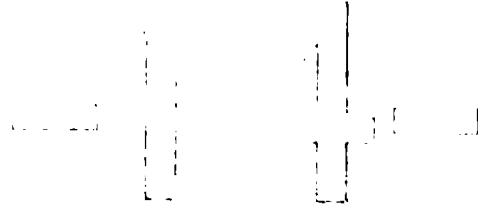
"Hayır, sağ ol, Emma," dedi. "Üniversite başvuru makalemi kendim yazmalıyım biliyorsun." Onun sesinde de Logan'inki gibi kendine olan nefretini duyabiliyordum. Sarah'nın bacağından yukarı tırmanan ve çoraplarının altına gizlediği ve hiçbir zaman göremeyeceğim yılan dövmesini düşündüm.

"Kendin yazman gerektiğine dair bir şey bilmiyorum," dedim, dürüstçe. "Bence çoğu insan ihtiyaçları olan alanlarda yardım istemek durumunda kalıyor. Gördüğün üzere benim yardım istediğim birçok alan var ve çok fazla yardım alıyorum."

Fotoğrafları yeniden zarfa koydum. "Keşke bunları görebilseydim," dedim. "Çektiğin için teşekkürler. Bazen gözlerimi açabilmeyi çok istiyorum. Sadece... tek bir kereliğine bile olsa... Böylece... her şeye son bir kez bakabilirdim. Ya da arkadaşlarımla arkadaş kalabilirdim. Ya da yapıyor olmam gereken şeylerden birini yapabilirdim. Mesela büyümek gibi. Ama yapamıyorum. Artık hiçbir şeyi düzgün yapamıyorum."

İtiraz etmedi ve saçma öğütler vermeye kalkmadı. Sadece, "Çok üzgünüm," dedi ve "bunun nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyorum," dedi.

Omuz silktim. "Belki de ediyorsundur."

Hava hâlâ dünya tarihinin en sıcak baharı olma yolunda ilerliyordu ve komik olansa dünyayı mahvetmekten ziyade neredeyse yeniden yaz geldiği için rahatlamış olmamdı. Geçen sene olduğu gibi şaşkın veya öfkeli değildim. Bence bu da bir ilerlemeydi çünkü Claire olayının üzerinden neredeyse bir yıl, kazamın üzerinden ise neredeyse iki yıl geçmişti. Bu da iki olaydan da daha fazla uzaklaşarak başka bir şeye, daha iyi bir şeye yaklaştığımı hissetmeme neden oluyordu. Belki yaklaştığım şey yaz tatili, Lake Sokağı'nda gösterilecek basit müzikaller ve evde geçireceğim miskin sabahlardı. Hatta belki Logan'la birlikte göle bile gidebilirdim. Ya da Seb ve Dee'yle...

Bayan Spencer bu hafta sınıfta bize kişileştirmeyi anlattı ve kendi dışımızda olan şeylerin içimizdekilerle ilintili veya içimizdekileri temsil ettiğini düşünmenin ne kadar kolay olduğundan söz etti. Sonra bize ilkbaharın ne kadar saçma olduğundan bahseden bir şiir okudu. Bunu, bir daha baharı yaşamayacak olduğumuz için kendimizi kötü hissetmememiz için yapmış olabilirdi. Şiiri yazan kişi Edna St. Vincent Millay'di ve şiire

bayılmışım, neşeli veya sahte olmadığı için bu şiiri beğendiğimi sınıfta da söyledim. Coltrane sonradan yanıma gelip kendisinin de şiiri beğendiğini söyledi. “Evet. Neredeyse, bize *Cehennem*’i okuttuğu için Spencer’ı affettirebilecek kadar iyiydi,” dedim ve sonra biraz fazla yüksek sesle güldüm. Bir saniye kadar sessiz kaldıktan sonra, “Ama ben onu da sevdiğimi söyleyebilirim,” dedi. Ve sonra kendimi tuhaf hissederek oradan ayrıldım ama neden öyle hissetmişim ki? Yani bazen insanlarla aynı fikirde olmamak normal değil miydi? Neden herkesin her şeyi sürekli benim gördüğüm açıdan görmesi gerektiğini hissediyordum ki?

Okuldan sonra Sarah ve annemle biraz atıştırdık. Leah yine Jason’la dışarı çıkmıştı ve onun evde olmadığı zamanlar arttıkça, Sarah’nın daha çok ortalarda olduğunu fark ettim. Ve Leah yokken Sarah yanımda olduğça, gerçek bir insana daha çok benzeyebildiğini fark ettim. Hatta geçen hafta ben ve çocuklarla okuldan eve bile yürümüştü çünkü Jason, Leah’ı motoruyla almıştı ki annemin bu konudan hâlâ haberi yoktu. Belki de Leah’nın kötü ikizi olmak da Sarah için sandığım kadar kolay olmuyordu. Bu konuyu daha önce gerçek anlamda hiç düşünmemiştim.

Gerçekten çok sıcak olan ilk cumartesi günü birkaçımız mezarlıkta buluştuk. Hava kararmaya başlıyordu ve aniden bastıran nem, polen ve tepemizdeki sivrisinek bulutundan ağırlaşmıştı.

Zach, Josh, Logan, Blythe, Christian ve Deirdre geldiler ve arkalarından da Amanda, David, Carl ve Coltrane’in de aralarında bulunduğu bir grup daha geldi.

“Bay Hawes burada,” dedi Logan, kolumdan tutarak. “İlginç.”

Deirdre’nin, “Christian’ın babası Bay Aramond da,” dediğini duydum. “Biri öğretmenlere de mi haber verdi?”

Anlaşılan gelen yetişkinlerin sayısı da artıyordu. Fısıldaşmalardan anladığım kadarıyla başka öğretmenler ve bazı veliler de gelmişti. Kimler olduğunu tam olarak bilmesem de benim ailem burada değildi. Yine de planladığımız gibi yaptık: Sırayla Claire’in mezarına yaklaşıp getirdiğimiz eşyaları bıraktık. *Logan kulağıma fısıldadı: Şimdi Blythe burnundaki küpeyi çıkardı ve yere bıraktı; Carl Muscan amcasının ona verdiği polis rozetini bıraktı. Zach’in de bir kitap bıraktığını söylediğinde onun ne kitabı olduğunu ya da Logan’ın bilip bilmediğini sormadım.*

“Şimdi ben gidiyorum, Em,” dedi. “Gelmek ister misin?”

“Hayır, teşekkürler,” dedim.

Elimi bırakıp mezara yöneldi. Biraz vakit geçti ve bu sırada kimse bana neler olduğunu söylemedi. Sonra Logan geri dönüp elimi tuttu. Onunla gitmediğim için kendimi kötü hissettim.

“Ne bıraktın?” diye fısıldadım.

“Kimya setimi,” dedi. O seti babası ona biz küçükken, hâlâ annesiyle evliyken vermişti ve onu kullanarak borakstan kar taneleri yapmıştık.

Sıra bana geldiğinde Logan’dan benimle gelmesini istedim ve o da hemen kabul etti. Claire’in mezarına geldiğimizi haber verdiğinde Lo’nun elini bırakıp Köpük’ün tasmağını ona verdim ve mezartaşına dokunmak için eğildim. Sonra Bay Hawes’un kalemini nazikçe yere bıraktım. Benj’e sessizce teşekkür ettim;

ölü arkadaşı için en değerli varlığını bırakmayı Benj'den başka kim düşünebilirdi ki? Sonra sessizce Claire'e, "Üzgünüm," dedim.

Sonra Logan çocuklardan oluşan kalabalığın yanına dönerken beni tuttu. Diğer eliyle de koluma dokundu. "Neden kalem?" diye fısıldadı. Benim için oraya bırakacak kadar değerli olan bir eşyadan haberi olmadığı için, henüz nedenini öğrenmeden bile kırıldığını anlayabiliyordum.

"Çünkü onu bana Bay Hawes verdi," dedim. "Lisedeyken kullandığı kalemmiş." Bu bilgiyi sindirdiğini duydum. "Bu konuda yalan söylediğim için üzgünüm." Sonra sessizleşti. Tabii ki onun devasa yalanları benim minik yalanlarımı bastırıyordu fakat yine de kırılmıştı. Bir yandan da mutlu olmuştum. Ona yalan söylediğim için değil fakat aramızdaki hazin ve yitik anlaşılmayı hâlâ umursadığı için. Sonunda, diğer çocuklar eşyalarını bırakırken, "Sorun değil. Bay Hawes'un sana hediye vermiş olması yani. Bunu bana neden söylemek istemediğini anlıyorum," dedi.

Herkesin işi bittiğinde Blythe yeninden öne çıkarak Claire'in mezarının başında durdu. "Merhaba," dedi. Ona karşılık verenlerin uğultusu duyuldu.

"İşte hepimiz buradayız," dedi çekingen bir tavırla. Sonra bir şeye karar veriyormuş gibi uzun bir süre duraksadıktan sonra tuhaf bir şekilde ekledi: "Biliyorsunuz, geçen haziranda intihar eden Claire için toplandık. Hepimiz onun arkadaşydık ve bu nedenle bir süredir onun hayatını nasıl anabileceğimizi konuşuyorduk. O benim..." İnsanların ağladığını duyabiliyordum fakat kim olduklarını çıkaramadım. Ağlayacakmışım gibi hissetmiyordum fakat daha önce hiç hissetmediğim kadar

sessiz ve sakindim. “O, çocukluğumuzdan beri benim en iyi arkadaşım ve kız arkadaşımı bu yüzden... Her neyse, bugün onun için bazı şeyler bıraktık ve, şey, eğer bir şeyler bırakmak veya söylemek isteyen biri varsa bunu yapabilir.”

Dima arkamızdan, “Ben istiyorum,” dedi, biz beklerken mezara doğru yürüdü. “Bunu haberlerde falan yüksek sesle dile getiren kimse olmadı fakat hepimiz Claire’in, bilirsiniz, çılgın biri olduğunu biliyorduk,” dedi ve bunun ne demek olduğunu anlayanlar olarak kalabalıktan hafif bir kahkaha sesi yükseldi. Sanki şimdi Blythe konuştuğu için bunları söylemenin bir sakıncası yokmuş ve hepimiz Claire’i tanıyormuşuz gibi bir ortam vardı. Dima’nın sesi gölden esen rüzgâra karışarak mezarlığın içindeki yaprak ve dalların arasında dolaştı. Sesi kendisinden beklenmeyecek kadar gergin geliyordu ve bir an boynunun, çenesinin ve elmacıkkemiklerinin nasıl görüldüğünü merak ettim. Onu hiç görmemiştim ve görmek istemiştim. “...aynı zamanda çok da eğlenceliydi. Sanırım hepimiz onun biraz deli olduğunu biliyorduk. Yani iyi anlamda demek istiyorum. Ve bence onun hikâyesini anlatmaya devam etmemizi isterdi,” diyordu Dima.

Bazı kişiler garip bir şekilde alkışlasalar da bu yanlış bir hareket gibi gelmişti ve sonra Dima yeniden kalabalığın arasına döndü.

Logan arkamızda duran Josh’a fısıldadı: “Hey, Josh, Claire için ne bıraktın?”

“Hiçbir şey,” dedi. “Yani tabii ki bir şey bıraktım ama... şey boş ver.”

Onun utanabileceğimi düşünmediğim için söyledikleri ilgimi çekti. Köpük sebepsizce havladı. Eğilip onu okşadım.

“Hayır, haydi ama ne bıraktın?” diye sordu Logan.

“Sadece eski bir not,” dedi.

Gülümsedim. “O notları ben de saklıyorum,” dedim fakat o başka bir şey söylemedi ve ben de dikkatimi yeniden törene verdim. Logan elimi bırakıp mezarın başına yürüdü ve Claire ile Blythe’in kendisine daha cesur olmayı öğrettiklerini söyledi.

Geri döndüğünde bana Amanda Boughman’ın mezarın başına gittiğini söyledi.

“Claire’i her zaman kıskanmışımdır,” diye söze başladı fakat sonra ne söylediğini duymadım çünkü omzumda bir el hissedince döndüm. Bu bir erkek eliydi. Biri, “Emma,” deyince irkildim. Christian Aramond.

“Şey,” dedi. “Şey, ben...”

“Evet?”

“Özür dilerim.”

“Neden özür diliyorsun, Christian?” diye sordum, sesimin zannettiğimden daha sabırlı çıkmasına çalışarak. Onunlayken hep böyle olurdum.

“Yaptığım bir şeyden dolayı özür dilemek istedim.”

“Tamam.”

“Fakat bunu yalnızca durumu düzeltmek için yaptım; bilirsin, kimseyi incitmek için... Bunun kulağa...”

Durumun hatırına, öfkemi saklamak için özel bir çaba gösteriyordum. “Ne, Christian?” dedim pek de başarılı olamayarak.

“Şey, kaykayım...”

Sanki el ele tutuşuyorlarmış gibi sesim de midemle birlikte düşüyor gibi oldu. “O sen miydin?”

“Sen lanet bir pisliksin, Christian,” dedi Logan.

Christian’ın sesi ağılıyormuş gibi çıkıyordu. “Bunu yapmak istemedim... kaykayın orada olduğunu ve benim onu kaldırdığımı bil diye sonradan onu ortadan çekmek istedim fakat sonra Logan...” Beni yaralamaya mı çalışmıştı? Yoksa kurtarmaya mı? Biraz garip gelebilir ama bunu umursamadığımı fark ettim.

“Canın cehenneme, Christian,” dedi Logan. “Bunu nasıl...”

“Hayır, sorun değil,” dedim. “Unut gitsin, Lo... bu konuyu kapayalım. Ama... bunu bana neden söylüyorsun ki?” Ne beklediğimi bilmiyordum. Mayburg toplantılarımızdan ya da Claire için yaptığımız bu toplantıdan mı etkilenmişti yani?

“Bay Hawes bunu yapmam gerektiğini... ama Emma bu...”

“Unut gitsin. Lütfen.” Onunla konuşmak veya bu konuyla ilgili başka bir şey duymak istemiyordum. Bir daha asla...

Logan’a döndüm. “Doğum gününde bir şey yaptın mı?” diye sordum fakat vereceği cevaptan çok korkuyordum.

“Hayır, ben... yapmadım çünkü ben...” dedi ve sesi üzerine basılmış cam kırıkları gibi parçalandı.

“Çünkü sen ne?” diye sordum ve onun için endişelendiğimi ve üzüldüğümü göstermek istesem de sözlerim rahatlama ve neşe duygularıyla parıldıyordu.

“İkimiz yeniden arkadaş olana kadar beklemeye karar vermiştim,” dedi.

“Şşş,” dedi arkamızdan birisi. Sustuk ve dinlemeye çalıştık. Şimdi Claire’in mezarının başında UFO gözlemcisi Jason Kane konuşuyordu ve onun konuşması sırasında konuştuğumuz için

kendimi kötü hissettim çünkü bu büyük olasılıkla dışarıdan kasten yapılmış ve kötü bir hareket olarak görünmüştü; özellikle de Jason şunları söylerken: "...ve Claire gülmedi. İşte, sadece bunu söylemek istedim. Ve Blythe Keene de gülmedi. Pekâlâ. Hepsi bu." Sessizlik içinde geçen bir duraksamadan sonra hafif bir kıpırdanma olunca, ne taraftan geldiyse yerine geri döndüğünü tahmin ettim. Logan yine elimi tuttu.

Sessizliğin neden bu kadar uzun sürdüğünü merak etmeye başladığım sırada bir adam, "Merhaba çocuklar," dedi ve o zaman nedenini anladım. Sonra sessizlik değişti; binlerce metre derinleşti; maviye dönüşerek neredeyse katılaştı. Öyle bir sessizlik vardı ki ellerimle kulaklarımı kapamak istedim. Havanın, adamın arkasından mezarlığın caddeye bakan tarafını çevreleyen ağaçlara doğru hareket ettiğini hissettim. Ayakbıplarının altındaki çimlerin birbirinden ayrılarak düzleştiğini duyabildiğimi, neredeyse görebildiğimi düşündüm. Ayakbıplarının siyah ve cilalı olduğunu hayal ettim ve Sebastian'ı geçen yaz mezarlıkta girdiği işte çiçekleri mezarların yanına indirirken düşündüm. Bulunduğumuz yerin altında, cansız yatan Claire'i ve *altında* sözcüğünün gerçek anlamından ne kadar uzakta olduğunu düşündüm.

"Yalnızca uğrayıp merhaba demek istedim," dedi adam. "Bayan Montgomery gelemedi fakat ikimiz de sizlere iyi bir yaz geçirmenizi dilemek istedik, tamam mı? Kendinize dikkat edin."

"Teşekkürler Bay M.," dedi Amanda Boughman. Blythe'in ne yaptığını merak ediyordum. Claire'in babasına mı bakıyordu? Dima'nın elini mi tutuyordu? Yoksa yere mi bakıyordu? Sonra

Amanda, “Şey, Bay M? Toplantımıza devam etmemizin bir sakıncası var mı?” diye sordu.

Muhtemelen başını evet ya da hayır anlamında salladı fakat bir şey duyamadım. İnsanlar babasının önünde Claire’den söz etmeye devam edemeyecek kadar çekiniyorlardı bu nedenle Josh biraz yüksek sesle, “Pekâlâ, sanırım bu, Claire’in anısına biraz yüzmek için uygun bir zaman,” dedi.

Sonra Josh’ın sırtıttığını duyduğuma yemin edebilirdim. Sonra aniden, küçükken onun gamzelerini gördüğümü ve onların aynı olmadığını –sağdakinin daha yukarıda, soldakinin ise aşağıda olduğunu– hatırladım. “Hazır mısınız?” diye sordu. Ormana doğru yürüdük. Grup halinde ormanın içinden Point Park Sahili’ne yürürken güneş gözlüğümün başımı saran bandını kontrol ettim ve Logan’a tutundum. Kıyafetlerimizi çıkardık ve sonra kimseyi göremediğim gerçeğini düşünmemeye karar verdim. Logan bana daha sonra kimin hangi kıyafetle yüzdüğünü söyleyebilir, diye düşündüm. Şort ve tişörtlerimizin altında mayolarımız vardı. Kararmaya başlayan nehre dönerek bir an durduk: Logan, Amanda, Blythe, Zach, Josh, Carl, Coltrane, Deirdre ve bir grup başka çocuk vardı fakat kimin kim olduğunu tam olarak bilmiyordum. Su hareket ediyormuş, çimler ve çiçekler güneş ışığının ve baharın cümbüşüne bürünmüş, dünya yeni bir yaşam ve ölüm döngüsüne girmiş gibi kokuyordu. İnsanların ne söylediklerini olmasa da bağırdıklarını duyabiliyordum. Claire’in babasının sesini, *merhaba* dediğini, *çocuklar* dediğini, *kendinize dikkat edin* dediğini yeniden duyar gibi oldum. Bu, her bir sözcüğü öylesine umutsuz ve insanı kör edecek kadar parlak bir dilekti ki gözlerimin acıdığını hissettim.

El ele tutuřurken *kendinize dikkat edin* dediđini dűřűndűm. Tamamen dűrűst olmam gerekirse Coltrane'in elini tutmak için onun yanında olmayı umuyordum fakat yűnűmű řařırmıřtıđm ve sonunda Logan ile Josh'in arasında kaldım. Sımsıkı tutundum. Sonra ayaklarımızın altındaki dal ve yapraklar ıtırdarken zemin kumlara dűnűřene kadar kořtuk. Josh ile Logan'a ellerimi tutmaları konusunda gűvenerek nefesimi tuttum. Ayaklarımız suya deđdiđi anda kendimizi bıraktık. Gűldűk, suları sıçratarak sıđ alanda kořtuk ve sonunda suyun bizi yavařlatarak kaldırdıđı derinliđe kadar geldik. Su bedenimi sardı ve bir dakika kadar kendimi hazırladıktan sonra sessiz, koyu maviliđin içine daldım. Nefesimi tuttum, kollarımı ileriye ve bacaklarımı da geriye uzatarak hareket ettim ve suyun içinde űyle yumuřak ve gűlű bir řekilde ilerledim ki içim cesaretle doldu. Suyun ılık yűzeyini yarararak nefes almak için dıřarı çıktıđımda, yűksek sesle Claire'in ismini sűyledim. Sonra karanlıkta onu hatırlayarak yanan ateř bűcekleri gibi etrafımdakilerin seslerini duydum. Ve sonra beni kaldıran su ve nefesimle birlikte dűndűm ve yűzerek arkadaşlarımdın yanına gittim.

Artık hava geç kararıyordu ve geçen hafta hiçbir sebep olmamasına rağmen her zamanki gibi takılacak başka yerimiz olmadığından Mayburg evine gittik. En azından ailelerimizin tepemize dikilmediği bir yerimiz yoktu. Birçođumuz akşam yemeği sűresince orada kaldık; pizza ısmarlamaya ve pizzacıyı en yakın otoban çıkışına çağırmaya karar verdik. Sonra pizzalarımızı yemeye başladık. Hava kararmıştı ve toplantı olarak adlandırdığımız buluşma sebebimiz doğrudan bir partiye dűnűřműřtű. Sanki

gecenin renginde bir değişiklik olmuş gibiydi ve ortam bu şekilde değişir değişmez eve gitmek istedim.

Kapının önünde durmuş, eve tek başıma nasıl döneceğimi düşünüyordum. Logan'ın gitmek istemeyeceğini bildiğim için ona teklif etmek bile istemiyordum. O sırada eskiden de partilerden nefret edip etmediğimi düşünüyordum ki turuncu bir ses, "Sana içecek bir şey getirebilir miyim?" diye sordu.

Bu Josh Winterberg'ün sesiydi. "Tabii, evet, neden olmasın, teşekkürler," dedim. Yolun ortasında ezilmek üzere olan korkak bir hayvan gibi orada durduğuma utanmıştım. Ayrıca normal bir insan gibi sadece, "evet, lütfen" demek yerine onca sözcük kullanmış olduğum gerçeği de cabasıydı. Fakat o bunu fark etmişe benzemiyordu. Sadece zaten elinde tuttuğunu düşündüğüm içi soğuk bir içecekten dolu plastik bardağı elime verdi. Buzlu ve gazlı içeceğin limonatayı andıran pembe bir kokusu vardı. Yaz kokuyordu. Soğuk içecekten bir yudum aldım. Bu bir çeşit Kool-Aid¹⁸ ya da meyve suyuydu ve ona yeniden teşekkür ettiğimde bana, "Şey, biraz dışarı çıkmak ister misin?" diye sordu.

"Tabii, olur," dedim ve dirseğimden tuttuğunu hissettiğimde sanki elimi prize sokmuşum gibi kolumda ani bir enerji akımı hissettim. Dışarı çıktık ve sonunda, "Şey, buraya oturalım mı?" diye sordu. Oraya oturup oturmamak konusunda hiçbir fikrim olmadığı için kabul ettim ve sonra yeniden dirseğimden tutarak bir ağaç kütüğü olduğunu anladığım şeyin üzerine oturmama yardım etti. Nefes alıp verişini duyabiliyordum. O kadar gergin-

18 Suyu karıştırılarak tüketilen bir tür toz içecek. (ç.n.)

dim ki onun ne kadar gergin olduğunu anlamam biraz zaman aldı. Fakat bunu anladıktan sonra onun elini tutmak istedim ve tuttum da. Benim elim korkudan soğumuştur; onunki ise bir fırın eldiveni veya normal bir eldiven kadar büyük ve sıcaktı. Sanki mutlu olmuş gibi parmaklarını hemen elime sardı. Bunu hemen Logan'a söylemek istedim fakat tabii ki o Josh'la el ele tutuşmayı çok önemli bir şey gibi göreceği aşamayı çoktan geçmişti. Bunu anneme söylesem benim kadar heyecanlanan tek kişinin o olacağını düşününce ruh halim darmadağın oldu. Kütüğün üzerine oturduk ve sıcak gecenin, cırcır böceklerinin, kuru çimlerin ve bulunduğumuz yere sesini duyabileceğimiz kadar yakın olan gölün seslerini dinledik.

“Şey, anma töreninde bıraktığım not vardı ya? Şey olan... neyse. Beşinci sınıftan kalma bir nottu.”

Bekledim.

Gergin ve tanıdık olmayan bir kahkaha attı. “Sanırım notun senden olduğu yeterince açık,” dedi. “O notu bana yazdığım hatırlıyor musun bilmiyorum... beden dersindeki hokey oyunuyla ilgiliydi? Onu ilkokuldan beri saklıyordum. Fakat artık bende değil çünkü ben... şey, ben...” Muhtemelen söylediği hiçbir şeyin bir anlam ifade etmediğini anlamıştı çünkü cümlesini bitirmek yerine diğer elimi tutup beni kendine çekti ve dudaklarını dudaklarıma bastırdı. Burunlarımız birbirine çarptı, sonra güneş gözlüğüme çarpınca elimi kaldırıp gözlüğümü düzelttim. Tüm duyularım harekete geçti. Çenesini, ellerini, ağzını, omuzlarını, daha yeni yediği naneli şeker tadını hissettirdi ve erkeklere özgü bir sabun ve erkek teriyle karışık spor ayakkabılarının koyu mavimsi kokusunu aldım. Gömleğini ve

parfüm veya deodoran olabileceğini düşündüğüm baharatımsı kokusunu hissettim. Ailemizdeki tek erkeğin Benj olduğunu ve onun da hâlâ çok küçük olduğunu, bu nedenle ergenlik çağındaki bir erkeğin nasıl giyindiği, yakından nasıl koktuğu veya konuştuğu hakkında fazla bilgim olmadığını düşündüm.

Dudakları hâlâ dudaklarımda olan Josh oldukça hareketsiz duruyordu; bense düşünmek yerine hissedebilmek için beynimi kapamaya çalışıyordum. *Hisset*, diye düşündüm. *Onun kalbinin hızla çarptığını ve kendininkinin attığını hisset*. İkisini de hissettim ve o kadar hızlılardı hangisinin kime ait olduğundan emin olamadım. Sersemledim, soluğum kesildi. Bir taraftan da zihnimi susturmaya, dikkatimi toplamaya, öpücüğüne karşılık vermeye, onun bana ve benim de ona nasıl hissettirdiğimize odaklanmaya çalıştım. Dudaklarımı hafifçe araladım ve ellerimi onun sıcak ensesine ve biraz da saçlarına doğru kaydırdım. Saçları yumuşak ve dalgalıydı. Sonra ayak sesleri ve Christian Aramond'un konuştuğunu duydum: "Ah, affedersin, dostum, benim hatam." Josh ve ben aniden birbirimizden ayrıldık ve Christian ayağının altındaki dalları ezerek ormana yöneldi. Yeniden yalnız kalmış olsak da hemen birbirimizin kollarına atılma düşüncesi çok utanç vericiydi.

"Pekâlâ, şey, sanırım içeri girsek iyi olacak," dedi Josh. Sesi hâlâ turuncuydu fakat sanki içinde utanç ve heyecanla yanan bir ışık vardı. Bu, bir hız treninde yükseldikten sonra aniden düşüşe geçilen o andaki gibi sersemletici bir düşme hissi veriyordu. Kaymaya da benzediğini düşündüm fakat soğuk değildi ve tek başına olduğum hissi vermiyordu.

Ayağa kalktık ve el ele tutuşarak Mayburg evine yürüdük. Evin kapısına geldiğimizde beni eve götürmeyi teklif etti ve ben, "Aman Tanrım!" dedim.

Josh öyle ani durdu ki neredeyse düşecekti.

"Ne oldu, Em?" diye sorduğunda, tek heceli ismimi söyleme şekli hoşuma gitti. Sanki bir şey istiyor gibi seksi ve boğuk bir sesle *Em* demişti. Midemin yeniden hareketlendiğini hissettim.

"Köpük'ü unuttum," dedim. O hâlâ Mayburg evindeydi ve deminden beri içerideydi.

Bu sözleri Josh Winterberg'e söyleyene kadar Köpük'e ihtiyacım olduğunu unuttuğum anlar olduğunu fark etmemiştim. Bunu, hazıranda on altı yaşına basar basmaz bir rehber köpek okuluna giderek tescilli bir rehber köpek almam konusunda baskı yapan aileme itiraf etmek isteyip istemediğimi düşündüm. Sonra onlara bir şey söylememeye karar verdim. Küçükken, ailenizin kafanızdaki her özel düşüncüyü bildiğinizi zannedersiniz. Ailemden gerçekten sır saklayabileceğimi fark ettiğim anı çok net hatırlıyordum. Annemle verandada oturuyorduk ve o dizlerini kaldırmış, kollarıyla dizlerine sarılmış, uzaklara dalmış düşünüyordu. "Anne?" dediğimde beni duymamıştı bile. İçimi garip bir his kaplamıştı çünkü onun kendi zihninde uzaklara gittiğini ve orada benim bilmediğim ve bilemeyeceğim düşünceler olduğunu fark etmiştim. Başta üzülmüş ve korkmuştum. Fakat neredeyse aynı anda aynı şeyin benim zihnim için de geçerli olduğunu fark etmiştim; benim de annemin bilemeyeceği düşüncelerim vardı. Yaşım ilerledikçe bu düşüncemin gerçekliği arttı. Hatta özellikle de bu aralar Leah'nın sonbaharda üniversiteye gidecek olması ve Sarah'nın da sonunda başvuruları

üzerinde çalışıyor olması nedeniyle ailemin bunu hissettiğini ve buna tepki verdiğini de görebiliyordum. Bu, bize sordukları sorulardan, günlerimizi nasıl geçirdiğimizi düşünmelerinden ve hatta bize dokunuşlarından ve bakışlarından anlaşılıyordu. Sanki bizim bildiklerimiz arttıkça, onların endişeleri de büyüyordu.

Josh'la öpüşmem, yalnızca bana ait olan ve ben anlatsam bile diğer insanların gerçek anlamda dokunamayacakları veya göremeyecekleri gizli iç dünyama bir katman daha eklemişti. Galiba bu katman ve bedenimin merkezindeki lava hoşuma gidiyordu.

“İyi olduğundan eminim, haydi gidip Köpük’ü alalım,” dedi Josh ve Köpük’ün ismini onun ağzından duymak, kendimkinden duyduğum zamanlardaki kadar hoşuma gitmişti.

Başta hâlâ el ele tutaşarak içeri girdiğimizi herkesin fark edeceğini düşündüm ve bundan mutluluk duydum. Sonraysia herkesin kendi sorunlarıyla meşgul olacağını fark ettim. Ve hâlâ mutluydum. İnsanların arasına karışıp Köpük’ü bulmak için Josh’ın elini bırakmıştım ki Logan koşarak yanıma gelip üzerime atıldı. “Em! Her yerde seni arıyordum!”

“Köpük’ü alıp çıkacağım,” dedim.

Logan sustu.

“Neler oluyor?” diye sordum.

“Konu Zach, o...” dedi. “Bir dakika konuşabilir miyiz?”

“Em, hazır mısın?” dedi Josh, arkamdaki kalabalığın içinde bir yerden.

Bana sessizce ve soluk soluğa yaklaştığını duyduğum Köpük’ü ve arkamdaki kalabalığın içinde duran Josh’ı bir dakika kadar sessizce bekledim.

“Tabii, Lo,” dedim. “Ne oldu anlat. Josh bize bir saniye izin verebilir misin?”

“Tabii, olur, şey, dışarıda, ön tarafta bekliyorum,” dedi Josh. Kızardım.

“Tamam,” dedim, yeniden Logan’a dönerek. “Her şey yolunda mı?”

Sesini alçaltarak fısıldadı: “Dur biraz. Josh seni dışarıda, ön tarafta mı bekliyor?”

“Ona gitmesini söyleyebilirim, sadece...”

“Seni eve mi bırakacak? Onunla çıkmaya mı başladın? O yüzden mi ortadan kayboldun?”

Alçak sesle, evet, dediğimde, iki elimi birden tuttu ve deli gibi zıplamaya başladı. Bir saniye içinde ağlamaktan vazgeçerek mutlu olan Bebek Lily veya Benj’e benziyordu.

“Ne?! Ne bekliyorsun? Gitsene!” dedi. “Onu gönderme. Ben terk edilmiş biri olarak eve yürüyebilirim. Bunu hak ediyorum. Onunla eve yürü ve üzerinde bir şey bırakma –üzerinde tek bir bakteri bile yok!– o gider gitmez beni ara!” Beni nazıkçe itti. “Ama benim yapmayacağım bir şey yapma! Anladın mı? Hı!”

Lo’nun elini bırakmadım. “Saçmalama,” dedim. “Seni burada bırakmam. Bizimle gel.”

“Hayır,” dedi. “Sen saçmalama. Ben kalıyorum; bırak seni Josh götürsün.”

“Lo, bizimle gel ve bende kal. O zaman konuşacak vak-
timiz de olur.”

Ben Josh’la ormanda öpüşürken Köpük kendini aldatılmış hissettiyse de pek kin tutmuşa benzemiyordu. Yanıma gelip burnunu elime sürttü. Kot eteğimin cebinden bir köpek bisküvisi

çıkartıp ona verdim. Mayburg evinde Josh'la el ele tutuştığımızı gören biri olduysa da bu konudan bahsetmediler. Belki de kimse birinin beni ormanda öpebileceğine benim kadar şaşırmamıştı.

Yürürken sağ elimle beyaz bastonumu, sol elimle de Josh'ın elini tutabilmek için Köpük'ün tasmaını bileğime doladım. Josh'ı yol kenarındaki setin üzerine itmemek için düzgün yürümeye çalışıyordum. Acaba Logan elimi tutmayı özlemiş miydi? Eve gidene kadar hiç durmadan konuştu. Zach onu terk etmişti. Lo'nun söylediğine göre Brian olayından haberi vardı ve bunun kendisi için sorun olmayacağını düşünmüştü fakat şimdi, Lo'nun bu konuda yalan söylemesi ya da ona tüm hikâyeyi anlatmamış olması onu çok rahatsız ediyordu ve görünüşe bakılırsa Lo, Josh'ın ya da benim tüm ayrıntıları bilmemizde bir sakınca görmüyordu.

Bizim evin bahçesine geldiğimizde Josh ile ben durduk. Köpük havladı. Kahkaha atarak sol elimi uzattım ve onu okşadım. "Sakin ol, Köpük, o bizim dostumuz," dedim. Josh bana yaklaşır gibi olduğunda Logan, "Tanrım, gidip bir oda tutun!" dedi. Fakat sonra verandanın basamaklarını tırmanıp bizi çimlerin üzerinde yalnız bıraktı. Orada garip bir şekilde kalakaldık ve Logan evin ön kapısını açtığında içeriden gelen ışığı ve konuşmaları duyabildim: Sarah'nın, Leah'nın, annemin ve bir erkeğin (muhtemelen Jason'dı) sesleri geliyordu.

"Evin önünde motor var mı?" diye sordum, Josh'a. Belki böylesine saçma bir soru sormam ona göremediğimi hatırlatır ve onu korkuturdu.

Fakat o, "Evet," dedi ve sonra uzandı ve beni yeniden öptü. Burunlarımız ve gözlüğüm birbirlerinin önüne çıktılar fakat

ellerimi kıpırdatmadım ve düşünmemeye çalıştım. Ayrıca boğazımda hafif bir gıdıklanma hissettim ve kafama takmamak için çabaladım, ya öksürseydim? Sizi öpeceğini hiç tahmin etmediğiniz biri sizi öperken öksürürseniz ne olurdu? Sizi öpen kişi dehşete kapılıp bayılır mıydı? İkiniz de hiçbir şey olmamış gibi mi yapardınız? Özür diler miydiniz yoksa hiçbir şey söylemez miydiniz? Blythe Keene bu konularda ne düşünüyordu? Logan'ın bizde kalacağını düşününce kendimi güvende hissettim. Tüm gece oturabilir, burun, gözlük ve olası öksürük sorunlarını irdeleyebilirdik. Ve ona Josh'ın nabzını göğsümde, sırtımda, kalçamda, dudaklarımda ve bacaklarımda hissettiğimi anlatabilirdim. Ve belki bu çılgıncaydı fakat Josh'ı öpmemin, aynı zamanda Coltrane Winslow'un da dahil olduğunu umduğum başka insanları da öpeceğim anlamına geldiğini fark etmeme eden oldu. Ve Dee için sorun yaratmayacaksa belki Seb'i de bu kişilerin içine katabilirdim. Bunu Logan'a söyleyerek onu şaşırtmayı düşünüyordum.

Hatta belki "erkeklik yaparak" ve Coltrane'e onu öpmek istediğimi söyleyerek tüm kasabayı şaşırtabilirdim. Bu kez, Seb konusunda yaptığım gibi işleri berbat etmeyecektim. Onu arayacak, doğruları konuşmak için benimle Bridge'de buluşup kahve içmesini söyleyecektim. Ha! Eminim bu hoşuna giderdi. Josh'tan hoşlanıyordum ve Coltrane'den de hoşlanıyordum ve başka insanlardan da hoşlanacaktım ve benden hoşlananlar tarafından seçilmeyi beklemeden kendi hoşlandığım kişileri seçerek sonunda en azından biraz da olsa Blythe'a benzemeyi umuyordum.

Sonra zihnimi kapayıp bedenimi harekete geçirerek Josh'ı bir kez daha tam olarak kendi istediğim şekilde, dolu dolu öptüm. Kafamın dağıldığını söyleyebilirdim; Logan'ı, Coltrane'i, Seb'i, Dee'yi, Sarah'yı, Blythe'ı, Claire'i, geçmişi, geleceği, her şeyi unutmuş, yalnızca dünyanın eskisi gibi suyu andıracak kadar boş ve sessiz; sürekli korkuyla yaşamaya başlamadan önce olduğu gibi sıcak ve güzel olmasına izin verdim. Her tarafta o öpücüğün gökkuşağı renkleriyle parlayan sıvı sıcaklığını duyabildim, hissedebildim ve görebildim.

Çoğu zaman, Claire'in neler hissettiğini hayal edemeyeceğimi kesin olarak biliyordum. Fakat bazen de "Hayal edemiyorum," demek bir insana yapılabilecek en kötü şey gibi geliyordu. Bu nedenle kendi korkularım veya başkalarının korkuları yüzünden ölmemeye çalışarak hayal edebilmek için elimden geleni yapıyordum. Belki de insan olmanın en büyük amacı, başka birinin yerinde olmanın nasıl bir duygu olabileceğini gerçekten hayal etmeye çalışmaktır. Belki de Claire, Blythe, ailesi veya ölümünden başka hiçbir kanıtı olmayacak kadar özel ve karmaşık olan bir nedenle mantıksız denebilecek ölçüde acı çekiyordu. Belki de benim insanların her zamanki dertleri, Monica Dancat'ın ise "akıl hastalığı" olarak adlandırdığı şeye sahipti.

Hayal edebildiğim zamanlarda durumun fena halde korkunç olduğunu hissediyordum. Belki de Claire arada denge kuracak neşeli bir durum olmadığı için sürekli bu duyguyu hissetmişti; belki de o, Braille noktalarının bir anlam kazandığı ya da piyanonun sesinin yeniden güzel gelmeye başladığı ve yalnızca beş kardeşin aralarında anlayabilecekleri aptal bir şakaya güldüğü

zamanki gibi duyguları hiç hissetmemişti. Belki Blythe kendi doğum gününü kutlamayarak ikisininkini bir arada kutlamak için yaz sonunda şehre gitmeyi hiç önermemişti. Ya da belki bunu önermişti ve Claire mutlu olacağına kendini çaresiz hissetmişti. Belki de daha sık hissetmesi gerektiğini bildiği keyif, mutluluk, uyuşukluk veya güveni hissedebilmek; kendini cesur hissetmek, maviyi görmek veya yaşadığını tehlikeli bir şekilde hissedebilmek için ilaç alıp yüzmeye gitmişti.

Ve belki de ilaçları içtikten sonra suya girilen o an hayatta olup olmamayı umursamadığını hissetmek mümkündü. Öyle olsa bile bunun nedeni ölmenin, sonsuza dek karanlıkta kalmanın ne demek olduğunu bilmemenizdi. Benim yerimde bile olsanız, ölmeden ölümün ne demek olduğunu bilemezsiniz. Hiç kimse o sonsuzluğu göremez fakat hepimiz yaklaştığını biliriz. Ölüm, hem emin olabildiğimiz hem de hakkında en az şey bildiğimiz tek konu olduğu için ölümü korkutucu bulmamız mantıklıydı.

Şöyle düşünüyordum: Claire, hayatı boyunca milyonlarca farklı Claire olacağını ve bazılarının mutlu olacağını bir saniyeliliğine unutmuştu. Hatta bir keresinde bunu Amanda Boughman'a söylediği için hepimiz onun bir zamanlar bu gerçeği anladığını biliyorduk. Ya da belki başka kızlar sözkonusu olduğunda bunu anlamış fakat kendisi için geçerliliğini kavrayamamıştı. Bu nedenle onun ne hissettiğini kesinlikle hayal edebiliyordum. Belki de Claire hakkındaki gerçek de diğer çoğu gerçek gibiydi; herkesin aynı fikirde olmadığı, bir tür sıvı, değişken, tuhaf ve tutarsız bir göl gibiydi.

Okulun son haftası Elizabeth Tallentine beni evinde gece yatısına davet etti ve ben de hemen kabul ettim çünkü sonba-

harda, Mayburg evinde ilk toplantımızı yapacağımız zaman onu davet ettiğimde, bu her ne kadar çılgınca ve berbat bir davet olsa da teklifimi hiç düşünmeden kabul etmişti. Ona evine gitmek istemediğimi düşündürecek bir şey söylemek istemiştim. Çünkü gitmek istiyordum. Ve Logan'a söylemedim. Belki dalga geçeceğinden, kendini kötü hissedeceğinden ya da umursamayacağından endişelenmiştim. Ya da belki birine sürekli her şeyi söylemek, iyi bir arkadaşlığın tanımında olması gereken bir şey değildi. Yani o cumartesi gecesini Logan'ın ne yapacağını bilmiyordum ve sanırım bazen kendi istediklerimizi yapmamız normaldi. Elizabeth'in evi de benimki gibi sıcak ve hareketli kokuyordu. İki erkek kardeşi vardı ve küçük olan bizimle takılmak istediğinde Elizabeth kabul etmiş ve bu da benim hoşuma gitmişti. İkimiz de henüz bu deneyimi yaşamamış olmamıza ve bizimle birlikte olmak isteyecek ya da bizim birlikte olmak isteyeceğimiz birilerini bulacağımızdan yüzde yüz emin olmamamıza rağmen gece geç saatlere kadar oturup seks hakkında konuştuk. Ayrıca dünya hakkında da konuştuk çünkü Elizabeth seyahat etmek istiyordu ve bence bu cesurca ve müthiş bir şeydi. Bir gün Hindistan'a, Yunanistan'a ve Latin Amerika'ya gitmek istiyordu. Kafasında büyük bir harita olduğunu biliyordum ve bunun hakkında konuştuğunu duymak eğlenceliydi. Benim dünyayı dolaşırken harika vakit geçireceğimi ve belki bunu yaparken her ülkenin kokusu, bende uyandırdığı hisler gibi şeyler hakkında kendi "renklerle" harmanlayarak tamamen kendime özgü bir bakış açısıyla bir kitap yazabileceğimi düşündüğünü söyledi. Ona etrafımdaki şeyleri nasıl gördüğümden söz ettiğimi gerçekten hatırlamıyordum

fakat belli ki etmiştim. Ve o da söylediklerimi dikkatle dinliyordu. Ayrıca bu konuda oldukça iyiydi çünkü bana ukalalık tasladığını veya kendimi herhangi bir konuda iyi hissetmem için çabaladığını düşünmüyordum. Sanki sadece bunun iyi bir fikir olduğunu düşünüyor gibiydi.

Elizabeth'le birlikte benim için cesaret gerektirecek bir şey yapmama; Coltrane Winslow'u aramama karar verdik. Harika bir fikri vardı. Eğer kendi cesaretimi ölçmek istiyorsam, bunu ağaç evlerden aşağıya atlamak veya gece vakti evden kaçıp Mayburg'e gitmek gibi aptalca ve sıradan şeyler konusunda değil, en azından zaten yapmayı istediğim şeyler konusunda denemeliydim. Ona Mayburg maceramı anlattığımda bunun hem harika hem de o kadar şaşırtıcı olmadığını düşünmüştü. Fakat Coltrane'i arama konusunu düşündüğümüzde, bunu kafamdan atamamış ve nedense mutlu olmuştum. O nedenle Josh'ın beni öptüğü gibi belki ben de Coltrane'i öpmeye yeltenebilirdim.

Coltrane, telefonda benim sesimi duyduğuna şaşırmamış gibiydi. "Selam, Emma, nasıl gidiyor?" Ve ben de tıpkı Elizabeth'te kaldığım gece çalıştığım ve hatta evde söylerken kendi sesimi kaydettiğim gibi, "Düşündüm de bir ara benimle Bridge'de buluşmak ister misin?" diye sordum. Çalıştığım konuşmalardaki "toplantılarımız hakkında konuşmak için" veya "önümüzdeki seneye ilgili konuşmak için" ya da kulağa bahane gibi gelen diğer tüm fazla sözcükleri atmıştım.

Coltrane, "Tabii. Ne zaman düşünüyorsun?" diye sordu.

Bu kısmı planlamamıştım. "Şey, bilmem, belki bu hafta."

Ve Coltrane, "Yarın okuldan sonra uygun musun?" diye sordu.

Değildim; Bay Bender'la piyano dersim vardı. "Evet, kesinlikle," dedim, Bay Bender'ı arayıp hayatımda ilk kez doğruyu söyleyebileceğimi düşünerek. Habersizce ortadan kaybolmadan, annem gibi konuşması için Leah'ya aratmadan yalnızca bu hafta Çaykovski'nin beklemesi gerektiğini çünkü Coltrane Winslow'la randevum olduğunu söyleyebilirdim. Ve bu randevuyu ben ayarlamıştım!

Fakat Coltrane bir an duraksayınca kalbimin sıkıştığını hissettim. Onu benim aramış ve buluşmayı teklif etmiş olmama rağmen yine de kendimi ağırdan mı satmalıydım? Ertelemeli miydim? Bunu istemiyordum.

"Pekala, şey, altıncı dersten sonra dolabının oraya gelirim ve oradan birlikte gideriz, olur mu?"

Coltrane'in "şey" dediğini ilk kez duyuyordum. Galiba gergindi. Mutluluktan uçuyordum. "Harika," derken sesim Logan'inki gibi eflatun rengi ve titrek çıktı.

Bridge Café'de ikimiz de gazlı limonata sipariş ettik ve yabancımersinli bir keki bölüştük ki bu onun fikriydi. Geçtiğimiz yıldan, Fincter'dan, Spencer'dan, Hawes'tan, Point Park Sahili'nde yüzmekten ve anma törenine gelen Bay M.'den konuşarak kekten sırayla küçük ısırıklar alırken ellerimiz birkaç kez birbirine değdi. Coltrane, hepimizi Mayburg evinde toplama fikrinin aklıma nereden geldiğini sorduğunda tamamen kendime pay çıkararak Logan veya Zach'ten söz etmedim. Sauberg, Amerika'nın adalet sistemi ve Edna St. Vincent Millay'ın baharla ilgili yazdığı şiirden konuştuk. Ona Briarly'den ve Braille'in piyanoya benzediğinden söz ettim ve o da bana

duyma ve dokunma duyularımda fazladan bir hassasiyet olup olmadığını sordu.

“Neye dokunduğuma bağlı,” dedim. Bu cevabımın hangimizi daha çok şaşırttığını söylemek zordu fakat galiba o daha çok şaşırmıştı çünkü cevap veremeyecek kadar şoka girmişti. Ben gülmeye başlayana kadar ikimiz de sessizce durduk ve sonra o da güldü.

Gülmeyi bıraktığımızda, “Şey, seni eve bırakabilir miyim?” dedi.

“Tabii, teşekkürler,” dedim. İçeceklerimizi bitirmiştik ve dışarısı serinlemeye başladığından Bridge’de oturmaya devam etmek gerçekten garip olacaktı. Masanın altında muhtemelen fena halde sıkılmış olan Köpük’ü kaldırdım. Coltrane’le birlikte Lake Sokağı’na çıktığımızda Köpük’e üzüldüm. Yürüyüş sessiz geçse de nedense bu garip gelmemişti.

“Peki, Emma, sana bir şey sorabilir miyim?” diye sordu Coltrane, yolu yarıladığımızda.

“Tabii,” dedim.

Fakat sonra her ne soracaksa vazgeçmiş gibi uzun bir süre bekledi. Sonunda sadece, “Cumartesi Mayburg’e gelecek misin?” diye sordu.

Gerçekte ne soracağını merak etsem de evet dedim.

“Oraya birlikte yürüyebiliriz diye düşünüyordum,” dediğinde midemdeki kelebekleri hissettim.

“Tabii, olur, tamam.”

Evime geldik. Onu öpmenin nasıl bir his olabileceğini düşünüyordum. Limonata gibi olabilir miydi? Ya da kelime bilgisi? Veya yaz gibi? Nasıl açıklayacağımı bilmesem de

Coltrane bana tanıdık geliyordu: Aşk gibi, şekerleme gibi ya da evim gibi tanıdık bir his veriyordu. Beni öpmek istediğini fakat bunu nasıl yapacağını bilmediğini hissedebiliyordum. Acaba eve döndüğünde keşke yapsaydım diye düşünecek miydi? Ya da aklına, birlikte yürürken söyleyebileceği daha akıllıca şeyler gelecek miydi? Ondan gerçekten hoşlanıyordum, onun da kararsız olduğunu anladığım için ondan daha çok hoşlandığımı söylenebilirdi. İşleri ikimiz için de kolaylaştıracak kadar cesur davranıp onu öpebilmeyi isterdim.

Fakat onun yerine, “Şey, o zaman cumartesi görüşürüz,” dedim ve Köpük’le birlikte sendelemeden, yeterince kendimden emin bir şekilde verandanın basamaklarını çıktım: Bir, iki, üç, dört, beş. Yukarı çıktıktan sonra Coltrane’in hâlâ orada olduğunu ve beni izlediğini bildiğim için döndüm ve gülümseyerek el salladım.

İçeri girer girmez Logan’ı aradım. “Coltrane Winslow’a ne söylediğime inanamayacaksın,” dedim ve ona Coltrane’e çıkma teklif ettiğimi, onunla kahve içmek için buluştuğumu ve ona “neye dokunduğuma bağlı,” dediğimi ve cumartesi günü beni Mayburg’e götüreceğini anlattım. Ve her ne kadar korkaklık edip onu öpemesem de konuştuğum süre boyunca Logan öyle yüksek sesle bağırıyordu ki annem onun sesini telefonda duyup beni kontrol etmeye salona gelmişti.

“İyiyim, anne,” dedim, elimi telefona kapayarak.

“Kesinlikle ilk seferin Coltrane Winslow’la olacak,” diyerek annemin duyabileceği kadar yüksek bir sesle bağırıyordu Logan telefonda.

Telefonu kapadığımızda garaja gittim, iki senedir dokunulmamış bir şekilde ve hâlâ duvara dayalı duran bisikletimi buldum. Onu duvardan çekerek tozlanmış selesini elimle sildim ve sonra ellerimi de şortuma sildim. Sonra üzerine çıktım ve saatler gibi gelen bir süre boyunca bisikletimin üzerinde oturdum fakat aslında büyük olasılıkla on dakika falan geçmişti. Binmeyi düşünür ve kendimi garaj kapısını açmaya zorlayabilir ve sonra da dışarıdaki kaldırımdan yola çıkabilir miydim? Eğer kulaklarımda hissettiğim rüzgâr hızlı ve gürültülü olursa arabaların sesini nasıl duyacaktım? Gidonlardan tutarken Dr. Sassoman'la birlikte yaya geçidine attığım yumurtaları düşündüm. Sağ ayağımı sağ pedalın üzerine koydum ve sol ayağımı yerde tutarak dengemi sağladım. Ve bisikleti gecenin içine doğru sürmenin nasıl bir his olacağını hayal etmek için elimden geldiğince odaklandım. Korkunç, hızlı ve büyük olasılıkla da güzel bir his olurdu.

Sonra bisikletimden yavaş ve dikkatli bir şekilde inip onu yeniden duvara dayadım. Sebastian'dan bir gün bisikletini getirmesini ve bana cesaret vermesini isteyebilirdim. Acaba Dee de kendi bisikletine biniyor muydu? Bunu hiç sormamıştım. Bindüğinden emindim. Belki de buraya gelseler bile bir işe yaramayacaktı fakat galiba yine de bisiklete bindiklerini görmek istiyordum.

On altı yaşına bastığım hafta Bebek Lily ilk adımlarını attı. Bir yaşını geçmişti ve babam yürümesi konusunda endişelenmeye başlamıştı fakat Leah, Sarah ve ben anneme onun hazır olduğunda yürüyeceği konusunda katılıyorduk. Neden ailemizdeki en minik

kişiyi bile acele ettirerek her şeyi başarmasını bekleyecektik ki? Görünüşe göre haklıydık çünkü bir öğleden sonra annem, Leah ve ben salonda, yerde üçgen şeklinde oturmuş, Bebek Lily'yi yürümesi için cesaretlendiriyorduk ki başardı. Ayağa kalktı ve annemden Leah'ya ve Leah'dan da bana yürüdü. Birbirimizden yalnızca yarım metre kadar uzakta oturuyorduk ama yine de bu da bir başarıydı. Hepimiz Lily Olimpiyat oyunlarında altın madalya kazanmış gibi alkışlarken Sarah da bir sürü fotoğraf çekti. Benj seslerin nedenini anlamak için aşağı indi; Lily ise, *Evet, size söylemiştim*, der gibi kahkahalar atıyor, bağırıyordu. Sonra büyük olasılıkla bizimle alkışlamak veya Benj'e koşmak için ellerimi bıraktı, bunu her ne nedenle yaptıysa düştü ve sonra da odanın içinde emekledi.

Onun güvende olmasını, benim veya Claire'in başına gelen şeyleri asla yaşamaması için öyle büyük bir istek duydum ki bayılacağımı sandım. Lily'nin yürümesinin neden olduğu neşe bir balon gibi yükselerek uzaklaşırken benim ve hepimizin içinde yine de o korkutucu gerçeğin olduğunu biliyordum: Bundan emin olamazdık.

Logan annesinin arabasıyla beni almaya geliyordu. Pencerenin önünde onu beklemek için altın renkli koltuğun üzerine çıktım ve Benj'i "Ah, Küçük Bir Tavuğum Vardı" şarkısının sıcak sulu, danslı ve haydi haydili versiyonunu söylerken dinledim. Bebek Lily de Benj'i dinlerken ayağa kalkıp koltuğun kenarında duruyor sonra düşüyor, yeniden kalkıyor, yine düşüyor, çığlık atıyor ve yeniden kalkıyordu.

Kapı çaldı ve Logan'ı içeri almak için ayağa kalktım.

"Hazır mısınız?" diye sordu.

“Bilmiyorum,” diye espri yaptım. “Ne kadar iyi bir sürücüsün?”

“Logan, dikkatli ol, lütfen,” dedi annem kapıya gelerek. “Emma emniyet kemerini tak ve gidince beni ara.”

Naomi’nin sesi o kadar alçaktı ki bir yerlerdeki döşeme tahtalarının aralarından geliyor gibiydi. “Emma? Ben de sizinle gelebilir miyim?”

Logan’a sormadan hemen evet dedim.

“Naomi’nin arka koltukta emniyet kemeri taktığından emin ol, Emma,” dedi annem.

“Tamam.”

Hepimiz sanki aya gidiyormuşuz gibi kemerlerimizi taktıktan sonra Logan evin önündeki park yerinden öylesine çılgınca bir yavaşlıkta çıktı ki şaka yaptığını düşündüm.

“Korkuyor musun yoksa annemin seni öldürmemesi için Naomi’yle beni mi korumaya çalışıyorsun?” diye sordum.

Fakat o ciddi sesiyle cevap verdi: “Sanırım daha dikkatli olmaya çalışıyorum. Her konuda.”

Kahkaha attım. Kendimi tutamamıştım. “Ben daha az dikkatli olmaya çalışıyorum.”

“Tamam,” dedi. “O zaman birbirimize iyi örnek olmalıyız.”

Naomi arka koltuktan, “Ergenliğin ne demek olduğunu biliyor musunuz?” diye sordu.

Logan’ın kahkahasını bastırmaya çalıştığını duyabiliyordum. “Şey, evet, sanırım.”

“Şey,” dedi Naomi. “İğrenç bir şey.”

Bunun üzerine Logan yüksek sesle kahkaha attı. Naomi sesini çıkarmayınca ikimiz de onun bozulmuş olabileceğini

düşündük. Logan, “Bunu Annabelle’le konuşmalısın. Siz aynı yaşta değil misiniz?” diye sordu.

“Öyleler,” dedim ve Naomi için ortaokulda olmanın Annabelle’e göre ne kadar kolay olacağını düşündüm. Bu gerçekten de hiç adil değildi.

Annabelle’in evine vardığımızda ve o dışarı çıktığında Köpük çıldırdı.

“Merhaba, Köpük!” dedi Annabelle, diz çöküp onu öpücüklere boğarken. “Merhaba, Emma.” Sonra yeniden Köpük’e döndü. “Seni özledim! Seni özledim,” dedi. Ağzını Köpük’ün boynuna bastırıldığı için sözleri boğuk geliyordu. “Arkadaşım Logan ve kardeşim Naomi benimle birlikteler, Annabelle,” dedim.

“Ya,” dedi, yüzünü Köpük’ün boynundan ayırmadan. “Tamam. Selam, Naomi.” Logan’a bir şey söylemedi.

Annesi bizi içeri davet ettiğinde, Logan, Naomi ve ben Annabelle’in peşine takılıp onun odasına gittik ve bize tüm eşyalarımı gösterdi. Logan belki de kendini fazlalık gibi hissettiği için biraz çekimser davranıyordu.

“Bunlar benim robotlarım,” dediğinde elimi onun çalışma masasında gezdirerek düzgünce dizilmiş oyuncakları hissettim. Kare şeklinde, kafası dönebilen bir robotu elime aldım. Muhtemelen pille çalışıyordu çünkü oldukça ağırdı. “O uzaktan kumandalı,” dedi. “Onu yeniden yapabilirim fakat eskisi kadar güzel olmaz.”

“Bunlar çok güzel,” dedi Naomi, çekingen bir sesle. Ve ikisinin hayatlarının ne kadar farklı olduğunu ve bunun adil olmadığını bir kez daha düşündüm. Naomi, Annabelle’in eşyalarını görebiliyordu fakat Annabelle kendi oyuncaklarını,

arkadaşlarını ve annesini bir daha hiç göremeyecekti ve duyma yetisini de kaybedebilirdi. Peki, neden? Onun hayatını düzeltebilmeyi çok istiyordum.

“Harika bir odan var,” dedi Logan.

“Hangi robotu elime aldığımı nereden anladın?” diye sordum, etkilenmiş bir şekilde.

“Hangisinin hangisi olduğunu duyarak anlayabiliyorum,” dedi, gururla. “Ayrıca sıralarını da ezberledim. Tıpkı bana söylediğin gibi! Ve bak!” Dolabının içindeki çekmecelerden birini açtı ve elimi uzattığımda düzgünce etiketlenmiş düzinelerce bluzu hissettim.

“Vay be!” dediğimde utanmış bir şekilde kıkırdadı. “Annemle birlikte etiketledik,” dedi.

Yatağının üzerine oturdum ve Annabelle yayların sesini duymuş olacak ki hemen, “İsterse Köpük da yatağa çıkabilir,” dedi.

“Atla, oğlum!” dedim ve Köpük mutlu bir şekilde küçük yatağın üzerine atladı. Annabelle’le birlikte bir dakika kadar sessizce Köpük’ü okşadık.

“Seninle Köpük hakkında konuşmak için geldim,” dedim.

“Ona bir şey mi oldu?” diye sorduğunda, sesi öylesine mutsuzdu ki tüm korkusunu duyabildim.

“Hayır, hayır! Hiçbir şeyi yok,” dedim, elimi onun koluna koyarak. Onun yumuşak, sıska omzunu hissettiğimde daha şimdiden ne kadar zor zamanlar geçirdiğini ve durumun onun için hâlâ zor olduğunu düşündüm. Duymamaya başladığında renkler onun için ne ifade edecekti? Müziğe, dokunuşlara veya tatlara mı dönüşecekti? Omzunu hafifçe sıktım. “Annem-

ler benim rehber köpek okuluna gitmemi ve yazın sonunda eğitilmiş bir rehber köpek almamı istiyorlar. Ve Köpük'ün de genç, enerji dolu ve oyuncu biriyle arkadaşlık etmeye ihtiyacı var. Onu benim kadar iyi anlayan, onunla benden daha fazla oynayabilecek, ona gerçekten çok ihtiyacı olan birine."

"Beni mi kastediyorsun?" Sesi, nefesini tutmuş gibi çıkıyordu.

"Kesinlikle seni kastediyorum," dedim ve konuşmanın planladığım diğer kısmı hiç gerçekleşmedi çünkü Annabelle'in neşeli çılgınlıkları benim sesimi bastırdı ve annesinin koşarak yanımıza gelmesine neden oldu. Annem ona bunun sorun yaratmayacağını önceden söylediği için şaşırılmışa benzemiyordu fakat yine de ağlıyordu. Naomi çekindiği ya da belki gururlandığı için olacak elimi tuttu. O da Köpük'ü çok seviyordu fakat onu Annabelle'e vermeye karar verdiğimde biraz olsun bile kıskanmamış ya da mutsuz olmamıştı.

Naomi iyi bir insandı.

"Emma," dedi Annabelle'in annesi, "senin gibi bir arkadaş olmasının Annabelle ve bizim için ne anlama geldiğini anlatmama imkân yok. Bu gerçekten de..."

Yüzüme sıcak basıyordu ve onun özellikle de Logan'ın önünde bu konuşmaya devam etmesini istemediğimden hızla araya girdim: "Benim de arkadaşlarım ve kardeşlerim var ve onlar olmasa hayatta kalabilmem imkânsız," dedim. "Bu yüzden sadece, bilirsiniz işte, elimden geldiğince onlar gibi olmaya çalışıyorum sanırım." Bu konuda Logan'ın ne düşündüğünü bilmiyordum çünkü Annabelle'in evinde daha önce hiç görmediğim kadar sessizdi. Naomi'nin elini sıktığımda o da benimkini

sıktı ve onun gülümsediğini hissettim. Annabelle ise bunların hiçbirini duymadı çünkü Köpük'ü almış, bahçeye koşuyordu.

Okulun son günü yarım gün olduğu için kardeşlerime Lake Main'den eve tek başıma yürüyeceğimi söyledim. Logan, Annabelle ve Köpük gelmeden ve öğleden sonra hep birlikte Mayburg evine gitmeden önce düşünmek için biraz zamana ihtiyacım vardı.

Eve dönerek mahallenin sesini, yeşil yaz yapraklarının arasında esen rüzgârı dinledim. Leah'nın, "Sonbaharda buradan gittiğim zaman bunları giyerek beni hatırlayabilirsin," diyerek bana verdiği kısa kovboy çizmelerinin topukları beton kaldırıma tebeşir gibi sürtünüyordu. Botlar, Converse'lerimden çok farklıydı ve kendimi tuhaf ve kendim gibi değil de daha Leah gibi hissetmeme neden oluyordu.

Üniversite başvuru yazısı üzerinde çalışan Sarah'yı düşündüm ve önümüzdeki sene bir yere girebilmesini diledim. O zaman Leah çoktan ikinci sınıfa geçmiş olacaktı. Her zaman Leah'yla aynı sınıfta olmak o kadar da eğlenceli olmayabilirdi. Belki de Sarah, Leah ile benim aramda kendine özel bir yıl yaratabilmek için özellikle beklemişti. Aslında bu fikir benim değildi; bunu annem, gecenin geç bir saatinde babama söylerken duymuştum. Fakat ailemdeki diğer kişilerin aksine ben bu bilgiyi kendime saklamayı başarmıştım.

Beyaz bastonum o işbilir ritmiyle tıkırdıyordu. Onun bana gösterdiklerini düşündüm: Çatlaklar, yapraklar, kâğıtlar, küçük taşlar... her şey. Eve vardığımda içeri girmek yerine arka bahçenin kapısını iterek açtım. Bugüne kadarki tüm hayatım

gibi kokuyordu: Hışırdayan, kırmızı, altın renkli yapraklar, odun dumanı, Cadılar Bayramı, yeni kalemler, yapıştırıcılar, defterler, kütüphaneden alınmış kitaplar, evimizin çatısından buzların sarktığı soğuk geceler, yazın yenen akşam yemekleri, ailemin yaktığı mangalın cızırtılarını dinlediğim zamanlar gibi kokuyordu. Tek başıma kaçtığım o gergin geceyi düşündüm ve hiçbir şey göremeden tepeden aşağı uçarcasına indiğim ve aşağıda beni beklerken bulduğum Seb ile Dee gibi bunu da gururlu bir sır gibi kendime saklamıştım.

Annemin stüdyosundan müzik sesi ve belli belirsiz sigara kokusu geliyordu ve yaklaştığını hissetmeme rağmen umursamamaya çalışsam da birden kazayı hatırladım: Yeni kesilmiş çimleri, binaların üzerindeki boyaları, sıcak kiremitleri, barbeküyü, köpekleri, suyu; sonra hastanenin buz gibi metal makinelerini ve plastik tüplerini ve kazadan dakikalar, günler, aylar sonra bile korku içinde geçirdiğim zamanları. Yaşadıklarımın yakıcı karanlığını, hissettiklerimi, çılgınlıklarımı, tekrar tekrar uyanarak gözlerimi açamadığımı hatırladım. Nefes aldım, kanıma ve kemiklerime işlemesine izin vermemeye, hissettiğim korkuyu sonrası için saklamamaya çalışarak tüm bu anıların geçip gitmesini bekledim.

Bahçeye girerken takılıp düşebileceğim ne kadar az şey olduğunu, üzerine binilen oyuncakların, futbol toplarının ve şişme havuzların günbegün nasıl ortadan kaldırıldığını; çekmecelerimizi, dolaplarımızı ve evi düzenlemenin annemle ikimizin nasıl günlerini aldığını düşündüm. Nasıl hâlâ devam ettiğimizi, *süregelen* sözcüğünün ne kadar parlak, *tamamlanan*, *biten*, *giden* sözcüklerinin ne kadar kirli ve hüznünlü olduğunu

düşündüm. Annemin, parmaklarımı nasıl kaşık ve çatalların, makasların, bandın ve kâğıdın üzerinde gezdirdiğini; bana hediye paketlemeyi yeniden öğrettiği geceyi, kocaman, yuvarlak bir şişeye şampuan, bir tüpe de saç kremi doldurduğu zamanı hatırladım. Briarly'de okuduğum sene boyunca anlamsız bulduğum için saçlarımı her kestirişimde ağladığımı hatırladım. İşte bu nedenle saçlarımı kestirmeyi bırakmıştım. Bu sene başından beri hiç kestirmemiştim. Çünkü ben göremiyordum ve saçlarımın diğerlerine nasıl görüldüğünün bir önemi yoktu. Ailemdeki kimsenin artık *görmek* sözcüğünü kullanmadıklarını düşündüm. Sanki bu sözcük, *anlamak* ve *fark etmek* sözcükleriyle aynı anlama geliyordu. *Görmüyor musun?*

Fakat artık o sözcüğü kullanmaya yeniden başlayacaktım. Neden kullanmayacaktım ki? Çünkü Seb ve Dee her ne kadar birbirlerine âşık da olsalar ve ben bir daha ona asla dokunamayacak olsam da Seb'in dudaklarını hâlâ görebiliyordum. Bebek Lily'nin küçük, sivri dişlerini ve yürüyüşünü de görebiliyordum. Neyin gerçek olduğu ve gerçeklerin neler yaptığı konusunda çok fazla şey görebiliyordum. Coltrane'in deyimiyle eğer gerçekler konusunda dikkatli davranırsak, gerçekler bizi özgürleştirirdi. Fakat bu cumartesi Logan'ın annesi dışarıda olacaktı ve birkaçımız Logan'ın evinde takılmayı düşünüyorduk. Logan çoktan kıyafetlerimi seçmişti ve tasarladığı kıyafetlerin hepsi de ona aitti.

Annemin stüdyosuna giderken beyaz bastonum sihirli bir değnek gibi yol boyunca parıldamış ve yanmıştı. Kapıyı hafifçe çaldım ama zaten aralık olduğunu hissedebiliyordum.

“İçeri gel, tatlım,” dedi annem. Onun sesine doğru yürüdüm ve o da kolunu omzuma doladı. Makarna, talk pudrası, boyanın metalik kokusu, lavanta ve sigara. Teni sıcak ve nemliydi, uzunca bir süre ona sokuldum. Annem başımın üzerinden öptü ve orada öylece durup sesleri dinledik. Bebek Lily salıncağındaydı ve süt kokulu, uykulu nefesini, salıncağın mekanik sesini duyabiliyordum. Hayalimde, başının tepesinde daire çizerek yavaşça dönen ahtapotu, foku, palyaçobalığını ve denizyıldızını canlandırırdım.

“Günün nasıl geçti?” diye sordu annem, ben geri çekildiğimde. Hareketsizce beklendiğinde zaman durmamasına rağmen, belki bu nedenle hareket etmezsem annemin bana günün geri kalanında ve gece boyunca sarılmaya devam edeceğini düşündüm. Onu suçlamıyordum. Bir zamanlar senin bebeğin olan o küçücük insanların, artık kucağına oturamayacak kadar iri yabancılara dönüşmesi garip olmalıydı. Benj ile Bebek Lily’nin kucağıma oturmaktan veya yüzlerini boynuma gömmekten hiç vazgeçmemelerini umuyordum.

“İyiydi,” dedim. “Köpük’ü çok özledim.”

“Tabii özlersin. O da Annabelle’le geliyor değil mi?”

“Evet.”

“Sen tanıdığım en iyi insansın, Emma Sasha.” Bir an düşündü. “Bayan Mabel’la vedalaştınız mı?”

“Evet. Ağladı,” dedim. “Fakat ona önümüzdeki sonbaharda kendisine yine ihtiyacım olacağını hatırlattım.”

“Eminim onun sana duyduğu kadar olmayacaktır,” dedi annem. “Diğer öğretmenlerin nasıldı?”

“Bayan Spencer ve Bay Hawes o kadar da üzgün görünmüyorlardı,” dedim. “Fakat Bayan Fincter bana sarıldı; bu sanki terebentin ve naftalin kuyusuna düşmek gibi bir histi.” Annem kahkaha attı. “Bir daha herhangi bir ödevimi yakacak olursam, onu yapım aşamasını izlemesi için önceden çağırmamı rica etti. Saçmaladığımın gayet farkındaydı.” Duvarın önündeki eski kadife koltuğa oturdum. “Ama Sarah’nın fotoğraflarına bayıldı ve bana yine de A verdi.”

Birden anneme ne yaptığını sordum. Yalnızca gerçekten çalıştığı zamanlarda sigara içerdi. Bu soruyu sorar sormaz bunun gözlerimi kaybettiğimden beri ona sorduğum ilk soru olabileceğini fark ettim.

Sözcükler ağzından çıkarken sesi hafifçe kısıldı. “Bu aslında bir resim.”

“Ya, resim yapmaya yeniden mi başladın?”

“Sanırım,” dedi. “En azından şimdilik.” Sözleri, bir çanak titrek hatta bulanık suyun içindeki gri ve siyah fakat aynı zamanda sert çakıllar gibi hüznü doluydu.

“Görmek ister misin, Emma, tatlım?” diye sordu. Benden özür diliyordu.

“Kurudu mu?”

“Yeterince kurudu.”

Yeniden ayağa kalktım. Annem ellerimi tutup kanvasın üzerine götürdüğünde resmi hissettim ve bir daire oluşturan kabartının kenarlarını ve ortasındaki diğer daireleri çıkarmaya başladım. Düğme olabilirler diye düşündüm; pürüzsüz ve yuvarlak bir şey çizmişti. Boyanın küçük, sert tümsekler halinde yükselerek şekillere dönüştüğü yerleri hissettim: Kollar, bacaklar

ve en altta kadife olabileceğini düşündüğüm yumuşak bir parça kumaş vardı. Parmaklarımı her bir kenarda duraklatarak üzerinde daha küçük düğmelerin olduğu ufak bir daire daha hissettim. Galiba bunlar gözdü. Uzun ve ve ipeksi bir parça da vardı.

“Ne düşünüyorsun?” diye sordu annem.

“Ben ve Köpük mü?”

“Sen bir dâhisin,” dedi.

“Eğer bir kanvasa pamuk, düğme ve uzun, kadife bir kuyruk yapıştırırsan bu onu bir heykel yapmaz mı?” diye sordum.

“Hayır,” dedi. “Bu gerçek bir resim.”

Ellerimi, dizlerini bükmüş, hareket eden bir vücut ve altında da bacakları neredeyse yatay duran, kumaştan bir köpek olduğunu hissettiğim şeklin üzerinde yukarı aşağı gezdirdim. Annem tüm kenarları belirginleştirmişti. Bunu ben her bir şekli anlayabileyim diye yapmıştı.

“Koşuyor muyuz?”

“Evet. Eve koşarak geldiğiniz gün.”

Ağladığını görmezden gelirsem belki susar diye düşündüm.

“Üzerimde ne var?”

“Ne olmasını istersin?”

“Henüz giyinik değil miyim?”

“Mantıklı önerilere açığım.” Sesindeki ağlamaklı ton kaybolmuştu.

“Kırmızı kapüşonlu bir eşofman üstüne ne dersin? Kadifemsi bir şey mesela? Köpük’ün kulaklarına kullandığın şeyi kullanabilirsin.”

“Kadife, tamam,” dedi annem. Artık sesi neredeyse neşeli geliyordu. Yeniden kendisi gibi kırmızı olmuştu.

“Ve Converse’ler,” dedim. “Ya da Leah’nın verdiği kovboy çizimleri de olabilir. Sen seç.” Bir dakika boyunca sessizce resimdeki yüze dokundum. Önce alınma sonra da eskiden gözlerimin olduğu yerdeki düğmelere. Sol gözün üzerinde biraz oyalandım ve bir çizgi hissettim. Üzerine tel konmuş olabilirdi.

“Bunlar güneş gözlüğü mü?” diye sordum.

“Hayır,” dedi annem. “Gözlük çizmemi ister misin?”

“Şu anda orada ne var?”

“Sadece gözlerin,” dedi.

“Gerçekte görüldüğü gibi mi?”

“Hemen hemen.”

“İzim de mi var? Bu o mu?” Parmaklarımla, fazladan yapılan çapraz çizgiye bir kez daha dokundum.

“Eğer istersen güneş gözlüğünü ekleyebilirim.”

Ellerimi resmin üzerinde tutarak Jenna’nın, Naomi’nin ya da annemin veya Bebek Lily’nin yanaklarını, hatta kendi yanaklarımı düşündüğüm gibi şeftali ve pembe tonlarını hayal ettim. Parmaklarımı tekrar tekrar kapalı sol gözün üzerindeki düğmenin kenarlarında gezdirdim. Annem kirpikler için yumuşak bir şey kullanmıştı. Nakış ipliği olabilirdi. Gökyüzü, çimler ve arka plandaki boya kuru ve pul pul olduğu için herhangi bir yeri mahvetmemek için nazik davranıyordum.

Parmaklarımı resmin üzerinde gezdirirken annem de renklerini söylüyordu: Mor, siyah, kırmızı, gri, beyaz. Bitirdiğinde, ellerimi resimden çekip anneme uzattım. Tişörtünün pamuklu yüzeyine, kolunun üst kısmına ve yüzüne dokundum. Ağlamıyordu. Bebek Lily salıncağında kıpırdanmaya başlamıştı, dudaklarını şapırdattığını ve mırıldandığını duyabiliyordum.

“Öğle yemeği vakti, koca kız!” dedim, ona dönerek ve o da “Mema,” dedi. Bu kesinlikle “Emma” anlamına geliyordu çünkü anneme sadece tek hece kullanarak, “Ne,” diyordu. “Evet. Emma!” dedim. Sonra kendi yüzüme dokundum, gözlüğümü burnumun üstünden saçlarıma doğru ittim. Bunu yapmanın alışkanlık haline gelebileceğini düşündüm. Güneş gözlüğü şirin bir taca dönüşebiliyordu. Saçımı gözümün önünden çekince kendimi iyi hissettim. Bunu yapana kadar ne kadar sıcakladığımı fark etmemiştim.

Gözümdeki izi hissettim. Tıpkı annemin cildi veya benimle renklerle konuşan sesinin tonu kadar tanıdıktı. Kapı çaldığında, Logan, Annabelle ve Köpük’ü içeri almadan önce anneme dönerek bir an kıpırdamadan durdum.

“Gözlükle uğraşma,” dedim. “Bu hali hoşuma gitti.”

